

ସମ୍ମାନର ସଂହିତା

ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟରେ ପୁରୁଷ ଓ ନାରୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ନୀତି,
ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ମାନଦଣ୍ଡ ଓ ବ୍ୟବହାରିକ ଜ୍ଞାନ

ଆଶିଷ୍ ରାଇଚୁର୍

କେବଳ ମାଗଣା ବଣ୍ଟନ ନିମନ୍ତେ
ଅଲ୍ ପିପୁଲ୍ସ ଚର୍ଚ୍ଚ ଏଣ୍ଡ ୱାର୍ଲ୍ଡ ଆଉଟରିଚ୍, ବାଙ୍ଗାଲୋର, ଭାରତ ଦ୍ୱାରା ମୁଦ୍ରଣ ଓ ବଣ୍ଟନ
ବର୍ତ୍ତମାନ ସଂଶୋଧନ: 2026

ଯୋଗାଯୋଗ ସୂଚନା
All Peoples Church & World Outreach,
319, 2nd Floor, 7th Main, HRBR Layout,
2nd Block, Kalyan Nagar, Bangalore 560 043
Karnataka, INDIA

Phone: +91-80-25452617
Email: **bookrequest@apcwo.org**
Website: **apcwo.org**

ଅନ୍ୟଥା ସୂଚୀତ ନ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ସମସ୍ତ ଶାସ୍ତ୍ରର ଉଦ୍ଧୃତିଗୁଡ଼ିକ ପବିତ୍ର ବାଇବଲ, ବି. ଏସ. ଆଇ-ଓଡ଼ିଆ-ଓଭି ବାଇବଲ ସୋସାଇଟି ଅଫ୍ ଇଣ୍ଡିଆ (BSI) ଦ୍ୱାରା ପ୍ରକାଶିତ । ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ବ୍ୟବହୃତ । ସମସ୍ତ ଅଧିକାର ସଂରକ୍ଷିତ ।

ଆର୍ଥିକ ସହଭାଗିତା
ଅଲ୍ ପିପୁଲ୍ସ ଚର୍ଚ୍ଚର ସଦସ୍ୟଗଣ, ସହକର୍ମୀଗଣ ଓ ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କ ଆର୍ଥିକ ସାହାଯ୍ୟ ସକାଶେ ଏହି ପ୍ରକାଶନର ସମସ୍ତ ବହି ମାଗଣା ବଣ୍ଟନ କରିବା ପାଇଁ ସମ୍ଭବ ହୋଇଅଛି । ଯଦି ଆପଣ ଏହି ମାଗଣା ପ୍ରକାଶନ ମାଧ୍ୟମରେ ସମୃଦ୍ଧ ହୋଇଅଛନ୍ତି, ତେବେ ଆମର ଅଲ୍ ପିପୁଲ୍ସ ଚର୍ଚ୍ଚର ସମସ୍ତ ମାଗଣା ପ୍ରକାଶନର ମୁଦ୍ରଣ ଓ ବିତରଣରେ ଆର୍ଥିକ ସହାୟତା କରିବା ନିମନ୍ତେ ଆମେ ଆପଣଙ୍କୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରୁଛୁ। କିପରି ଆପଣ ସାହାଯ୍ୟ ଦାନ କରିପାରିବେ ଏଥିପାଇଁ ଆମର ୱେବସାଇଟ ଦେଖନ୍ତୁ **apcwo.org/give** କିମ୍ବା ଏହି ପୁସ୍ତକର ପଛ ପାର୍ଶ୍ୱରେ ଲେଖା ଥିବା "ଅଲ୍ ପିପୁଲ୍ସ ଚର୍ଚ୍ଚ ସହିତ ଅଂଶୀଦାର" ପୃଷ୍ଠାଟି ଦେଖନ୍ତୁ ।

ମାଗଣା ଉତ୍ସର୍ଗୀକୃତ ପୁସ୍ତକଗୁଡ଼ିକ ଏବଂ ୱେବସାଇଟ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ବିଷୟ
ଉପଦେଶଗୁଡ଼ିକ: apcwo.org/sermons | **ପୁସ୍ତକଗୁଡ଼ିକ:** apcwo.org/books
ଚର୍ଚ୍ଚର ଆପ: apcwo.org/app | **ବାଇବଲ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ:** apcbiblecollege.org
ଇ-ଶିକ୍ଷା: apcbiblecollege.org/elearn | **ପରାମର୍ଶ:** chrysalislife.org
ସଙ୍ଗୀତ: apcmusic.org | **ସେବକମାନଙ୍କ ସହଭାଗୀତା:** pamfi.org
ଏପିସି ବିଶ୍ୱସ୍ତରୀୟ ଲକ୍ଷ୍ୟ: apcworldmissions.org
ବିଶ୍ୱାସୀଙ୍କ ପାଇଁ ବାଇବଲ ଟିକା: believersbiblecommentary.com

(Odia–Code of Honor)

ସମ୍ମାନର ସଂହିତା

ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟରେ ପୁରୁଷ ଓ ନାରୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ନୀତି,
ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ମାନଦଣ୍ଡ ଓ ବ୍ୟବହାରିକ ଜ୍ଞାନ

କୃତଜ୍ଞତା ସ୍ୱୀକାର

ମୁଁ ମାତ୍ର 13 ବର୍ଷ ବୟସରୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବାକ୍ୟ ପ୍ରଚାର କରିବା ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲି। ଜୀବନର ଏହି ପଥରେ ଅଗ୍ରସର ହେବା ସମୟରେ, ମୁଁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସହଭାଗିତାରେ ରହି ଖ୍ରୀଷ୍ଟୀୟ ଜୀବନ ଓ ପରିଚର୍ଯ୍ୟା ବିଷୟରେ ଅନେକ ଗୁଢ଼ତତ୍ତ୍ୱ ଶିକ୍ଷା କରିଛି। ଏହା ବ୍ୟତୀତ, ପିଲାଦିନରୁ ମୁଁ ସୁସମାଚାର ଭିତ୍ତିକ ପୁସ୍ତକ ପଠନର ଏକ ଉତ୍ତମ ଅଭ୍ୟାସ ଗଢ଼ି ତୋଳିଥିଲି। ବିଭିନ୍ନ ଧର୍ମଯାଜକମାନଙ୍କ ପ୍ରବାକ୍ସ ଶ୍ରବଣ କରିବା, ପୁସ୍ତକ ପଢ଼ିବା ଏବଂ ବିଭିନ୍ନ ମଣ୍ଡଳୀ ଓ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟକୁ ଅତି ନିକଟରୁ ଅନୁଧ୍ୟାନ କରିବା ମୋ ପାଇଁ ଏକ ପ୍ରଶିକ୍ଷଣ ଶିବିର ସଦୃଶ ଥିଲା। ସେହି କ୍ଷୁଦ୍ର ଆରମ୍ଭରୁ ଆଜି ପ୍ରାୟ 30 ବର୍ଷ ବିତିଯାଇଥିଲେ ହେଁ, ମୋର ଏହି ଶିକ୍ଷା ଗ୍ରହଣ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଅଦ୍ୟାବଧି ଜାରି ରହିଛି। ମୁଁ ସେହି ସମସ୍ତ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଦାସମାନଙ୍କ ନିକଟରେ ଋଣୀ, ଯେଉଁମାନଙ୍କ ଜୀବନଶୈଳୀ ଓ ଶିକ୍ଷା ଦ୍ୱାରା ମୁଁ ପରୋକ୍ଷରେ ଅନୁପ୍ରାଣିତ ହୋଇଛି। ହୁଏତ ଏହି ପାର୍ଥିବ ଜଗତରେ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଅନେକଙ୍କ ସହ ମୋର ସାକ୍ଷାତ ସମ୍ଭବ ହୋଇନପାରେ, କିନ୍ତୁ ମୋର ଅନ୍ତରାତ୍ମା ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ସଦାସର୍ବଦା କୃତଜ୍ଞ। ଏହି ପୁସ୍ତକରେ ଯାହା କିଛି ଲିପିବଦ୍ଧ କରାଯାଇଛି, ତାହା ମୋର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଈଶ୍ୱରୀୟ ଅନୁଭୂତି ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସେବକମାନଙ୍କଠାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ ଶିକ୍ଷାର ଏକ ସମନ୍ୱିତ ପ୍ରତିଫଳନ ଅଟେ।

ଉତ୍ସର୍ଗ

ଆଜି ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱରେ ପରମେଶ୍ୱର ଯାହା କରୁଛନ୍ତି, ତାହା ଦେଖିବା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ଅଟେ। ସେ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କ ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଅନେକ ଯୁବକ ଓ ଯୁବତୀଙ୍କୁ ଜାଗ୍ରତ କରୁଛନ୍ତି। ସେମାନେ ତାଙ୍କ ବାକ୍ୟର ଜ୍ଞାନରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ସମାଜ, ସହର ତଥା ବିଭିନ୍ନ ଜାତିକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରିବା ପାଇଁ ସେ ପଠାଉଛନ୍ତି। ସର୍ବତ୍ର ଏକ ତ୍ୱରିତ ଭାବ ଦୃଶ୍ୟମାନ ହେଉଛି ଏବଂ ଆତ୍ମାଙ୍କର ଏକ ଦ୍ରୁତ କାର୍ଯ୍ୟ ସବୁଆଡ଼େ ଘଟୁଛି। ପୂର୍ବବର୍ତୀ ପିଢ଼ୀମାନଙ୍କୁ ଯାହା ଶିଖିବା, ବୁଝିବା ଓ ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ଦୀର୍ଘ ସମୟ ଲାଗୁଥିଲା, ଆଜି ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ଯୁବକ-ଯୁବତୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସେହି ସବୁ ବିଷୟ ଅଳ୍ପ ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ବୁଝିବା ସମ୍ଭବ ହେଉଛି। କିନ୍ତୁ ଏହା ସହିତ ଏକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଆବଶ୍ୟକତା ମଧ୍ୟ ଦେଖାଦେଉଛି—ତାହା ହେଲା ଈଶ୍ୱରୀୟ ଜ୍ଞାନ ଓ ବ୍ୟବହାରିକ ପରାମର୍ଶକୁ ସଠିକ୍ ଭାବରେ ବଜାୟ ରଖିବା, ଯେପରି ଉଠୁଥିବା ଏହି ନୂତନ ପିଢ଼ୀ ପୂର୍ବଜମାନଙ୍କ ଭଳି ଭୁଲ୍ ନ କରନ୍ତି। ଏହି ପୁସ୍ତକଟି ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟରେ ନୂତନ ଓ ଆସୁଥିବା ପିଢ଼ୀର ପୁରୁଷ ଓ ନାରୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଉତ୍ସର୍ଗ କରାଯାଇଛି। ପୂର୍ବବର୍ତୀ ପିଢ଼ୀମାନେ ଅନୁଭବ କରିଥିବା ବେଦନା, ଲଜ୍ଜା, ବିଳମ୍ବ ଓ ଭ୍ରାନ୍ତ ପଥରେ ପରିଭ୍ରମଣ କରିବା ବିନା, ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ଜୀବନ ଓ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ତାଙ୍କ ରାଜ୍ୟ ପାଇଁ ପ୍ରଚୁର ଫଳ ଧାରଣ କରି ଫଳିଫୁଲି ଉଠୁ।

ଧନ୍ୟବାଦ, ଅଲ୍ ପିପୁଲ୍ସ ଚର୍ଚ୍ଚର ସମସ୍ତ ସହଯୋଗୀ ବୃନ୍ଦ!

ବିଶେଷ ଭାବରେ ମୋର ସହଯୋଗୀମାନଙ୍କୁ—ଅର୍ଥାତ୍ ବାଙ୍ଗାଲୋର ସ୍ଥିତ 'ଅଲ୍ ପିପୁଲ୍ସ ଚର୍ଚ୍ଚ' ଏବଂ ଆମର ଶାଖା ମଣ୍ଡଳୀଗୁଡ଼ିକରେ ସେବା କରୁଥିବା ସମସ୍ତ ପାଳକ, ପରିଚାରକ ଏବଂ ସ୍ୱେଚ୍ଛାସେବୀ ମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଶଂସା କରୁଛି। ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ରାଜ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଆପଣମାନଙ୍କ ସହିତ ମିଳିମିଶି ପରିଶ୍ରମ କରିବା ମୋ ପାଇଁ ଏକ ସୌଭାଗ୍ୟର ବିଷୟ। ଏପରି ଏକ ଜନସମୂହର ଗହଣରେ ରହିବା ମୋ ପାଇଁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆନନ୍ଦଦାୟକ, ଯେଉଁମାନେ ସଦାସର୍ବଦା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପାଇଁ ବ୍ୟାକୁଳ, ସର୍ବସ୍ୱ ଦେଇ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ହେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତି ଏବଂ ପବିତ୍ରତା, ସାଧୁତା ଓ ଶ୍ରେଷ୍ଠତା ସହିତ ରାଜ୍ୟର କାର୍ଯ୍ୟରେ ଶତପ୍ରତିଶତ ସମର୍ପିତ। ଆପଣମାନେ ଏକ ଚମତ୍କାର ସହଯୋଗୀ ଗୋଷ୍ଠୀ । ଏହି ଦଳର ଅଂଶବିଶେଷ ହେବାର ସୁଯୋଗ ପାଇଥିବାରୁ ମୁଁ ଆପଣମାନଙ୍କୁ ଧନ୍ୟବାଦ ଜଣାଉଛି।

ସୂଚୀପତ୍ର

ମୁଖବନ୍ଧ

1. ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଜୀବନ 1

2. ପରିବାର 31

3. ଲୋକମାନେ 59

4. ଆଚରଣ 103

5. ପ୍ରଚାର 121

6. ଅଭିଷେକ 143

7. ଫଳାଫଳ 153

8. ସହଭାଗିତା 163

9. ଧନ 177

10. ନାରୀ 193

11. ଖ୍ୟାତି 211

ମୁଖବନ୍ଧ

ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ଜଣେ ପରିଚାରକ ବା ସେବକ ହେବା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଉତ୍ସାହଜନକ ଓ ପୁରସ୍କାରଜନକ; ତଥାପି, ଏହା ସବୁଠାରୁ ବିପଜ୍ଜନକ କାର୍ଯ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ଅନ୍ୟତମ। ଆମର ଜୀବନ ଓ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟରେ ଆଚରଣ ପାଇଁ ମାନଦଣ୍ଡ ବହୁତ ଉଚ୍ଚରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇଛି। ଯେଉଁ ମାନଦଣ୍ଡମାନଙ୍କୁ ଆମେ ସଦା ଚାଲିବାକୁ ପଡେ, ସେଗୁଡ଼ିକ ସହଜ ନୁହେଁ। କିଛି ପରିସ୍ଥିତିରେ, ଉଲ୍ଲଂଘନର ପରିଣାମ ଓ ପ୍ରତିଫଳ ବହୁତ ଗୁରୁତର ହୋଇପାରେ—କେବଳ ଆମ ପାଇଁ ନୁହେଁ, ବରଂ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଦେହ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ—ଶତାଧିକ, ସମ୍ଭବତଃ ଲକ୍ଷାଧିକ ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ, ଯେମାନେ ଆମର ଜୀବନ ଓ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭାବିତ ହୋଇପାରନ୍ତି। ଯାକୁବ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ପ୍ରଭୁ ଆମକୁ ଅଧିକ ଉଚ୍ଚ ମାନଦଣ୍ଡରେ ବିଚାର କରିବେ, *"ହେ ମୋହର ଭାଇମାନେ, ତୁମ୍ଭେମାନେ ଅନେକେ ଶିକ୍ଷକ ହୁଅ ନାହିଁ ଶିକ୍ଷକ ଯେ ଆମ୍ଭେମାନେ, ଆମ୍ଭେମାନେ ଯେ ଗୁରୁତର ଦଣ୍ଡ ପାଇବା, ଏହା ଜାଣ।"* (ଯାକୁବ 3:1)।

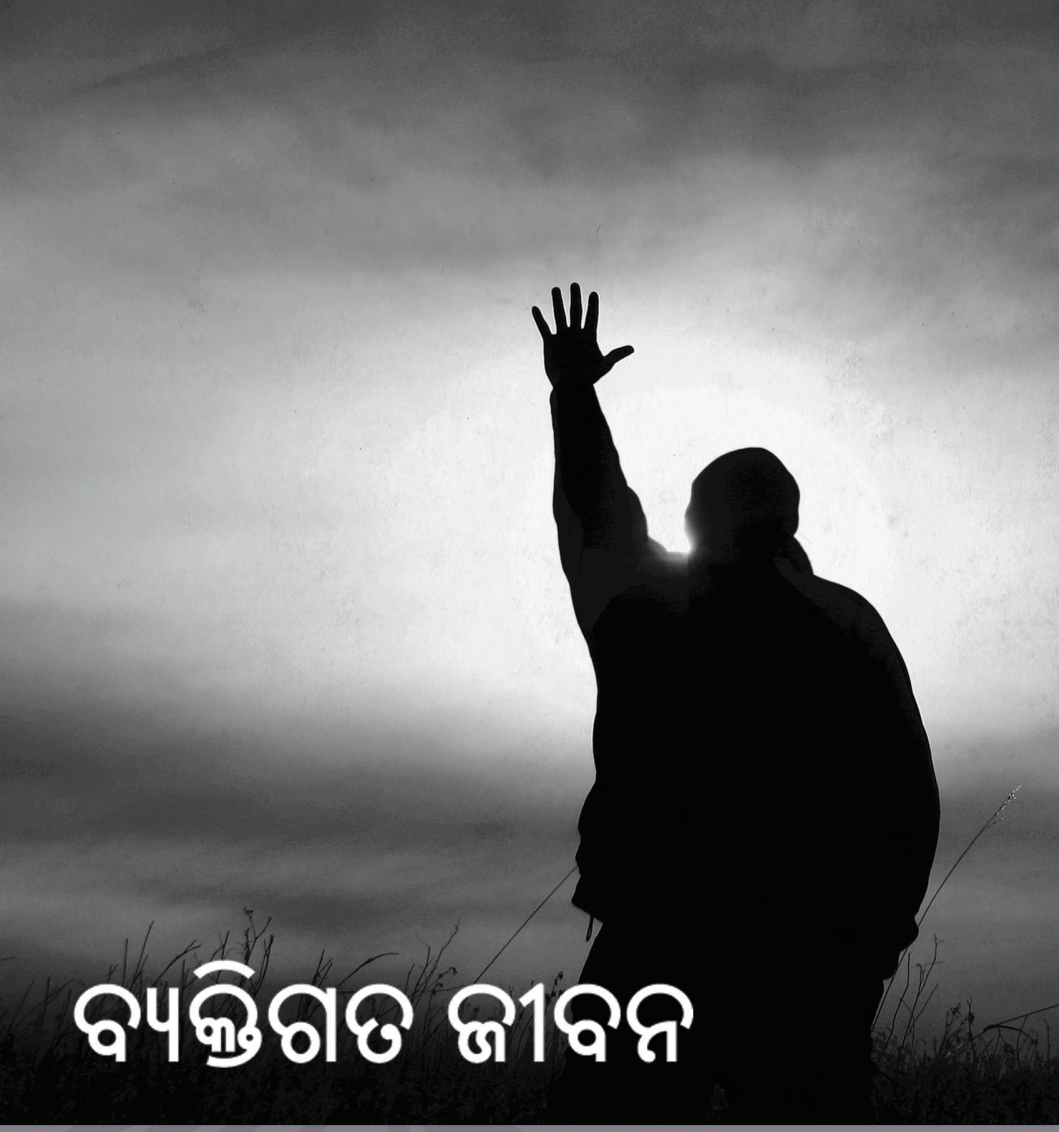
ମୁଁ ଜାଣେ ଯେ ମୋର ଏହି ଯାତ୍ରାରେ ମୁଁ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସିଦ୍ଧ ହୋଇପାରିନାହିଁ। ଏହି ପଥରେ ମୁଁ ଅନେକ ବିଫଳତା, ଭୁଲ୍‌ଭ୍ରାନ୍ତି, ପତନ ଏବଂ ଆଘାତର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୋଇଛି। କେବଳ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଅପାର ଦୟା ଏବଂ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କ ସହଯୋଗ ଯୋଗୁଁ ହିଁ ମୁଁ ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆଗକୁ ବଢ଼ିବାରେ ସମର୍ଥ ହୋଇଛି। ସାରା ବିଶ୍ୱରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଶରୀର ସଦୃଶ ମଣ୍ଡଳୀ ମଧ୍ୟରେ ଯାହା ସବୁ ଘଟୁଛି, ତାହାକୁ ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ଅନୁଧ୍ୟାନ କରେ, ମୋର ହୃଦୟ ବିଦୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯାଏ। ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର କୌଣସି ଜଣେ ଦାସ ବା ଦାସୀଙ୍କର ବିଫଳତା କିମ୍ବା ଅସଦାଚରଣ ବିଷୟରେ ଶୁଣେ, ମୁଁ ମର୍ମାହତ ହୁଏ । ମୁଁ କରିଥିବା କିଛି ଭୁଲ୍ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଦେଖୁଥିବା ତ୍ରୁଟିଗୁଡ଼ିକୁ ହୁଏତ ଏଡ଼ାଇ ଦିଆଯାଇପାରିଥାନ୍ତା, ଯଦି ସେଗୁଡ଼ିକର ନିବାରଣ ପାଇଁ ଆମକୁ ପୂର୍ବରୁ ସତର୍କ କରାଯାଇଥାନ୍ତା—ଯଦି କେହି ଜଣେ ଆମକୁ ଈଶ୍ୱରୀୟ ପରାମର୍ଶ କିମ୍ବା ଜ୍ଞାନପୂର୍ଣ୍ଣ ମାର୍ଗଦର୍ଶନ ଦେଇଥାନ୍ତେ, ଯାହା ଆମକୁ ବିପଦରୁ ଦୂରେଇ ରଖିଥାନ୍ତା। ପ୍ରକୃତରେ, ନୂତନ ନିୟମ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପରିଚାରକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏପରି ଅନେକ ଈଶ୍ୱରୀୟ ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ, ଯାହା

ପ୍ରତି ଆମେ ମନୋଯୋଗ ଦେବା ନିହାତି ଆବଶ୍ୟକ। ଯଦି ଆମେ ତାହା କରୁ, ତେବେ ଆମେ ନିଜକୁ ଏବଂ ଆମ ଜୀବନ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭାବିତ ହେଉଥିବା ହଜାର ହଜାର ଲୋକଙ୍କୁ ରକ୍ଷା କରିପାରିବା। ଏହି ଲକ୍ଷ୍ୟ ନେଇ ହିଁ ଏହି ପୁସ୍ତକଟି ଲେଖାଯାଇଛି—ଯାହା ମୋତେ ଏବଂ ଆମ ସମସ୍ତ ପରିଚାରକମାନଙ୍କୁ ସହାୟକ ହେବ।

ମୁଁ ଜାଣେ ଯେ ଆଜି ମଣ୍ଡଳୀ ରେ, ଯେଉଁଠାରେ ଆମେ ଅନେକେ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ଶକ୍ତି, ଅଭିଷେକ, ଚିହ୍ନ ଓ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକାର୍ଯ୍ୟ, ଅଦ୍ଭୁତ କାର୍ଯ୍ୟ ଓ ଚିକିତ୍ସା, ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀ ଓ ଅଲୌକିକତାର ଅଧିକ ପ୍ରକାଶ ପାଇଁ ଆଗକୁ ବଢୁଛୁ—ସେଠାରେ ଈଶ୍ୱରୀୟ ଜୀବନ ଓ ଆଚରଣର ମାନଦଣ୍ଡକୁ ଆହ୍ୱାନ କରିବା ବହୁତ ପ୍ରଚଳିତ ନ ହୋଇପାରେ। ପ୍ରଚାରକ ଓ ସେବକମାନଙ୍କୁ ବେଶୀଭାଗ ସମୟରେ ମଞ୍ଚ ପଛରେ ଗୋଟିଏ ଘଣ୍ଟାରେ ସେମାନେ କ'ଣ ପ୍ରକାଶ କରିପାରନ୍ତି, ତାହା ପାଇଁ ଖୋଜାଯାଉଛି, ନ କି ସେମାନେ ମଞ୍ଚର ବାହାରେ କେମିତି ଜୀବନ ବ୍ୟତୀତ କରୁଛନ୍ତି। ଯଦିଓ ପାଉଲ ପ୍ରଚାର କରିଥିଲେ ଓ ମହାନ ଅଦ୍ଭୁତ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥିଲେ—ଯାହାକୁ ଆମେ ସମସ୍ତେ ଅନୁସରଣ କରିବା ଉଚିତ—ସେ ଏମିତି କଥା କହି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଆହ୍ୱାନ କରିଥିଲେ, *"ମୁଁ ଯେପରି ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଅନୁକାରୀ, ତୁମ୍ଭେମାନେ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ମୋହର ଅନୁକାରୀ ହୁଅ।"* (1 କରିନ୍ଥୀୟ 11:1)। ସେ କେବଳ ସେବା କରିବା ସମୟରେ ତାଙ୍କର ଜ୍ଞାନ ଓ ଅଭିଷେକ ପ୍ରତି ଧ୍ୟାନ ଆକର୍ଷଣ କରିନଥିଲେ, ବରଂ ସେ ଏହା କହିବାକୁ ସାହସ କରିଥିଲେ, *"ଭାଇମାନେ, ମୋର ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତକୁ ଅନୁସରଣ କରିବାରେ ଏକତ୍ର ହୁଅ, ଏବଂ ଯେମାନେ ଏଭଳି ଚାଲନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ଧ୍ୟାନ କର, କାରଣ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଆମେ ଏକ ଆଦର୍ଶ ଅଟୁ"* (ଫିଲିପ୍ପୀୟ 3:17)। ଏହା ସମୟ ଯେ ଆମେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ସେବକମାନେ ଭାବେ *"ଭକ୍ତି ଓ ଦୈବଭୟ ସହିତ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କୁ ଗ୍ରହଣଯୋଗ୍ୟ ଭାବରେ ସେବା କରିବା"* (ଏବ୍ରୀ 12:28)ର ମାନଦଣ୍ଡକୁ ପୁନଃସ୍ଥାପିତ କରିବା।

2 ଯୋହନ 1:8
ତୁମ୍ଭେମାନେ ଯେପରି ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର କୃତ କର୍ମର ଫଳ ନ ହରାଇ ବରଂ ସେଥିର ପୂର୍ଣ୍ଣ ପୁରସ୍କାର ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଅ, ସେଥିନିମନ୍ତେ ଆପଣା ଆପଣା ବିଷୟରେ ସାବଧାନ ହୁଅ।

ଈଶ୍ୱର ଆଶିର୍ବାଦ କରନ୍ତୁ!
ଆଶିଷ୍ ରାଇଚୁର୍

ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଜୀବନ

"କାରଣ ଅଧ୍ୟକ୍ଷ (ଆତ୍ମିକ ନେତା), ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ବେବର୍ତ୍ତା ସ୍ୱରୂପେ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ; ସେ ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ କି ଆଶୁକ୍ରୋଧୀ କି ମଦ୍ୟପାୟୀ କି ବିବାଦପ୍ରିୟ କି କୁତ୍ସିତ ଧନଲାଭର ଅଭିଳାଷୀ ନ ହୋଇ ଆତିଥ୍ୟପ୍ରିୟ, ଉତ୍ତମ ବିଷୟର ଅନୁରାଗୀ, ସୁବୁଦ୍ଧି, ନ୍ୟାୟ-ପରାୟଣ, ସାଧୁ ଓ ମିତାଚାରୀ ହେଉଛୁ,"

(ତୀତସ 1:7,8)

ଅଧ୍ୟାୟ 1

1
ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଜୀବନ

ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ କେବଳ ରବିବାର ଉପାସନା, ପ୍ରାର୍ଥନା ସଭା, ସପ୍ତାହାନ୍ତ ସେମିନାର କିମ୍ବା ମହାସଭା ଓ ସମ୍ମିଳନୀମାନଙ୍କରେ ଆମେ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରୁଥିବା ଗୋଟିଏ ଭଲ ଅଭିନୟ ମାତ୍ର ନୁହେଁ। ଏହା କେବଳ ଏକ ସୁନ୍ଦର ଭାଷଣ କିମ୍ବା ଉତ୍ସାହଦାୟକ ଉପଦେଶ ମାତ୍ର ନୁହେଁ, ଯାହାକୁ ଆମେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ପ୍ରେରିତ ଓ ପ୍ରଭାବିତ କରିବା ପାଇଁ ଦେଉଛୁ, ଯେଣ୍ଟାକି ସେମାନେ ପୁଣି ପୁଣି ଆସି ଆମକୁ ଶୁଣନ୍ତୁ। ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରକୃତରେ ଈଶ୍ୱର ଆମ ମଧ୍ୟରେ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବରେ କ'ଣ କରୁଛନ୍ତି, ତାହାର ଏକ ପ୍ରବାହ ଅଟେ। ଯଦି ଆମେ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟରେ ଯାହା କରୁଛୁ, ସେହିଟା ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ସହିତ ଆମର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଚାଲିଚଳାରୁ ଉତ୍ସର୍ଗ ନୁହେଁ, ତେବେ ସେହିଟା କେବଳ ଆଉ ଗୋଟିଏ ପ୍ରଚାର ଅଭିଯାନ, ଏକ ସସ୍ତା ସ୍ୱୟଂସାହାୟ୍ୟ ଉତ୍ସାହଦାୟକ ଉପଦେଶ କିମ୍ବା ଆଉ ଗୋଟିଏ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ପରିଚାଳନା କାର୍ଯ୍ୟମାତ୍ର, ଯାହା କୌଣସି ଅଉଦ୍ଧାରିତ ବ୍ୟକ୍ତି ମଧ୍ୟ କରିପାରିବ।

ଆମ ମଧ୍ୟରୁ ଅଧିକାଂଶ ସେବକମାନେ ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ଦିନମାନରେ ବହୁତ ପରିଶ୍ରମୀ ହୋଇଥାଉ, ଯେତେବେଳେ ଆମର ସେବାକାର୍ଯ୍ୟର ପରିଧି ଛୋଟ ଥାଏ, ଏବଂ ଆମେ ଅଧିକ ପରିଚିତ ନୁହେଁ। ଆମେ ନିଷ୍ଠାପୂର୍ବକ ବାକ୍ସ ପଢୁ, ଦୀର୍ଘ ସମୟ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁ, ଆମର ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ଆରମ୍ଭ କରିବା ପାଇଁ ଯାହା କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ସେସବୁ କରୁ। କିନ୍ତୁ, ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଭଲଭାବେ ସ୍ଥାପିତ ହେଉ, ଏକ ନାମ ଓ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଲାଭ କରୁ, ଆମର ସଭାମାନକୁ ଲୋକମାନଙ୍କର ଭିଡ଼ ଆସିବା ଆରମ୍ଭ କରେ, ସେତେବେଳେ ଶିଥିଳ ହେବା ବହୁତ ସହଜ ହୋଇଯାଏ—ବିଶେଷକରି ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଯାହା ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ—ଆମର ନିଜସ୍ୱ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଜୀବନରେ।

ନୀତି ମାନେ ନୈତିକ ନିୟମ, ମୂଲ୍ୟବୋଧ ଓ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ। ଯଦିଓ ଆଚରଣ ସଂହିତାକୁ ଆଲୋଚନା କରାଯାଇପାରେ ଓ ଲେଖାବଦ୍ଧ କରାଯାଇପାରେ,

ତଥାପି ନୀତିର ମାନଦଣ୍ଡ ସ୍ୱୟଂ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ପାଳନ କରିବା ପାଇଁ ଶକ୍ତି ଦେଇନାହିଁ। ନୈତିକ ମୂଲ୍ୟବୋଧ ଓ ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ଅନୁସରଣ କରିବାର ଶକ୍ତି ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତିର ମନରୁ ଆସେ। ନୈତିକ ଭାବେ ସିଧାସଳଖ ଚାଲିବାରେ ଆମର ଶକ୍ତି ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ନିର୍ଭର କରିବାରୁ ଓ ସେ ଯେ କୃପା ଦିଅନ୍ତି ତାହାରୁ ଆସେ। କୌଣସି ଆଚରଣ ସଂହିତା, କୌଣସି ନୀତି ଶିକ୍ଷା, କୌଣସି ଜ୍ଞାନମୟ ପରାମର୍ଶ କିମ୍ବା ନିର୍ଦ୍ଦେଶମାଳା ଜଣେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସେବକଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିପାରିବ ନାହିଁ, ଯଦି ସେ ନିଜର ଈଶ୍ୱର ସହିତ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଚାଲିଚଳାକୁ ଗୁରୁତ୍ୱ ସହ କରିନାହାନ୍ତି। ଏହା ଆମର ମନରୁ ଆସିବା ଆବଶ୍ୟକ। ଈଶ୍ୱର ଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରିବାର ଗଭୀର ଇଚ୍ଛା ଓ ଗୁପ୍ତ ଜୀବନରେ ନିଜକୁ ଦାୟୀ ରଖିବାର ମନୋଭାବ ବାହାରୁ ଥୋପାଯାଇପାରେ ନାହିଁ, ବରଂ ଏହା ମନର ଗଭୀରରୁ ସ୍ୱତଃସ୍ଫୁର୍ତ୍ତ ଉତ୍ତର ଭାବରେ ଆସିବା ଉଚିତ— ଏକ ସେହି ହୃଦୟରୁ ଯାହା ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆକୃଷ୍ଟ ହୋଇଛି। ଏଠାରେ ଯେଉଁ ମାନଦଣ୍ଡମାନଙ୍କୁ ଆମେ ଆଲୋଚନା କରୁଛୁ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଆମେ ନିଜମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବରେ ଦାୟୀ ରହି ଆମର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଜୀବନରେ ପାଳନ କରିବାକୁ ଚୟନ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ।

ଗୁପ୍ତ ସ୍ଥାନରେ ଦୈନିକ ସମୟ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରନ୍ତୁ

ମାଥିଉ 6:6

କିନ୍ତୁ ତୁମ୍ଭେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବା ସମୟରେ ତୁମ୍ଭର ଗୁପ୍ତ କୋଠରିରେ ପ୍ରବେଶ କର, ପୁଣି ତୁମ୍ଭର ଦ୍ୱାର ରୁଦ୍ଧ କରି ଗୋପନରେ ଥିବା ତୁମ୍ଭ ପିତାଙ୍କ ଛାମୁରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କର; ଆଉ ତୁମ୍ଭର ପିତା ଯେ ଗୋପନରେ ଦେଖନ୍ତି, ସେ ତୁମ୍ଭକୁ ଫଳ ଦେବେ।

ସତ୍ୟ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ସେହି ଗୁପ୍ତ ସ୍ଥାନରେ ଜନ୍ମ ନେଇଥାଏ, ଯେଉଁଠାରେ ଆମେ ପ୍ରାର୍ଥନା, ଉପାସନା, ତାଙ୍କର ବାକ୍ୟ ପଢ଼ିବା ଓ ଧ୍ୟାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ସହ ଆନନ୍ଦମୟ ସାଙ୍ଗତ୍ୟରେ ରହୁଛୁ। ସେହି ଗୁପ୍ତ ସ୍ଥାନରେ କେବଳ ତୁମେ ଓ ଈଶ୍ୱର ଅଛନ୍ତି। ଅନ୍ୟ କେହି ନାହାନ୍ତି ଯାହାକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରିବାକୁ, ଧ୍ୟାନ ଦେବାକୁ କିମ୍ବା ବିକ୍ଷିପ୍ତ ହେବାକୁ। ସେହି ଗୁପ୍ତ ସ୍ଥାନରେ ଈଶ୍ୱର ଆମ ସହ କାର୍ଯ୍ୟ କରନ୍ତି, ଆମକୁ ଶିଖାନ୍ତି ଏବଂ ଆମ ସହ ଅଦ୍ଭୁତ କାର୍ଯ୍ୟ କରନ୍ତି। ଈଶ୍ୱର ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିଛନ୍ତି ଯେ ଯେତେବେଳେ ଆମେ ସେହି ଗୁପ୍ତ ସ୍ଥାନରେ ତାଙ୍କୁ ଖୋଜିବୁ, ସେ “ପୁରସ୍କାର” ପ୍ରକାଶ୍ୟରେ ଦେବେ। ସାର୍ବଜନୀନ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟରେ ଯାହା ଘଟେ, ସେହିଟା ପ୍ରକୃତରେ

ଗୁପ୍ତ ସ୍ଥାନରେ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବରେ ଯାହା ଘଟିଛି, ତାହାର ପରିଣାମ ହେବା ଉଚିତ। ଗୁପ୍ତ ସ୍ଥାନରେ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ସହ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସାଙ୍ଗତ୍ୟର ଏକ ନିୟମିତ ଅଭ୍ୟାସକୁ ରକ୍ଷା କରିବା ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ସେବକ ପାଇଁ ଅତ୍ୟାବଶ୍ୟକ। ଆମର ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ସହ ସାଙ୍ଗତ୍ୟ ଗୁପ୍ତ ସ୍ଥାନରୁ ବାହାରିଲେ ସମାପ୍ତ ହୁଏ ନାହିଁ। ଆମେ ଆମର ଗୁପ୍ତ ସ୍ଥାନକୁ—ଆମର ହୃଦୟରେ—ସହିତ ନେଇଯାଉଛୁ, ଯେଉଁଠାକୁ ଯାଉଛୁ, ସାରା ଦିନ। ଏହିପରି, ଆମେ ସାରା ଦିନ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ସହ ସାଙ୍ଗତ୍ୟରେ ଅବିରତ ରହୁଛୁ। ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ କେବଳ ଏହା ଯେ ଆମେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହ ସମ୍ପର୍କରେ ଯାହା ଗ୍ରହଣ କରୁଛୁ ଓ ଅନୁଭବ କରୁଛୁ, ତାହାକୁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସହ ଅଂଶୀଦାର କରୁଛୁ।

ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ସହ ଗୁପ୍ତ ସ୍ଥାନର ସାଙ୍ଗତ୍ୟରେ ଏକ ନିୟମିତ ଜୀବନକୁ ରକ୍ଷା କରିବା ପାଇଁ ଶିଷ୍ଟାଚାର ଆବଶ୍ୟକ। ଯଦିଓ ଶିଷ୍ଟାଚାରର ଅନେକ ରୂପ ଅଛି, ସତ୍ୟ ଶିଷ୍ଟାଚାର ପବିତ୍ର ଆନନ୍ଦର ଫଳ ଅଟେ। ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଈଶ୍ୱର ରେ ଆନନ୍ଦ କରୁଛୁ ଓ ତାଙ୍କ ସହ ସାଙ୍ଗତ୍ୟ କରୁଛୁ, ତେବେ ଗୁପ୍ତ ସ୍ଥାନର ସାଙ୍ଗତ୍ୟର ଏକ ନିୟମିତ ଜୀବନ "ସ୍ୱାଭାବିକ" ଭାବରେ ଘଟେ।

ଆମ ଜୀବନରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଅଧିକ ପାଇବା ପାଇଁ, ତାଙ୍କ ବାକ୍ୟ, ତାଙ୍କ ଆତ୍ମା ଏବଂ ତାଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଆମ ମଧ୍ୟରେ ସର୍ବଦା ଏକ ଆତ୍ମିକ କ୍ଷୁଧା ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ। ଏହା ହିଁ ଆମକୁ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଅନ୍ୱେଷଣ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରେରିତ କରିବ। ଅଧିକ ପାଇବା ପାଇଁ ସର୍ବଦା କ୍ଷୁଧିତ ରୁହନ୍ତୁ!

ନିରନ୍ତର ଭାବେ ତୁମ ଚରିତ୍ରକୁ ସୁଦୃଢ଼ କରନ୍ତୁ

1 କରିନ୍ଥୀୟ 10:12

ଏଣୁ ଯେ ଆପଣାକୁ ସ୍ଥିର ବୋଲି ମନେ କରେ, ସେ ଯେପରି ପତିତ ନ ହୁଏ, ଏଥିନିମନ୍ତେ ସେ ସାବଧାନ ହେଉ।

ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଆମ ଜୀବନରେ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସ୍ତରର ଭକ୍ତି ବା ଈଶ୍ୱରପରାୟଣତା ହାସଲ କରିଥାଉ, ସେତେବେଳେ ସାଧାରଣତଃ ଆମେ ଭାବିବାକୁ ଲାଗୁ ଯେ ଆମେ ନିଜକୁ ଏକ ସ୍ଥିର ଗତିରେ ସୀମିତ ରଖିବା ଏବଂ କେବଳ ସେହି ସ୍ତରରେ ହିଁ ଆଗକୁ ବଢ଼ିବା। ଶେଷପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ଆମେ ସାଧାରଣ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟମାନଙ୍କୁ ବ୍ୟାପ୍ତ କରୁଥିବା ପାପମାନଙ୍କୁ କରୁନାହୁଁ। ତଥାପି, ଈଶ୍ୱର ଆମକୁ ତାଙ୍କର ରାଜ୍ୟର କାର୍ଯ୍ୟ

ପାଇଁ ବ୍ୟବହାର କରୁଛନ୍ତି, ଏବଂ ଆମେ ଫଳ ଦେଖୁଛୁ। ଏହିପରି, ଆମେ ଦୈବଭକ୍ତିରେ ନିଜମାନଙ୍କୁ ଅଭ୍ୟାସ କରିବା ବନ୍ଦ କରିଦେଉ (1 ତୀମଥି 4:7)। ପ୍ରାକୃତିକ ନିୟମ ଅନୁସାରେ କ'ଣ ହୁଏ ଯେତେବେଳେ ଆମେ ମାଂସପେଶୀର ବ୍ୟାୟାମ କରିବା ବନ୍ଦ କରିଦେଉ? ସେହି ମାଂସପେଶୀ ଧୀରେ ଧୀରେ ଦୁର୍ବଳ ହୋଇଯାଏ, ଯାହାକି ଆମେ ଅନେକ ସମୟରେ ଅନୁଭବ ମଧ୍ୟ କରିପାରୁ ନାହିଁ। ଏହା ଆମର ଆତ୍ମିକ ଜୀବନ ଓ ଚରିତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟ। ଆମେ ନିୟମିତ ଭାବେ ଆମର ଚରିତ୍ରରେ କେମିତି ଅଛୁ, ତାହା ପରୀକ୍ଷା କରିବା ଆବଶ୍ୟକ। ଚରିତ୍ର ହେଉଛି ଆମର ନୈତିକ ତନ୍ତୁ। ଏହା ସେହି ଦୈବଭକ୍ତିର ସ୍ତର ଯାହାରେ ଆମେ ସ୍ୱଭାବତଃ ଗୁପ୍ତ ଜୀବନରେ ଚାଲୁଛୁ, ଯେତେବେଳେ କେହି ଦେଖୁନଥାଏ। ଏହା ଭଲକୁ ବାଛିବା ଓ ମନ୍ଦକୁ ତ୍ୟାଗ କରିବାରେ ଆମର କ୍ଷମତା। ଏହା ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ବାକ୍ୟ ର ସତ୍ୟରେ ଅଟଳ ରହିବାରେ ଆମର ସାମର୍ଥ୍ୟ। ଚରିତ୍ର ସମୟ ସହିତ ବିକଶିତ ହୁଏ, ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କୁ ଆଜ୍ଞାପାଳନ କରୁ ଓ ବିଭିନ୍ନ ପରିସ୍ଥିତିରେ ଧୈର୍ଯ୍ୟଧାରଣ କରୁ (ରୋମୀୟ 5:3,4)। ଆମର ଚରିତ୍ର କେବେ ମଧ୍ୟ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ପ୍ରତି ଆମର ଆଜ୍ଞାପାଳନର ସ୍ତରରୁ ଉପରକୁ ଉଠିପାରିବ ନାହିଁ। ଆମେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସେବକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଚ୍ୟାଲେଞ୍ଜ ହେଉଛି ଯେ ଆମେ ଆମର ଚରିତ୍ର ଉପରେ ସତର୍କ ଦୃଷ୍ଟି ରଖିବା ଓ ନିଜମାନଙ୍କୁ ନିରନ୍ତର ସୁଦୃଢ଼ କରିବା। ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସ୍ତରରେ ଆମେ ସ୍ଥିର ରହିବୁ ବୋଲି ଧାରଣା କରିବାରୁ ବହୁତ ଭଲ, ଆମେ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟକୁ—ତାଙ୍କର ବାକ୍ୟ, ତାଙ୍କର ଆତ୍ମା ଓ ଦୈବଭକ୍ତ ଲୋକମାନଙ୍କର ପ୍ରଭାବ ଦ୍ୱାରା—ନିରନ୍ତର ଆମକୁ ଆମର ଚରିତ୍ରରେ ନୂତନ ଶକ୍ତିର ସ୍ତରକୁ ଉନ୍ନତ କରିବା ପାଇଁ ଆମନ୍ତ୍ରଣ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ। ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆମେ ନିରନ୍ତର ଆମର କ୍ଷମତାକୁ ବୃଦ୍ଧି କରିବା ଆବଶ୍ୟକ।

କେବଳ ଏହି କାରଣରେ ଯେ ଆମେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟରେ ଅଛୁ, ଆମେ କୌଣସି ଭାବେ ପରୀକ୍ଷା ଓ ପାପର ଆମନ୍ତ୍ରଣରୁ ମୁକ୍ତ ନୁହେଁ। ବାସ୍ତବତା ହେଉଛି ଯେ ସଦା ନୂତନ କ୍ଷେତ୍ର ରହିବ ଯେଉଁଠାରେ ଆମକୁ ସୁରକ୍ଷା ବ୍ୟବସ୍ଥା ଉଠାଇବାକୁ ଓ ସତର୍କ ରହିବାକୁ ପଡିବ। ଏହିକାରଣରୁ, ସମସ୍ତ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆମେ ନିରନ୍ତର ଭାବେ ଚରିତ୍ରକୁ ସୁଦୃଢ଼ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ। ପାଉଲ ପ୍ରେରିତ ମଧ୍ୟ, ବଡ଼ ପ୍ରକାଶ ପାଇବା ଓ ପ୍ରଭୁ ପାଇଁ ବହୁତ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥିବା ପରେ ମଧ୍ୟ କହିଥିଲେ, *"ମୁଁ ଏହାକୁ ପାଇସାରିଛି ବୋଲି ନୁହେଁ, କିମ୍ବା ମୁଁ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯାଇଛି ବୋଲି ନୁହେଁ; କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଆଗକୁ*

ବଢୁଛି, ଯେପରି ଯାହା ପାଇଁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଯୀଶୁ ମୋତେ ଧରିଛନ୍ତି, ସେହିକୁ ମୁଁ ଧରିପାରିବି" (ଫିଲିପ୍ପୀୟ 3:12)।

ପ୍ରଥମେ ନିଜେ କର, ପରେ ଶିକ୍ଷା ଦିଅ

ମାଥିଉ 5:19

ଅତଏବ, ଯେକେହି ଏହିସମସ୍ତ କ୍ଷୁଦ୍ରତମ ଆଜ୍ଞା ମଧ୍ୟରୁ କୌଣସି ଗୋଟିଏ ଆଜ୍ଞା ଅମାନ୍ୟ କରେ ଓ ଲୋକଙ୍କୁ ସେହି ପ୍ରକାରେ ଶିକ୍ଷା ଦିଏ, ସେ ସ୍ୱର୍ଗରାଜ୍ୟରେ କ୍ଷୁଦ୍ରତମ ବୋଲି ଖ୍ୟାତ ହେବ; କିନ୍ତୁ ଯେକେହି ସେହି ସମସ୍ତ ପାଳନ କରେ ଓ ଶିକ୍ଷା ଦିଏ, ସେ ସ୍ୱର୍ଗରାଜ୍ୟରେ ମହାନ୍ ବୋଲି ଖ୍ୟାତ ହେବ।

ଆମର ସେବାକାର୍ଯ୍ୟରେ ଆମେ ଯାହାକୁ ରକ୍ଷା କରିବା ଆବଶ୍ୟକ, ସେହି ସ୍ୱୟଂ-ଶିଷ୍ଟାଚାରର ଗୋଟିଏ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଷୟ ହେଉଛି—ଆମେ ନିଜେ ପ୍ରଥମେ ଅଭ୍ୟାସ କରିନଥିବା କୌଣସି କଥାକୁ ଶିଖାଇବୁ ନାହିଁ। ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ରାଜ୍ୟର ସେବକ ହେବା କେବଳ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ କ'ଣ କରିବା ଓ କ'ଣ ନ କରିବା କୁହିବା ମାତ୍ର ନୁହେଁ। ଏହା ପ୍ରଥମେ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ସହ ଚାଲିବା ଓ ନିଜର ଜୀବନକୁ ତାଙ୍କର ବାକ୍ଯ ଓ ଆତ୍ମାଙ୍କର ସ୍ୱର ସହିତ ସମନ୍ୱୟ କରିବା ଅଟେ। ପରେ, ସେହି ଅନୁଭବରୁ ଆମେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଏହାକୁ କିପରି କରିବାକୁ ଶିଖାଉ ଓ ଅଂଶୀଦାର କରୁ। ଏହି ଜିନିଷ ଆମକୁ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ରାଜ୍ୟର ସେବକ କରେ। ଯେତେବେଳେ ଲୋକମାନେ ଦେଖନ୍ତି ଯେ ଆମେ ନିଜେ ଏହାକୁ ଜୀବନରେ ପାଳନ କରୁଛୁ, ସେତେବେଳେ ଆମର ବାର୍ତ୍ତାର ବିଶ୍ୱସନୀୟତା ବହୁତ ବଢ଼ିଯାଏ। ମୁଁ ବୁଝୁଛି ଯେ କେତେକ ସମୟରେ ଆମେ ସେହି କଥାମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ ପ୍ରଚାର କରିବାକୁ ପଡେ, ଯେଗୁଡ଼ିକ ଆଗରେ ଅଛି, ଯାହାକୁ ଈଶ୍ୱର ଆମକୁ ଆହ୍ୱାନ କରୁଛନ୍ତି, ଏବଂ ଯେଉଁଠାରେ ଆମ ମଧ୍ୟରୁ କେହି ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପହଞ୍ଚିନାହାନ୍ତି। ଏହି ବାର୍ତ୍ତାମାନେ ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆହ୍ୱାନ କରେ ଯେ ଆମେ ଈଶ୍ୱର ଆମ ପାଇଁ ଯାହା ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିଛନ୍ତି, ସେହି ଉଚ୍ଚ ସ୍ତରମାନଙ୍କୁ ପ୍ରବେଶ କରିବା ପାଇଁ ଆଗକୁ ବଢୁ। ମୁଁ ଏହା ମଧ୍ୟ ବୁଝୁଛି ଯେ କେବେ କେବେ ଆମେ କେବଳ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ବାକ୍ଯ ରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ସତ୍ୟ ଉପରେ ଆଧାର କରି ପ୍ରଚାର ଓ ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛୁ, ଯଦିଓ ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆମର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଅନୁଭବ ନଥାଏ। ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ, ଜଣେ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ସେବକ, ଯିଏ ବିବାହିତ ନୁହେଁ, ସେ ବିବାହ ବିଷୟରେ ବାଇବେଲ କ'ଣ କହୁଛି ତାହା ପ୍ରଚାର ଓ ଶିକ୍ଷା ଦେଇପାରେ। ଏବଂ ତାପରେ ନିଶ୍ଚୟ ଭାବେ, ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କ ଜୀବନରେ ଏମିତି ଅନୁଭବ ରହିଛି, ଯେଉଁଠାରେ ଆମେ ବିଫଳ

ହୋଇଛୁ, ଆମର ତ୍ରୁଟିମାନରୁ ଶିଖିଛୁ, ପୁଣି ଉଠିଦାଣ୍ଡ ହୋଇଛୁ ଓ ପରେ ବାକ୍ସ ର ସତ୍ୟକୁ ଅଂଶୀଦାର କରିଛୁ, ଯଦିଓ ଆମେ ଜାଣୁଛୁ ଯେ ଆମର ପୂର୍ବରୁ ବିଫଳତାର କ୍ଷଣ ଥିଲା। ଏହି ସବୁ କଥା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ଠିକ୍, କାରଣ ଆମେ ଈଶ୍ବର ଙ୍କ ବାକ୍ସ ର ସତ୍ୟକୁ ଘୋଷଣା କରିବା ପାଇଁ ଡାକାଯାଇଛୁ, ନ କି ଆମର ନିଜସ୍ୱ ଅନୁଭବକୁ। ତଥାପି, ଯେଉଁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆମକୁ ଈଶ୍ବର ଙ୍କୁ ଆଜ୍ଞାପାଳନ କରିବା ଉଚିତ, ସେଠାରେ ଏହା ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଯେ ଆମେ ପ୍ରଥମେ ବାକ୍ସ କୁ ଅଭ୍ୟାସ କରିବା, ଈଶ୍ବର ଙ୍କ ବାକ୍ସ ସହ ସମନ୍ୱୟ ରଖିଥିବା ଜୀବନ ବ୍ୟତୀତ କରିବା, ଏବଂ ପରେ ଶିଖାଇବା।

ନିଜେ ଏକ ସ୍ୱର ସାଜନ୍ତୁ, କାହାର ପ୍ରତିଧ୍ୱନି ନୁହେଁ

ମାଥିଉ 10:27

ମୁଁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଯାହା ଅନ୍ଧକାରରେ କହେ, ତାହା ଆଲୋକରେ କୁହ, ପୁଣି ଯାହା ତୁମ୍ଭେମାନେ ଗୋପନରେ ଶୁଣ, ତାହା ଘରଛାତ ଉପରେ ଘୋଷଣା କର।

ମୋର ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ଜୀବନର ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ଅବସ୍ଥାମାନରେ, ମୁଁ ସ୍ମରଣ କରୁଛି ଯେ ପ୍ରଭୁ ମୋତେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ ଯେ ସେ ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱରେ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଦେହକୁ ଯେ ପ୍ରକାଶ ଦେଉଛନ୍ତି, ସେହିକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ। କୌଣସି ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ସବୁ କିଛି ଜାଣିନାହାନ୍ତି କିମ୍ବା ଈଶ୍ବର ଯାହା ମଣ୍ଡଳୀ କୁ କହୁଛନ୍ତି ସେସବୁ କିଛି ତାଙ୍କ ପାଖରେ ନାହିଁ। ତେଣୁ, ଆମକୁ ଶୁଣିବା, ଧ୍ୟାନ ଦେବା ଓ ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱର ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଈଶ୍ବର ଙ୍କ ପୁରୁଷ ଓ ନାରୀମାନଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଈଶ୍ବର ଯାହା କହୁଛନ୍ତି, ସେଥିରୁ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଅଂଶକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ। ଏବଂ ବର୍ଷଗୁଡ଼ିକ ଧରି ମୁଁ ଏହାକୁ କରିଆସୁଛି। ଅନ୍ୟ ଈଶ୍ବର ଙ୍କ ପୁରୁଷ ଓ ନାରୀମାନଙ୍କଠାରୁ ଶିଖିବା ବହୁତ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ। ତଥାପି, ଆମେ ସାବଧାନ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ ଯେ ଆମେ ପ୍ରଥମେ ଏହାକୁ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ପ୍ରକାଶ ଭାବେ ନେଇନଥାଇ, କେବଳ ଅନ୍ୟ କେହି ଯାହା ଘୋଷଣା କରୁଛନ୍ତି ତାହାକୁ ପୁନରାବୃତ୍ତି କରିବୁ ନାହିଁ। ଆମେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କଠାରୁ ଯାହା ଶୁଣୁଛୁ, ପ୍ରଥମେ ସେହିକୁ ଆମର ଜୀବନର ଅଂଶ କରିବାକୁ ପଡେ—ପ୍ରଥମେ ଏହାକୁ ଆମର ନିଜସ୍ୱ ଜୀବନ ଓ ଈଶ୍ବର ଙ୍କ ସହ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଚାଲିଚଳାରେ ଆତ୍ମସାତ କରିବାକୁ, ଏବଂ ପରେ ଏହାକୁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦେବାକୁ। ଯଦି ଆମେ ଏହା କରିନଥାଉ, ତେବେ ଆମେ କେବଳ ଏକ ଖାଲି ପ୍ରତିଧ୍ୱନି ହେବୁ—ଆମେ ଯାହା ପ୍ରଚାର ଓ ଶିଖାଉଛୁ, ସେଥିରେ କୌଣସି ଜୀବନ ଓ ଶକ୍ତି ନଥାଏ।

ଅଧିକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ, ଈଶ୍ୱର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜଣଙ୍କ ସହ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବରେ କଥାହେବା ଓ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରନ୍ତି। ଈଶ୍ୱର ଆମ ସହ "ଅନ୍ଧକାରରେ" କଥାହେବାକୁ ଓ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବରେ "କାନରେ" କହିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରନ୍ତି—ନିରବ, ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଓ ଗୁପ୍ତ କ୍ଷଣମାନରେ (ମାଥିଉ 10:27)। *"ପ୍ରଭୁ ଯେହୋବା ମୋତେ ଶିକ୍ଷିତଙ୍କର ଜିଭ ଦେଇଛନ୍ତି, ଯେଣ୍ଟାକି ମୁଁ କ୍ଲାନ୍ତ ଥିବାକୁ ଯୋଗ୍ୟ ସମୟରେ ଏକ ବାକ୍ୟ କହିପାରିବି। ସେ ପ୍ରତିଦିନ ପ୍ରଭାତେ ମୋତେ ଜାଗାନ୍ତି, ସେ ମୋର କାନକୁ ଜାଗାନ୍ତି, ଯେଣ୍ଟାକି ମୁଁ ଶିକ୍ଷିତମାନଙ୍କ ପରି ଶୁଣିପାରିବି। ପ୍ରଭୁ ଯେହୋବା ମୋର କାନ ଖୋଲିଦେଇଛନ୍ତି; ଏବଂ ମୁଁ ବିଦ୍ରୋହ କରିନଥିଲି, ମୁଁ ପଛକୁ ଫେରି ଯାଇନଥିଲି।"* (ଯିଶାଇୟ 50:4,5) ଈଶ୍ୱର ଆମ ସହ ଗୁପ୍ତରେ ଯାହା କହୁଛନ୍ତି, ସେହିକୁ ସେ ଚାହୁଁଛନ୍ତି ଯେ ଆମେ ସାର୍ବଜନୀନ ଭାବରେ ଘୋଷଣା କରିବାକୁ। ଆମେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବରେ ଶୁଣି ଯେ ଅବଗତି ଓ ପ୍ରକାଶ ପାଉଛୁ, ସେହିକୁ ପ୍ରଚାର ଓ ଶିଖାଉଛୁ—ଏହା ବହୁତ ଶକ୍ତିଶାଳୀ। ଏହିପରି, ଆମେ କେବଳ ପ୍ରତିଧ୍ୱନି ନୁହେଁ, ବରଂ ଏକ ସ୍ୱର ହେଉଛୁ।

ଜୀବନଶୈଳୀ—ସରଳ ରଖନ୍ତୁ

2 କରିନ୍ଥୀୟ 1:12

ଜଗତରେ, ବିଶେଷତଃ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ପ୍ରତି, ଆମ୍ଭେମାନେ ସାଂସାରିକ ଜ୍ଞାନରେ ଆଚରଣ ନ କରି ବରଂ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଅନୁଗ୍ରହରେ, ତାହାଙ୍କ ପବିତ୍ର ଓ ସରଳ ଭାବ ଅନୁସାରେ ଆଚରଣ କରିଥିଲୁ ବୋଲି ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ବିବେକ ଯେ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଦେଉଅଛି, ଏହା ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ଦର୍ପର ବିଷୟ।

ସରଳତାରେ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଅଛି। ପ୍ରେରିତମାନେ ସରଳତା ଓ ଈଶ୍ୱରୀୟ ସତ୍ୟନିଷ୍ଠାରେ ବସବାସ କରୁଥିଲେ। ଆମେ ଆମର ଜୀବନଶୈଳୀକୁ ସରଳ ରଖିବାକୁ ଶିଖିବା ଆବଶ୍ୟକ। ଆମର ଜୀବନ କୌଣସି ପ୍ରଦର୍ଶନ ନୁହେଁ ଯାହାକୁ ଆମେ ଦେଖାଉଛୁ। ସେଠାରେ କୌଣସି ମୁଖୋଷ ନାହିଁ, କୌଣସି ଢୋଙ୍ଗ ନାହିଁ। ଆମେ କିପରି ଜୀବନ ବ୍ୟତୀତ କରୁଛୁ, ସେଥିରେ କୌଣସି ମିଥ୍ୟା ନ ଥିବା ଉଚିତ। ତୁମେ ଯାହା ଦେଖୁଛ, ସେହି ତୁମେ ପାଉଛ।

ସରଳତାରେ ସ୍ୱାଧୀନତା ଅଛି। ତୁମେ ସଦା ସର୍ବଦା ନିଜେ ହୋଇ ରହିବାକୁ ସ୍ୱାଧୀନ—ଯେପରି ଈଶ୍ୱର ତୁମକୁ ସୃଷ୍ଟି କରିଛନ୍ତି। ତୁମେ ଏମିତି କାହାରୋ ଭାବେ

ଦେଖାଯିବାକୁ ଯତ୍ନ କରୁଥିବା ମିଥ୍ୟା ଢୋଙ୍ଗରେ ବନ୍ଧା ନୁହଁ, ଯେହେତୁ ତୁମେ ସେମିତି ନୁହଁ।

ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଜଗତ ସହ ଜଡିତ ହେବାକୁ, ତାହା ସହ ସମ୍ପର୍କ ସ୍ଥାପନ କରି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ପାଇଁ ପ୍ରଭାବିତ କରିବାକୁ ଓ ପହଞ୍ଚିବାକୁ ଥାଉଛୁ, ସେତେବେଳେ ଆମେ ଏହି ଜଗତର ଜଟିଳତାମାନଙ୍କ ସହ ଜଡିତ ହେବା ଉଚିତ ନୁହେଁ। *"ଯେ କେହି ସେନାରେ ସେବା କରୁଛି, ସେ ଏହି ଜୀବନର କାର୍ଯ୍ୟମାନଙ୍କ ସହ ନିଜକୁ ଜଡିତ କରେନାହିଁ, ଯେପରିକି ସେ ଯିଏ ତାକୁ ସେନାରେ ନିଯୁକ୍ତ କରିଛି, ସେହିକୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରିପାରେ"* (2 ତୀମଥି 2:4)। ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଖରେ କିଛି ପ୍ରମାଣ କରିବା ପାଇଁ ବଡ଼ ଘର, ବଡ଼ ଗାଡ଼ି, ଅଧିକ ସମ୍ପତ୍ତି, ନୂତନ ଯନ୍ତ୍ରପାତି, ଆଡମ୍ବରପୂର୍ଣ୍ଣ ଜୀବନ ଇତ୍ୟାଦି ପଛରେ ଧାଉଥିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ। ଯଦି ତୁମର ପରିବାର ବଢୁଛି, ତେବେ ତୁମକୁ ଏକ ବଡ଼ ଘର ଆବଶ୍ୟକ ହୋଇପାରେ ଏବଂ ଏଥିରେ କୌଣସି ଭୁଲ ନାହିଁ। ଯଦି ଅଧିକ ଲୋକଙ୍କୁ ନେବାପାଇଁ କିମ୍ବା ଭଲ ଯାତ୍ରା ପୁସ୍ତକପାଇଁ କିମ୍ବା ବିଶ୍ୱସନୀୟତା ପାଇଁ ଏକ ଭଲ ଓ ବଡ଼ ଗାଡ଼ି ଆବଶ୍ୟକ, ତେବେ ଏହା କରିବାରେ କୌଣସି ଭୁଲ ନାହିଁ। ଯଦି ନୂତନ ଯନ୍ତ୍ରପାତି ତୁମକୁ ଭଲ କାମ କରିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରେ, କାର୍ଯ୍ୟକୁଷଳତା ବଢ଼ାଏ, କିଛିକୁ ଅଧିକ ସୁବିଧାଜନକ କରେ, ତେବେ ଏହାକୁ ବ୍ୟବହାର କର! କିନ୍ତୁ, ଯଦି ଆମେ "ଦୌଡ଼" ମଧ୍ୟରେ ପଡ଼ିଯାଉଛୁ ଓ "ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଦେଖାଇବା" ପାଇଁ କାମ କରୁଛୁ, ତେବେ ଆମେ ସେହି ଲୋକମାନଙ୍କ ପରି ଏକେ ଫାନ୍ଦରେ ପଡ଼ିଗଲୁ, ଯେମାନେ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କୁ ଜାଣୁନାହାନ୍ତି।

ସରଳ ଜୀବନଶୈଳୀର ଏକ ଅଂଶ ହେଉଛି ପୃଥିବୀର ସମ୍ପତ୍ତି ସହିତ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହେବାକୁ ଶିଖିବା। ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଆତ୍ମିକ ବିଷୟରେ ସଦା ଏକ ପବିତ୍ର ଅସନ୍ତୁଷ୍ଟି ସହିତ ଜୀବନ ବ୍ୟତୀତ କରୁଛୁ, ସେତେବେଳେ ଏହି ଜଗତର ବିଷୟମାନଙ୍କ ସହ ଆମର ଜୀବନ "ଦୈବଭକ୍ତି ସହିତ ସନ୍ତୋଷ" ହେବା ଉଚିତ। *"ଏବେ ଦୈବଭକ୍ତି ସହିତ ସନ୍ତୋଷ ବଡ଼ ଲାଭ ଅଟେ। କାରଣ ଆମେ ଏହି ଜଗତକୁ କିଛି ଆଣିନଥିଲୁ, ଏବଂ ଏହା ନିଶ୍ଚିତ ଯେ ଆମେ କିଛି ନେଇଯାଇପାରିବୁ ନାହିଁ। ଏବଂ ଖାଦ୍ୟ ଓ ବସ୍ତ୍ର ଥାଇ, ଏହା ସହିତ ଆମେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହେବୁ।"* (1 ତୀମଥି 6:6-8) ଆମେ ଏହି ଜଗତରେ କାମ ସଫଳ କରିବା—ସଫଳତା, ବୃଦ୍ଧି, ବିଭିନ୍ନ କ୍ଷେତ୍ରରେ ବୃଦ୍ଧି—ପଛରେ ଧାଉଥିବାର କାରଣ ହେଉଛି ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ରାଜ୍ୟର କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଆଗେଇ ନେବା। ଏହା

ବ୍ୟତୀତ, ଏହି ଜଗତର କୌଣସି ବସ୍ତୁ ଆମକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରେନାହିଁ। ଆମେ ଆମର ମନକୁ ଉପର ଜିନିଷମାନଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିଛୁ, ପୃଥିବୀର ଜିନିଷମାନଙ୍କୁ ନୁହେଁ (କଲସୀୟ 3:2)।

କେବେ କେବେ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସେବକମାନେ ଭାବେ ଆମେ ଏମିତି ଚାପ ଅନୁଭବ କରୁଛୁ ଯେ ଆମେ ଯାହା ନୁହେଁ, ସେହି ହେବାକୁ। ଯଦି ତୁମେ ଜ୍ଞାନୀ ନୁହଁ, ତେବେ ଏହା ଭାବେ ଦେଖାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତୁ ନାହିଁ। ଯଦି ତୁମେ ଧନୀ ନୁହଁ, ତେବେ ଧନୀ ଭାବେ ଦେଖାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତୁ ନାହିଁ। ଯଦି ତୁମେ ସାଧାରଣ ଜୀବନଶୈଳୀର, ତେବେ ଆଧୁନିକ ହେବାକୁ ଢୋଙ୍ଗ କରନ୍ତୁ ନାହିଁ (ଯଦିନା ତୁମେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେବାକୁ ଚାହୁଁଛ ଓ ଆଧୁନିକ ହେବାକୁ ଚାହୁଁଛ)। ଲୋକମାନେ ଏହିପରି ଢୋଙ୍ଗକୁ ସହଜରେ ବୁଝିଯାନ୍ତି। ସମାଜର "ଉଚ୍ଚ ବର୍ଗ" ସହ ଚଳିବା, ଉଚ୍ଚ ସ୍ଥାନରେ ସମ୍ପର୍କ ରଖିବା ଇତ୍ୟାଦିରେ ଗର୍ବ କରନ୍ତୁ ନାହିଁ। ଯଦିଓ ଆମେ ଉଚ୍ଚ ସ୍ଥାନରେ ଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କୁ ପହଞ୍ଚିଥାଉ ଓ ପ୍ରଭାବିତ କରୁଥାଉ, ତଥାପି ସେମାନଙ୍କୁ ମାନବ ଭାବେ ବ୍ୟବହାର କରୁ; ଆମେ ଏହାକୁ ସରଳତା ସହିତ କରୁ। ଆମେ ସମସ୍ତ ପ୍ରକାରର ଲୋକମାନଙ୍କ ସହ ସମ୍ପର୍କ ସ୍ଥାପନ କରିବାର ଓ ସେମାନଙ୍କ ସହ ଯୋଗାଯୋଗ କରିବାର କ୍ଷମତାକୁ ରକ୍ଷା କରୁ—ଧନୀ ଓ ଦରିଦ୍ର ଉଭୟଙ୍କ ସହ, ଉଚ୍ଚ ସ୍ଥାନରେ ଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କ ସହ ଓ ସମାଜର ସବୁଠାରୁ ନିମ୍ନ ସ୍ତରରେ ଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କ ସହ। *"ପରସ୍ପର ପ୍ରତି ଏକମନା ହୁଅ; ଉଚ୍ଚାଭିମାନୀ ନ ହୋଇ ଦୀନ ଲୋକମାନଙ୍କର ସଙ୍ଗୀ ହୁଅ।"* (ରୋମୀୟ 12:16)

ତୁମ ହୃଦୟକୁ ପବିତ୍ର ରଖ, ତୁମର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସୁରକ୍ଷା କରନ୍ତୁ

ହିତୋପଦେଶ 4:23
ତୁମ୍ଭ ହୃଦୟକୁ ଅତି ଯତ୍ନରେ ରଖ;
ଯେହେତୁ ତହିଁରୁ ଜୀବନର ପ୍ରବାହ ଜନ୍ମେ।

ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ଜୀବନରେ ଏକ ବଡ଼ ଚ୍ୟାଲେଞ୍ଜ ହେଉଛି ପବିତ୍ର ଓ ପବିତ୍ର ହୃଦୟକୁ ରକ୍ଷା କରିବା। ବାହ୍ୟ କଥାମାନଙ୍କ ସହ ବ୍ୟବହାର କରିବା ସହଜ—ଆମେ ମଦ୍ୟପାନ କରୁନାହୁଁ, ଧୂମ୍ରପାନ କରୁନାହୁଁ, ଅଶ୍ଳୀଳ କଥା କହୁନାହୁଁ, ଶାପ ଦେଉନାହୁଁ, କ୍ରୋଧ ହରାଉନାହୁଁ ଇତ୍ୟାଦି। କିନ୍ତୁ, ଈଶ୍ୱର କେବଳ ବ୍ୟବହାରକୁ ନୁହେଁ, ହୃଦୟର ଭାବ,

ଇଚ୍ଛା, ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଓ ଅଭିପ୍ରାୟକୁ ମଧ୍ୟ ଦେଖନ୍ତି। ପ୍ରେରିତ ପାଉଲ ଆମକୁ କହନ୍ତି ଯେ *"ସେ ଆସିବାବେଳେ, ସେ ସମସ୍ତ ଗୁପ୍ତ ବିଷୟମାନଙ୍କୁ ପ୍ରକାଶ କରିବେ ଓ ପ୍ରମାଣରେ ରଖିବେ—ଆମେ କେବେ ଭାବିନଥିବା ଭିତରର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଓ ମନସ୍କାମନାମାନଙ୍କୁ। ସେତେବେଳେ ମାତ୍ର ଆମ ମଧ୍ୟରୁ ପ୍ରତ୍ୟେକେ ଈଶ୍ବର ଙ୍କ 'ଭଲ କରିଛ!' ଶୁଣିପାରିବ"* (1 କରିନ୍ଥୀୟ 4:5)। ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସେବକମାନେ ଭାବେ, ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆମେ ସମ୍ଭବତଃ ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ "ଦୋଷୀ", କାରଣ ଯେତେବେଳେ ଆମେ ମହାନ କଥାମାନ ପ୍ରଚାର ଓ ଘୋଷଣା କରୁଛୁ, ସେତେବେଳେ ଆମର ହୃଦୟ ଓ ମନର ଗଭୀର ସ୍ଥାନରେ ସମସ୍ତ ପ୍ରକାରର ଅପକର୍ମ ରହିପାରେ।

ଯଦି ଆମର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହେଉଛି ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ମାଧ୍ୟମରେ ନିଜ ପାଇଁ ମହିମା, ଖ୍ୟାତି ଓ ସମ୍ମାନ ଖୋଜିବା, ତେବେ ଆମର ହୃଦୟ ଭୁଲ। ଯୀଶୁ କହିଥିଲେ, *"ଯେ ନିଜରୁ କଥା କହେ, ସେ ନିଜ ମହିମା ଖୋଜେ; କିନ୍ତୁ ଯେ ତାଙ୍କୁ ପଠାଇଥିବାଙ୍କର ମହିମା ଖୋଜେ, ସେ ସତ୍ୟ, ଏବଂ ତାହାରେ କୌଣସି ଅନ୍ୟାୟ ନାହିଁ"* (ଯୋହନ 7:18)। ମୁଁ ଯେତେ ପରିମାଣରେ ନିଜ ପାଇଁ ମହିମା ଖୋଜୁଛି, ସେତେ ପରିମାଣରେ ମୋର ମଧ୍ୟରେ ଅନ୍ୟାୟ ରହିଛି।

କାମାତୁର ଚିନ୍ତାମାନଙ୍କୁ ରଖିବା ମାନେ ସେହି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ସମାନ (ମାଥିଉ 5:28)। ଯଦିଓ ଆମେ ଲୋକମାନଙ୍କଠାରୁ ଆମର କାମାତୁର ଆକାଂକ୍ଷା ସହ ଖେଳ କରୁଥିବାକୁ ଲୁଚାଇ ରଖିପାରୁଛୁ ଓ ପବିତ୍ର ଭାବେ ଦେଖାଯାଉଛୁ, ତଥାପି ଈଶ୍ବର ଆମର ଅନ୍ତର୍ମନକୁ ଦେଖନ୍ତି ଏବଂ ତାଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଆମେ ପାପ କରିଛୁ।

ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଭିଡ଼ର ସମ୍ମୁଖରେ "ହଲେଲୁୟା!" ବୋଲି ଚିତ୍କାର କରୁଥାଉ, ସେତେବେଳେ ଆମେ ଏହିପରି କରିପାରିବୁ କି, ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଶୁଣୁଛୁ ଯେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ସେବକ ଈଶ୍ବର ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବହୁତ ବ୍ୟବହୃତ ହେଉଛନ୍ତି, କିମ୍ବା ବଡ଼ ସୁଯୋଗ ପାଇଛନ୍ତି? କିମ୍ବା ଆମର ହୃଦୟ ହଠାତ୍ ଇର୍ଷ୍ୟା ଓ ଇର୍ଷ୍ୟାଭାବରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯାଏ କି? ଆମେ ତାପରେ ଅନ୍ୟ ସେବକ ସହ ପ୍ରତିଯୋଗିତା କରିବା ଓ ସମାନ ହେବା ପାଇଁ ଯୋଜନା କରୁଛୁ କି?

ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଶୁଣୁଛୁ ଯେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ସ୍ଥାନୀୟ ପାଳକ କିମ୍ବା

ମଣ୍ଡଳୀ ଆମଠାରୁ କିମ୍ବା ଆମର ମଣ୍ଡଳୀ ଠାରୁ ଅଧିକ ଭଲ କରୁଛି, ସେତେବେଳେ ଆମେ ଅନିଶ୍ଚିତତା ଅନୁଭବ କରୁଛୁ କି? ଯେତେବେଳେ ଆମର ସଭାର ଲୋକମାନେ ଅନ୍ୟ ମଣ୍ଡଳୀ ର ସଭାକୁ ଯାଆନ୍ତି କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ପାଳକ କିମ୍ବା ପ୍ରଚାରକଙ୍କ ଆୟୋଜିତ ସଭାରେ ଯୋଗ ଦେଇଥାନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ଆମେ ଅନିଶ୍ଚିତ ହୋଇଯାଉଛୁ କି? ତାପରେ, "ପାଳନ କରିବା" ଓ "ଆମର ପଲକୁ ସୁରକ୍ଷା କରିବା" ନାମରେ, ଆମେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଅନ୍ୟ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ସେବକମାନଙ୍କଠାରୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାରୁ ବଞ୍ଚାଇବା ପାଇଁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଓ ପରୋକ୍ଷ ଉପାୟ ଭାବିବା ଆରମ୍ଭ କରୁଛୁ କି? ଆମର ନେତୃତ୍ୱ ଅଧୀନରେ ଥିବା କୌଣସି ସେବକ ହଠାତ୍ ଆମଠାରୁ ଉପରକୁ ଉଠି ଆମଠାରୁ ଭଲ କରିଦେବେ ବୋଲି ଆମେ ଭୟ କରୁଛୁ କି? ଏହି ସବୁ କେବଳ ଏକ ଅନିଶ୍ଚିତ ହୃଦୟର ଚିହ୍ନ ଅଟେ।

ମୁଁ ଭାବୁଛି ଯେ ଆମେ ସମସ୍ତେ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସେବକମାନେ, କେତେକ ସମୟରେ ଆଲୋଚିତ ବିଷୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଅନେକରେ, ଯଦି ନୁହେଁ ସମସ୍ତରେ, ସଂଘର୍ଷ କରିଥାଉ। ମୁଁ ଜାଣେ ଯେ ମୁଁ କରିଛି। ବର୍ଷଗୁଡ଼ିକ ଧରି, ମୁଁ ସଦା ଏକ ପବିତ୍ର ଓ ପବିତ୍ର ହୃଦୟକୁ ରକ୍ଷା କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଛି—ଏହା ହେଉଛି ମୂଳ—ସେହି କେନ୍ଦ୍ର ବିନ୍ଦୁ, ଯେଉଁଠାରୁ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ସହ ସମ୍ପର୍କ ଓ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ। ଈଶ୍ୱର ହୃଦୟରେ ସତ୍ୟ ଓ ପବିତ୍ରତାକୁ ଖୋଜନ୍ତି (ଗୀତସଂହିତା 51:6) ଏବଂ *"ଯଦି ମୁଁ ମୋର ହୃଦୟରେ ଅନ୍ୟାୟକୁ ଧାରଣ କରିବି, ତେବେ ପ୍ରଭୁ ମୋର କଥା ଶୁଣିବେ ନାହିଁ"* (ଗୀତସଂହିତା 66:18)। ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବେ, ଏଠାରେ ମୁଁ କିପରି ଏକ ପବିତ୍ର ହୃଦୟକୁ ରକ୍ଷା କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରେ। ଅତ୍ୟଧିକ ଆତ୍ମ-ବିଶ୍ଳେଷଣ କରିବା ଓ ନିଜକୁ ଦୋଷାରୋପ କରିବାରେ ପଡ଼ିନଥାଇ, ମୁଁ ନିଜକୁ ବିଚାର କରେ। ମୋତେ ମୋର ହୃଦୟ ଓ ମନର ଭିତରର ଚିନ୍ତା, ଭାବନା, ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଓ ଇଚ୍ଛାମାନଙ୍କୁ ମୂଲ୍ୟାୟନ କରିବାବେଳେ ନିଜ ପ୍ରତି ଓ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ପ୍ରତି ସତ୍ୟବାଦୀ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ। ମୁଁ ନିଜକୁ କିମ୍ବା ଈଶ୍ୱର ଙ୍କୁ ମୋର ଭିତରେ କ'ଣ ଘଟୁଛି ସେଥିରେ ମିଥ୍ୟା କହିବାକୁ ଚାହେଁନି। ପାଉଲ ଆମକୁ ଶିଖାଇଥିଲେ ଯେ *"କିନ୍ତୁ ଯଦି ଆମ୍ଭେମାନେ ଆପଣା ଆପଣାର ବିଚାର କରନ୍ତୁ, ତେବେ ବିଚାରିତ ହେଉ ନ ଥାଆନ୍ତୁ।"* 1 କରିନ୍ଥୀୟ 11:31)। ମୁଁ ମୋର ନିଜ ହୃଦୟର ଚିନ୍ତା ଓ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବିଚାର କରିବାରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସାହାଯ୍ୟକୁ ଆମନ୍ତ୍ରଣ କରେ। ଗୀତକାରଙ୍କ ପରି, ମୁଁ ପ୍ରାୟ ଏପରି ପ୍ରାର୍ଥନା କରେ,

"ହେ ପରମେଶ୍ୱର, ମୋହର ଅନୁସନ୍ଧାନ କର ଓ ମୋ' ଅନ୍ତଃକରଣର ପରିଚୟ ନିଅ; ମୋତେ ପରୀକ୍ଷା କର ଓ ମୋହର ସଙ୍କଳ୍ପସବୁ ଜ୍ଞାତ ହୁଅ; ଆଉ, ମୋ' ଅନ୍ତରରେ ଦୁଷ୍ଟତାର କୌଣସି ମାର୍ଗ ଅଛି କି ନାହିଁ, ଏହା ଦେଖ, ପୁଣି ଅନ; ପଥରେ ମୋତେ ଗମନ କରାଅ।" (ଗୀତସଂହିତା 139:23,24) ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ଏମିତି ଚିନ୍ତା, ଭାବନା, ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ, ଧାରଣା, ଇଚ୍ଛାମାନଙ୍କୁ ଚିହ୍ନଟ କରେ, ଯେଗୁଡ଼ିକ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ହୃଦୟ ସହ ସମନ୍ୱୟ ନୁହେଁ, ମୁଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ କରେ ଯେ ସେ ମୋତେ ଏହାରୁ ପବିତ୍ର କରନ୍ତୁ। ମୁଁ ତାଙ୍କର ବାକ୍ଯ ଓ ତାଙ୍କର ଆତ୍ମା ଦ୍ୱାରା ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ଶୁଦ୍ଧିକରଣ ଓ ପରିଶୋଧନର ଅଗ୍ନିକୁ ଆମନ୍ତ୍ରଣ କରେ, ଯେପରି କି ଏମାନଙ୍କୁ ମୋର ହୃଦୟ ଓ ମନରୁ ହଟାଇଦିଅନ୍ତୁ। କେବେ କେବେ, ମୁକ୍ତି ଶୀଘ୍ର ଆସେ ଓ ସହଜରେ ଘଟେ। କେବେ କେବେ, ମୁଁ କିଛି ବିଷୟ ସହ କେତେକ ଦିନ ଧରି ସଂଘର୍ଷ କରିପାରେ, କିନ୍ତୁ ମୁଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବାକୁ ଓ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ମୋତେ ସକ୍ତିଶାଳୀ କରିବା ପାଇଁ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ କୃପାକୁ ଆମନ୍ତ୍ରଣ କରିବାକୁ ଜାରି ରଖେ। ଆଉ ଗୋଟିଏ କଥା ଯାହାକୁ ମୁଁ ଉପଯୋଗୀ ଭାବେ ପାଉଛି, ସେହା ହେଉଛି ସେହି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କ୍ଷେତ୍ର ବିଷୟରେ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ବାକ୍ଯ ଉପରେ ଧ୍ୟାନ କରିବା, ଯେଉଁଠାରେ ମୁଁ ପବିତ୍ର ରହିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ଦେଖୁଛି। ମୁଁ ସମ୍ପର୍କିତ ଶାସ୍ତ୍ରମାନଙ୍କୁ ପଢ଼ିବା ଓ ଧ୍ୟାନ କରିବା ପାଇଁ ସମୟ ନେଉଛି ଏବଂ ଏହା ଶୁଦ୍ଧିକରଣ ଆଣେ ଓ ମୋତେ ଏକ ପବିତ୍ର ଓ ପବିତ୍ର ହୃଦୟକୁ ରକ୍ଷା କରିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରେ। ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବେ, ମୁଁ ବିଶ୍ୱାସ କରେ ଯେ ଯଦି ଆମେ ଆମର ହୃଦୟକୁ ପବିତ୍ର ରଖିପାରୁ, ଆମର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ, ଚିନ୍ତା ଓ ଇଚ୍ଛାମାନଙ୍କୁ ସୁରକ୍ଷା କରିପାରୁ, ତେବେ ଯୁଦ୍ଧର ଅର୍ଦ୍ଧ ଜିତିଯାଇଛି।

ତୁମର ବିବେକକୁ ମାରି ଦିଅନ୍ତୁ ନାହିଁ

ପ୍ରେରିତ 23:1

ଆଉ, ପାଉଲ ମହାସଭା ପ୍ରତି ସ୍ଥିର ଦୃଷ୍ଟିରେ ଚାହିଁ କହିଲେ, ଭ୍ରାତୃବୃନ୍ଦ, ମୁଁ ଏହି ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସୁବିବେକରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସାକ୍ଷାତରେ ଆଚାରବ୍ୟବହାର କରି ଆସିଅଛି।

ପ୍ରେରିତ 24:16

ଏହେତୁରୁ ମୁଁ ମଧ୍ୟ ନିଜେ ସର୍ବଦା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଓ ମନୁଷ୍ୟର ପ୍ରତି ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ ବିବେକ ରକ୍ଷା କରିବାକୁ ଯତ୍ନ କରୁଥାଏ।

ଆମର ବିବେକ ହେଉଛି ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆମ ଭିତରେ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥିବା

ଏକ ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ନିୟନ୍ତ୍ରକ (ରୋମୀୟ 2:15)। ଏହା ଆମକୁ କହେ ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଠିକ୍ ଓ ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଭୁଲ। ଆମର ବିବେକ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କ ସାକ୍ଷ୍ୟ ସହ ସମନ୍ୱୟରେ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଦେଇଥାଏ, ମୂଳତଃ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ଯାହା ଆମକୁ କହୁଛନ୍ତି ତାହାକୁ ଶକ୍ତିଶାଳୀ କରେ (ରୋମୀୟ 9:1)। ପାଉଲ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟରେ ସେବା କରୁଥିବାମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ ଲେଖିଥିବାବେଳେ କହନ୍ତି, *"ସେହି ପ୍ରକାରେ ସେବକମାନଙ୍କର, ପବିତ୍ର ବିବେକରେ ବିଶ୍ୱାସ ର ନିଗୂଢ଼ ତତ୍ତ୍ୱ ଅବଲମ୍ବନ କରି ଗମ୍ଭୀର, ଛଳନାବାକ୍ୟରହିତ, ମଦ୍ୟପାନରେ ଅନାସକ୍ତ ଓ କୁତ୍ସିତ ଧନଲାଭରେ ନିର୍ଲୋଭ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ;"* (1 ତୀମଥି 3:8,9)। ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସେବକ ଭାବେ, ଆମେ ଆମର ସେବାକାର୍ଯ୍ୟକୁ ପବିତ୍ର ବିବେକ ସହିତ ଯୋଡ଼ିବାକୁ ହେବ। ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ପ୍ରତି ଭକ୍ତିରେ ଚାଲିବା ପାଇଁ, ଆମକୁ ଏକ ପବିତ୍ର ଓ ପବିତ୍ର ବିବେକ ଆବଶ୍ୟକ, ଆମର ଜିଭକୁ, ଆମର ଇଚ୍ଛାମାନଙ୍କୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିବା ଓ ଧନର ପ୍ରେମରୁ ମୁକ୍ତ ରହିବାର କ୍ଷମତା ଆବଶ୍ୟକ। ଯଦି ଆମେ ଆମର ନିଜ ବିବେକକୁ ଜଳାଇ ଦେବା ଆରମ୍ଭ କରୁ, ତାହାର ସ୍ୱରକୁ ଦମନ କରିବା ଓ ମାରି ଦେବା ଆରମ୍ଭ କରୁ, ତେବେ ଶୀଘ୍ରେ ଆମେ *"କପଟରେ ମିଥ୍ୟା କହୁଥିବା"* ହେବୁ (1 ତୀମଥି 4:2) ଏବଂ ଏଥିରେ କୌଣସି ପଶ୍ଚାତ୍ତାପ ମଧ୍ୟ ଅନୁଭବ କରିବୁ ନାହିଁ। ଏହା ଅତ୍ୟନ୍ତ ବିପଦଜନକ ସ୍ଥାନ।

କାହିଁକି କେତେକ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସେବକମାନେ, ଭଲ ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ ମଧ୍ୟ, ଶେଷରେ ଭୟାବହ ଅପରାଧରେ ପଡ଼ିଯାନ୍ତି—ସେବାକାର୍ଯ୍ୟର ଧନ ଅପହରଣ କରିବା କିମ୍ବା ଦୁର୍ବ୍ୟବହାର କରିବା, ସ୍ପଷ୍ଟ ମିଥ୍ୟା କହିବା, ହତ୍ୟା, କୁକୀର୍ତ୍ତି ଇତ୍ୟାଦି? ଧୀରେ ଧୀରେ, ଏକ ପବିତ୍ର ବିବେକକୁ ରକ୍ଷା କରିବାରୁ ବିଚ୍ଛିନ୍ନତା ଆସିଥିଲା। ଧୀରେ ଧୀରେ, ସେମାନଙ୍କର ନିଜ ବିବେକର ସ୍ୱରମାନେ ଚତୁର ଧାରଣା, ତର୍କ, ଅଜହାତି ଓ ଧାର୍ମିକ ଯୁକ୍ତିମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦମିତ ହୋଇଗଲା, ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାହାମାନେ ଆଉ ଶୁଣାଯାଉନଥିଲା। ପାଉଲ ଆମକୁ ସଚେତନ କରିଥିଲେ ଯେ ଆମେ ବିଶ୍ୱାସ ସହ ଏକ ଭଲ ବିବେକକୁ ରଖିବା ଆବଶ୍ୟକ। ଯଦି ଆମେ ଏକ ଭଲ ବିବେକକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରୁ, ତେବେ ଆମର ବିଶ୍ୱାସର "ଜାହାଜ ଡୁବିଯିବା" ଘଟଣା ଘଟିପାରେ (1 ତୀମଥି 1:19)—ମୂଳତଃ ଆମର ବିଶ୍ୱାସର ଯାତ୍ରାରେ ଏକ ବଡ଼ ଦୁର୍ଘଟନା। ଈଶ୍ୱର କି "ବିଶ୍ୱାସର ଭଙ୍ଗ" ଠାରୁ ଆମକୁ ପୁନଃସ୍ଥାପନ କରିପାରିବେ? ନିଶ୍ଚୟ ସେ ପାରିବେ, କିନ୍ତୁ ଯଦି ଆମେ ପ୍ରଥମେ ଏକ ପବିତ୍ର ଓ ଭଲ ବିବେକକୁ ରଖିବାକୁ ସୁନିଶ୍ଚିତ କରୁ,

ତେବେ ଆମେ ଆମର ବିଶ୍ୱାସର ଜାହାଜ ଡୁବିଯିବାକୁ ଏଡ଼ାଇପାରିବୁ।

ତୁମର ବିବେକର ସ୍ୱରକୁ ଶୁଣିବା ଜାରି ରଖ, ତାହାକୁ ମାରି ଦିଅନ୍ତୁ ନାହିଁ। ଏହା ଏକ ଛୋଟ କଥା, କିନ୍ତୁ ଏହା ବଡ଼ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆଣିପାରେ।

ପବିତ୍ରତା ପାଇଁ ତୁମର ଉତ୍ସାହକୁ ଜାଗ୍ରତ କର

2 ତୀମଥି 2:19-22

19 ତଥାପି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ଥାପିତ ସୁଦୃଢ଼ ଭିତ୍ତିମୂଳ ଅଟଳ ରହିଅଛି, ଆଉ ତହିଁ ଉପରେ ଏହା ମୁଦ୍ରାଙ୍କିତ ହୋଇଅଛି, "ପ୍ରଭୁ ଆପଣା ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଜାଣନ୍ତି, ଆଉ, ଯେକେହି ପ୍ରଭୁଙ୍କର ନାମ ଧରେ, ସେ ଅଧର୍ମରୁ ଦୂରରେ ରହୁ,"।

20 ଗୋଟିଏ ବଡ଼ ଘରେ ଯେ କେବଳ ସୁନା ଓ ରୂପାର ପାତ୍ର ଥାଏ, ତାହା ନୁହେଁ, ମାତ୍ର କାଠ ଓ ମାଟିର ପାତ୍ର ମଧ୍ୟ ଥାଏ; କେତେକ ସମାଦର ଓ କେତେକ ଅନାଦର ନିମନ୍ତେ ଥାଏ।

21 ଅତଏବ, ଯଦି କେହି ସେହି ସମସ୍ତଙ୍କଠାରୁ ଆପଣାକୁ ପରିଷ୍କାର କରେ, ତାହାହେଲେ ସେ ପବିତ୍ରୀକୃତ, କର୍ତ୍ତାଙ୍କ ବ୍ୟବହାର ପାଇଁ ଉପଯୁକ୍ତ, ପୁଣି ସମସ୍ତ ଉତ୍ତମ କାର୍ଯ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ପ୍ରସ୍ତୁତ, ଏପରି ଏକ ସମାଦରର ପାତ୍ର ହେବ।

22 କିନ୍ତୁ ତୁମ୍ଭେ ଯୌବନ କାଳର ଅଭିଳାଷରୁ ପଳାୟନ କରି, ଯେଉଁମାନେ ଶୁଚି ହୃଦୟରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନିକଟରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ଧାର୍ମିକତା, ବିଶ୍ୱାସ, ପ୍ରେମ ଓ ଶାନ୍ତିର ଅନୁଗାମୀ ହୁଅ।

ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ପବିତ୍ରତା ଆଜିକାଲି ମଣ୍ଡଳୀ ରେ ବହୁତ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦିଆଯାଉନାହିଁ। ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ପବିତ୍ରତା—ଆମେ ଯାହା କି ଅପବିତ୍ର , ସେଥିରୁ ନିଜକୁ ପବିତ୍ର କରିବା—ଅତ୍ୟାବଶ୍ୟକ, ଯଦି ଆମେ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ଘରରେ ସମ୍ମାନର ପାତ୍ର ହେବାକୁ ଚାହୁଁଛୁ, ଯାହା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବ୍ୟବହାର ପାଇଁ ପୃଥକ ଓ ପ୍ରସ୍ତୁତ ରହିଛି। ଆମେ ଏମିତି ଜଗତରେ ବାସ କରୁଛୁ ଯେଉଁଠାରେ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ପବିତ୍ରତାକୁ ଦୁର୍ବଳତା, ଅସାଧାରଣତା ଭାବେ ଦେଖାଯାଏ ଏବଂ ଗୁଣ ଭାବେ ନୁହେଁ। ଜଗତ "ଅପବିତ୍ର" ହେବାକୁ ସାଧାରଣ ଭାବେ ଗ୍ରହଣ କରେ, ଯଦିଓ "ପାପ" ଓ "ଅପବିତ୍ର ତା" ଏହି ନାମରେ କୁହାଯାଏ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଏକ ବ୍ୟକ୍ତିର ପସନ୍ଦ କିମ୍ବା ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଜୀବନଶୈଳୀ ଭାବେ ଧରାଯାଏ। ଦୁଃଖର କଥା, ଏହି ଧାରଣାମାନେ ଓ ପାପ ପ୍ରତି ସେହି ଅନୁଭୂତିହୀନତା ମଣ୍ଡଳୀ ରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରବେଶ କରିଛି। ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସେବକମାନେ ଭାବେ, ଆମେ ସଭା ବଢ଼ାଇବା, ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ଗଢ଼ିବା, ଭିଡ଼କୁ ଆକର୍ଷଣ କରିବା ପାଇଁ ବାର୍ତ୍ତା ପ୍ରଚାର କରିବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଯାଉଛୁ, କିନ୍ତୁ ପାପ ବିଷୟରେ ଶିଥିଳ ହୋଇଯାଉଛୁ। ସେବାକାର୍ଯ୍ୟରେ ଆମର ବ୍ୟସ୍ତତା କିମ୍ବା କେବେ କେବେ ଆମେ ଦେଖୁଥିବା ସଫଳତା ଓ ଫଳ ଆମକୁ

ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ପବିତ୍ରତା ବିଷୟରେ "ସହଜ ହୋଇଯିବାକୁ" ପ୍ରେରିତ କରେ। ଧୀରେ ଧୀରେ, ଆମେ ପବିତ୍ରତା ବିଷୟରେ ପ୍ରଚାର କରିବା ବନ୍ଦ କରିଦେଉଛୁ, କାରଣ ସବୁ କିଛି ଭଲ ଚାଲୁଛି ବୋଲି ଲାଗୁଛି। ଆମେ ସମ୍ମତି ଦେବା ଆରମ୍ଭ କରୁ, ସମନ୍ୱୟ କରୁ, ଯେପାପକୁ ପୂର୍ବରୁ ସହିପାରୁନଥିଲୁ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଗ୍ରହଣ କରୁ। ଶୀଘ୍ର, ଏହି ସହିଥିବା ପାପମାନେ ଆମର ଜୀବନକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିବା ଆରମ୍ଭ କରେ। ଯଦି ଏହା ବନ୍ଦ ନ ହୁଏ, ତେବେ ଆମେ ଏକ ଅବନତିର ପଥରେ ପଡ଼ିଯିବୁ, ଯାହା ଭୟାବହ ହେବ। ଏହାକୁ ରୋକିବାର ଏକମାତ୍ର ଉପାୟ ହେଉଛି ପବିତ୍ରତା ପାଇଁ ଆମର ଉତ୍ସାହକୁ ସଦା ଜ୍ୱଳନ୍ତ ରଖିବା। ଆମେ ସଦା ସ୍ମରଣ କରିବା ଉଚିତ ଯେ ଜୀବନ ଓ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ଦୃଢ଼ ଭିତି ଆବଶ୍ୟକ କରେ ଯେ ଯେ କେହି ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ନାମ କହେ, ସେ ପାପରୁ ଦୂରେ ହଟୁ। ଯେକୌଣସି ଜିନିଷ ଯାହା ପାପକୁ ସହିଥାଏ, ସେହା ଗଢ଼ିବା ପାଇଁ ଅସ୍ଥିର ଭିତି।

ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ନୈତିକ ସୀମା ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରନ୍ତୁ

ଗୀତସଂହିତା 101:2,3

[2] ମୁଁ ବିବେଚନାପୂର୍ବକ ସିଦ୍ଧ ପଥରେ ଗମନ କରିବି;
ଆହା, ତୁମ୍ଭେ କେବେ ମୋ' ନିକଟକୁ ଆସିବ? ମୁଁ
ଆପଣା ଗୃହ ମଧ୍ୟରେ ସିଦ୍ଧ ଅନ୍ତଃକରଣରେ ଆଚରଣ କରିବି।
[3] ମୁଁ କୌଣସି ମନ୍ଦ ବିଷୟ ଆପଣା ଦୃଷ୍ଟି-ଗୋଚରରେ ରଖିବି ନାହିଁ;
ମୁଁ ବିପଥଗାମୀମାନଙ୍କ କର୍ମ ଘୃଣା କରେ;

ଆମେ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ପଥରେ ଚାଲିବା ପାଇଁ ବୁଦ୍ଧି ଓ ସଚେତନତାକୁ ବ୍ୟବହାର କରିବା ଆବଶ୍ୟକ। କିଛି ସରଳ ସୀମାମାନେ ଯାହାକି ଆମେ ନିଜ ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିପାରୁ, ସେଗୁଡ଼ିକ ଆମକୁ ଅନାବଶ୍ୟକ ସମସ୍ୟାରୁ ବଞ୍ଚାଇବ। ଏଠାରେ କିଛି ସୀମା ଅଛି ଯାହାକୁ ମୁଁ ଉପଯୋଗୀ ଭାବେ ପାଉଛି ଏବଂ ଜୀବନର ଆରମ୍ଭରୁ ନିଜ ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିଥିଲି। କେବଳ ଅତ୍ୟନ୍ତ କମ୍ ସମୟରେ ମୁଁ ଏହି ସୀମା ଅତିକ୍ରମ କରିଛି, ଏବଂ ସେଥିରେ ମଧ୍ୟ ଭଲ କାରଣ ଥିଲା।

କୌଣସି ବନ୍ଦ ସ୍ଥାନରେ ଏକାକୀ ଜଣେ ନାରୀଙ୍କ ସହ ମିଳନ କରନ୍ତୁ ନାହିଁ। ଯଦି କୌଣସି ନାରୀ ତୁମ ସହ କଥାହେବାକୁ ଚାହେଁ, ତେବେ ଏକ ଖୋଲା ସ୍ଥାନରେ ମିଳନ କର, ଯେଉଁଠାରେ ଅନ୍ୟମାନେ ଥାନ୍ତି। ଏହି କାରଣରେ ଆମର ମଣ୍ଡଳୀ

କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଖୋଲା—ସବୁକିଛି କାଚର, ସବୁ ଦୃଶ୍ୟମାନ। ମୁଁ କେତେକ ପାଳକ ଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ ଦେଖିଛି ଯେଉଁଠାରେ କକ୍ଷମାନେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବନ୍ଦ (ଏସି ସହିତ) ଥାଏ। ମୋର ପ୍ରଥମ ଚିନ୍ତା ହେଉଛି, ଯଦି ସେ ଜଣେ ନାରୀଙ୍କ ସହ ମିଳିବାକୁ ପଡ଼େ, ତେବେ ଏହି ସ୍ଥାନ କେତେ "ବିପଦଜନକ" ହୋଇପାରେ। ଏହା ଅନାବଶ୍ୟକ ଭାବେ ଆମକୁ ଝୁମ୍ପର ସ୍ଥାନରେ ରଖେ।

ଆଉ ଗୋଟିଏ ସୀମା ଯାହାକୁ ମୁଁ ବହୁତ ଆଗରୁ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିଥିଲି, ସେହା ହେଉଛି ଯେ ମୁଁ ମୋର ପତ୍ନୀ ଛଡ଼ା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ନାରୀଙ୍କ ସହ ଏକେ ଗାଡ଼ିରେ ଏକାକୀ ଯାତ୍ରା ପୁସ୍ତକକରେନି। କେତେକ ଦୁର୍ଲଭ ଅପବାଦ ରହିଛି, କିନ୍ତୁ ଅଧିକାଂଶ ସମୟରେ ମୁଁ ଏହି ନୀତିକୁ ରକ୍ଷା କରିଆସିଛି, ଏବଂ ସମୟ ସହିତ ଏହାରେ ଆଉ ଅଧିକ ଦୃଢ଼ ହୋଇଯାଇଛି।

ମୁଁ ସାଧାରଣତଃ ନାରୀମାନଙ୍କୁ ଆଲିଙ୍ଗନ କରେନି। ମୁଁ କେବଳ ଏକ ସରଳ ହାତମିଳାପ କିମ୍ବା ହସ ଦେଉଛି। ନାରୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଆଲିଙ୍ଗନ କେବଳ ପରିବାରର ନାରୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ—ପତ୍ନୀ, କନ୍ୟା, ଭଉଣୀ, ପିଉସୀମାନେ—କିମ୍ବା ବିଶ୍ୱାସରେ ମାତା ସମାନ ବୃଦ୍ଧ ନାରୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ରଖାଯାଇଛି।

ଏପରି ଅନେକ ସରଳ କିନ୍ତୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ସୀମାମାନେ ଅଛନ୍ତି ଯାହାକି ତୁମେ ନିଜ ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିପାରିବ। ଏହି ପୁସ୍ତକର ଅଗ୍ରଗତିରେ ଆମେ ଆଉ ଅନେକ ସତର୍କତା ବିଷୟରେ ଆଲୋଚନା କରିବୁ। ଏହା ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ ଆମେ ନିୟମ ସୃଷ୍ଟି କରୁଛୁ ଏବଂ ନିଜକୁ ବନ୍ଧନରେ ପକାଇଦେଉଛୁ। ବରଂ, ଏହାମାନେ ସୁରକ୍ଷା ବ୍ୟବସ୍ଥା, ଯାହା ଆମକୁ ସମସ୍ୟାରୁ ଦୂରେ ରଖିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରେ। ଏହାମାନେ ପାପକୁ ଦୂରେ ରଖିବା ପାଇଁ ପ୍ରତିରୋଧକ ପଦକ୍ଷେପ। ଏହା ହେଉଛି ଏକ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ହୃଦୟ ସହିତ ବୁଦ୍ଧିମତାରେ ଚାଲିବା।

ସମସ୍ତ ପ୍ରକାରର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଯୌନ ପାପରୁ ନିର୍ମଳ ରୁହନ୍ତୁ

1 କରିନ୍ଥୀୟ 6:12,13,19,20

12 ସମସ୍ତ ବିଷୟ ସାଧନ କରିବାକୁ ମୋହର ସ୍ୱାଧୀନତା ଅଛି, କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତ ବିଷୟ ହିତଜନକ ନୁହେଁ। ସମସ୍ତ ବିଷୟ ସାଧନ କରିବାକୁ ମୋହର ସ୍ୱାଧୀନତା ଅଛି, କିନ୍ତୁ ମୁଁ କୌଣସି ବିଷୟର ବଶୀଭୂତ ହେବି ନାହିଁ।

13 ଖାଦ୍ୟ ଉଦର ନିମନ୍ତେ, ପୁଣି ଉଦର ଖାଦ୍ୟ ନିମନ୍ତେ; କିନ୍ତୁ ଈଶ୍ୱର ଉଭୟକୁ ଲୋପ କରିବେ। ଶରୀର ବ୍ୟଭିଚାର ନିମନ୍ତେ ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନିମନ୍ତେନ, ଆଉ ପ୍ରଭୁ ଶରୀର ନିମନ୍ତେ;
19 ଅବା ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ଶରୀର ଯେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କଠାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ଅନ୍ତର୍ବାସୀ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କ ମନ୍ଦିର, ଏହା କଅଣ ଜାଣ ନାହିଁ? ଆଉ, ତୁମ୍ଭେମାନେ ନିଜେ ନିଜର ନୁହଁନ୍ତ
20 କାରଣ ତୁମ୍ଭେମାନେ ବିଶେଷ ମୂଲ୍ୟରେ କିଣା-ଯାଇଅଛ; ଏଣୁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ଶରୀରରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୌରବ ପ୍ରକାଶ କର।

1 କରିନ୍ଥୀୟ 9:27
ଅନ୍ୟ ଲୋକମାନଙ୍କ ନିକଟରେ ପ୍ରଚାର କରି କାଳେ ମୁଁ ନିଜେ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ ହୁଏ, ଏଥିପାଇଁ ମୋହର ନିଜ ଶରୀରକୁ କଷ୍ଟ ଦେଇ ବଶରେ ଦାସ କରି ରଖୁଅଛି।

ଈଶ୍ୱର ଆମର ଯୌନତାକୁ ରଚନା କରିଛନ୍ତି। ଏହା ଈଶ୍ୱର ଆମକୁ ଯେପରି ତିଆରି କରିଛନ୍ତି, ତାହାର ଏକ ଅଂଶ। ସେ ଏହାକୁ କିପରି ପ୍ରକାଶ କରିବା ଓ ଅନୁଭବ କରିବା ଉଚିତ, ସେଥିପାଇଁ ସ୍ପଷ୍ଟ ସୀମାମାନେ ମଧ୍ୟ ଦେଇଛନ୍ତି। କିନ୍ତୁ, ଆମ ପୁରୁଷମାନଙ୍କ ପାଇଁ, ଯୌନ ଆକାଂକ୍ଷାକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିବା ସହଜ ନୁହେଁ। କେବଳ ଆମେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସେବକ ହେବାରୁ, ଆମେ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତ ହୋଇଯାଉନାହୁଁ। ଆମର ଯୌନ ଆକାଂକ୍ଷା ଅଦୃଶ୍ୟ ହୋଇଯାଏ ନାହିଁ। ସେଗୁଡ଼ିକ ଅଛି। ତେଣୁ, ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ବାକ୍ୟ ଓ ତାଙ୍କର ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ମାଧ୍ୟମରେ ଆମକୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ସକ୍ତିଦାୟକ କୃପାର ସାହାଯ୍ୟରେ, ଆମେ ଆମର ଯୌନ ଆକାଂକ୍ଷାମାନଙ୍କୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣରେ ରଖିବାକୁ ହେବ।

ଆମର ଯୌନତାର କ୍ଷେତ୍ର ଏକ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ବିଷୟ। ସାଧାରଣତଃ ଆମେ ଏହାକୁ ସାମୁହିକ ଭାବେ ଆଲୋଚନା କରୁନାହୁଁ। କିନ୍ତୁ, ଯେହେତୁ ଏହା ଆମର ଜୀବନର ଏକ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ କ୍ଷେତ୍ର, ତେଣୁ ଏହା ସମ୍ଭବ ଯେ ଅନେକ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସେବକ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ବନ୍ଧନ, ପାପ ଓ ସମ୍ମତିରେ ରହିପାରନ୍ତି ଏବଂ ଶ୍ରୋତାମାନେ ଏହା ବିଷୟରେ କିଛି ଜାଣିପାରିବେ ନାହିଁ। ଥୋଡ଼ା ପରିମାଣର ଅଶ୍ଳୀଳ ଦୃଶ୍ୟ, ଥୋଡ଼ା କାମାତୁର ଚିନ୍ତା, ବିପରୀତ ଲିଙ୍ଗ ସହ ଥୋଡ଼ା ଫ୍ଲର୍ଟ କରିବା, ସମଲିଙ୍ଗୀ ସମ୍ପର୍କ ଇତ୍ୟାଦି "ଠିକ୍ ଲାଗିପାରେ" ଏବଂ ସାଧାରଣ ଲୋକଙ୍କଠାରୁ ଲୁଚାଇ ରଖାଯାଇପାରେ, କିନ୍ତୁ ବାଇବେଲ କହେ ଯେ ପାପ *"ଅଳ୍ପ ଖମିର ସମଗ୍ର ଲୋଇକୁ ଖମିର କରେ"* (1 କରିନ୍ଥୀୟ 5:6; ଗାଲାତୀୟ 5:9)। ଅଧିକାଂଶ ଘଟଣାରେ, ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ସାଧାରଣ ଭାବେ ଚାଲିଥାଏ, ଏବଂ ଯଦି ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସେବକ ଏହାକୁ

ସ୍ୱୀକାର କରି ପବିତ୍ର ହେଉନାହାନ୍ତି, ତେବେ ଈଶ୍ୱର ଏହା ସହ ଏକ ଉପାୟରେ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ ଉପାୟରେ ବ୍ୟବହାର କରିବେ। ତେଣୁ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସେବକମାନେ ଭାବେ, ଏହି ସମସ୍ତ ଗୁପ୍ତ ଯୌନ ପାପରୁ ପବିତ୍ର ରହିବା ଅତ୍ୟାବଶ୍ୟକ। ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ କେତେକ ସଂଘର୍ଷ ଅନୁଭବ କରିଛି, ଏବଂ ମୋତେ ମୋର ଯୌନତାକୁ ପରିଚାଳନା କରିବାରେ ନିକଟ ନଜର ରଖିବାକୁ ଓ ସମସ୍ତ ଯୌନ ଆକାଂକ୍ଷାମାନଙ୍କୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣରେ ରଖିବାକୁ ଜାରି ରଖିବା ଆବଶ୍ୟକ।

ଏଠାରେ କିଛି କଥା ଅଛି ଯାହାକୁ ମୁଁ ଗୁପ୍ତ ଯୌନ ପାପରୁ ପବିତ୍ର ରହିବା ପାଇଁ ଅନୁସରଣ କରେ। ଈଶ୍ୱର ତୁମକୁ ଭିନ୍ନ ଭାବରେ ନେତୃତ୍ୱ ଦେଇପାରନ୍ତି ଏବଂ ତୁମେ କିପରି ତୁମର ଶରୀରକୁ ଅଧୀନରେ ରଖିପାରିବ, ସେଥିପାଇଁ ଅନ୍ୟ ଉପାୟମାନେ ଦେଖାଇପାରନ୍ତି। ଯାହା ତୁମ ପାଇଁ କାମ କରେ, ତାହାକୁ ଅଭ୍ୟାସ କର, କିନ୍ତୁ ଶେଷରେ ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନିଶ୍ଚିତ କରିବାକୁ ହେବ ଯେ ଆମେ ତାଙ୍କର କୃପା ଦ୍ୱାରା ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର ଚାଲୁଛୁ।

ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସେବକମାନେ ଭାବେ, ଆମ ମଧ୍ୟରୁ କେହି କେହିଙ୍କୁ ପ୍ରାୟତଃ ଯାତ୍ରା ପୁସ୍ତକକରିବାକୁ ପଡ଼ିପାରେ ଏବଂ ଆମେ ହୋଟେଲ ଘର କିମ୍ବା ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଫ୍ଲାଟରେ ରହୁଥାଉ। ସତର୍କତା ସ୍ୱରୂପ, ଯଦି ମୁଁ ହୋଟେଲ ଘରରେ ଏକାକୀ ରହୁଛି, ମୁଁ ସାଧାରଣତଃ ଟେଲିଭିଜନ ଚାଲୁ କରେନି। ଏହା ନୁହେଁ ଯେ ମୁଁ କେବେ ଟେଲିଭିଜନ ଦେଖେନି, କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ଏକାକୀ ଥାଏ, ମୁଁ ଅନାବଶ୍ୟକ ଭାବେ ଅଶ୍ଳୀଳ ବିଜ୍ଞାପନ ଇତ୍ୟାଦି ସହ ନିଜକୁ ସମ୍ପୃକ୍ତ କରିବାକୁ ଚାହେଁନି। ଯେତେବେଳେ ଅନ୍ୟ କେହି ମୋ ସହ ଥାନ୍ତି, ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ ଯଦି ମୋର ପତ୍ନୀ କିମ୍ବା ପୁଅ ମୋ ସହ ଯାତ୍ରା ପୁସ୍ତକକରନ୍ତି, ତେବେ ସହଜରେ ପରସ୍ପର ଦାୟିତ୍ୱବୋଧ ଥାଏ, ଏବଂ ଆମେ କଣ ଦେଖୁଛୁ ସେଥିରେ ସାବଧାନ ରହିପାରୁ।

ଆଉ ଗୋଟିଏ କ୍ଷେତ୍ର ଯେଉଁଠାରେ ଆମେ ସାବଧାନ ରହିବାକୁ ହେବ, ସେହା ହେଉଛି ସମ୍ବାଦପତ୍ର ଓ ସମ୍ବାଦ ପତ୍ରିକା ପଢ଼ିବାରେ। ଆମେ ସେଥିରେ କଣ ଛାପାଯାଉଛି ତାହାକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିପାରୁନାହୁଁ, କିନ୍ତୁ ଆମେ କଣ ପଢୁଛୁ, କଣ ଦେଖୁଛୁ ଓ କଣ ଗ୍ରହଣ କରୁଛୁ ତାହାକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିପାରୁ। ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ଏକ ପୃଷ୍ଠା ଫେରାଅ ଏବଂ ଏକ ଅଶ୍ଳୀଳ ଚିତ୍ର ଦେଖ, ତୁମର ଚକ୍ଷୁ ପ୍ରଥମ ଦୃଷ୍ଟି ପାଇପାରେ,

କିନ୍ତୁ ସେଠାରେ ମୁଁ ରୁହିଯାଏ। ମୁଁ ଦ୍ୱିତୀୟ ଦୃଷ୍ଟିକୁ ଅନୁମତି ଦେଉନାହିଁ। ମୁଁ ପୃଷ୍ଠାର ଅନ୍ୟ ସ୍ଥାନରେ ସମ୍ବାଦ ପଢ଼େ, କିନ୍ତୁ ମୋର ଚକ୍ଷୁକୁ ପୁନଃ ସେହି ଅଶ୍ଳୀଳ ବିଷୟରେ ଦେଖିବାକୁ ଯିବାକୁ ଦେଉନାହିଁ। ଆମେ ଇଣ୍ଟରନେଟ ବ୍ୟବହାରରେ ମଧ୍ୟ ସାବଧାନ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ। ମୁଁ ଜାଣିଶୁଣି ଏମିତି ସାଇଟକୁ ଯାଏନି ଯେଉଁଠାରେ ଅଶ୍ଳୀଳ ଚିତ୍ର ଇତ୍ୟାଦି ରହିଥାଏ। କିନ୍ତୁ, ଯଦି କୌଣସି ଏମିତି ବିଷୟ ମୋ ସମ୍ମୁଖରେ ଆସିଯାଏ, ମୁଁ ସହଜରେ ସେଠାରୁ ହଟିଯାଏ ଏବଂ ତାହାକୁ ଦେଖିବାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରେ।

ହସ୍ତମୈଥୁନ ଆଉ ଗୋଟିଏ କ୍ଷେତ୍ର ଯେଉଁଠାରେ ଆମ ମଧ୍ୟରୁ ଅନେକେ ସଂଘର୍ଷ କରୁଛୁ। ଯଦିଓ ବାଇବେଲ ଏହି ବିଷୟରେ ସିଧାସଳଖ କହୁନାହିଁ ଏବଂ ଏହା ବିଷୟରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ଓ ଚିକିତ୍ସା ସମ୍ପ୍ରଦାୟରୁ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ମତ ରହିଛି, ମୋର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ନୀତି ହେଉଛି ଏହାକୁ ଅଭ୍ୟାସ ନ କରିବା। ମୋର ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ହେଉଛି ଯେ ମୁଁ ମୋର ଶରୀରକୁ କୌଣସି ଜିନିଷର ଦାସ ହେବାକୁ ଦେବାକୁ ଚାହେଁନି। *"ସମସ୍ତ ବିଷୟ ସାଧନ କରିବାକୁ ମୋହର ସ୍ୱାଧୀନତା ଅଛି, କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତ ବିଷୟ ହିତଜନକ ନୁହେଁ। ସମସ୍ତ ବିଷୟ ସାଧନ କରିବାକୁ ମୋହର ସ୍ୱାଧୀନତା ଅଛି, କିନ୍ତୁ ମୁଁ କୌଣସି ବିଷୟର ବଶୀଭୂତ ହେବି ନାହିଁ।"* (1 କରିନ୍ଥୀୟ 6:12)। ପ୍ରଶ୍ନ ଏହା ନୁହେଁ ଯେ ଏହା ଠିକ୍ କିମ୍ବା ଗ୍ରହଣଯୋଗ୍ୟ କିନା। ପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି ଏହା ଉପକାରୀ କିନା ଏବଂ ଏହା କୌଣସି ପ୍ରକାରରେ ମୋତେ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରୁଛି କିନା। ଏହି ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ, ଅଭ୍ୟାସଗତ ହସ୍ତମୈଥୁନ ଏବଂ ଏହାର ଦାସତ୍ୱ ଏକ ବନ୍ଧନ ଏବଂ ପାପ। ଏହାରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇବା ପାଇଁ ସର୍ବୋତ୍ତମ କାମ ହେଉଛି ଏହାକୁ ଛାଡ଼ିଦେବା।

ମୁଁ ଏହା ଘୋଷଣା କରିବାକୁ ଶିଖିଛି ଯେ ମୋର ଶରୀର ପାପ କିମ୍ବା ଯୌନ ଅଶୁଚିତା ପାଇଁ ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ପ୍ରଭୁ ପାଇଁ। ମୁଁ ବୁଝିଛି ଯେ ମୋର ଯୌନ ଆକାଂକ୍ଷାମାନଙ୍କ ଉପରେ ଯୀଶୁ ପ୍ରଭୁ ଅଟନ୍ତି ବୋଲି ଘୋଷଣା କରିବାରେ ଶକ୍ତି ଅଛି। ମୁଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରେ ଏବଂ ମୋର ଯୌନ ସ୍ୱଭାବକୁ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ପାଇଁ ପବିତ୍ର କରି ଅର୍ପଣ କରେ। ମୁଁ ଘୋଷଣା କରେ ଯେ ମୋର ସମସ୍ତ ଯୌନ ଆକାଂକ୍ଷା ଓ ଇଚ୍ଛାମାନେ ପବିତ୍ର ଏବଂ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ପାଇଁ ଅର୍ପିତ। *"କାରଣ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଯେପରି ପବିତ୍ର ହୁଅ, ଏହା ହିଁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ଇଚ୍ଛା, ଅର୍ଥାତ୍, ତୁମ୍ଭେମାନେ ଯେପରି ବ୍ୟଭିଚାରରୁ ପୃଥକ୍ ରୁହ, ଆଉ, ଯେପରି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଅଜ୍ଞ ବିଜାତିମାନଙ୍କ ପରି କାମାଭିଳାଷୀ ନ ହୋଇ ପ୍ରତ୍ୟେକେ ପବିତ୍ର ଓ ସମାଦର ଭାବରେ ଆପଣା ଆପଣା ନିମନ୍ତେ ଭାର୍ଯ୍ୟା ଗ୍ରହଣ*

କରିବାକୁ ଜାଣ," (1 ଥେସଲନୀକୀୟ 4:3-5)।

ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନିକଟରେ ଉତ୍ତରଦାୟୀ ରୁହନ୍ତୁ

2 କରିନ୍ଥୀୟ 5:9,10

[9] ଏଣୁ ମଧ୍ୟ ନିବାସୀ ହେଉ ବା ପ୍ରବାସୀ ହେଉ, ତାହାଙ୍କ ନିକଟରେ ସନ୍ତୋଷପାତ୍ର ହେବା ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଏକା; ବାସନା।

[10] କାରଣ ଭଲ ହେଉ ବା ମନ୍ଦ ହେଉ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜଣ ଆପଣା ଶରୀର ଦ୍ୱାରା କୃତ କର୍ମାନୁସାରେ ଫଳ ପାଇବା ନିମନ୍ତେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ବିଚାରାସନ ଛାମୁରେ ଆମ୍ଭ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପ୍ରକାଶିତ ହେବାକୁ ହେବ।

"ଈଶ୍ୱର ଙ୍କୁ ପ୍ରସନ୍ନ କରିବା"କୁ ତୁମର ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଲକ୍ଷ୍ୟ କର। ଲୋକମାନେ ତୁମକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିପାରନ୍ତି ଏବଂ ତୁମ ପ୍ରତି ଉଚ୍ଚ ମାନ ରଖିପାରନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଯଦି ଈଈଶ୍ୱର ପ୍ରଥମେଆମର ଜୀବନକୁ ସ୍ୱୀକାର କରୁନାହାନ୍ତି, ତେବେ ପୃଥିବୀର ସ୍ୱୀକୃତି ସ୍ୱର୍ଗର ମାନଦଣ୍ଡରେ କୌଣସି ମୂଲ୍ୟ ରଖେନାହିଁ।

ଯଦିଓ ଆମେ ମାନବୀୟ ଦାୟିତ୍ୱବୋଧକୁ ସମ୍ମାନ କରୁ ଏବଂ ପ୍ରୋତ୍ସାହନ ଦେଉ—ଯଥା ଦାୟିତ୍ୱ ଗୋଷ୍ଠୀ, ନେତାମାନେ, ପରାମର୍ଶଦାତାମାନେ, ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷକମାନେ ଇତ୍ୟାଦି—ତଥାପି ଶେଷରେ, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସେହି ସ୍ଥାନକୁ ଆସିବାକୁ ହେବ ଯେଉଁଠାରେ ଆମର ଜୀବନ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ପ୍ରତି ପ୍ରତିକ୍ଷଣ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଦାୟିତ୍ୱବୋଧର ଗଭୀର ଅନୁଭୂତି ଦ୍ୱାରା ସ୍ଥିର ଓ ଦୃଢ଼ ହୁଏ। ଏହି ସତ୍ୟ ଯେ ଦିନେକ ମୁଁ ଏହି ଭୟଭକ୍ତିଦାୟକ ସମଗ୍ର ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଦାଁଡି ମୋର ପୃଥିବୀର ଜୀବନର ହିସାବ ଦେବି, ସେହି କଥା ମୋତେ ସିଧା ଓ ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ ପଥରେ ରଖିବା ପାଇଁ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ହେବା ଉଚିତ। ଯଦି ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ପ୍ରତି ଏହି ଦାୟିତ୍ୱବୋଧ ମୋତେ ଆକ୍ରାନ୍ତ କରେନାହିଁ, ତେବେ ମୁଁ ଯେତେ ମାନବୀୟ ଦାୟିତ୍ୱବୋଧର ବ୍ୟବସ୍ଥା ରଖୁଛି, ସେଗୁଡ଼ିକ ମୋ ପାଇଁ ବହୁତ ଉପକାରୀ ହେବ ନାହିଁ। ସମସ୍ତ ପ୍ରକାରର ମାନବୀୟ ଦାୟିତ୍ୱବୋଧକୁ ସହଜରେ ଟାଳି ଦିଆଯାଇପାରେ କିମ୍ବା ଧୋକା ଦିଆଯାଇପାରେ।

ତୁମେ ଯେକୌଣସି ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା କିମ୍ବା ଯେକୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲିପ୍ତ ହେଉଥିବା ସମୟରେ, ତୁମ ମନରେ ଏହି ଗଭୀର ଅନୁଭୂତିକୁ ଧାରଣ କର ଯେ ଉପରେ ଥିବା ଈଶ୍ୱର ତୁମକୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି, ମୂଲ୍ୟାୟନ କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ତୁମକୁ ଅନୁସରଣ କରୁଛନ୍ତି। ସେ ଲୋକମାନେ ଯାହା ଦେଖନ୍ତି ତାହାଠାରୁ ଅଧିକ ଦେଖନ୍ତି ଏବଂ ସେ

କେବଳ ଆମର କାମର ଗୁଣତାକୁ ନୁହେଁ, ବରଂ ଆମେ କେମିତି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଏହା କରିଥିଲୁ ତାହାକୁ ମଧ୍ୟ ପରୀକ୍ଷା କରନ୍ତି। କେବଳ ଭଲ କାମ କରିବା ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ନୁହେଁ। ଭଲ କାମ ପବିତ୍ର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରୁ କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ। ପ୍ରତିକ୍ଷଣ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ପ୍ରତି ଦାୟିତ୍ୱବାନ ରୁହ।

ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମୟ କିମ୍ବା ଅର୍ଦ୍ଧ ସମୟ?

ପ୍ରେରିତ 20:33-35

33 ମୁଁ କାହାରି ରୂପା କି ସୁନା କି ବସ୍ତ୍ର ଲୋଭ କରି ନ ଥିଲି।

34 ଏହି ହାତ ଦୁଇଟି ଯେ ମୋର ଓ ମୋ' ସଙ୍ଗୀ-ମାନଙ୍କର ଅଭାବ ପୂରଣ ନିମନ୍ତେ ସେବା କରି ଆସୁଅଛି, ଏହା ତୁମ୍ଭେମାନେ ନିଜେ ଜାଣ।

35 ଏହି ପ୍ରକାରେ ପରିଶ୍ରମ କରି ଦୁର୍ବଳମାନଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା, ପୁଣି "ଗ୍ରହଣ କରିବା ଅପେକ୍ଷା ଦାନ କରିବା ଅଧିକ ଶ୍ରେୟସ୍କର", ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁ ସ୍ୱୟଂ ଏହି ଯେଉଁ କଥା କହିଅଛନ୍ତି, ତାହା ସ୍ମରଣ କରିବା ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ଯେ ଉଚିତ, ଏହିସମସ୍ତ ବିଷୟରେ ମୁଁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଦେଖାଇଅଛି।

ଆମେ ଯାହା ବୁଝିବାକୁ ହେବ ସେହା ହେଉଛି ଯେ ଆମେ ସବୁବେଳେ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ସେବକ। କେବଳ ଆମେ କୌଣସି "ଲୌକିକ" କାମ କରୁଛୁ (ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ, ଚାକିରି କରୁଛୁ) ବୋଲି ଏହାର ନୁହେଁ ଯେ ଆମେ କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ସେବକ ହେବାକୁ ବନ୍ଦ କରିଦେଉଛୁ। କୌଣସି ଅର୍ଦ୍ଧ ସମୟର ବିଶ୍ୱାସୀ ନାହାନ୍ତି ଏବଂ କୌଣସି ଅର୍ଦ୍ଧ ସମୟର ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ସେବକ ନାହାନ୍ତି। ଆମେ ସମସ୍ତେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମୟର ବିଶ୍ୱାସୀ ଏବଂ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମୟର ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ସେବକ। ଆମେ ସବୁବେଳେ ଏବଂ ସବୁଠାରେ ତାଙ୍କର ପ୍ରତିନିଧି।

ତଥାପି, ଆମେ ପ୍ରାୟତଃ ଦେଖୁଛୁ ଯେ ଯେତେବେଳେ କେହି ପ୍ରଚାର, ଶିକ୍ଷା କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ମାଧ୍ୟମରେ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କୁ ସେବା କରିବା ପାଇଁ ଇଚ୍ଛା ଅନୁଭବ କରନ୍ତି, ସେମାନେ ପ୍ରଥମେ ନିଜ ଚାକିରି ଛାଡ଼ି ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମୟର ସେବାକାର୍ଯ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ ଚିନ୍ତା କରନ୍ତି। ମୁଁ ବିଶ୍ୱାସ କରେ ଯେ ଈଶ୍ୱର କେହି କେହିଙ୍କୁ ବଜାରରେ ଚାକିରି କରିବାର ସୁଯୋଗକୁ ଛାଡ଼ିଦେବାକୁ ଡାକନ୍ତି, ଯେପରି ସେମାନେ ସେ ଯେଉଁ ବିଶେଷ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ଡାକିଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ନିଜର ସମୟ, ଧ୍ୟାନ ଓ ଶକ୍ତିକୁ ନିବେଶ କରିପାରନ୍ତି। ଏହା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସତ୍ୟ। କିନ୍ତୁ, ଏଠାରେ ମୋର ମନେ ହୁଏ ଯେ ଏକ ବ୍ୟକ୍ତି କଣ କରିବା ଉଚିତ—ଯେତେବେଳେ ସେ ଏହା

ବିଷୟରେ ଚିନ୍ତା କରୁଛନ୍ତି ଯେ ଈଶ୍ୱର ସେମାନଙ୍କୁ ଏମିତି ପଦକ୍ଷେପ ନେବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି କିନା ଏବଂ ସେହି ସମୟ ଓ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ପାଇଁ ଅପେକ୍ଷା କରୁଛନ୍ତି, ସେମାନେ ନିଜ ଦକ୍ଷତା ଅନୁଯାୟୀ ଯେକୌଣସି ଚାକିରି କିମ୍ବା ବୃତ୍ତିରେ କାମ କରିବାକୁ ଜାରି ରଖିବା ଉଚିତ ଏବଂ ସେହି ସମୟରେ, ଯେଉଁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସେମାନେ ଡାକାଯାଇଛନ୍ତି, ପ୍ରତିଭାଶାଳୀ ଓ ଅଭିଷିକ୍ତ, ସେହି ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟରେ ଲିପ୍ତ ହେବା ଉଚିତ। ଦୁଇଟି ବୃତ୍ତିରେ ରହିବାରେ କିଛି ମଧ୍ୟ ଭୁଲ୍ ନାହିଁ। ପ୍ରେରିତ ପାଉଲ ଅନେକ ସ୍ଥାନରେ ଏହା କରିଥିଲେ। ସେ ନିଜ ହାତରେ କାମ କରି ନିଜ ପାଇଁ, ନିଜ ଦଳ ପାଇଁ ଓ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଆର୍ଥିକ ସାହାଯ୍ୟ ଯୋଗାଇଥିଲେ, ଏବଂ ସେ ସମୟରେ ସେ ମଣ୍ଡଳୀ ରୋପଣ କରିବା ଓ ବିଶ୍ୱାସୀମାନଙ୍କୁ ପୋଷଣ କରିବାକୁ ଜାରି ରଖିଥିଲେ। ନିଜ ଆୟ ଉପାର୍ଜନ କରିବା ପାଉଲ ଙ୍କ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟର ଅଂଶ ଥିଲା। ଏହା ତାଙ୍କର ଜୀବନ ଓ ସେ ଯେ ବାର୍ତ୍ତା ପ୍ରଚାର କରୁଥିଲେ, ସେଥିରେ ବିଶ୍ୱସନୀୟତା ଆଣିଥିଲା। ଏହା କୌଣସି "ଅପବିତ୍ର" କାମ ନୁହେଁ ଥିଲା। ବରଂ, ଏହା ତାଙ୍କର ଜୀବନର ଅଂଶ ଥିଲା ଏବଂ ତାଙ୍କର ସେବାକାର୍ଯ୍ୟର ଏକ ଉଲ୍ଲେଖନୀୟ ଦିଗ ଥିଲା, ଯେପରି ସେ ଏହା ବିଷୟରେ ପବିତ୍ର ଶାସ୍ତ୍ରର ଅନେକ ସ୍ଥାନରେ ଲେଖିଛନ୍ତି।

ଏପରି ସମୟ ମାଧ୍ୟମରେ ଯିବା—ଯେତେବେଳେ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଏକ ସାଧାରଣ ଚାକିରିରେ ଲିପ୍ତ ଥାଇ ଏକେ ସମୟରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି—ନିଜର ଡାକ, ଦାନ ଓ ଅଭିଷେକକୁ ପ୍ରମାଣ କରିବାର ଏକ ଭଲ ଉପାୟ ମଧ୍ୟ ଅଟେ। ଯେତେବେଳେ କିଛି ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଫଳ ସ୍ଥିର ରହେ, ଏବଂ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟରେ କାମର ଭାର ବଢୁଥାଏ ଓ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ଲୋକମାନେ ଏହାକୁ ଚିହ୍ନିବାକୁ ଲାଗନ୍ତି ଯେ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଡାକାଯାଇଛନ୍ତି, ଦାନପ୍ରାପ୍ତ ଓ ଅଭିଷିକ୍ତ, ତେବେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନେତୃତ୍ୱରେ ସାଧାରଣ ଚାକିରିରୁ ବାହାରି ଆସି ସେହି ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ସମସ୍ତ ସମୟ ଦେବା ଜ୍ଞାନର କଥା।

ଆପଣଙ୍କ ଖାଦ୍ୟପେୟ ଉପରେ ଧ୍ୟାନ ଦିଅନ୍ତୁ ଏବଂ ନିୟମିତ ବ୍ୟାୟାମ କରନ୍ତୁ

1 କରିନ୍ଥୀୟ 6:20

କାରଣ ତୁମ୍ଭେମାନେ ବିଶେଷ ମୂଲ୍ୟରେ କିଣା-ଯାଇଅଛ; ଏଣୁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ଶରୀରରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୌରବ ପ୍ରକାଶ କର।

ଆମେ ସମସ୍ତେ ଏହା ଅନୁଭବ କରିଛୁ ଯେ ଯେତେବେଳେ ଆମର ଶରୀର ଓ

ମନ ଉଭୟ ଭଲ ଅବସ୍ଥାରେ ଥାଏ, ଏହା ଆମର ଆତ୍ମିକ ଜୀବନକୁ ମଧ୍ୟ ସାହାଯ୍ୟ କରେ। ଆମେ ବାଧା ବିନା ପ୍ରାର୍ଥନା କରିପାରୁ, ବାଇବ୍ଲ ପଢ଼ିପାରୁ ଏବଂ ଆମର ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ କରିପାରୁ। ଆମର ଶରୀର ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କ୍ରୟ କରାଯାଇଛି ଏବଂ ଏହା ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ସ୍ୱାମୀତ୍ୱ, ଯାହାର ଆମେ ପରିଚାଳକ। ଈଶ୍ୱର ଚାହାନ୍ତି ଯେ ଆମର ଶରୀରରେ ସେ ମହିମା ପାଉନ୍ତୁ—କେବଳ ପାପରୁ ଏହାକୁ ପବିତ୍ର ଓ ପବିତ୍ର ରଖିବାରେ ନୁହେଁ, ବରଂ ଏହାର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଓ ସୁସ୍ଥତାରେ ମଧ୍ୟ।

ସୁସ୍ଥ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ରଖିବାରେ ଆମର ଏକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଭୂମିକା ଅଛି। ଠିକ୍ ଏବଂ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟକର ଖାଦ୍ୟ ଖାଇବା ଏବଂ ଶରୀରକୁ ଅଭ୍ୟାସ କରାଇବା ଆମର ଦାୟିତ୍ୱ। କିଛି ସୁବୁଦ୍ଧିପୂର୍ଣ୍ଣ କାମ ହେଉଛି ଅତ୍ୟଧିକ ଖାଇବାକୁ ଏଡ଼ାଇବା, ଅଧିକ ମିଠା, ଲୁଣିଆ ଏବଂ ତେଲିଆ / ଚର୍ବିଯୁକ୍ତ ଖାଦ୍ୟକୁ ଏଡ଼ାଇବା, ସମୟରେ ଖାଇବା ଇତ୍ୟାଦି। ଏକ ଡାକ୍ତର ଆମର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ସ୍ଥିତି ଅନୁଯାୟୀ ଆଉ କିଛି ଉପଦେଶ ଦେଇପାରିବେ।

ଯେମାନେ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟରେ ଯାତ୍ରା ପୁସ୍ତକକରନ୍ତି ସେମାନେ ଜାଣନ୍ତି ଯେ ତୁମକୁ କେମିତି ଖାଦ୍ୟ ଦିଆଯିବ ଏବଂ କେବେ ଦିଆଯିବ, ତାହାକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ। ସାଧାରଣତଃ, ସେବାମଧ୍ୟରେ ଯେତେବେଳେ ସମୟ ମିଳେ କିମ୍ବା ସେବା ଶେଷରେ, ଯାହା ସାଧାରଣତଃ ବିଳମ୍ବିତ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ହୁଏ, ସେତେବେଳେ ତୁମକୁ ଖାଇବାକୁ ପଡ଼େ। ଏହା ଏଡ଼ାଇ ପାରିବା ଯାଏନାହିଁ। ତେଣୁ, ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ଯାତ୍ରା ପୁସ୍ତକକରେ, ମୁଁ ହାଲୁକା ଖାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରେ ଏବଂ କମ୍ ପରିମାଣରେ ଖାଏ। ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଯାତ୍ରା ପୁସ୍ତକକରୁଛୁ, ଆମର ଆତିଥ୍ୟଦାତାମାନେ ଆମକୁ ସର୍ବୋତ୍ତମ ଦେବାକୁ ଚାହାନ୍ତି ଏବଂ ତାଙ୍କ ଅଞ୍ଚଳର ସମସ୍ତ ବିଶେଷ ଖାଦ୍ୟ ଆମକୁ ଖୁଆଇବାକୁ ଚାହାନ୍ତି, ସେହିପାଇଁ ଅଧିକ ଖାଇବାର ପ୍ରଲୋଭନ ଥାଏ। ଯଦିଓ ଆମେ ଆମର ଆତିଥ୍ୟଦାତାମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଶିଷ୍ଟ ଓ ସଦୟ ହେବା ଉଚିତ, ତଥାପି ଆମେ ମନେ ରଖିବା ଉଚିତ ଯେ ଆମେ ଆମର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟର ଯତ୍ନ ନେବାକୁ ଚାହୁଁଛୁ। ତେଣୁ, ସଦୟ ଓ ବୁଦ୍ଧିମତାରେ, ଆମେ ସେମାନଙ୍କର ଖାଦ୍ୟକୁ ଉପଭୋଗ କରିପାରୁ ଏବଂ ଆମର ଶରୀରକୁ ଅଧିକ ଭାରୀ କରିନଥାଇ।

ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟକର ଖାଦ୍ୟ ଅଭ୍ୟାସ ଏବଂ ନିୟମିତ ଅଭ୍ୟାସ କରିବା ଆମକୁ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କୁ ଓ ତାଙ୍କର ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଭଲ ଭାବରେ ଏବଂ ଦୀର୍ଘ ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେବା

କରିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବ। ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବେ, ମୁଁ ଏହାକୁ ଚିନ୍ତା କରେ ଯେ ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁ ବିଳମ୍ବ କଲେ ମୁଁ ଦୀର୍ଘ ଜୀବନ ଜୀବନ୍ତିବି ଏବଂ ସମଗ୍ର ସମୟରେ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟକର ଜୀବନ ଜୀବନ୍ତିବି। ମୁଁ ଯେତେଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସମ୍ଭବ ଈଶ୍ବର ଙ୍କୁ ସେବା କରିବାକୁ ଚାହେଁ ଏବଂ ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସୁସ୍ଥ ଓ ସକ୍ରିୟ ରହିବାକୁ ଚାହେଁ। ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ରଖିବା ଆମକୁ ସମୟ ଓ ଧନ ବଞ୍ଚାଇଦେଇଥାଏ, ଯାହା ନହେଲେ ହସ୍ପିଟାଲରେ ଓ ଚିକିତ୍ସାରେ ବ୍ୟୟ ହୋଇଯାଇଥାନ୍ତା। ଆମେ ଆମର ସମୟ ଓ ଧନକୁ ଅଧିକ ଉପକାରୀ କାମରେ ବ୍ୟବହାର କରିପାରୁ, ଏବଂ ଏହା ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ହେଉଛି ନିୟମିତ ଭାବରେ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟକର ଖାଦ୍ୟ ଖାଇବା ଓ ଅଭ୍ୟାସ କରିବା।

ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ମୋର ପିତା ଏକ ବଡ଼ ପ୍ରେରଣା ଓ ଉତ୍ସାହଦାତା ରହିଛନ୍ତି। ଗତ 40 ବର୍ଷରୁ ଅଧିକ ସମୟ ଧରି ସେ ନିୟମିତ ଅଭ୍ୟାସ କରୁଛନ୍ତି। ସେ ଏବେ 80 ବର୍ଷରୁ ଅଧିକ ବୟସରେ ମଧ୍ୟ ସୁସ୍ଥ ଓ ସକ୍ରିୟ ଅଛନ୍ତି। ସେ ନିୟମିତ ଭାବରେ ହାଟିବାକୁ ଯାଆନ୍ତି ଏବଂ ଜିମକୁ ଯାଆନ୍ତି। ସେ ଏଯାଏଁ ମଧ୍ୟ ଦୌଡ଼ନ୍ତି, ଷ୍ଟ୍ରେଚ୍ କରନ୍ତି ଏବଂ ଓଜନ ଉଠାନ୍ତି। ମୁଁ ତାଙ୍କଠାରୁ ନିୟମିତ ଅଭ୍ୟାସର ଗୁରୁତ୍ୱ ଶିଖିଛି ଏବଂ ଆଶା କରେ ଯେ ମୋର ଜୀବନର ପରବର୍ତ୍ତୀ ବର୍ଷଗୁଡ଼ିକରେ ମଧ୍ୟ ଏହାକୁ ଜାରି ରଖିବି। ମୁଁ ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଈଶ୍ବର ଙ୍କ ବାକ୍ୟ ପ୍ରଚାର ଓ ଶିକ୍ଷା କରିବାକୁ ଏବଂ ଈଶ୍ବର ଙ୍କ ରାଜ୍ୟରେ ପୁରୁଷ ଓ ନାରୀମାନଙ୍କୁ ଉଠାଇବାକୁ ଚାହେଁ।

ନିଜସ୍ୱ ପରିଚାଳନା ଯୋଜନା ରଖ

ତୀତସ 1:7,8

7 **କାରଣ ଅଧ୍ୟକ୍ଷ, ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ବେବର୍ତ୍ତା ସ୍ୱରୂପେ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ; ସେ ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ କି ଆଶୁକ୍ରୋଧୀ କି ମଦ୍ୟପାୟୀ କି ବିବାଦପ୍ରିୟ କି କୁତ୍ସିତ ଧନଲାଭର ଅଭିଳାଷୀ ନ ହୋଇ ଆତିଥ୍ୟପ୍ରିୟ,**
8 **ଉତ୍ତମ ବିଷୟର ଅନୁରାଗୀ, ସୁବୁଦ୍ଧି, ନ୍ୟାୟ-ପରାୟଣ, ସାଧୁ ଓ ମିତାଚାରୀ ହେଉନ୍ତୁ,**

2 ତୀମଥି 1:7

କାରଣ ଈଶ୍ୱର ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଭୀରୁତାର ଆତ୍ମା ଦେଇ ନାହାନ୍ତି, ମାତ୍ର ଶକ୍ତି, ପ୍ରେମ ଓ ସୁବୁଦ୍ଧିର ଆତ୍ମା ଦେଇଅଛନ୍ତି।

"ସୁସ୍ଥ ମନ" ବୋଲି ଅନୁବାଦ ହୋଇଥିବା ଶବ୍ଦର ହେଉଛି "ଶାସନ" କିମ୍ବା "ସ୍ୱ-ନିୟନ୍ତ୍ରଣ" । ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ଆମକୁ ସାହସ, ଶକ୍ତି, ପ୍ରେମ ଏବଂ ଶାସନ କିମ୍ବା

ସ୍ୱ-ନିୟନ୍ତ୍ରଣରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରନ୍ତି। ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ଆମକୁ ଆମକୁ—ଆତ୍ମା, ପ୍ରାଣ ଓ ଶରୀର—ଶାସନରେ ରଖିବା ପାଇଁ ଶକ୍ତି ଦିଅନ୍ତି।

ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କ ସାହାଯ୍ୟରେ ଏବଂ ତୁମେ ଯେ ପରିସ୍ଥିତି ଓ ପରିବେଶରେ ବସୁଛ ଏବଂ କାମ କରୁଛ, ସେଥିରେ ଆଧାର କରି, ତୁମ ଜୀବନକୁ କିପରି ବ୍ୟବସ୍ଥିତ କରିବ, ତୁମ ସମୟକୁ କିପରି ବ୍ୟବହାର କରିବ ଏବଂ ତୁମକୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ସମ୍ପଦକୁ କିପରି ବ୍ୟବହାର କରିବ—ସେଥିପାଇଁ ତୁମ ପାଖରେ ଏକ ଯୋଜନା ଥିବା ଦରକାର। ଈଶ୍ୱର ତୁମକୁ ଯାହା ଦେଇଛନ୍ତି, ତୁମେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ କେଉଁଠି ନିବେଶ କରିବ, ସେଥିରେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବାକୁ ହେବ। ଯଦି ତୁମ ପାଖରେ ପୂର୍ବ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ନିଜସ୍ୱ ପରିଚାଳନା ଯୋଜନା କିମ୍ବା ପ୍ରାଥମିକତାର ଏକ ସେଟ୍ ଥାଏ, ତେବେ ଏହା ତୁମକୁ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ କଥାରେ କେନ୍ଦ୍ରିତ ରଖିବାରେ ଏବଂ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସହିତ ଆଗକୁ ବଢ଼ିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବ। ନହେଲେ, ବିଭିନ୍ନ କଥାରେ ଭ୍ରମିତ ହେବା ସହଜ ହୋଇଯାଏ। ଭ୍ରମ ହେଉଛି ସମୟ ଓ ଶକ୍ତିର ଅପଚୟ। ଭ୍ରମ ବିଳମ୍ବ ସୃଷ୍ଟି କରେ, ଯାହା ତୁମକୁ ତୁମର ପ୍ରଧାନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ ଦୁର୍ବଳ କରେ। ହିତୋପଦେଶ17ଶ ପୁସ୍ତକ ଆମକୁ ଶିଖାଏ ଯେ *"ଯାହାର ଆତ୍ମା ଅଟକ ମାନେ ନାହିଁ, ସେ ଭଗ୍ନ ଓ ପ୍ରାଚୀରହୀନ ନଗର ତୁଲ୍ୟ।"* (ହିତୋପଦେଶ 25:28)। ନିଜସ୍ୱ ପରିଚାଳନା ଯୋଜନା ରଖିବା ଈଶ୍ୱର ତୁମକୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ସମ୍ପଦର ବ୍ୟବହାରକୁ ଶାସିତ କରିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବ।

ଏଠାରେ କିଛି କଥା ଅଛି ଯାହା ମୋର ନିଜସ୍ୱ ପରିଚାଳନା ଯୋଜନାର ଅଂଶ।

ଦୈନିକ ତାଲିକା

ମୁଁ ଦୈନିକ ତାଲିକା ରଖିବାକୁ ପସନ୍ଦ କରେ। ଏହା ମୋତେ ଜଣାଇଦେଇଥାଏ ଯେ ମୁଁ କଣ କରିବାକୁ ହେବ ଏବଂ କେବେ କରିବାକୁ ହେବ। ମୋର ଦୈନିକ ତାଲିକାରେ ମୂଳତଃ ବିଭିନ୍ନ କାମ ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସମୟ ଥାଏ, ଯଥା ପ୍ରଭାତରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ସମୟ, ଜିମରେ ଅଭ୍ୟାସ ପାଇଁ ସମୟ, ପରିବାର ସହିତ ପ୍ରାତଃରାଶ ସମୟ, କାର୍ଯ୍ୟାଳୟରେ ସମୟ ଇତ୍ୟାଦି। ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ଯାତ୍ରା ପୁସ୍ତକକରେ, ମୋତେ ଏହି ତାଲିକାକୁ ସମଯୋଜନ କରିବାକୁ ପଡ଼େ, କିନ୍ତୁ ଘରକୁ ଫେରିଲେ ସହିତ ସହିତ ମୁଁ ମୋର "ମୂଳ" ଦୈନିକ ଅଭ୍ୟାସକୁ ଫେରିଯାଏ।

ପ୍ରାଥମିକତା

କିଛି କଥା ଅଛି ଯାହାକୁ ମୁଁ ଅନ୍ୟ କଥାଠାରୁ ଅଧିକ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଉଛି, ଯଥା ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ସହିତ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସମୟ, ପରିବାର ସହିତ ସମୟ ଏବଂ ଅଭ୍ୟାସ ଓ ବିଶ୍ରାମ ପାଇଁ ସମୟ। ମୁଁ ସେହି କାମମାନଙ୍କୁ କରିବାରେ ଧ୍ୟାନ ଦିଏ ଯାହା ପାଇଁ ମୁଁ ଦାନପ୍ରାପ୍ତ ଓ ଡାକାଯାଇଛି ଏବଂ ମୋର ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ଦଳର ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ କାମ କରିବାକୁ ଦିଏ ଯେଉଁଠାରେ ସେମାନେ ଦାନପ୍ରାପ୍ତ ଓ ଡାକାଯାଇଛନ୍ତି। ମୁଁ ତାଙ୍କ ପଥରୁ ଦୂରେ ରହିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରେ ଯେପରି ସେମାନେ ନିଜ କାମ ସ୍ୱାଧୀନତାରେ କରିପାରନ୍ତି, ଯେବେକି ଆବଶ୍ୟକ ହେଲେ ମୁଁ ମାର୍ଗଦର୍ଶନ ଦେଉଛି।

ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ଆମନ୍ତ୍ରଣ ଗ୍ରହଣ କରିବା

ମୋ ପାଖକୁ ଆସୁଥିବା ସମସ୍ତ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ଆମନ୍ତ୍ରଣକୁ ପୂରଣ କରିବା ମାନବୀୟ ଭାବରେ ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ। ମୁଁ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟର ଅଙ୍ଗୀକାର ବାଛିବାରେ ସାବଧାନ ରହେ। ଯଥେଚ୍ଛା ଭାବରେ ଆମନ୍ତ୍ରଣ ଗ୍ରହଣ କରିବାର ବଦଳରେ, ମୁଁ ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ମୋର ସମୟ ଦେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରେ ଯେଉଁଠାରେ ମୋତେ ଲାଗେ ଯେ ଈଶ୍ୱର ମୋତେ ଡାକିଛନ୍ତି ଏବଂ ଯେଉଁଠାରେ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ରାଜ୍ୟ ପାଇଁ କୌଶଳମୟ ଲାଭ ହୋଇପାରେ। ମୁଁ ଏହାକୁ ମଧ୍ୟ ମୂଲ୍ୟାୟନ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରେ ଯେ ଲୋକମାନେ କେବଳ ଏକ ଅବସର ପୂରଣ ପାଇଁ ଏକ ବକ୍ତା ଖୋଜୁଛନ୍ତି କିମ୍ବା ସତ୍ୟରେ ଈଶ୍ୱର ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଯେ ଦାନ ଓ ଅଭିଷେକ ମୁକ୍ତ କରିବେ, ତାହା ପାଇବାକୁ ଆଗ୍ରହୀ ଅଛନ୍ତି।

ମଣ୍ଡଳୀ ର ଲୋକମାନଙ୍କ ସହିତ ଭେଟିବା

ମୋର ସେବାକାର୍ଯ୍ୟର ଆରମ୍ଭରୁ ମୁଁ ଆମର ମଣ୍ଡଳୀ ରେ ଏହି ପ୍ରଥା ରଖିଛି ଯେ ଯଦି ଲୋକମାନେ ମୋ ସହିତ ଭେଟିବାକୁ ଚାହାନ୍ତି, ସେମାନେ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟକୁ ଆସି ମୋ ସହିତ ଭେଟିବାକୁ ପଡ଼ିବ। ଏହା ନିଶ୍ଚିତ କରେ ଯେ ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ନିଶ୍ଚୟ କିଛି କହିବାକୁ ଅଛି ଏବଂ ଏହା ମୋର ସମୟକୁ ବଞ୍ଚାଇଥାଏ। କେବଳ କିଛି ବିଶେଷ ପରିସ୍ଥିତିରେ ମୁଁ ତାଙ୍କ ଘରକୁ ଯାଇ ଭେଟିବି। ଏହା ସହିତ, ଏହି ପ୍ରକାରରେ, ମୁଁ ସମସ୍ତ ଆମନ୍ତ୍ରଣ—ଯେପରି ରାତ୍ରିଭୋଜନ, ଜନ୍ମଦିନ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ବିଶେଷ ଅବସର—ପାଇଁ ଲୋକମାନଙ୍କ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ଗ୍ରହଣ କରେନି। ଆମ ପରି ବଡ଼ ଏକ ସଭା ପାଇଁ ଏହା ପ୍ରାୟୋଗିକ ଭାବରେ ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ, ଏବଂ ଆମର ସଭ୍ୟମାନେ ମଧ୍ୟ ଏହାକୁ ବୁଝନ୍ତି।

ସମସ୍ୟା ସମାଧାନ କରିବା, ଆବଶ୍ୟକତା ପୂରଣ କରିବା

ଆମ ଚାରିପାଖରେ ସବୁବେଳେ "ଆବଶ୍ୟକତା" ରହିଥାଏ। ଅନେକ ଯୋଗ୍ୟ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ଥିବେ ଯେଉଁମାନେ ତୁମକୁ ସମର୍ଥନ ପାଇଁ ଅନୁରୋଧ କରିବେ। ଅନେକ ସତ୍ୟ ଲୋକ ଥିବେ ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ଜୀବନର ବିଭିନ୍ନ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସାହାଯ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକ। ଯଦିଓ ଆମେ କୃପାରେ ଚଳିତ ହୋଇ କିଛି କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରିପାରୁ, ତଥାପି ଆମେ ନିଜକୁ ସ୍ମରଣ କରାଇବାକୁ ହେବ ଯେ ଆମେ ଈଶ୍ବର ନୁହେଁ ଏବଂ ଆମେ ସଂସାରର ତାରକ ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ। ମୁଁ ନିଜକୁ ସ୍ମରଣ କରାଇବାକୁ ହେବ ଯେ ମୁଁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସମସ୍ୟା ସମାଧାନ କରିବା ଓ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆବଶ୍ୟକତା ପୂରଣ କରିବା ପାଇଁ ଏଠାରେ ନୁହେଁ। କେବଳ ଈଶ୍ବର ଏହା କରିପାରନ୍ତି। ମୋର ଦାୟିତ୍ୱ ହେଉଛି ଈଶ୍ବର ଯାହା କରିବାକୁ ମୋତେ ପ୍ରେରଣା ଦିଅନ୍ତି, ସେଥିରେ ପ୍ରତିକ୍ରିୟା କରିବା ଏବଂ କେବଳ ସେହି ପରିସ୍ଥିତିରେ ପ୍ରବେଶ କରିବା ଯେଉଁଠାରେ ଈଶ୍ବର ମୋତେ ଦାୟିତ୍ୱ ଦେଇଛନ୍ତି କିମ୍ବା ଯାହାରେ ସେ ମୋତେ ପ୍ରତିକ୍ରିୟା କରିବାକୁ ଉଦ୍ବୁଦ୍ଧ କରନ୍ତି। ଯଦିଓ ମୁଁ କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା କିମ୍ବା ବିଶେଷ ପରିସ୍ଥିତି ଦ୍ୱାରା ଭାବନାରେ ଚଳିତ ହୋଇପାରିବି, ତଥାପି ମୋତେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରିବା ଶିଖିବାକୁ ହେବ, ଏବଂ ଏହା ପାଇଁ ଆତ୍ମିକ ବିବେକ ଓ ସଂଯମ ଆବଶ୍ୟକ।

ଜୀବନ ଯୋଜନା

ସେବାକାର୍ଯ୍ୟରେ ମୁଁ ଆଉ ଗୋଟିଏ କାମ କରିଛି ଯେ ଈଶ୍ବର ଙ୍କୁ ଶୁଣିବା ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦଶବର୍ଷୀୟ ସମୟ ପାଇଁ ସେ ମୋତେ କଣ ଉପରେ କେନ୍ଦ୍ରିତ କରିବାକୁ ଚାହାନ୍ତି, ସେଥିରେ ଏକ ଧାରଣା ପାଇବା। ତେଣୁ, ମୁଁ ମୋର ଜୀବନକୁ ବିଭିନ୍ନ ଦଶକ କିମ୍ବା ଦଶବର୍ଷୀୟ ସମୟରେ ବିଭକ୍ତ କରିଛି। ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦଶକରେ ଏକ ବିଶେଷ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥାଏ—ଏମିତି କିଛି ଯାହା ଉପରେ ମୁଁ ସେହି ଦଶକରେ କେନ୍ଦ୍ରିତ ହୋଇ କାମ କରେ ଏବଂ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଦଶକ ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତି କରେ। ପରବର୍ତ୍ତୀ ଦଶକ ଆସିଲେ, ମୁଁ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ କାମ କରିବାକୁ ପ୍ରବେଶ କରେ। ଏହି ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦଶକ କିପରି ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଛି, ତାହା ଦେଖିବା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ। ମୁଁ ଦ୍ୱିତୀୟ ଦଶକରେ (ବୟସ 12-ବୟସ 22) ଯାହା ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିଥିଲି, ତାହା ପାଇଁ ଈଶ୍ବର ମୋତେ ତୃତୀୟ ଦଶକରେ (ବୟସ 22-ବୟସ 32) ପ୍ରସ୍ତୁତ କରୁଥିଲେ ଏବଂ ପରେ ଚତୁର୍ଥ ଦଶକରେ (ବୟସ 32-ବୟସ 42) ଏହାକୁ ଆକାର ନେଉଥିବା ଓ ପ୍ରକାଶିତ

ହେଉଥିବା ଦେଖିଲି। ଏବେ ମୁଁ ଆଗରେ ଥିବା ଅଧିକ ବଡ଼ କଥାମାନଙ୍କ ଦିଗକୁ ଯାତ୍ରା ପୁସ୍ତକକରୁଛି। ମୁଁ ଏହା ପରାମର୍ଶ ଦେଉନାହିଁ ଯେ ତୁମେ ମଧ୍ୟ ସେହି ଦଶକ ଅନୁସାରେ ଜୀବନ ଯୋଜନାକୁ ଅନୁସରଣ କର। କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଯାହା ପରାମର୍ଶ ଦେବି ସେହା ହେଉଛି ଯେ ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଈଶ୍ବର ଙ୍କ ଆତ୍ମାଠାରୁ ତୁମର ଜୀବନ ପାଇଁ ଈଶ୍ୱରୀୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟର ଏକ ଧାରଣା ପାଅ ଏବଂ ତାହା ପୂରଣ ହେବା ପାଇଁ ଏକ ଯୋଜନା ତିଆରି କର।

ଈଶ୍ୱରୀୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସହିତ ଜୀବନ ଯାପନ କରନ୍ତୁ!

ପରିବାର

"ଏହି କଥା ସତ୍ୟ, କେହି ଯଦି ଅଧ୍ୟକ୍ଷ (ଆତ୍ମିକ ନେତା) ପଦ ପାଇବାକୁ ଆକାଂକ୍ଷା କରନ୍ତି, ତେବେ ସେ ଉତ୍ତମ କାର୍ଯ୍ୟ ବାଞ୍ଛା କରନ୍ତି। ଅତଏବ, ଅଧ୍ୟକ୍ଷଙ୍କର ଅନିନ୍ଦନୀୟ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ, ସେ ଅବଶ୍ୟ ଏକ ସ୍ତ୍ରୀର ସ୍ୱାମୀ, ମିତଭୋଗୀ, ସୁବୁଦ୍ଧି, ସଦାଚାରୀ, ଆତିଥ୍ୟପ୍ରିୟ ଓ ଶିକ୍ଷାଦାନରେ ନିପୁଣ ହେବେ, ନିଜ ପରିବାରକୁ ଉତ୍ତମ ରୂପେ ଶାସନ କରିବେ, ଗାମ୍ଭୀର୍ଯ୍ୟ ସହକାରେ ଆପଣା ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବଶୀଭୂତ କରି ରଖିବେ। (କେହି ଯେବେ ଆପଣା ପରିବାରକୁ ଶାସନ କରିବାକୁ ଜାଣେ ନାହିଁ, ତେବେ ସେ କିପରି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ମଣ୍ଡଳୀର ଚତ୍ତ୍ୱ ନେବ?) ସେ ନୂତନ ଶିଷ୍ୟ ହୋଇ ନ ଥିବେ, କାଳେ ଅସାରଗର୍ବୀ ହୋଇ ଶୟତାନ ସଦୃଶ ଦଣ୍ଡଗ୍ରସ୍ତ ହେବେ।"

(1 ତୀମଥି 3:1,2,4-6)

ଅଧ୍ୟାୟ 2

2
ପରିବାର

ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟରେ ଥିବା ଆମ ମଧ୍ୟରୁ ଅନେକଙ୍କ ପାଇଁ, ପରିବାରରେ ଆମର ଡାକ ଓ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟରେ ଆମର ଆହ୍ୱାନ ମଧ୍ୟରେ ସନ୍ତୁଳନ ରଖିବାରେ ଆମେ ସଫଳ ହୋଇନାହୁଁ। ଆମ ମଧ୍ୟରୁ ଅଧିକାଂଶ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସେବକମାନେ, ଆମର କିଛି ବଡ଼ ସଂଘର୍ଷ ବନ୍ଦ ଦ୍ୱାର ପଛରେ, ଆମ ଘରର ଗୋପନୀୟତାରେ, ଆମର ସହଧର୍ମିଣୀ କିମ୍ବା ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ସହିତ ହୋଇଛି, ଯେଉଁମାନେ ଆମେ ସମସ୍ତ ସଂସାରକୁ ଉଦ୍ଧାର କରିବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ ଥିବା ସମୟରେ ଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଯାଇଥିଲେ। ଏହା ଦୁଃଖଦ, କିନ୍ତୁ ସତ୍ୟ। ଏହାକୁ ଆଉ ବେଶି ବିଚିତ୍ର କରୁଥିବା କଥା ହେଉଛି ଯେ ଆମ ମଧ୍ୟରୁ ଅନେକ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସେବକ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ବିବାହକୁ ପରାମର୍ଶ ଓ ନେତୃତ୍ୱ ଦେଉଥାଉଥିବା ବେଳେ ଆମେ ନିଜର ବିବାହ, ଘର ଓ ପରିବାର ଜୀବନରେ ସଂଘର୍ଷ କରୁଛୁ।

ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସେବକଙ୍କ ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକତା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ କୁହାଯାଇଛି। ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସେବକ *"ନିଜ ପରିବାରକୁ ଉତ୍ତମ ରୂପେ ଶାସନ କରିବେ, ଗାମ୍ଭୀର୍ଯ୍ୟ ସହକାରେ ଆପଣା ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବଶୀଭୂତ କରି ରଖିବେ। (କେହି ଯେବେ ଆପଣା ପରିବାରକୁ ଶାସନ କରିବାକୁ ଜାଣେ ନାହିଁ, ତେବେ ସେ କିପରି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ମଣ୍ଡଳୀର ତତ୍ତ୍ୱ ନେବ?)"* (1 ତୀମଥି 3:4,5)। ମୋର ସ୍ତ୍ରୀ ଓ ମୁଁ ଆମର ବିବାହ ଜୀବନରେ କଷ୍ଟକର ସମୟ ମାଧ୍ୟମରେ ଯାଇଛୁ। କେବଳ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ କୃପା ଏବଂ କିଛି ଲୋକଙ୍କର ସମର୍ଥନ, ଯେଉଁମାନେ ଆମ ପାଖରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ରହିଥିଲେ, ସେମାନେ ଆମକୁ ଆଜିର ସ୍ଥିତିକୁ ଆଣିଛନ୍ତି। ଆମର ବିବାହ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ନୁହେଁ, ଏବଂ ଆମର ଘର ମଧ୍ୟ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ନୁହେଁ। ଶିଖିବା ପାଇଁ କିଛି କଠିନ ପାଠ ଥିଲା। ତେଣୁ, ନିମ୍ନଲିଖିତ କିଛି ପାଠ ଆମର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସଂଘର୍ଷ ଓ ବିଫଳତାର ଭଟ୍ଟିରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଛି। ମୋର ମନେ ହୁଏ ଏହି ପାଠଗୁଡ଼ିକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଜ୍ଞାନମୟ ହେବ। ନିମ୍ନରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ଅନେକ ପାଠ ଯଦିଓ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟରେ ଥିବା ଏକ ପୁରୁଷଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ

ଆସିଛି, ତଥାପି ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟରେ ଥିବା ନାରୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ସହଜରେ ଅନୁପ୍ରୟୋଗ କରାଯାଇପାରେ।

ତିନିଟି ଭାବଭଙ୍ଗୀ, ଏକ ଜୀବନ

ଲୂକ 14:26
କେହି ଯେବେ ମୋ' ନିକଟକୁ ଆସି ଆପଣା ପିତା, ମାତା, ଭାର୍ଯ୍ୟା, ସନ୍ତାନ, ଭ୍ରାତା ଓ ଭଗ୍ନୀମାନଙ୍କୁ, ଏପରିକି ଆପଣା ପ୍ରାଣକୁ ସୁଦ୍ଧା ଅପ୍ରିୟ ଜ୍ଞାନ ନ କରେ, ତେବେ ସେ ମୋହର ଶିଷ୍ୟ ହୋଇ ପାରେ ନାହିଁ।

1 କରିନ୍ଥୀୟ 7:29-35
29 କିନ୍ତୁ ହେ ଭାଇମାନେ, ମୋ' କଥାର ଭାବ ଏହି, ସମୟ ଅତ୍ୟଳ୍ପ, ଏଣୁ ଯେଉଁମାନଙ୍କର ଭାର୍ଯ୍ୟା ଅଛି, ସେମାନେ ଭାର୍ଯ୍ୟା ନ ଥିଲା ପରି ହୁଅନ୍ତୁ।
30 ଆଉ, ଯେଉଁମାନେ ରୋଦନ କରନ୍ତି, ସେମାନେ ରୋଦନ ନ କରିବା ଲୋକ ପରି ହୁଅନ୍ତୁ; ପୁଣି, ଯେଉଁମାନେ ଆନନ୍ଦ କରନ୍ତି, ସେମାନେ ଆନନ୍ଦ ନ କରିବା ଲୋକ ପରି ହୁଅନ୍ତୁ; ଯେଉଁମାନେ କ୍ରୟ କରନ୍ତି, ସେମାନେ ଅନଧିକାରୀ ଲୋକ ପରି ହୁଅନ୍ତୁ;
31 ଆଉ, ଯେଉଁମାନେ ଜଗତର ବିଷୟ ଭୋଗ କରନ୍ତି, ସେମାନେ ଭୋଗ ନ କରିବା ଲୋକ ପରି ହୁଅନ୍ତୁ; କାରଣ ଏହି ଜଗତର ରୂପ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହେଉଅଛି।
32 କିନ୍ତୁ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଯେପରି ଚିନ୍ତିତ ନ ହୁଅ, ଏହା ମୋହର ଇଚ୍ଛା। ଯେ ଅବିବାହିତ, ସେ କିପରି ପ୍ରଭୁଙ୍କର ସନ୍ତୋଷପାତ୍ର ହେବ, ଏଥିପାଇଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବିଷୟ ଘେନି ଚିନ୍ତିତ ହୁଏ;
33 କିନ୍ତୁ ଯେ ବିବାହିତ, ସେ କିପରି ଆପଣା ଭାର୍ଯ୍ୟାର ସନ୍ତୋଷପାତ୍ର ହେବ, ସେଥିପାଇଁ ସେ ସଂସାର ବିଷୟ ଘେନି ଚିନ୍ତିତ ହୁଏ, ଆଉ ତା'ର ମନ ବିଭକ୍ତ ହୁଏ।
34 ଅବିବାହିତ ସ୍ତ୍ରୀ ଓ କୁମାରୀ ଶରୀର ଓ ଆତ୍ମାରେ। ପବିତ୍ର ହେବା ନିମନ୍ତେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବିଷୟ ଘେନି ଚିନ୍ତିତ ହୁଅନ୍ତି; କିନ୍ତୁ ଯେ ବିବାହିତା, ସେ କିପରି ଆପଣା ସ୍ୱାମୀର ସନ୍ତୋଷପାତ୍ର ହେବ, ସେଥିପାଇଁ ସଂସାର ବିଷୟ ଘେନି ଚିନ୍ତିତ ହୁଏ।
35 ଏହି କଥା ମୁଁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ନିଜ ହିତ ନିମନ୍ତେ କହୁଅଛି, ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ବନ୍ଧନରେ ଆବଦ୍ଧ କରିବାକୁ କହୁ ନାହିଁ, ମାତ୍ର ତୁମ୍ଭେମାନେ ଯେପରି ଶିଷ୍ଟାଚରଣ କରି ଏକାଗ୍ର ମନରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କଠାରେ ନିବିଷ୍ଟ ଥାଅ, ଏଥିପାଇଁ କହୁଅଛି।

1 ତୀମଥି 3:2-5
2 ଅତଏବ, ଅଧ୍ୟକ୍ଷଙ୍କର ଅନିନ୍ଦନୀୟ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ, ସେ ଅବଶ୍ୟ ଏକ ସ୍ତ୍ରୀର ସ୍ୱାମୀ, ମିତଭୋଗୀ, ସୁବୁଦ୍ଧି, ସଦାଚାରୀ, ଆତିଥ୍ୟପ୍ରିୟ ଓ ଶିକ୍ଷାଦାନରେ ନିପୁଣ ହେବେ,
3 ମଦ୍ୟପାୟୀ କି ବିବାଦପ୍ରିୟ ନ ହୋଇ ବରଂ ମୃଦୁଶୀଳ, ନିର୍ବିରୋଧ ଓ ନିର୍ଲୋଭ ହେବେ,
4 ନିଜ ପରିବାରକୁ ଉତ୍ତମ ରୂପେ ଶାସନ କରିବେ, ଗାମ୍ଭୀର୍ଯ୍ୟ ସହକାରେ ଆପଣା ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବଶୀଭୂତ କରି ରଖିବେ।

[5] (କେହି ଯେବେ ଆପଣା ପରିବାରକୁ ଶାସନ କରିବାକୁ ଜାଣେ ନାହିଁ, ତେବେ ସେ କିପରି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ମଣ୍ଡଳୀର ତତ୍ତ୍ୱବ ନେବ?)

ଆମର ପରିବାର ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆମେ ତିନିଟି ଦେଖିବାକୁ ବିପରୀତ ଲାଗୁଥିବା ଭାବଭଙ୍ଗୀ ରଖିବାକୁ ଡାକାଯାଇଛୁ। ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁ କହିଥିଲେ ଯେ ଯଦି ଆମେ ଆମର ସ୍ତ୍ରୀ ଓ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ "ଘୃଣା" କରୁନାହୁଁ, ତେବେ ଆମେ ତାଙ୍କର ଶିଷ୍ୟ ହୋଇପାରିବୁ ନାହିଁ। କରିନ୍ଥୀୟ ପୁସ୍ତକରେ, ପ୍ରଭୁ ପାଉଲ ଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଆମକୁ ଶିକ୍ଷା ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ଯିଏ ବିବାହିତ, ସେ ଯେପରି ବିବାହିତ ନୁହେଁ ସେପରି ବାସ କରୁ, ଯେପରି ସେ ବିକ୍ଷିପ୍ତ ନହେଉ। ଏବଂ ପୁନଃ, ତୀମଥି ପୁସ୍ତକରେ, ପ୍ରଭୁ ପାଉଲ ଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଆମକୁ ଶିକ୍ଷା ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ଏକ ଆତ୍ମିକ ନେତା ନିଜ ସ୍ତ୍ରୀ ଓ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ଯତ୍ନ ନେବାକୁ ହେବ ଏବଂ ନିଜ ଘରକୁ ଯଥାଯଥ ଶୃଙ୍ଖଳାରେ ରଖିବାକୁ ହେବ। କେବେ କେବେ, ଆମେ ଭାବୁଥାଉ ଯେ ଆମେ ଏହି ଭାବଭଙ୍ଗୀମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେବଳ ଗୋଟିଏକୁ ବାଛିଲେ ଚାଲିବ। ତେଣୁ, ଆମ ମଧ୍ୟରୁ କେହି କେହି "ଘୃଣା" କରି ଆମର ସ୍ତ୍ରୀ ଓ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅବହେଳା କରି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟରେ "ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ" ଭାବରେ ନିଜକୁ ଦେଇଦେବାକୁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇପାରୁ। ଆଉ କେହି କେହି ଏହି ଭାବଭଙ୍ଗୀ ବାଛିପାରନ୍ତି ଯେ ଯଦିଓ ଆମେ ବିବାହିତ, ଆମେ ଯେପରି ବିବାହିତ ନୁହେଁ ସେପରି ବାସ କରୁ! ଏବଂ ହୋଇପାରେ ଆମ ମଧ୍ୟରୁ କେହି କେହି ସଦା ଚେଷ୍ଟା ଓ ସଂଘର୍ଷ କରୁଛନ୍ତି ଯେ ଆମର ସ୍ତ୍ରୀ ଓ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ପର୍କକୁ ଉନ୍ନତ କରିବା ଏବଂ ଆମର ଘର ଓ ପରିବାର ଜୀବନକୁ ପୋଷଣ କରିବା।

ମୁଁ ବିଶ୍ୱାସ କରେ ଯେ ଏହି ତିନୋଟି ଭାବଭଙ୍ଗୀ ଏମିତି କିଛି ଯାହାକୁ ଆମେ ସମସ୍ତ ସମୟରେ ଏକାସାଥି ପୂରଣ କରୁ।

1) ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁଙ୍କ ପ୍ରତି ଆମର ପ୍ରେମ, ସ୍ତ୍ରୀ ଓ ସନ୍ତାନ କିମ୍ବା ସମସ୍ତ ପୃଥିବୀୟ ସମ୍ପର୍କଠାରୁ ଉପରେ ଅଛି। ତେଣୁ, ପ୍ରଭୁ ଯେତେବେଳେ ଆମକୁ ଡାକନ୍ତି, ଆମେ ବଳିଦାନ କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୁଅଁ ଏବଂ ପୃଥିବୀୟ ସମ୍ପର୍କର ନାମରେ ନିଜକୁ କ୍ଷମା କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁନାହୁଁ।

2) ଯଦିଓ ଆମେ ବିବାହିତ, ଆମେ ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁଙ୍କ ଉପରେ ଏକ ତୀକ୍ଷ୍ଣ କେନ୍ଦ୍ରିକରଣ ରଖିବାକୁ ଶିଖୁଛୁ, ଯେପରି ପରିବାରୀକ ଦାୟିତ୍ୱ ପୂରଣ କରୁଥିବା ବେଳେ ମଧ୍ୟ,

ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ସେବା କରିବା ଏବଂ ସବୁଠାରୁ ଉପରେ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରସନ୍ନ କରିବାରେ ଆମେ ବିକ୍ଷିପ୍ତ ହେଉନାହୁଁ।

3) ଆତ୍ମିକ ନେତାମାନେ ଭାବେ, ଆମେ ଆମର ପରିବାର ଓ ଘରକୁ ବୃଦ୍ଧି ଓ ପୋଷଣ କରିବାରେ ଆମ ଭାଗ କରୁ, ଯେପରି ପ୍ରଭୁ ତାହାରେ ମହିମାନ୍ୱିତ ହେବେ।

ଯେକୌଣସି ସମୟରେ, ଆମେ ଏହି ତିନୋଟି ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ପୂରଣ କରିବାକୁ ହେବ। ଏପରି ଜୀବନ ବ୍ୟତୀତ କରିବା ପାଇଁ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ କୃପା ଏବଂ ବହୁତ ଆତ୍ମିକ ଜ୍ଞାନ ଓ ବୁଝାମଣା ଆବଶ୍ୟକ।

ନିଜ ଜୀବନସାଥୀଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ପର୍କକୁ ଅଧିକ ନିବିଡ଼ କରନ୍ତୁ

ଏଫିସୀୟ 5:28,29

28 ସେହିପରି ସ୍ୱାମୀମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଆପଣା ଆପଣା ସ୍ତ୍ରୀମାନଙ୍କୁ ନିଜ ନିଜ ଶରୀର ସଦୃଶ ପ୍ରେମ କରିବା ଉଚିତ ଯେ ନିଜ ସ୍ତ୍ରୀକୁ ପ୍ରେମ କରେ, ସେ ଆପଣାକୁ ପ୍ରେମ କରେ;

29 କେହି ତ ଆପଣା ଶରୀରକୁ କେବେ ଘୃଣା କରେ ନାହିଁ, ମାତ୍ର ତାହାର ଭରଣପୋଷଣ ଓ ଲାଳନପାଳନ କରେ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ମଧ୍ୟ ମଣ୍ଡଳୀ ପ୍ରତି ସେହିପରି କରନ୍ତି,

"ସେ ସଂସାରକୁ ଉଦ୍ଧାର କଲେ କିନ୍ତୁ ନିଜ ଘରକୁ ଉଦ୍ଧାର କରିପାରିଲେ ନାହିଁ!" କେତେ ଲଜ୍ଜାଜନକ କଥା, ତଥାପି ଏହା ଦେଖାଯାଉଛି ଯେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟରେ ଥିବା ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ପୁରୁଷ ଓ ନାରୀମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏହା ବୃଦ୍ଧି ପାଉଛି। ଏହାର ପ୍ରଧାନ କାରଣ ହେଉଛି ଯେ ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଆମର ସଭାମାନଙ୍କର ଲୋକମାନଙ୍କୁ କିମ୍ବା ସେବାକାର୍ଯ୍ୟର ଅନ୍ୟ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ପୋଷଣ କରିବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ ରହୁଛୁ, ସେତେବେଳେ ଆମେ ନିଜ ସହଧର୍ମିଣୀଙ୍କୁ ଅବହେଳା କରୁଥାଉ। ଆମେ ଧାରଣା କରୁଥାଉ ଯେ ବା ଈଶ୍ୱର ଆମର ସହଧର୍ମିଣୀଙ୍କ ଯତ୍ନ ନେବେ, କିମ୍ବା ଆମର ସହଧର୍ମିଣୀ ନିଜେ ନିଜର ଆବଶ୍ୟକତା ଦେଖିନେବେ ଏବଂ ଘରର ଅତିରିକ୍ତ ଭାର ଆମ ଉପରେ ଦେବେ ନାହିଁ। ଏହି ଦୁଇଟି ଧାରଣା ଭୁଲ। ଈଶ୍ୱର ଆମ ଉପରେ ଦାୟିତ୍ୱ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ଆମେ ଆମ ସହଧର୍ମିଣୀଙ୍କୁ "ପୋଷଣ ଓ ଯତ୍ନ" କରିବା। ଆମର ସହଧର୍ମିଣୀ ସେହି ସମସ୍ତ ଲୋକଙ୍କ ପରି ମାନବ ଯାହାଙ୍କୁ ଆମେ ସେବା କରୁଥାଉ, ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ଆମର ସମୟ, ଯତ୍ନ ଓ ସ୍ନେହ ଆବଶ୍ୟକ। ଆମର

ସହଧର୍ମିଣୀ ସହିତ ସମ୍ପର୍କକୁ ପୋଷଣ କରିବା ଏକ ଆଜ୍ଞା ଅଟେ ଏବଂ ବାଇବେଲର ଅନ୍ୟ ଯେକୌଣସି ଆଜ୍ଞା ପରି ଏହା ମଧ୍ୟ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ। ଆମେ ଏହା ବୁଝିବାକୁ ହେବ ଯେ ନିଜ ପରିବାରକୁ ସେବା କରିବା, ସଂସାରକୁ ସେବା କରିବା ପରି ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ। ଆମେ ଦୁଇଟି କାମ ପାଇଁ ଡାକାଯାଇଛୁ।

ନିଜ ପିଲାମାନଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ପର୍କକୁ ଗଢ଼ି ତୋଳନ୍ତୁ

ଏଫିସୀୟ 6:4

ପୁଣି ହେ ପିତାମାନେ, ଆପଣା ଆପଣା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବିରକ୍ତ କର ନାହିଁ, ମାତ୍ର ସେମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଓ ଚେତନା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିପାଳନ କର।

ପିତାମାତାମାନେ ଭାବେ, ଆମର ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଓ ପଥରେ ଉପଚାର କରିବାର ଦାୟିତ୍ୱ ଆମର ଉପରେ ଅଛି। ଆମେ ବହୁତ ସମୟରେ ଦେଖୁଛୁ ଯେ ଯଦି ପୁରୁଷଟି ସେବାକାର୍ଯ୍ୟରେ ନିୟୋଜିତ, ତେବେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ପୋଷଣ କରିବାର ଭାର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ଉପରେ ପଡ଼ିଯାଏ। କିମ୍ବା ଯେଉଁ ସ୍ଥିତିରେ ସ୍ୱାମୀ ଓ ସ୍ତ୍ରୀ ଉଭୟେ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟରେ ବ୍ୟସ୍ତ ଅଛନ୍ତି, ସେଠାରେ ଲାଗେ ଯେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ଆତ୍ମିକ ପୋଷଣକୁ ସଭାଙ୍କ ଉପରେ ଛାଡ଼ିଦିଆଯାଇଛି। ଏହି "ସେବାକାର୍ଯ୍ୟରେ ନିୟୋଜିତ ପିତାମାତାମାନେ" ଆଶା କରନ୍ତି ଯେ କେମିତିନା କରି ସେମାନଙ୍କ ସନ୍ତାନମାନେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପଥରେ ଶିକ୍ଷିତ ହେବେ। ଏହି କୌଣସିଟି ଠିକ୍ ନୁହେଁ। ପିତାମାତାମାନେ ଭାବେ, ଆମେ ବୁଝିବାକୁ ହେବ ଯେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପଥରେ ଶିକ୍ଷିତ କରିବା ଆମର ଦାୟିତ୍ୱ। ଏହା କେବଳ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଦେଲେ ହେବ ନାହିଁ। ଆମକୁ ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ପର୍କ ଗଢ଼ିବାକୁ ହେବ, ଏବଂ ସେହି ସମ୍ପର୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଆମେ ସେମାନଙ୍କୁ ଆତ୍ମିକ ବିଷୟରେ ଶିକ୍ଷା ଓ ପୋଷଣ ଦେଇପାରିବା। ଯଦି ଆମେ ଆମର ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ପର୍କ ଗଢ଼ିବା ପାଇଁ ଅତ୍ୟଧିକ ବ୍ୟସ୍ତ ରହୁଛୁ, ତେବେ ସେମାନଙ୍କ ଜୀବନରେ ଆତ୍ମିକ ବିଷୟଗୁଡ଼ିକୁ ଦେଇପାରିବାକୁ ଭୁଲିଯାଅ।

ଏହିପରି, ନିଜ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ସହିତ ନିକଟ ସମ୍ପର୍କ ଗଢ଼ିବା ପାଇଁ ସମୟ ଦିଅନ୍ତୁ। ଏହାକୁ ଅବହେଳା କରନ୍ତୁ ନାହିଁ। ସଂସାର ଆସି ଆପଣଙ୍କ ଉପଦେଶ ଶୁଣୁଥିବା ବେଳେ ନିଜ ସନ୍ତାନମାନେ ଈଶ୍ୱର ବାକ୍ୟର ଉପଦେଶ ପ୍ରତି ଅନାଗ୍ରହୀ

ରହୁଛନ୍ତି—ଏହା ଦେଖିବା ଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ। ନିଜ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ଜୀବନରେ ଦେବା ପାଇଁ ଆପଣଙ୍କ ପାଖରେ କେବଳ ଗୋଟିଏ ସୁଯୋଗ ଅଛି, ଏହାକୁ ହରାଇବେ ନାହିଁ। ଏବଂ ନିଜ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ପୋଷଣ କରିବାର ଦାୟିତ୍ୱକୁ ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ଦିଅନ୍ତୁ ନାହିଁ। ନିଜେ କରନ୍ତୁ। ନିଜ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପଥରେ ଚାଲୁଥିବା ଏବଂ ତାଙ୍କ ଜୀବନ ପାଇଁ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଓ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପୂରଣ କରୁଥିବା ଦେଖିବାଠାରୁ ବଡ଼ ଆନନ୍ଦ କିଛି ନାହିଁ।

ନିଜ ପରିବାରର ପ୍ରତିପୋଷଣ ପାଇଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରନ୍ତୁ

1 ତୀମଥି 5:8

କିନ୍ତୁ ଯଦି କେହି ଆପଣା ଆତ୍ମୀୟ, ବିଶେଷରେ ଆପଣା ପରିବାରର ତତ୍ତ୍ୱ ନ ନିଏ, ସେ ବିଶ୍ୱାସମତ ଅସ୍ୱୀକାର କରିଅଛି, ଆଉ ସେ ଅବିଶ୍ୱାସୀଠାରୁ ଅଧମ ଅଟେ।

ଏହି କଥାଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରେରିତ ପାଉଲ ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କହିଥିବା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୃଢ଼ କଥା। ନିଜ ପରିବାର ପାଇଁ ପ୍ରବନ୍ଧ କରିବାରେ ବିଫଳ ହେବା ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଗ୍ରହଣୀୟ ନୁହେଁ। ମୁଁ ବୁଝେ ଯେ କେତେକ ସମୟରେ, ବିଶେଷତଃ ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟରେ ଆରମ୍ଭ କରୁଛୁ, ଆର୍ଥିକ ଦୃଷ୍ଟିରୁ କଠିନ ସମୟ ଆସିପାରେ। ତଥାପି, ଯଦି ସେବାକାର୍ଯ୍ୟର ମାର୍ଗରେ ପରିସ୍ଥିତି ବଦଳୁନାହିଁ, ତେବେ ମୁଁ ଏହାରେ କିଛି ଭୁଲ ଦେଖୁନାହିଁ ଯେ ପୁରୁଷ କିମ୍ବା ନାରୀ, ଯିଏ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମୟର ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ନିଜକୁ ଅର୍ପଣ କରିଛନ୍ତି, ସେ କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ଗୋଟିଏ କାମ ନେଇପାରନ୍ତି। ଆପଣ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟରେ ସହପର୍ଯ୍ୟାୟରେ କାମ କରିପାରିବେ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଏହା ବୃଦ୍ଧି ପାଉ, କିନ୍ତୁ ଏହି କାମ ଦ୍ୱାରା ପରିବାର ପାଇଁ ପ୍ରୟୋଜନୀୟ ଧନ ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇପାରିବ।

ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟବଶତଃ, ଅନେକ ପରିବାର—ବିଶେଷକରି ଘରରେ ଥିବା ସ୍ତ୍ରୀ ଓ ସନ୍ତାନମାନେ—ଅନାବଶ୍ୟକ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଭୋଗ କରୁଛନ୍ତି କାରଣ ସ୍ୱାମୀ ଅଳ୍ପାୟୀ ସମୟ ପାଇଁ କାମକୁ ବାହାରି ପରିବାରର ମୌଳିକ ଆବଶ୍ୟକତା ପୂରଣ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁନାହାନ୍ତି। ସ୍ୱାମୀ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମୟର ସେବାକାର୍ଯ୍ୟରେ ତାଙ୍କ ଡାକ ଉପରେ ବହୁତ ଦୃଢ଼ ରହୁଛନ୍ତି, ଯେତେବେଳେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ମାଧ୍ୟମରେ ପରିବାରର ଆବଶ୍ୟକତା ପୂରଣ ପାଇଁ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ଧନ ଆସୁନାହିଁ। ସ୍ୱାମୀ କାମ ନେବାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରୁଛନ୍ତି, ଭାବୁଛନ୍ତି ଯେ ଏହା ଅବିଶ୍ୱାସର ଚିହ୍ନ କିମ୍ବା *"ହଳ ଧରିବା ପରେ ପଛକୁ*

ଚାହିଁବା" (ଲୂକ 9:62)। ସ୍ୱାମୀ ଏହା ମଧ୍ୟ କହିପାରନ୍ତି ଯେ ସେ ଅସ୍ଥାୟୀ କାମ ନେବା ପାଇଁ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ନେତୃତ୍ୱ ପାଇନାହାନ୍ତି। ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବେ, ମୁଁ ଭାବେ ଯେ ଈଶ୍ୱର ତାଙ୍କ ବାକ୍ୟରେ ପୂର୍ବରୁ କହିଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ଘରର ପୁରୁଷଙ୍କୁ କ'ଣ କରିବାକୁ ହେବ—ପରିବାର ପାଇଁ ପ୍ରବନ୍ଧ କରିବା। କଠିନ ସମୟରେ ପରିବାର ପାଇଁ ପ୍ରବନ୍ଧ କରିବାକୁ କାମ ନେବା ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ଲିଖିତ ବାକ୍ୟ ପ୍ରତି ଆଜ୍ଞାପାଳନର ବିଷୟ ବୋଲି ମୁଁ ଭାବେ। ଏହା ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ପାଇଁ ଗ୍ରହଣୀୟ।

ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବେ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ଅନୁସରଣ କରନ୍ତୁ

ମାଥିଉ 10:37,38

37 ଯେ ପିତା କି ମାତାକୁ ମୋ'ଠାରୁ ଅଧିକ ପ୍ରିୟଜ୍ଞାନ କରେ, ସେ ମୋହର ଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ, ପୁଣି ଯେ ପୁତ୍ର କି କନ୍ୟାକୁ ମୋ'ଠାରୁ ଅଧିକ ସ୍ନେହ କରେ, ସେ ମୋହର ଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ।

38 ଆଉ, ଯେ ଆପଣା କ୍ରୁଶ ନେଇ ମୋହର ଅନୁଗମନ ନ କରେ, ସେ ମୋହର ଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ।

ପୂର୍ବ ଅଧ୍ୟାୟଗୁଡ଼ିକରେ ଆମେ ପରିବାର ଏବଂ ଗୃହକୁ ଯେଉଁ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଇଆସିଛୁ, ଏହି ବିଷୟଟି ସେଥିରୁ ଏକ ହଠାତ୍ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇପାରେ। କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଯାହା କହିବାକୁ ଚାହୁଁଛି ସେହିଟା ହେଉଛି ଯେ, ଯଦିଓ ଆମେ ପରିବାର ଓ ଘରକୁ ଯଥାଯୋଗ୍ୟ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଉଛୁ, ତଥାପି ଆମେ କେବେ ମଧ୍ୟ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ପ୍ରତି ଆମର ପ୍ରେମ ଓ ତାଙ୍କ ଡାକ ପ୍ରତି ଆଜ୍ଞାପାଳନରେ ସମ୍ମତି ଦେଇପାରିବୁ ନାହିଁ। ମୁଁ ପରିବାରକୁ ଅବସର ଭାବେ ବ୍ୟବହାର କରି ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ଡାକରେ ଆଗକୁ ବଢ଼ିବାରୁ ପଛକୁ ହଟିପାରିବି ନାହିଁ। ଆମକୁ ଯାହା କରିବାକୁ ଡାକାଯାଇଛି ସେହିଟା ହେଉଛି ଆମ ସହଧର୍ମିଣୀଙ୍କ ପାଇଁ ଈଶ୍ୱର-ପରି ପୁରୁଷ କିମ୍ବା ନାରୀ ହେବା, ଆମ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଈଶ୍ୱର -ପରି ପିତାମାତା ହେବା, ଏବଂ ଏହା କରୁଥିବା ବେଳେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟରେ ଈଶ୍ୱର ଆମ ପାଇଁ ଯେଉଁ ଯୋଜନା ଓ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ରଖିଛନ୍ତି ସେହିପଥରେ ଆଗକୁ ବଢ଼ି ଚାଲିବା। ଏହି ସମସ୍ତ ଦିଗଗୁଡ଼ିକ ଏକାଠି ଜଡ଼ିତ ଏବଂ ପରସ୍ପରକୁ ଶକ୍ତିଶାଳୀ କରେ। ସ୍ୱାମୀ ଭାବେ, ପିତା ଭାବେ ଏବଂ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ସେବକ ଭାବେ ମୋର ଡାକ ଏକାଠି ଜଡ଼ିତ। ଗୋଟିଏ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସଫଳତା ଅନ୍ୟ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସଫଳତା ପାଇଁ ଶକ୍ତି ଦେଇଥାଏ। ତେଣୁ, ସ୍ୱାମୀ ଓ ପିତା ଭାବେ ଘରେ ତାଙ୍କ ଡାକ ପୂରଣ କରୁଥିବା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ନିଜ ଜୀବନରେ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ଡାକକୁ ଅନୁସରଣ କରି ଚାଲନ୍ତୁ।

ନିଜ ସହଧର୍ମିଣୀଙ୍କୁ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଅନୁସରଣ କରିବାକୁ ଉତ୍ସାହିତ କରନ୍ତୁ

ଗୀତସଂହିତା 128:3

ତୁମ୍ଭର ଭାର୍ଯ୍ୟା ତୁମ୍ଭ ଗୃହର ଅନ୍ତଃପୁରରେ ଫଳବତୀ ଦ୍ରାକ୍ଷାଲତା ତୁଲ୍ୟ ହେବ;
ତୁମ ସନ୍ତାନମାନେ ତୁମ ଭୋଜନ ମେଜର ଚାରିପାଖରେ ଜଇତୁନ ଗଛମାନଙ୍କ ପରି ହେବେ।

"ଫଳଦାୟକ ଲତା" ବହୁତ କିଛିକୁ ପ୍ରତୀକ କରେ, ଯାହାମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ହେଉଛି ଦ୍ରାକ୍ଷାରସର ଫଳ, ଯାହା "ଆନନ୍ଦ ଓ ସୁଖ"କୁ ସୂଚାଏ। ଈଶ୍ୱର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କରିଛନ୍ତି ଯେ ତୁମର ସ୍ତ୍ରୀ ଘର ପାଇଁ ଆନନ୍ଦ ଓ ସୁଖର ଉତ୍ସ ହେବେ। କିନ୍ତୁ, ଏହା ସ୍ୱତଃସ୍ଫୁର୍ତ୍ତ ଘଟିବ ନାହିଁ। ନିଜ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ ପୋଷଣ କରିବା ସହିତ ସହିତ, ତାଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ଜୀବନର ସନ୍ତୋଷ ଓ ପୂରଣତା ଖୋଜିବା ପାଇଁ ଉତ୍ସାହିତ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ। ଯଦି ତୁମର ସ୍ତ୍ରୀ ଅସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଅଛନ୍ତି କିମ୍ବା ଜୀବନରେ ଅପୂର୍ଣ୍ଣତା ଅନୁଭବ କରୁଛନ୍ତି, ତେବେ ଏହା ଉପମାତ୍ମକ ଭାବରେ "ତିତିକା ଦ୍ରାକ୍ଷା"ରେ ପ୍ରକାଶ ପାଇବ, ଏବଂ ଘରେ କୌଣସି ଆନନ୍ଦ କିମ୍ବା ସୁଖ ରହିବ ନାହିଁ। ଆମେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସେବକମାନେ କ'ଣ କରୁଛୁ ତାହା ହେଉଛି ଯେ ଆମେ ଆମର ଡାକକୁ ଅନୁସରଣ କରିବାରେ—ଈଶ୍ୱର ଆମକୁ କରିବାକୁ ଡାକିଥିବା ବଡ଼ ଓ ଶକ୍ତିଶାଳୀ କାମଗୁଡ଼ିକ କରିବାରେ—ଏତେ ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଯାଉଛୁ ଯେ ଆମେ ଭୁଲିଯାଉଛୁ ଯେ ଈଶ୍ୱର ଆମର ସହଧର୍ମିଣୀ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଏକ ଡାକ, ଯୋଜନା ଓ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ରଖିଛନ୍ତି! ଆମେ ଭାବୁଛୁ ଯେ ସେମାନଙ୍କର ଏକମାତ୍ର ଭୂମିକା ହେଉଛି ଆମକୁ ସମର୍ଥନ କରିବା, ଯେତେବେଳେ ଆମେ ବାହାରକୁ ଯାଇ ବଡ଼ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁ। ଏହା ଭୁଲ।

କେତେକ ସ୍ଥିତିରେ, ସ୍ୱାମୀ ଓ ସ୍ତ୍ରୀ ଏକ ପ୍ରକାରର ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ଡାକାଯାଇଥାନ୍ତି, ଏବଂ ତେଣୁ ସେମାନେ ପାଖାପାଖି ଏକାସାଥି କାମ କରିପାରନ୍ତି। ଏହା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଭଲ ଏବଂ ଦେଖିବାକୁ ଅଦ୍ଭୁତ ଦୃଶ୍ୟ। କିନ୍ତୁ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ବିବାହିତ ଜୋଡ଼ି ଏଭଳି ନୁହେଁ। କେତେକ ସ୍ଥିତିରେ, ସ୍ୱାମୀ ଓ ସ୍ତ୍ରୀ ଏମିତି କାର୍ଯ୍ୟରେ ନିୟୋଜିତ ହେବା ପାଇଁ ଡାକାଯାଇପାରନ୍ତି ଯାହା ସେମାନଙ୍କୁ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନ ଓ କ୍ଷେତ୍ରକୁ ନେଇଯାଏ। ଏହା ପରିଚାଳନା କରିବା ସହଜ ନୁହେଁ, ଏବଂ ଏହା ପାଇଁ ବହୁତ ଜ୍ଞାନ ଆବଶ୍ୟକ ଯେପରି ଦୁଇଜଣ ସହଧର୍ମୀଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କ ନିଜ ନିଜ ଡାକରେ ବୃଦ୍ଧି କରିବା ପାଇଁ ଉତ୍ସାହିତ କରାଯାଉ।

ମୁଁ ଯାହା କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଛି ସେହିଟା ହେଉଛି ଯେ ମୋର ସ୍ତ୍ରୀ ଯାହା ଈଶ୍ବର ତାଙ୍କୁ କରିବାକୁ ଡାକିଛନ୍ତି ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି, ସେହି କାମ ପୂରଣ କରିବା ପାଇଁ ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ସମର୍ଥନ କରେ, ଯେପରି ସେ ମୋତେ ସମର୍ଥନ କରନ୍ତି ଯାହା ଈଶ୍ବର ମୋତେ କରିବାକୁ ଡାକିଛନ୍ତି। ଏହାର ହେଉଛି ଯେ କେତେକ ସମୟରେ ମୁଁ ମୋର ସୂଚୀକୁ ସମଯୋଜନ କରେ, ମୋର ଯୋଜନାଗୁଡ଼ିକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରେ ଇତ୍ୟାଦି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ମୋର ସ୍ତ୍ରୀ ତାଙ୍କୁ ଈଶ୍ବର ଯାହା ପାଇଁ କୃପା ଦେଇଛନ୍ତି ଓ ଡାକିଛନ୍ତି ସେହି କାମ କରିବା ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ସମୟ ଓ ସ୍ଥାନ ପାଇପାରନ୍ତି। ସ୍ୱାମୀ ଓ ପିତା ହେବା ଛାଡ଼ି, ଘର ବାହାରେ ମୋର ଦୁଇଟି ପ୍ରଧାନ ନିୟୋଜନ ଥିଲା—ମୁଁ ବ୍ୟାଙ୍ଗାଲୋରର ଅଲ୍ ପିପଲ୍ସ ଚର୍ଚ୍ଚ ର ପାଳକ ଥିଲି ଏବଂ ମୁଁ ଗୋଟିଏ ସଫ୍ଟୱେର ବିକାଶ କମ୍ପାନୀର ମାଲିକ ଓ ପରିଚାଳକ ଥିଲି, ଯାହା ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ସେବା ସଫ୍ଟୱେର ଓ ସେବାମାନଙ୍କ ଉପରେ କେନ୍ଦ୍ରିତ ଥିଲା। ମୁଁ 2001 ଠାରୁ 2014 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହି ଦୁଇଟି ଭୂମିକା ରଖିଥିଲି। ବର୍ତ୍ତମାନ, ମୁଁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମୟରେ ଅଲ୍ ପିପଲ୍ସ ଚର୍ଚ୍ଚ ର ପାଳକ ଭାବେ ସେବା କରୁଛି। ସେହିପରି, ଘର ବାହାରେ, ମୋର ସ୍ତ୍ରୀ ବ୍ୟାଙ୍ଗାଲୋରର ଗୋଟିଏ ମିଶନ ହସ୍ପିଟାଲରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମୟରେ ଡାକ୍ତର ଭାବେ କାମ କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ଚର୍ଚ୍ଚର ନାରୀମାନଙ୍କ ସେବାର ପ୍ରାର୍ଥନା ଦଳର ଅଂଶ ଅଟନ୍ତି। ମୁଁ ମୋର ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ ଲୋକମାନେ ଯାହାକୁ "ସାଧାରଣ ପାଳକ ଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ" ଭାବେ ଭାବନ୍ତି—ଯଥା ସଣ୍ଡେସ୍କୁଲ ଦେଖାଶୁଣା କରିବା, ନାରୀ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ନେତୃତ୍ୱ କରିବା ଇତ୍ୟାଦି—ସେହିପରି ହେବା ପାଇଁ କୌଣସି ଚାପ ଦେଇନାହିଁ। ମୋର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହେଉଛି ତାଙ୍କୁ ସ୍ୱାଧୀନତା ଦେବା ଯାହାଦ୍ୱାରା ସେ ତାଙ୍କ ଜୀବନ ପାଇଁ ଈଶ୍ବର ଙ୍କ ଆହ୍ୱାନ କୁ ଅନୁସରଣ କରିପାରନ୍ତି, ଏବଂ ଲୋକମାନଙ୍କ ଆଶାପ୍ରତାଶା ପୂରଣ କରିବାକୁ ବାଧ ନ ହେଉନ୍ତି।

ତୁମ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ଅନୁସରଣ କରିବା ପାଇଁ ଉତ୍ସାହିତ କର

ଗୀତସଂହିତା 139:16

ତୁମ୍ଭ ଚକ୍ଷୁ ମୋହର ସେହି ଅସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପିଣ୍ଡ ଦେଖିଲା ଓ ମୋହର ଯେଉଁସବୁ ଅଙ୍ଗପ୍ରତ୍ୟଙ୍ଗ ଦିନକୁ ଦିନ ଗଠିତ ହେଲା, ତନ୍ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ହେଲେ ନ ହେଉଣୁ ତାହାସବୁ ତୁମ୍ଭ ପୁସ୍ତକରେ ଲିଖିତ ଥିଲା।

ପରମେଶ୍ୱର ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ବିଶେଷ ଭାବରେ ଏବଂ ସେ ଯେଉଁ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ମନେ ରଖିଛନ୍ତି ସେହିପାଇଁ ଗଢ଼ିଛନ୍ତି। ଏହା ତୁମ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟ।

ଜଣେ ଅଭିଭାବକ ଭାବେ, ତୁମ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ଦାନ ଓ ପ୍ରତିଭାକୁ ଚିହ୍ନଟ କରିବାରେ ସହାୟତା କରିବା ତୁମର ଦାୟିତ୍ୱ। ପରେ, ସେମାନେ ଯେପରି ହେବାକୁ ପରମେଶ୍ୱର ଗଢ଼ିଛନ୍ତି, ସେହିପରି ସେମାନଙ୍କୁ ସର୍ବାଧିକ ଭାବରେ ବିକଶିତ କରିବା ପାଇଁ ତୁମେ ସେମାନଙ୍କୁ ସଠିକ୍ ଦିଗରେ ପରିଚାଳନା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ—ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ରାଜ୍ୟର କାରଣରେ ଏବଂ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ମହିମା ପାଇଁ। ପିଲାମାନେ ସେମାନଙ୍କ ପିତାମାତାଙ୍କର "ଫଟୋଷ୍ଟାଟ୍ କପି" (ଅବିକଳ ନକଲ) ନୁହନ୍ତି। ସନ୍ତାନମାନଙ୍କର ନିଜସ୍ୱ ବିଶେଷ ଦାନ ଅଛି।

ଆମେ ଆମ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଯେପରି ଆମେ ଚାହୁଁଛୁ ସେପରି ଢାଳିବାର ଧାରଣାକୁ ଛାଡ଼ିଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ତାହାର ପରିବର୍ତ୍ତେ, ପରମେଶ୍ୱର ଯେପରି ସେମାନଙ୍କୁ ହେବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି—ଯାହା କିଛି ହେଉ—ସେପରି ହେବାକୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଉତ୍ସାହିତ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ। ହଁ, ନିଶ୍ଚୟ ଯେତେବେଳେ ସନ୍ତାନମାନେ ତାଙ୍କର ମାତାପିତାଙ୍କ ପଦଚିହ୍ନ ଅନୁସରଣ କରନ୍ତି, ତାହା ରେ ଆନନ୍ଦ ଅଛି। ଯେତେବେଳେ ପୁଅ ତାଙ୍କ ପିତାଙ୍କ ପରି ଜଣେ ପ୍ରଚାରକ ହୁଏ, ତାହା ରେ ଆନନ୍ଦ ଅଛି। କିନ୍ତୁ ମନେ ରଖ, ପରମେଶ୍ୱର ସୃଜନଶୀଳ ଓ ସେ ପୁନରାବୃତ୍ତି ଆବଶ୍ୟକ କରନ୍ତି ନାହିଁ। ଆମେ ଆମ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଆମ ପରି ହେବାକୁ କିମ୍ବା ଆମେ ସେବାରେ ଯାହା କରୁଛୁ ସେହିକୁ କରିବାକୁ ଚାପ ଦେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ। ଏହା ଏକ ସ୍ୱୟଂ-ବିଫଳ ପ୍ରୟାସ। ତାହାର ପରିବର୍ତ୍ତେ, ପରମେଶ୍ୱର ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଯାହା ରଖିଛନ୍ତି, ସେହିକୁ ଚିହ୍ନଟ କର ଓ ପୋଷଣ କର। ଯଦି ସେମାନେ ଆମ ପଦଚିହ୍ନ ଅନୁସରଣ କରିବାକୁ ନିର୍ମିତ ଏବଂ ଡାକିତ, ତେବେ ତାହା ରେ ଆନନ୍ଦ ଅଛି। ଯଦି ପରମେଶ୍ୱର ସେମାନଙ୍କୁ ଭିନ୍ନ ଭାବରେ ଡାକିଛନ୍ତି ଓ ଗଢ଼ିଛନ୍ତି, ସେଥିରେ ମଧ୍ୟ ଆନନ୍ଦ ଅଛି, ଏବଂ ଆମେ ସେମାନଙ୍କୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ଅନୁସରଣ କରିବାକୁ ଉତ୍ସାହିତ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ।

ଘରେ ଏକ ଈଶ୍ୱରୀୟ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ସ୍ଥାପନ କର

1 ତୀମଥି 3:5

(କେହି ଯେବେ ଆପଣା ପରିବାରକୁ ଶାସନ କରିବାକୁ ଜାଣେ ନାହିଁ, ତେବେ ସେ କିପରି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ମଣ୍ଡଳୀର ତତ୍ତ୍ୱ ନେବ?)

ହିତୋପଦେଶ 17:6
ସନ୍ତାନଗଣର ସନ୍ତାନମାନେ ବୃଦ୍ଧ ଲୋକମାନଙ୍କର ମୁକୁଟ;
ପୁଣି, ସନ୍ତାନମାନଙ୍କର ଗୌରବ ସେମାନଙ୍କ ପିତୃଗଣ।

ଯିଶାଇୟ 38:19
ଯେପରି ଆଜି ମୁଁ କରୁଅଛି, ସେପରି ଜୀବିତ ଲୋକ,
କେବଳ ଜୀବିତ ଲୋକ ତୁମ୍ଭର ପ୍ରଶଂସା କରିବ;
ପିତା ସନ୍ତାନଗଣକୁ ତୁମ୍ଭର ସତ୍ୟତା ଜ୍ଞାତ କରାଇବ।

ଆମର ଜୀବନ ସବୁବେଳେ କଥା କହେ, ଯଦିଓ ଆମେ ମଞ୍ଚର ପଛରୁ ପ୍ରଚାର କରୁନାହୁଁ। ଆମ ଘର ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ଆମର ଜୀବନକୁ ମାତ୍ର କିଛି ପରିବାର ସଦସ୍ୟ—ଆମ ସହଧର୍ମିଣୀ ଓ ସନ୍ତାନମାନେ—ଦେଖିଥାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ତଥାପି ଏହା ବହୁତ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ। ଯେତେବେଳେ ପରମେଶ୍ୱର ଅବ୍ରାହାମଙ୍କୁ ଡାକିଥିଲେ, ତାଙ୍କର ଏକ କାରଣ ଥିଲା, *"ଯେହେତୁ ତାହାର ଭବିଷ୍ୟତ ସନ୍ତାନଗଣ ଓ ପରିବାରବର୍ଗ ଯେପରି ନ୍ୟାୟ ଓ ଧର୍ମାଚରଣ କରିବାକୁ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କ ପଥରେ ଚାଲିବେ, ଏଥିପାଇଁ ସେମାନଙ୍କୁ ସେ ଯେପରି ଆଜ୍ଞା ଈଶ୍ୱର , ଏହି ଅଭିପ୍ରାୟରେ ଆମ୍ଭେ ତାହାକୁ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିଅଛୁ; ତହିଁରେ ସଦାପ୍ରଭୁ ଅବ୍ରହାମଙ୍କ ବିଷୟରେ ଆପଣା କଥିତ ବାକ୍ୟ ସିଦ୍ଧ କରିବେ।"* (ଆଦି ପୁସ୍ତକ 18:19)। ପରମେଶ୍ୱର ଯେ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ଚୟନ କରିଥିଲେ, ସେ ଚାହୁଁଥିଲେ ଯେ ସେ ତାଙ୍କ ଘରକୁ ତାଙ୍କ ପଛରେ ନେତୃତ୍ୱ କରୁ—ସେ ଯେ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ, ତାହାରେ ସେମାନେ ତାଙ୍କର ପଦଚିହ୍ନ ଅନୁସରଣ କରୁଥିବାରେ, ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପଥରେ ଚାଲନ୍ତୁ। ଅବ୍ରାହାମଙ୍କ ଡାକ ଓ ନିୟତି ଏହି ଭୂମିକା ସହ ଜଡ଼ିତ ଥିଲା, ଯାହା ସେ ପୂରଣ କରିବାକୁ ଥିଲେ।

ଧାରଣା କରନ୍ତୁ, ଯଦିଓ ହଜାର ହଜାର ଲୋକ ଆମର ସାର୍ବଜନିକ ସେବାକୁ ପ୍ରଶଂସା କରନ୍ତି ଓ ସ୍ୱୀକାର କରନ୍ତି, ଯଦି ଆମେ ଘରେ ଭଲ ଉଦାହରଣ ସ୍ଥାପନ କରିପାରୁନାହୁଁ ଏବଂ ତାହାର ଫଳରେ ଆମର ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଭୁଠାରୁ ଦୂରେ ଠେଲିଦେଉଛୁ, ତେବେ ଆମେ କି ସତ୍ୟରେ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ପୁରୁଷ କିମ୍ବା ସ୍ତ୍ରୀ ଭାବରେ ସଫଳ ହୋଇଛୁ କି?

ମୋର ଇଚ୍ଛା ଯେ ମୁଁ ମୋ ଘରର ଚାରିଦିଗର ଦେଢାଳ ଭିତରେ ଯେ ଜୀବନ

ବ୍ୟତୀତ କରେ, ସେଥିରୁ ମୋର ପରିବାର ପାଇଁ ଏକ ପ୍ରେରଣା ଏବଂ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ସହିତ ଚାଲିବା ପାଇଁ ଜୋରଦାର ଆକର୍ଷଣ ସୃଷ୍ଟି ହେଉ। ମୁଁ ଚାହେଁ ଯେ ମୋର ସନ୍ତାନମାନେ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରୁନ୍ତୁ, କାରଣ ମୁଁ ମୋର କଥାରେ ସେମାନଙ୍କୁ ବାଧ୍ୟ କରିନଥିଲି, ବରଂ ମୋର ଜୀବନ ଯାହା ସେମାନଙ୍କ ଆଖିଆଗରେ ଥିଲା, ସେଥିରୁ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଭଲ ବିକଳ୍ପ ରହିନଥିଲା। ଯଦି ମୁଁ ଏମିତି ଜୀବନ ବ୍ୟତୀତ କରେଁ ଯାହାରେ ମୋର ସନ୍ତାନମାନେ ମୋ ପ୍ରତି ଗର୍ବିତ ହୁଅନ୍ତି, ତେବେ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କୁ ମହିମା ଦେଇଥିବା ଜୀବନରେ ମୋର ପଦଚିହ୍ନ ଅନୁସରଣ କରିବା ସବୁଠାରୁ ସ୍ୱାଭାବିକ ହେବ।

ନିଜ ଜୀବନସାଥୀଙ୍କୁ ଧର୍ମୋପଦେଶ ଦିଅନ୍ତୁ ନାହିଁ

1 ପିତର 3:7

ସେହି ପ୍ରକାରେ, ହେ ସ୍ୱାମୀମାନେ, ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ପ୍ରାର୍ଥନାରେ ଯେପରି ବାଧା ନ ଜନ୍ମେ, ଏଥିନିମନ୍ତେ ସ୍ତ୍ରୀମାନଙ୍କୁ ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଦୁର୍ବଳା ପାତ୍ରୀ ଓ ଆପଣାମାନଙ୍କ ସହିତ ଜୀବନରୂପ ଅନୁଗ୍ରହଦାନର ସହାଧିକାରିଣୀ ଜାଣି ସେମାନଙ୍କୁ ସମାଦର କର, ପୁଣି ଜ୍ଞାନରେ ସେମାନଙ୍କର ସହିତ ବାସ କର।

ଯଦିଓ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ବାକ୍ୟ, ସାକ୍ଷ୍ୟ ଓ ଆମେ ପାଉଥିବା ପ୍ରକାଶକୁ ଆମର ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ସହିତ ଆଲୋଚନା କରିବା ଓ ଭାଗ କରିବା ଭଲ, ତଥାପି ଦିନପ୍ରତିଦିନର ସାଧାରଣ ଜୀବନର କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିବା ଓ ଶୁଣିବା ମଧ୍ୟ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ। ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥୋପକଥନକୁ ଏକ ଉପଦେଶରେ ପରିଣତ କରିବାର ଭୁଲ ଆମେ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ। କେହି ମଧ୍ୟ ସବୁବେଳେ ଉପଦେଶ ଶୁଣିବାକୁ ଚାହାନ୍ତି ନାହିଁ।

ଆପଣଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ଆପଣଙ୍କୁ ସାଧାରଣ ଓ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ କଥାହେବାକୁ ଚାହାନ୍ତି। ଆନନ୍ଦ କରନ୍ତୁ। ହାସ୍ୟକଥା କହନ୍ତୁ। ହସନ୍ତୁ। ଖେଳନ୍ତୁ। ଆପଣଙ୍କୁ 24/7 ପ୍ରଚାରକ ହୋଇ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ। ଆପଣଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ଆପଣଙ୍କ ସହିତ ବିବାହ କରିଛନ୍ତି ଏକ ମଣିଷ ଭାବେ, ପ୍ରଚାରକ ଭାବେ ନୁହେଁ। ଯଦି ଘରେ କିଛି ଭୁଲ ହୁଏ, ତାହାକୁ ଠିକ କରିବା ପାଇଁ ଉପଦେଶ ଦିଅନ୍ତୁ ନାହିଁ। ବରଂ, ଯୁକ୍ତି କରନ୍ତୁ, ଭାଗ କରନ୍ତୁ, ଆଲୋଚନା କରନ୍ତୁ ଓ ସରଳ ଏବଂ ଅର୍ଥପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ କଥାହୁଅନ୍ତୁ। ପ୍ରତିଥରେ ଅଧ୍ୟାୟ ଓ ପଦ ଉଦ୍ଧୃତ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ନୁହେଁ। ତୀବ୍ର ବାଦବିବାଦ ମଧ୍ୟରେ ଅଧ୍ୟାୟ ଓ ପଦ ଉଦ୍ଧୃତ କରିବା ସବୁଠାରୁ ଖରାପ ସମୟ। ଏହା କେବଳ ଆପଣ କହୁଥିବା କଥାରୁ ଅନ୍ୟକୁ ଦୂରେ ନେଇଯିବ। ଏହାକୁ ଏଡ଼ାନ୍ତୁ।

ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ପୂର୍ବରୁ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଏବଂ ପାରିବାରିକ ସମସ୍ୟା ଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ ଆଲୋଚନା କରନ୍ତୁ

ହିତୋପଦେଶ 25:11
ଯଥୋଚିତମତେ କଥିତ ବାକ୍ୟ ରୂପା-ପାତ୍ରରେ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ନାରଙ୍ଗ ତୁଲ୍ୟ।

ମୁଁ ଘରକୁ ଫେରିବା ସମୟରେ ଯାହାକୁ ନେଇଯିବାରୁ ବଞ୍ଚିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରେ, ସେଗୁଡିକ ହେଲା ଚର୍ଚ୍ଚ କିମ୍ବା ସେବା ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଆଲୋଚନା। ପ୍ରଥମେ ମୁଁ ଜାଣିବାକୁ ଚାହେଁ ଯେ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ବିଷୟ କଣ ଅଛି। ଯେତେବେଳେ ମୋର ସନ୍ତାନମାନେ ଆମ ସହିତ ରହୁଥିଲେ—ସେମାନେ ବିଦ୍ୟାଳୟରେ କେମିତି କଲେ, ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସେ ଦିନ କେମିତି କଟିଲା ଇତ୍ୟାଦି। ମୁଁ ପରିବାର ଯାହାରେ ରୁଚି ରଖେ ସେହି କଥାଗୁଡିକ ନେଇ କଥାହୁଏ, ଏବଂ ତାହା ପରେ ମାତ୍ର ଚର୍ଚ୍ଚ ଓ ସେବା ସମ୍ପର୍କିତ ଆବଶ୍ୟକ ଓ ସମ୍ପର୍କିତ କଥାଗୁଡିକ ଆଲୋଚନା କରେ। ଏହାରେ ଆସନ୍ତା ବିଶେଷ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମଗୁଡିକ, ମୁଁ ଯଦି ଯାତ୍ରା ପୁସ୍ତକକରୁଛି ତେବେ ମୋର ଆଗାମୀ ସୂଚୀ, କିଛି ଉପଦେଶମୂଳକ ଘଟଣା ଇତ୍ୟାଦି ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ହୁଏ। ଘରେ ମୁଁ ସେହି ଦିନରେ ମୋର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସାକ୍ଷାତକାର, ପରାମର୍ଶ ସଭା କିମ୍ବା ମେଣ୍ଟରିଂ ସଭାଗୁଡିକ ବିଷୟରେ ଆଲୋଚନା କରେନି। ଏହି ସବୁ ମାଧ୍ୟମରେ ମୁଁ ନିଶ୍ଚିତ କରୁଛି ଯେ ଘର ହେଉଛି ପରିବାର ପାଇଁ ଏକ ସ୍ଥାନ। ଏହା ସେଠାଏଁ ଯେଉଁଠାରେ ମୁଁ ଚର୍ଚ୍ଚର ପାଳକ ଭୂମିକାକୁ ପଛେ ରଖି ଏକ ସ୍ୱାମୀ ଓ ପିତା ଭାବେ ରହେ। ଏହା ମଧ୍ୟ ଏହି ବାକ୍ୟ ଦେଉଛି ଯେ ମୋର ପରିବାର ସଦସ୍ୟମାନଙ୍କର ଆବଶ୍ୟକତା ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ, ଏବଂ ମୁଁ ଘରେ ଏହାକୁ ଶୁଣିବା ଓ ପୂରଣ କରିବା ପାଇଁ ଉପସ୍ଥିତ ଅଛି।

ନିଜ ପିଲାମାନଙ୍କ ସହିତ ସମୟ ଅତିବାହିତ କରନ୍ତୁ

ହିତୋପଦେଶ 22:6
ବାଳକର ଗନ୍ତବ୍ୟ ପଥରେ ତାହାକୁ ଶିକ୍ଷିତ କରାଅ;
ତେଣୁ ସେ ବୃଦ୍ଧ ହେଲେ ହେଁ ତହିଁରୁ ବିମୁଖ ହେବ ନାହିଁ।

ଯେପରିକି ସେବା ବୃଦ୍ଧି ପାଉଛି ଓ ବିସ୍ତାର ହେଉଛି ଏବଂ ଆମ ସମୟ ଉପରେ ଚାହିଦା ବଢୁଛି, ସେତେବେଳେ ଆମେ ପ୍ରଥମେ ଯାହାରୁ ସମୟ କମାଇଦେଉଛୁ ସେହି କ୍ଷେତ୍ର ହେଉଛି ଆମେ ଆମର ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ସହିତ ବ୍ୟତୀତ କରୁଥିବା ସମୟ। ଶେଷରେ, ଖେଳ ଖେଳିବା, କାହାଣୀ ପୁସ୍ତକ ପଢ଼ିବା, "ଶିଶୁମାନଙ୍କର କଥା"

କହିବା—ଏହା କିପରି ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ପାଖରେ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବ? ଯେତେବେଳେ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ଲୋକ ସୁସମାଚାର ଶୁଣିବାକୁ ଆବଶ୍ୟକ କରୁଛନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ଆମେ ଆମର ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ସହିତ ହସିବା ଓ ଖେଳିବାରେ ସମୟ ବ୍ୟତୀତ କରିବାର କି ଲାଭ? ମୁଁ ବୁଝିପାରୁଛି ଯେ ଅନେକ ସମୟରେ ଆମେ ଏହିପରି ଯୁକ୍ତି ବ୍ୟବହାର କରି ଆମର ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ସହିତ ବ୍ୟତୀତ ସମୟକୁ ନେଇ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟରେ ବ୍ୟବହାର କରୁଛୁ। କିନ୍ତୁ ଈଶ୍ୱର ଆମକୁ ଆମର ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷା ଦେବା ଓ ତାଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱାସରେ ପୋଷଣ କରିବାର ଦାୟିତ୍ୱ ଦେଇଛନ୍ତି। ଏପରି ଶିକ୍ଷା ଓ ପୋଷଣ ପ୍ରଥମେ ତାଙ୍କ ସହିତ ସମୟ ବ୍ୟତୀତ କରି, ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ପର୍କ ଗଢ଼ି, ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରେମ, ଭରସା ଓ ସମ୍ମାନ ଅର୍ଜନ କରିବା ବିନା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ। ଏହିପରି ସମ୍ପର୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ମାତ୍ର ଆମେ ସେମାନଙ୍କ ଜୀବନରେ ସତ୍ୟରେ ପ୍ରଭାବ ପକାଇପାରିବା।

ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ସହିତ ସମୟ ବ୍ୟତୀତ କରିବାବେଳେ, ଆମେ ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ରହିବାକୁ, ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ରହିବାକୁ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଯାହା ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ସେଥିରେ ରୁଚି ଦେଖାଇବାକୁ ହେବ। ଏହା ନୁହେଁ ଯେ ଆମେ ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ବ୍ୟତୀତ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ "ଆତ୍ମିକ କଥା" କହୁଛୁ। ଅନେକ ସମୟରେ ଆମେ ସେଠାରେ ଥିବା, ଦେଖିବା ଓ ଶୁଣିବା—ଏହା ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ମାନେ ରଖେ।

ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଯାହା ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ, ତାହା ଆପଣଙ୍କ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବା ଉଚିତ୍

2 କରିନ୍ଥୀୟ 12:14

ଦେଖ, ମୁଁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯିବା ନିମନ୍ତେ ଏହି ତୃତୀୟ ଥର ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଛି, ଆଉ ମୁଁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ଭାର ସ୍ୱରୂପ ହେବି ନାହିଁ, କାରଣ ମୁଁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ଧନ ନ ଖୋଜି ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଖୋଜୁଅଛି। ଯେଣୁ ସନ୍ତାନ ସନ୍ତତିମାନଙ୍କର ପିତାମାତାମାନଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ସଞ୍ଚୟ କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ସନ୍ତାନସନ୍ତତିମାନଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ପିତାମାତାଙ୍କର ସଞ୍ଚୟ କରିବା ଉଚିତ।

ପିତାମାତା ଭାବେ, ଆମର ରୁଚି ଏଥିରେ ନୁହେଁ ଯେ ଆମର ସନ୍ତାନମାନେ ଆମ ପାଇଁ କଣ କରିପାରିବେ କିମ୍ବା ଆମକୁ କଣ ଦେଇପାରିବେ। ବରଂ, ଆମେ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଅଛୁ—ସେମାନଙ୍କ ଜୀବନରେ ଦେବା ପାଇଁ, ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଖାଶୁଣା କରିବା ପାଇଁ, ସେମାନଙ୍କୁ ନିବେଶ କରିବା ପାଇଁ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ

ଭବିଷ୍ୟତ ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବା ପାଇଁ। ଏହାର ହେଲା ଯେ ଆମେ ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ଯୋଗାଯୋଗ କରିବାକୁ ଓ ସେମାନଙ୍କ ଜୀବନରେ ରୁଚି ନେବାକୁ ପଡ଼ିବ। ଯାହା ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ, ତାହା ଆମ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବା ଉଚିତ୍। ଆମେ ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ସେମାନଙ୍କ ଭାଷାରେ, ସେମାନେ ବୁଝିପାରିବେ ଓ ସମ୍ପର୍କ ସ୍ଥାପନ କରିପାରିବେ ସେହି ସ୍ତରରେ କଥାହେବା ଉଚିତ୍।

ମୋର ଦୁଇଟି ସନ୍ତାନଙ୍କ ଜୀବନରେ, ମୁଁ ସବୁବେଳେ ସେମାନେ ଯାହାରେ ରୁଚି ରଖନ୍ତି ସେହି ବିଷୟଗୁଡିକ ନେଇ କଥାହେବା ଓ ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ଯୋଗ ହେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଛି। ଦୁହେଁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଭିନ୍ନ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ରୁଚି ମଧ୍ୟ ଭିନ୍ନ। ମୋର ଝିଅ, ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ଏହି ପୁସ୍ତକ ଲେଖୁଥିଲି ସେ 13 ବର୍ଷର ଥିଲା, ସେ ତାଙ୍କ ସାଙ୍ଗମାନଙ୍କ ସହିତ ସମୟ ବ୍ୟତୀତ କରିବା, କଳାକୃତି କରିବା, ରାନ୍ଧଘରରେ ଛୋଟ ଛୋଟ ଜିନିଷ ରାନ୍ଧିବା, ଟେନିସ ଖେଳିବା, କାହାଣୀ ପୁସ୍ତକ ପଢ଼ିବା ଇତ୍ୟାଦିରେ ରୁଚି ରଖୁଥିଲା। ଏହାମାନେ ଆମ ପାଇଁ ଛୋଟ ଜିନିଷ ଲାଗିପାରେ, କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ସେହି ବିଷୟ ଥିଲା ଯାହାରେ ମୁଁ ତାଙ୍କ ସହିତ ଯୋଗ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲା, ଯାହାଦ୍ୱାରା ମୁଁ ତାଙ୍କ ହୃଦୟ ସହିତ ଯୋଗାଯୋଗ କରିପାରିବି। ମୋର ପୁଅ, ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ଏହି ପୁସ୍ତକ ଲେଖୁଥିଲି ସେ 16 ବର୍ଷର ଥିଲା, ସେ କମ୍ପ୍ୟୁଟରରେ କରୁଥିବା କାମ, ଉଦ୍ୟମୀମାନଙ୍କର ଜୀବନୀ ପଢ଼ିବା, ଗିଟାର ବଜାଇବା ଓ ସକର ଖେଳିବାରେ ଆଗ୍ରହୀ ଥିଲା। ତେଣୁ, ଏହାମାନେ ସେହି କ୍ଷେତ୍ର ଯେଉଁଠାରେ ମୋତେ ଯୋଗ ହେବାକୁ ହେଉଥିଲା ଯାହାଦ୍ୱାରା ମୁଁ ତାଙ୍କ ହୃଦୟ ସହିତ ଯୋଗାଯୋଗ କରିପାରିବି। ଯାହା ସେ ପାଇଁ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ, ତାହା ମୋ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବା ଦରକାର। ଯେତେବେଳେ ଆମର ସନ୍ତାନମାନେ ଦେଖନ୍ତି ଯେ ଆମେ ସେମାନଙ୍କ ରୁଚିର ବିଷୟରେ ସତ୍ୟରେ ଆଗ୍ରହ ଦେଖାଉଛୁ, ସେତେବେଳେ ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଆମର ରୁଚିର ବିଷୟରେ ଆଗ୍ରହ ଦେଖାନ୍ତି। ଏବେ ଆମେ ସେମାନଙ୍କ ଜୀବନରେ କହିବା ଓ ସେମାନଙ୍କ ହୃଦୟରେ ଲେଖିବାର ଅଧିକାର ପାଇଛୁ।

ଏକ କାମ ଯାହାକୁ ମୁଁ ଖୁବ ଉପଭୋଗ କରୁଥିଲି ସେହି ହେଲା ରାତିରେ ମୋର ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଶୋଇବାକୁ ଦେବା। ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବା ପୂର୍ବରୁ, ସେମାନଙ୍କୁ ଆଲିଙ୍ଗନ କରିବା ଓ ଶୁଭରାତ୍ରୀ କହିବା ପୂର୍ବରୁ, ମୁଁ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ସହିତ କିଛି ମିନିଟ୍ ଏକାକୀ ବସିପାରୁଥିଲି, କିନ୍ତୁ ସେହି ମୁହୂର୍ତ୍ତଗୁଡିକ ଅମୂଲ୍ୟ ଥିଲା। ଏହା ସେହି ସମୟ

ଥିଲା ଯେତେବେଳେ ଆମେ ବିଶେଷ "ହୃଦୟରୁ ହୃଦୟ" କଥାବାର୍ତ୍ତା କରୁଥିଲୁ। ମୁଁ ସେମାନଙ୍କ ମନରେ ସତ୍ୟରେ କଣ ଚାଲିଛି ତାହା ଶୁଣିପାରୁଥିଲି, ଏବଂ ଏହା ସେହି ସମୟ ଥିଲା ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ସେମାନଙ୍କ ଜୀବନରେ କିଛି କହିପାରୁଥିଲି— ଛୋଟ ବାକ୍ୟ, ସରଳ କଥା, କିନ୍ତୁ ଏମିତି କଥା ଯାହା ସେମାନଙ୍କ ଜୀବନର ମୂଳରେ ବସିଯାଏ।

ସ୍ୱତସ୍ଫୂର୍ତ୍ତ ଭାବେ ଶିକ୍ଷାଦାୟକ ମୁହୂର୍ତ୍ତଗୁଡିକୁ ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତୁ। ଯେତେବେଳେ ଆପଣ କିଛି ଘଟଣା ଘଟୁଥିବା ଦେଖନ୍ତି ଏବଂ ଆପଣ ଭାବନ୍ତି ଯେ ସେହି ଘଟଣା / ପରିସ୍ଥିତି / ଘଟଣାକୁ ନେଇ ଏକ ସରଳ ସତ୍ୟ ଭାଗ କରିପାରିବେ, ତେବେ ସେହି ଅବସରକୁ ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତୁ ଓ ସେମାନଙ୍କୁ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ବାକ୍ୟ ଶିଖାନ୍ତୁ। ସରଳ ରଖନ୍ତୁ ଓ ଛୋଟ ବାକ୍ୟରେ କହନ୍ତୁ। ଦୀର୍ଘ ଉପଦେଶ ଦିଅନ୍ତୁ ନାହିଁ। ସେମାନେ ଶୁଣିବା ବନ୍ଦ କରିଦେବେ। କେବଳ ଚାରିରୁ ପାଞ୍ଚଟି ବାକ୍ୟରେ ମୂଳ କଥା କହନ୍ତୁ ଏବଂ ସେଠାରେ ସମାପ୍ତ କରନ୍ତୁ। ଆପଣଙ୍କ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ସ୍ୱତସ୍ଫୂର୍ତ୍ତ ଭାବେ ଶିଖାନ୍ତୁ ଏବଂ ତଥାପି ଏହାରେ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ ହୁଅନ୍ତୁ। ଦିନର କୌଣସି ସମୟ, ଆପଣ ଯେଉଁଠାରେ ଥାଆନ୍ତୁ, ସେଠାରେ ଅନନ୍ତ ସତ୍ୟଗୁଡିକୁ ଭାଗ କରିବା ଓ ପ୍ରବେଶ କରାଇବା ପାଇଁ ଭଲ ସମୟ ଅଟେ। ପ୍ରଭୁ ଆମକୁ ଏହା କରିବାକୁ ଶିଖାଇଛନ୍ତି—*"ପୁଣି ଏହି ଯେଉଁ ସକଳ କଥା ମୁଁ ଆଜି ତୁମ୍ଭକୁ ଆଜ୍ଞା କରୁଅଛି, ତାହା ତୁମ୍ଭେ ଆପଣା ହୃଦୟରେ ରଖିବ। ଆଉ ତୁମ୍ଭେ ଆପଣା ସନ୍ତାନଗଣକୁ ଯତ୍ନିପୂର୍ବକ ତାହା ଶିଖାଇବ ଓ ତୁମ୍ଭେ ଆପଣା ଗୃହରେ ବସିବା ବେଳେ ଓ ତୁମ୍ଭେ ପଥରେ ଚାଲିବା ବେଳେ ଓ ତୁମ୍ଭେ ଶୟନ କରିବା ବେଳେ ଓ ତୁମ୍ଭେ ଉଠିବା ବେଳେ, ସେମାନଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ସେବିଷୟରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିବ।"* (ଦ୍ୱିତୀୟ ବିବରଣ 6:6,7)

ମୁଁ ମୋ ପିଲାମାନଙ୍କ ସହିତ ଥିବା ସମୟରେ କେତେକ ସମୟ ଏମିତି ହୋଇଥିଲା, ଯେତେବେଳେ ମୁଁ କିଛି ଆତ୍ମିକ ସତ୍ୟ ବାଣ୍ଟିବା ପାଇଁ ସୁଯୋଗ ଦେଖୁଥିଲି। ଅନେକ ସମୟ, ଏହା ନିଜସ୍ୱ ସତ୍ୟ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀମୟ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଥିଲା, ଯେତେବେଳେ ଈଶ୍ୱର ମୋତେ ସେମାନଙ୍କ ଜୀବନରେ କିଛି କହିବାକୁ କହୁଥିଲେ। ନିଶ୍ଚୟ, ମୁଁ "ପ୍ରଭୁ ଏମିତି କହୁଛନ୍ତି!" ବୋଲି କହିନଥିଲି। ବରଂ, ସରଳ ଭାବରେ, ପ୍ରଭୁ ମୋ ହୃଦୟରେ ଯାହା ଜଗାଇଥିଲେ, ମୁଁ ସେହିକୁ ସଂଯୋଗ କରିଥିଲି ଏବଂ ସେମାନେ ତାହା ବୁଝିଥିଲେ।

ପ୍ରତିବର୍ଷ ଗୋଟେ କିମ୍ବା ଦୁଇଥର ପରିବାର ସହିତ ଛୁଟି ଯାତ୍ରା ପୁସ୍ତକପାଇଁ ସମୟ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବାକୁ ସ୍ମରଣରେ ରଖ। ମୁଁ ବୁଝୁଛି ଯେ ଆର୍ଥିକ ସୀମାବଦ୍ଧତା କିମ୍ବା ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବାଧ୍ୟତା କାରଣରୁ ଏହା ସବୁବେଳେ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରେ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ସମ୍ଭବ ହେଲେ ପ୍ରତିବର୍ଷ ନିୟମିତ ଭାବରେ ପରିବାର ଛୁଟି ଯାତ୍ରାର ଯୋଜନା କର। ପରିବାର ଛୁଟି ଯାତ୍ରାରେ ଆମ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପ୍ରଥମେ ବିଶ୍ରାମ ନେବା ଏବଂ ବ୍ୟସ୍ତ ସୂଚୀରୁ ଦୂରେ ଯିବା, କିନ୍ତୁ ସେହି ସହିତ ସ୍ମୃତି ସୃଷ୍ଟି କରିବା ମଧ୍ୟ। ଆମେ ଆମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଯାହା ଦେଇପାରୁଥିବା ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ଉପହାରମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ହେଉଛି ସେମାନଙ୍କ ଘରେ ବଢ଼ିଥିବା ଦିନମାନଙ୍କର ସୁଖଦ ସ୍ମୃତି। ଏହାମାନେ ଅମୂଲ୍ୟ ଏବଂ ସେମାନେ ଘର ଛାଡ଼ିଦେବା ପରେ ମଧ୍ୟ ଏହାମାନେ ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ରହିବ। ପ୍ରତିଦିନ ଆମ ପାଖରେ ଏହି ସ୍ମୃତିମାନଙ୍କୁ ସୃଷ୍ଟି କରିବାର ସୁଯୋଗ ରହିଛି। ଏବଂ ପରେ, ପରିବାର ଛୁଟି ଯାତ୍ରା, ଜନ୍ମଦିନ ଇତ୍ୟାଦି ପରି ବିଶେଷ ସମୟମାନେ ରହିଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ ଦୀର୍ଘସ୍ଥାୟୀ ସ୍ମୃତି ଛାଡ଼ିଯାଆନ୍ତି।

ଆମେ ବ୍ୟସ୍ତ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସେବକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ସାନ୍ତ୍ୱନାଦାୟକ ଟୀକା— ଆମ ସୂଚୀରୁ ବିଶ୍ରାମ ନେବା, ସେବାରୁ କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ଦୂରେ ଯିବା ଏବଂ ପରିବାର ସହିତ ଛୁଟି ଯାତ୍ରାକୁ ଯିବା "ପାପ" କିମ୍ବା ପାର୍ଥିବ ବିଷୟ ନୁହେଁ। ବସ୍ତୁତଃ, ଏହା କରିବା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକ। ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଦେଖ। ସେ ଏହି ବିଷୟରେ ଚିନ୍ତାଶୀଳ ଥିଲେ ଏବଂ ବ୍ୟସ୍ତ ସୂଚୀମଧ୍ୟରେ ବିଶ୍ରାମର ମୁହୂର୍ତ୍ତ ସୃଷ୍ଟି କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥିଲେ। *"ପରେ ପ୍ରେରିତମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କ ନିକଟରେ ଏକତ୍ର ହେଲେ, ଆଉ ସେମାନେ ଯାହା ଯାହା କରିଥିଲେ ଓ ଯାହା ଯାହା ଶିକ୍ଷା ଦେଇଥିଲେ, ସେହିସବୁ ତାହାଙ୍କୁ ଜଣାଇଲେ। ସେଥିରେ ସେ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, ତୁମ୍ଭେମାନେ ଅନ୍ତର ହୋଇ ଗୋଟିଏ ନିର୍ଜ୍ଜନ ସ୍ଥାନକୁ ଯାଇ କିଛି ସମୟ ବିଶ୍ରାମ କର। କାରଣ ଅନେକ ଲୋକ ଯିବା ଆସିବା କରୁଥିବାରୁ ସେମାନଙ୍କର ଭୋଜନ କରିବାକୁ ସୁଦ୍ଧା ସୁଯୋଗ ନ ଥିଲା। ତହିଁରେ ସେମାନେ ଅନ୍ତର ହୋଇ ନୌକାରେ ଗୋଟିଏ ନିର୍ଜ୍ଜନ ସ୍ଥାନକୁ ବାହାରିଗଲେ।"* (ମାର୍କ 6:30-32)

ଆପଣଙ୍କ ପାରିବାରିକ ପ୍ରାର୍ଥନା ସ୍ଥଳ ବା ବେଦୀକୁ ବଜାୟ ରଖନ୍ତୁ

ଗୀତସଂହିତା 78:1-7

[1] ହେ ମୋହର ଲୋକମାନେ, ମୋହର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଶୁଣ; ମୋ' ମୁଖର ବାକ୍ୟରେ କର୍ଣ୍ଣପାତ କର।

2 ମୁଁ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ-କଥାରେ ଆପଣା ମୁଖ ଫିଟାଇବି; ମୁଁ ପୂର୍ବକାଳର ଗୂଢ଼ ବାକ୍ୟସବୁ ପ୍ରକାଶ କରିବି;
3 ଆମ୍ଭେମାନେ ତାହାସବୁ ଶୁଣି ଜାଣିଅଛୁ ଓ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ପିତୃଗଣ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଜଣାଇଅଛନ୍ତି।
4 ଆମ୍ଭେମାନେ ତାହାସବୁ ସେମାନଙ୍କ ସନ୍ତାନଗଣ-ଠାରୁ ଗୁପ୍ତ ରଖିବା ନାହିଁ,
ଆସନ୍ତା ପୁରୁଷ ନିକଟରେ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କର ପ୍ରଶଂସା ଓ ତାହାଙ୍କର ପରାକ୍ରମ ଓ ତାହାଙ୍କ କୃତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କର୍ମସକଳ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିବା।
5 କାରଣ ସେ ଯାକୁବ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ସାକ୍ଷ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କଲେ ଓ ଇସ୍ରାଏଲର ମଧ୍ୟରେ ଏକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ନିରୂପଣ କଲେ,
ଆପଣା ସନ୍ତାନଗଣକୁ ତାହା ଜଣାଇବା ନିମନ୍ତେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ପିତୃଗଣକୁ ଆଜ୍ଞା କଲେ;
6 ଯେପରି ଆସନ୍ତା ପୁରୁଷ, ଅର୍ଥାତ୍, ଯେଉଁ ସନ୍ତାନଗଣ ଜାତ ହେବେ, ସେମାନେ ଜାଣିବେ ଓ ଉଠି ଆପଣା ଆପଣା ସନ୍ତାନଗଣକୁ ତାହା ଜଣାଇବେ;
7 ତହିଁରେ ସେମାନେ ଯେପରି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କଠାରେ ଭରସା ରଖି ପାରିବେ ଓ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ କ୍ରିୟାସକଳ ପାସୋରି ନ ଯିବେ, ମାତ୍ର ତାହାଙ୍କ ଆଜ୍ଞାସବୁ ପାଳନ କରିବେ;

ଆମେ ଭୋଜନ ପୂର୍ବରୁ ସମେତିକ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଥାଉ—ଏହା ପ୍ରାୟ ସମସ୍ତ ପରିବାର କରନ୍ତି—କିନ୍ତୁ ଏହା ସହିତ ନିୟମିତ ଭାବରେ ଉପାସନା, ସାଙ୍ଗତ୍ୟ ଓ ପ୍ରାର୍ଥନା ପାଇଁ ଏକ ସମୟ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କରିବାର ଅଭ୍ୟାସ ଗଢ଼ି ଉଠନ୍ତୁ। ଆମ ଘରେ, ଯେତେବେଳେ ଆମ ପିଲାମାନେ ଆମ ସହିତ ରହୁଥିଲେ, ଆମେ ଏହି ସମୟକୁ ସନ୍ଧ୍ୟାବେଳେ ରଖୁଥିଲୁ। ପ୍ରତିଦିନ ଏହା କରୁନଥିଲୁ, କାରଣ କିଛି ଦିନ ବ୍ୟବହାରିକ କାରଣରେ ହୋଇପାରୁନଥିଲା। କିନ୍ତୁ ଅଧିକାଂଶ ଦିନ, ଆମେ ଭୋଜନ ପରେ ପରିବାର ଭାବେ ବସି ଆମର ପରିବାରୀକ ବେଦୀ ସମୟ ପାଳନ କରୁଥିଲୁ। ଆମେ ଏହି ସମୟକୁ ସରଳ ରଖୁଥିଲୁ, ଏବଂ ଆନନ୍ଦମୟ ମଧ୍ୟ କରୁଥିଲୁ। ପିଲାମାନେ ଯେପରି ଅଂଶଗ୍ରହଣ କରିପାରନ୍ତି, ସେପରି ରଖୁଥିଲୁ। ଏହି ସମୟରେ ଆମେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟରୁ ସତ୍ୟ ଶିଖୁଥିଲୁ। କେବଳ ଭକ୍ତିଗ୍ରନ୍ଥ ପଢ଼ି ସମାପ୍ତ କରିବା ନୁହେଁ, ବରଂ ସତ୍ୟକୁ ବୁଝିବା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଜରୁରୀ। ତେଣୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସମୟରେ ଆମେ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିଲୁ। ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ, କେବେ କେବେ ଆମେ ଜୀବନରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ୱପ୍ନ ଓ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ବିଷୟରେ କଥା ହୋଇଥିଲୁ। ପରେ ଆମେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟରେ ଆମେ କିଏ ତାହା ଶିଖୁଥିଲୁ। ଏଭଳି ଭାବରେ, ଆମେ ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ପଙ୍କ୍ତି ପରେ ପଙ୍କ୍ତି, ଅଳ୍ପ ଅଳ୍ପ କରି, ସେମାନଙ୍କ ବୟସକୁ ଉପଯୁକ୍ତ ଭାବେ ଦେଉଥିଲୁ। ପରିବାର ସମୟକୁ ଛୋଟ, ଅର୍ଥପୂର୍ଣ୍ଣ, ଲଚିଳା, ସ୍ୱତସ୍ଫୂର୍ତ୍ତ ଏବଂ ସମୟେ ସମୟେ ଭିନ୍ନ ରଖିବା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଜରୁରୀ। କେବେ କେବେ, ଆମେ କେବଳ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଥିଲୁ କିମ୍ବା ପରିବାର ଭାବେ

ଭାଷାରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଥିଲୁ କିମ୍ବା କେବଳ ଉପାସନାର ସମୟ ରଖୁଥିଲୁ, କିନ୍ତୁ ଏହି ସମୟଗୁଡ଼ିକ ଅତ୍ୟନ୍ତ ମୂଲ୍ୟବାନ।

ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ପୂର୍ବରୁ ପରିବାରକୁ ରଖନ୍ତୁ

1 ତୀମଥି 3:4,5

4 ନିଜ ପରିବାରକୁ ଉତ୍ତମ ରୂପେ ଶାସନ କରିବେ, ଗାମ୍ଭୀର୍ଯ୍ୟ ସହକାରେ ଆପଣା ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବଶୀଭୂତ କରି ରଖିବେ।

5 (କେହି ଯେବେ ଆପଣା ପରିବାରକୁ ଶାସନ କରିବାକୁ ଜାଣେ ନାହିଁ, ତେବେ ସେ କିପରି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ମଣ୍ଡଳୀର ତତ୍ତ୍ୱ ନେବ?)

ଯଦିଓ ଆମେ ଅଧିକାଂଶ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସେବକମାନେ ଏହି ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ଜାଣୁ—ଯେ ଆମେ ପ୍ରଥମେ ନିଜ ଘରକୁ ଠିକ୍ ରଖିବା ଉଚିତ୍, ତାହା ପରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଘରରେ ସେବା କରିବା—ତଥାପି ଆମେ ଅନେକ ସମୟରେ ଏହାକୁ ଅବହେଳା କରୁଥାଉ। ସେବାକାର୍ଯ୍ୟର ଚାହିଦା, କିମ୍ବା କେବେ କେବେ ଏହାର ଆନନ୍ଦ, ଆମକୁ ଘର ଓ ପରିବାର ଦେଖାଶୁଣାର ସରଳ ଆନନ୍ଦଠାରୁ ଅଧିକ ଆକର୍ଷିତ କରେ। ତେଣୁ ଆମେ ସଚେତନ ଭାବରେ ନିଜମାନଙ୍କୁ ଦେଖିବା ଦରକାର, ଆମ ପରିବାରକୁ ଦେଖିବା ଦରକାର ଏବଂ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରଗୁଡ଼ିକରେ ଆମେ କିପରି ଅଛୁ ତାହା ମୂଲ୍ୟାୟନ କରିବା ଦରକାର। ଆବଶ୍ୟକ ହେଲେ, ଆମେ ଧୀର ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ କିମ୍ବା ଆମ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ସୂଚୀକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ପ୍ରଥମେ ପରିବାରକୁ ସେବା କରିପାରିବା। ମୁଁ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବୋଲି ଦାବି କରୁନି। ବର୍ଷଗୁଡ଼ିକ ଧରି ମୁଁ ଚେଷ୍ଟା କରିଛି ଏବଂ ଏଯାବତ୍ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛି—ମୋ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ଓ ଘରେ କାଟୁଥିବା ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ସମତୋଳନ ରଖିବାକୁ। କିଛି ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ଆମନ୍ତ୍ରଣକୁ ମୁଁ "ନା" କହେ, କେବଳ ଘରେ ସମୟ କାଟିବା ପାଇଁ। ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ, ସପ୍ତାହର କିଛି ସମୟ କିମ୍ବା ମାସର କିଛି ଦିନକୁ କେବଳ ପରିବାର ପାଇଁ ରଖିବା ଭଲ। ଏହା ସହିତ, ସମ୍ଭବ ହେଲେ, ଆମେ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟରୁ କିଛି ସମୟ ଅଲଗା ହୋଇ ବିଶ୍ରାମ ନେଇପାରିବା ଏବଂ ପରିବାର ସହିତ ସମୟ କାଟିପାରିବା।

କେତେକ ସମୟରେ, ପ୍ରାୟ 3-4 ମାସ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଚ୍ୟାଲେଞ୍ଜ୍ରେ ଥିଲି, ସେତେବେଳେ ମୁଁ ପ୍ରଚାର କରିବା ବନ୍ଦ କରିଥିଲି। ସେ ସମୟରେ ମୁଁ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟରୁ ବିରତି ନେଇଥିଲି ଏବଂ ଆମ ରବିବାର ସଭାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଅତିଥି

ବକ୍ତାମାନେ ଓ ଆମ ସହଯୋଗୀ ପାଳକ ମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଚାର କରିବାକୁ ଦେଇଥିଲି।

ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସେବା କରୁଥିବା ବେଳେ ନିଜ ପରିବାରକୁ ସୁରକ୍ଷିତ ରଖନ୍ତୁ

ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟରେ ରହିବା କେବଳ ଆପଣଙ୍କୁ ସେବକ ଭାବେ ପ୍ରଭାବିତ କରେ ନୁହେଁ, ଆପଣଙ୍କ ପରିବାରକୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଭାବିତ କରେ। ପରିବାର (ଜୀବନସାଥୀ ଓ ସନ୍ତାନମାନେ) ଯେଉଁ ବଡ଼ ଚାପକୁ ସମ୍ମୁଖୀନ ହୁଏ, ସେହିଟା ହେଉଛି ଲୋକମାନଙ୍କର ଆଶା-ଆକାଙ୍କ୍ଷା। ଲୋକମାନେ ସ୍ୱତଃସ୍ଫୂର୍ତ୍ତ ଭାବେ ଆପଣଙ୍କ ଜୀବନସାଥୀ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଭାବରେ ବ୍ୟବହାର କରିବେ ବୋଲି ଆଶା କରନ୍ତି। ସେମାନେ କେବଳ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦାସଙ୍କୁ ଅଭିଷିକ୍ତ ଭାବେ ଦେଖିବାକୁ ଚାହାନ୍ତି ନୁହେଁ, ତାଙ୍କର ପତ୍ନୀଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଅଭିଷିକ୍ତ, ପ୍ରତିଭାଶାଳୀ, ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଭାବରେ ବ୍ୟବହାର କରୁଥିବା ଓ କିଛି କାମ କରୁଥିବା ଦେଖିବାକୁ ଆଶା କରନ୍ତି। ଏହିପରି, ଲୋକମାନେ "ପ୍ରଚାରକଙ୍କ ପିଲା" କିମ୍ବା "ପାଳକ ଙ୍କ ପିଲା" ଠାରୁ ଅନେକ ଅଯୁକ୍ତିସଙ୍ଗତ ଆଶା ରଖନ୍ତି, ଯେପରି ସେମାନେ ଦୂତମାନେ! ତେଣୁ ଆପଣଙ୍କୁ ନିଜ ପରିବାରକୁ ଏହି ଅଯୁକ୍ତିସଙ୍ଗତ ଆଶାଠାରୁ ସୁରକ୍ଷା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ। ଆପଣଙ୍କ ପରିବାରକୁ ସେମାନେ ଯେପରି ଈଶ୍ୱର ସୃଷ୍ଟି କରିଛନ୍ତି ସେପରି ହେବାର ସ୍ୱାଧୀନତା ଦିଅନ୍ତୁ, ଲୋକମାନଙ୍କ ଆଶା ପୂରଣ କରିବା ପାଇଁ ନୁହେଁ। ମୁଁ ଚାହେଁନି ଯେ ମୋ ପିଲାମାନେ ସଭାକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରିବା ପାଇଁ "ଚର୍ଚ୍ଚର ଖେଳ" ଖେଳନ୍ତୁ। ଏହା ହୋଇପାରେ ଯେ କାହିଁକି ଅନେକ "ପାଳକ ଙ୍କ ପିଲା" ବଡ଼ ହେବା ପରେ ବିଦ୍ରୋହୀ ହୋଇଯାନ୍ତି। ସମ୍ଭବତଃ ଛୋଟ ବେଳେ, ସେମାନଙ୍କୁ ମାତାପିତା ଦ୍ୱାରା ଚାପ ଦିଆଯାଇଥିଲା କିଛି କରିବାକୁ ଓ ହେବାକୁ, ଯାହା ସେମାନେ ନିଜେ ଚାହୁଁନଥିଲେ, କେବଳ ସଭା ସମ୍ମୁଖରେ ଭଲ ଦେଖାଯିବା ପାଇଁ। ତେଣୁ ପରେ ସେମାନେ ସ୍ଥାନୀୟ ସଭା ପ୍ରତି ଅସନ୍ତୋଷ ଧାରଣ କରନ୍ତି ଓ ତାହା ସହିତ କିଛି କରିବାକୁ ଚାହାନ୍ତି ନାହିଁ।

ଆଉ ଗୋଟିଏ କ୍ଷେତ୍ର ଯାହାକୁ ସୁରକ୍ଷା କରିବା ଦରକାର, ସେହିଟା ହେଉଛି ଆପଣଙ୍କ ଘରକୁ ପ୍ରବେଶ। ମୁଁ ଯାହା ଜଣେଇବା କରିବାକୁ ଯାଉଛି, ସେହିଟା ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ସମ୍ଭବ ନ ହୋଇପାରେ, ତଥାପି ଏହା ଭାବିବା ଜରୁରୀ। ମୁଁ ଚେଷ୍ଟା କରିଛି ଯେ ମୋ ଘରକୁ "ଘର" ଭାବେ ରଖିବି, ଏବଂ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟକୁ ଏମିତି ଏକ ସ୍ଥାନ ଭାବେ ରଖିବି ଯେଉଁଠାରେ ଲୋକମାନେ ସଭା କିମ୍ବା ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପର୍କିତ କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ଆସି ମୋତେ ମିଶିପାରନ୍ତି। କେତେକ ପାଳକ ଓ ପ୍ରଚାରକମାନେ ତାଙ୍କ ଘରକୁ ସଭାର ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ଖୋଲା ରଖନ୍ତି। ମୋ ମତରେ ଏହା ଭଲ ବିଚାର

ନୁହେଁ—ଏହା ମୋର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ମତ। ଘର ହେଉଛି ସେହି ସ୍ଥାନ, ଯେଉଁଠାରେ ପତି, ପତ୍ନୀ ଓ ସନ୍ତାନମାନେ ସଙ୍ଗେ ସମୟ କାଟି ଏକାଠି ବୃଦ୍ଧି କରିପାରନ୍ତି। କିନ୍ତୁ ଯଦି ଘରଟି ସକାଳ ଠାରୁ ରାତି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ସପ୍ତାହର ସାତଦିନ, ସଭାର ସମସ୍ତ ସଦସ୍ୟଙ୍କ ପାଇଁ ମିଳନ ସ୍ଥଳ ହୋଇଯାଏ ଓ ପାଳକ ଙ୍କ ପରିବାର ପାଇଁ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସମୟ ନଥାଏ, ତେବେ ଏହାର ପ୍ରଭାବ ପାଳକ ଙ୍କ ପରିବାର ଉପରେ ପଡ଼ିପାରେ। ଆମେ ଆମ ଘରେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସମୟ କାଟିବାକୁ ଦେଉଥାଉ, ଏବଂ ଛୋଟ ଛୋଟ ସମ୍ମିଳନୀ, ସଭା, ସାଙ୍ଗତ୍ୟ ସମୟ ମଧ୍ୟ ହୋଇଛି, କିନ୍ତୁ ଏଗୁଡ଼ିକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମୟରେ ହୁଏ, ପ୍ରତିଦିନ ସାରାଦିନ ନୁହେଁ।

ବାହାରକୁ ଯାଅନାହିଁ କି ଭିତରକୁ ଆସନାହିଁ

ଆଦି ପୁସ୍ତକ 2:24

ଏନିମନ୍ତେ ମନୁଷ୍ୟ ଆପଣା ପିତାମାତାଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ଆପଣା ଭାର୍ଯ୍ୟାଠାରେ ଆସକ୍ତ ହେବ, ଆଉ ସେମାନେ ଏକାଙ୍ଗ ହେବେ।

ବିବାହରେ ଏକତ୍ରିତ ହୋଇଥିବା ପୁରୁଷ ଓ ନାରୀ ଏକ ହୋଇଯାନ୍ତି। ଆମେ ଏହାକୁ ଏକ ବିବାହ ଚକ୍ର ଭାବରେ କଳ୍ପନା କରିପାରୁ, ଯାହାର ଭିତରେ କେବଳ ଏହି ପୁରୁଷ ଓ ନାରୀଙ୍କୁ ଅନୁମତି ମିଳିଛି। ଏହି ବିବାହ ଚକ୍ରର ଭିତରେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ପ୍ରବେଶ ଦିଆଯାଇନାହିଁ। ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଏହି ବିବାହ ଚକ୍ରକୁ ସମ୍ମାନ କରୁ, ତେବେ ଆମେ ବିବାହକୁ ସ୍ଥାପନ କରିଥିବା ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ କରୁ। ଆମେ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସେବକମାନେ, ନିଜ ବିବାହ ଚକ୍ରରୁ ବାହାରକୁ ପାଦ ରଖିବାକୁ ନାହିଁ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କାହାରେ। ବିବାହ ଚକ୍ରରେ ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ ନାହିଁ—ଏହା ନିଶ୍ଚିତ କରି ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ। କୌଣସି କାରଣ କିମ୍ବା ଆବଶ୍ୟକତା ଥାଉ, ଏହି ବିବାହ ଚକ୍ରର ସୀମାକୁ କେବେ ଅତିକ୍ରମ କରାଯିବ ନାହିଁ। ଆମେ ଏହି ସୀମାଭିତରେ କାମ କରିବା ଶିଖିବା ଆବଶ୍ୟକ। ଏହା ବିଶେଷକରି ଅନ୍ୟ ବିବାହିତ ଦମ୍ପତିମାନଙ୍କୁ ସେବା କରୁଥିବା ବେଳେ କିମ୍ବା ବିପରୀତ ଲିଙ୍ଗର ଅବିବାହିତ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କୁ ସେବା କରୁଥିବା ବେଳେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଜରୁରୀ।

ଆବଶ୍ୟକ ହେଲେ ଶୀଘ୍ର ସାହାଯ୍ୟ ନିଅନ୍ତୁ

ଏଫିସୀୟ 4:16

ତାହାଙ୍କଠାରୁ ସମସ୍ତ ଶରୀର ପ୍ରତ୍ୟେକ ସନ୍ଧିର ସାହାଯ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ପୁଣି ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅଂଶର କାର୍ଯ୍ୟସାଧକ

ଶକ୍ତି ଅନୁସାରେ ସୁଖଚିତ ଓ ସୁସଂଯୁକ୍ତ ହୋଇ ପ୍ରେମରେ ଆପଣାର ନିଷ୍ଠା ନିମନ୍ତେ ନିଜର ବୃଦ୍ଧି ସାଧନ କରୁଅଛି।

ସତ୍ୟ ହେଉଛି ଯେ ଆମେ ଯେମାନେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟରେ ଅଛୁ, ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଆମ ବିବାହ ଓ ପରିବାରୀକ ଜୀବନରେ ସଂଘର୍ଷ କରୁଥାଉ। ଆମେ ଚ୍ୟାଲେଞ୍ଜ୍, ଚାପ, ପରୀକ୍ଷା ଓ ଚିନ୍ତାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୁଅ—ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ପରି—ଏବଂ ଅନେକ ସମୟରେ ସେମାନଙ୍କଠାରୁ ଅଧିକ। କେବଳ ଏହି କାରଣରୁ ଯେ ଆମେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟରେ ଅଛୁ, ତାହାର ଏହା ନୁହେଁ ଯେ ଆମେ ନିଜେ "ସେବା" ଆବଶ୍ୟକ କରୁନାହିଁ। ଈଶ୍ୱର ଆମକୁ କିଛି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଡାକିଛନ୍ତି, ଅଭିଷେକ କରିଛନ୍ତି ଓ ପ୍ରତିଭା ଦେଇଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସେହିପରି ଅନ୍ୟ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଡାକିଛନ୍ତି, ଅଭିଷେକ କରିଛନ୍ତି ଓ ପ୍ରତିଭା ଦେଇଛନ୍ତି—ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ ବିବାହ, ଘର ଓ ପରିବାରକୁ ଶକ୍ତିଶାଳୀ କରିବା ପାଇଁ, ଆର୍ଥିକ ପରିଚାଳନାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ, ସଂଗଠନ ଓ ପ୍ରଶାସନରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ, ଆସକ୍ତିରୁ ବାହାରିବା ପାଇଁ ଇତ୍ୟାଦି—ଏବଂ ଆମେ ସେମାନଙ୍କଠାରୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଶିଖିବା ଆବଶ୍ୟକ। ଆମେ ଏକ ଦେହର ଅଂଶ, ଯେଉଁଠାରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅଂଶ ଅନ୍ୟ ଅଂଶର ମଙ୍ଗଳ ପାଇଁ ଅବଦାନ ଦେଉଛି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ସମଗ୍ର ଦେହ ବୃଦ୍ଧି ପାଉଛି ଓ ନିଜକୁ ଗଢ଼ି ତୋଳୁଛି। ଏହାର ହେଉଛି ଆମେ ପରସ୍ପର ଠାରୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଶିଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ।

ଆମ ପାଇଁ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସେବକମାନଙ୍କ ପାଇଁ, ପ୍ରଥମ ଚ୍ୟାଲେଞ୍ଜ୍ ହେଉଛି ଯେ ଆମେ ଆମର ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିବା। ଅନେକ ସମୟରେ, ଯେତେବେଳେ ଆମେ ସମସ୍ୟା ଓ ଚ୍ୟାଲେଞ୍ଜ୍ର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୁଅ—ସେଥି ଆମର ବିବାହ, ଆର୍ଥିକ ଅବସ୍ଥା, ସଂଗଠନ, ଆସକ୍ତି ଆଚରଣ କିମ୍ବା ଚରିତ୍ର ଦୃଷ୍ଟିଦୋଷ ଯେଉଁହେଉନାହିଁ—ଆମେ ସେମାନଙ୍କୁ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଭାବରେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିଦେଉ, ଶତ୍ରୁଙ୍କୁ ଦୋଷ ଦେଉ ଏବଂ ନିଷ୍କର୍ଷ କରୁ ଯେ ଆମେ ଆତ୍ମିକ ଆକ୍ରମଣ ଅଧୀନରେ ଅଛୁ। ଯଦିଓ ଆମେ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରଗୁଡ଼ିକରେ ଆତ୍ମିକ ହସ୍ତକ୍ଷେପର ସତ୍ୟକୁ ଅବହେଳା କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ, ତଥାପି ସେହି ସମୟରେ ଆମେ ସଚେତନ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ଯେ ଆମେ ଯେଉଁ ସମସ୍ୟାମାନଙ୍କୁ ସମ୍ମୁଖୀନ ହୁଅ, ସେଗୁଡ଼ିକ ଆମର ନିଜ ତ୍ରୁଟି ଓ ଦୁର୍ବଳତାରୁ କିମ୍ବା ଆମେ ଯେମାନଙ୍କ ସହିତ ଆନ୍ତରିକତା ରଖୁଛୁ ସେମାନଙ୍କର ତ୍ରୁଟି ଓ ଦୁର୍ବଳତାରୁ ହୋଇପାରେ, ଯାହାକୁ ସୁଧାରିବା ଆବଶ୍ୟକ। ଏହି ସତ୍ୟକୁ ମାନିବା ପାଇଁ ବହୁତ

ନମ୍ରତା ଦରକାର—ଯେ ଆମେ ଯଦିଓ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଡାକାଯାଇଛୁ ଓ ଅଭିଷିକ୍ତ ହୋଇଛୁ, ତଥାପି ଆମର ନିଜସ୍ୱ ଚରିତ୍ର ଦୃଷ୍ଟିଦୋଷ, ସୀମାବଦ୍ଧତା ଓ ଭୁଲ ଆଚରଣ ଅଛି, ଯାହାକୁ ସମାଧାନ କରିବା ଦରକାର।

ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସେବକମାନେ ଭାବରେ ଆମ ପାଇଁ ପରବର୍ତ୍ତୀ ବଡ଼ ଚ୍ୟାଲେଞ୍ଜ ହେଉଛି ଆମେ ଆବଶ୍ୟକ କରୁଥିବା ସହାୟତା ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା—ଆମେ କେଉଁଠାରୁ ସହାୟତା ପାଇବୁ ତାହା ଜାଣୁନଥାଉ ଏବଂ ଜୀବନର କୌଣସି କ୍ଷେତ୍ରରେ ସହାୟତା ନେବା ଆମ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟକୁ ବନ୍ଦ କରିଈଶ୍ୱର କି ନାହିଁ ବୋଲି ଭୟ କରୁଥାଉ। ଯଦିଓ ଆମେ ଜାଣୁଥାଉ ଯେ କିଛି ଯୋଗ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତି ଆମ ସମସ୍ୟାରେ ଆମକୁ ସହାୟତା କରିପାରିବେ, ତଥାପି ଆମେ ସେମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଯିବାରେ ଦ୍ୱିଧା କରୁଥାଉ କାରଣ ସେମାନେ ଆମ ସହପାଠୀ ହୋଇପାରନ୍ତି କିମ୍ବା ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ଜଗତରେ ଆମ ପରି ପ୍ରସିଦ୍ଧ ନ ହୋଇପାରନ୍ତି। ଅହଂକାର ମଧ୍ୟରେ ଆସେ। ଆଉ ଗୋଟିଏ କାରଣ ଯେ ଆମେ ଆମ ସମସ୍ୟାକୁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ କହୁନଥାଉ, ସେହି ହେଉଛି ଭୟ—ସେମାନେ କି ଏହାକୁ ଗୁପ୍ତ ରଖିପାରିବେ କିମ୍ବା ସେମାନେ ଏହାକୁ ସମସ୍ତ ଜାଗାରେ କହିଦେବେ, ଏବଂ ଖବରଟି ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସମୁଦାୟରେ ଅଗ୍ନିର ପରି ପ୍ରସାରିତ ହେବ।

ଏହି ସମସ୍ତ ଚ୍ୟାଲେଞ୍ଜ ଦେଖି, ଆମେ ସାଧାରଣତଃ ଆମର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସମସ୍ୟାମାନଙ୍କୁ ଅନଦେଖା କରୁଥାଉ, ଆଶା କରୁଥାଉ ଯେ ସେଗୁଡ଼ିକ ସ୍ୱତଃ ହଟିଯିବ, କିମ୍ବା ଆମେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟର ଆବରଣ ତଳେ ଲୁଚାଇ ରଖୁଥାଉ କାରଣ ସହାୟତା ଚାହିବାରେ ଆମେ ଲଜ୍ଜା ବୋଧ କରୁଥାଉ। ଅଧିକାଂଶ ସମୟରେ, ସମସ୍ୟାଟି ଭିତରେ ଧୀରେ ଧୀରେ କ୍ୱଳନ ହୋଇ ରହେ, ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଗୋଟେ ଦିନ ଏକ ହିଂସ୍ର ବିସ୍ଫୋରଣ ଘଟେ ଯାହା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଚକିତ, ଲଜ୍ଜିତ ଓ ସ୍ତବ୍ଧ କରିଦିଏ। ଏହାର ପରିଣାମ ଆମ ପାଇଁ ଓ ଯେମାନେ ଆମର ଆତ୍ମିକ ନେତୃତ୍ୱକୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଭୟଙ୍କର ହୋଇପାରେ, ଯାହା ଅନେକଙ୍କୁ ବେଦନା ଓ କଷ୍ଟରେ ଛାଡ଼ିଦିଏ। ଆମେ ବିଳମ୍ବ ନ କରି, ଆବଶ୍ୟକତା ଦେଖିଲେ ସହି ସମୟରେ ସହାୟତା ନେବା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକ। ଆମେ ଆମର ଅହଂକାର ଓ ଭୟକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରି, ପ୍ରାର୍ଥନା ସହିତ ଯୋଗ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇ, ସେମାନଙ୍କୁ ଆମର ଭରସାରେ ନେଇ ଆବଶ୍ୟକ ସହାୟତା ଗ୍ରହଣ କରିବା ଉଚିତ। ସେମାନଙ୍କୁ ଆମ ଜୀବନରେ ନିର୍ବାଧ ଭାବେ କହିବାକୁ ସ୍ୱାଧୀନତା ଦିଅ। ଆମେ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଓ ତାଙ୍କର

ସେବକମାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ନମ୍ର ହୋଇ, ସେମାନେ ଯେ ସଂଶୋଧନ ଆମ ଜୀବନରେ ଆଣିପାରନ୍ତି ତାହାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଉଚିତ। ଏହି ସଂଶୋଧନ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଆମକୁ ଓ ଆମ ସହିତ ସମ୍ପୃକ୍ତ ଅନେକଙ୍କୁ ରକ୍ଷା କରିପାରେ। *"ଯେ ଶିକ୍ଷାକୁ ରକ୍ଷା କରେ ସେ ଜୀବନର ପଥରେ ଅଛି; କିନ୍ତୁ ଯେ ତାଡନାକୁ ତ୍ୟାଗ କରେ ସେ ଭ୍ରମିତ ହୁଏ"* (ହିତୋପଦେଶ 10:17)। *"ଯେ ଶିକ୍ଷାକୁ ଭଲପାଏ ସେ ଜ୍ଞାନକୁ ଭଲପାଏ; କିନ୍ତୁ ଯେ ତାଡନାକୁ ଘୃଣା କରେ ସେ ମୂର୍ଖ"* (ହିତୋପଦେଶ 12:1)।

ତୁମର ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ କୌଣସି "ପରିବାରୀ ବ୍ୟବସାୟ" ନୁହେଁ

ଯିଶାଇୟ 59:21

ନିଜ ବିଷୟରେ ସଦାପ୍ରଭୁ କହନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ଆମ୍ଭର ନିୟମ ଏହି, ଆମ୍ଭର ଯେଉଁ ଆତ୍ମା ତୁମ୍ଭ ଉପରେ ଅଧିଷ୍ଠାନ କରନ୍ତି ଓ ଆମ୍ଭର ଯେସକଳ ବାକ୍ୟ ଆମ୍ଭେ ତୁମ୍ଭ ମୁଖରେ ରଖିଅଛୁ, ତାହା ତୁମ୍ଭ ମୁଖରୁ ଓ ତୁମ୍ଭ ବଂଶ ମୁଖରୁ ଓ ତୁମ୍ଭ ବଂଶୋତ୍ପନ୍ନ ବଂଶର ମୁଖରୁ ଆଜିଠାରୁ ଅନ; କାଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦୂର କରାଯିବ ନାହିଁ, ଏହା ସଦାପ୍ରଭୁ କହନ୍ତି।

ଏହା ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ଯୋଜନା ଓ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଯେ ଗୋଟିଏ ପିଢ଼ୀକୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ବିଶ୍ୱାସ, ପ୍ରକାଶନ ଓ ଅଭିଷେକ ପରବର୍ତ୍ତୀ ପିଢ଼ୀକୁ ଅର୍ପିତ ହେଉ। ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହେଉଛି ପ୍ରତ୍ୟେକ ପିଢ଼ୀ ପୂର୍ବ ପିଢ଼ୀର ଭିତିରେ ନିର୍ମାଣ କରୁ। ତେଣୁ, ଗୋଟିଏ ପରିବାରରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରିବାର ଓ ପିଢ଼ୀମାନେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସେବା କରୁଥିବା ଓ ତାଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବାକୁ ଦେଖିବା ସଦା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅଦ୍ଭୁତ। ଏହା ଦେଖିବାକୁ ସଦା ଏକ ଚମତ୍କାର ଦୃଶ୍ୟ ଓ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କୁ ସ୍ତୁତି କରିବା ପାଇଁ କାରଣ। ପରିବାରର ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଦସ୍ୟ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଦକ୍ଷ ଓ ଅଭିଷିକ୍ତ ହୋଇପାରନ୍ତି। ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜଣ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସ୍ଥାନରେ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ ତଥାପି ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ମିଶି ଏକ ବଡ଼ ଏକକ ଭାବରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଦେହ ପାଇଁ କାମ କରୁଛନ୍ତି। ଏହା ନିଶ୍ଚୟ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ଅଦ୍ଭୁତ କାର୍ଯ୍ୟ।

କିନ୍ତୁ, ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରେ, ଆମେ ଦେଖୁଛୁ ଯେ ଈଶ୍ୱର ଯାହା କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି ତାହାର ଭୁଲ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ମଧ୍ୟ ରହିଛି। କିଛି ଚର୍ଚ୍ଚ ଓ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟରେ, ଆମେ ଦେଖୁଛୁ ଯେ ସମସ୍ତ ମୁଖ୍ୟ ଦାୟିତ୍ୱର ପଦବୀଗୁଡ଼ିକ ପରିବାର ସଦସ୍ୟମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପୂରଣ କରାଯାଇଛି। ତାଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଖରାପ ଯେ, ଏହି ପରିବାର ସଦସ୍ୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଅନେକେ ସେମାନେ ଧାରଣ କରୁଥିବା ପଦବୀ ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ଦକ୍ଷତା ଓ କୃପା

ବିନା ଅଯୋଗ୍ୟ ହୋଇଥାନ୍ତି। ତଥାପି ସମସ୍ତ ଚର୍ଚ୍ଚ କିମ୍ବା ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ଏମିତି ଚାଲିଥାଏ ଯେପରି ଏହା ଗୋଟିଏ ପରିବାରୀ ବ୍ୟବସାୟ। ବାହାର ଲୋକମାନଙ୍କୁ କେବଳ ସୀମିତ ଦାୟିତ୍ୱ ଦିଆଯାଏ। ଏପରି "ପରିବାର ଚାଳିତ" ସେବାକାର୍ଯ୍ୟରେ ସମସ୍ୟା ଆରମ୍ଭ ହୁଏ ଯେତେବେଳେ ପରିବାର ସଦସ୍ୟମାନେ ସେହି ସେବା ପଦବୀ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି ଯାହା ପାଇଁ ଈଶ୍ୱର ସେମାନଙ୍କୁ ଡାକିନାହାନ୍ତି। ଏହାର ଅଧିକାଂଶ ଭୁଲ କାରଣରୁ ଘଟେ ଏବଂ ଏହାର ଫଳ ଏଲୀଙ୍କ ପୁଅମାନଙ୍କ ପରି (1 ଶାମୁୟେଲ 2:22-25) କିମ୍ବା ସାମୁଏଲଙ୍କ ପୁଅମାନଙ୍କ ପରି (1 ଶାମୁୟେଲ 8:1-3) ଭୟଙ୍କର ହୋଇପାରେ।

ତେଣୁ, ଯେପରି ଆମେ ଆମର ସନ୍ତାନ ଓ ନାତି ନାତୁଣୀ ମାନେ ଉଠି ଆମ ପଦଚିହ୍ନରେ ଚାଲି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସେବା କରୁଥିବାକୁ ଦେଖିବାକୁ ଉତ୍ସୁକ, ସେପରି ଆମେ ଏହା ମନେ ରଖିବା ଉଚିତ ଯେ ସେମାନେ ତାଙ୍କ ଜୀବନ ପାଇଁ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ଯୋଜନାକୁ ଅନୁସରଣ କରିବା ଓ ତାଙ୍କ ପିଢ଼ୀରେ ତାଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ପୂରଣ କରିବାକୁ ହେବ। ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜଣେ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସ୍ଥାନକୁ ଗ୍ରହଣ କରୁନ୍ତୁ, ମନୁଷ୍ୟଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ଓ କଳ୍ପନା ଅନୁସାରେ ନୁହେଁ। *"କିନ୍ତୁ ଈଶ୍ୱର ଅଙ୍ଗପ୍ରତ୍ୟଙ୍ଗକୁ ଗୋଟି ଗୋଟି କରି ଶରୀରରେ ଆପଣା ଇଚ୍ଛାନୁସାରେ ଖଞ୍ଜିଅଛନ୍ତି।"* (1 କରିନ୍ଥୀୟ 12:18)।

ଲୋକମାନେ

"... ତୁମ୍ଭେମାନେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ କ୍ଷେତ୍ର, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୃହ।"

(1 କରିନ୍ଥୀୟ 3:9)

ଅଧ୍ୟାୟ 3

3
ଲୋକମାନେ

ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସେବକମାନେ ଭାବରେ, ଯଦି ଆମେ ସାବଧାନ ନ ହେବା, ତେବେ ଆମେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟର "ମୂଳ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ହାରାଇପାରୁ"। ଆମେ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟକୁ ଗୋଟିଏ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ ଗଢ଼ିବାର ଅଭ୍ୟାସରେ ପରିଣତ କରିପାରୁ—ସବୁଠୁ ନୂତନ ଉପକରଣ, ସାମଗ୍ରୀ ଓ ସମ୍ପଦ ସହିତ ଭଲ ଭାବରେ ସଂଗଠିତ ପ୍ରଶାସନ; କିମ୍ବା ଗୋଟିଏ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ପରିଚାଳନାର ଅଭ୍ୟାସ—ବିଶାଳ ସାର୍ବଜନୀନ ସଭା, ଭଲ ବିଜ୍ଞାପନ, କୌଶଳପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରଚାର, ଚତୁର ଧନ ସଂଗ୍ରହ ଇତ୍ୟାଦି; କିମ୍ବା ନେଟୱର୍କିଂ ଓ ସାର୍ବଜନୀନ ସମ୍ପର୍କର ଅଭ୍ୟାସ—ସବୁଠୁ ପ୍ରଭାବଶାଳୀ ଲୋକମାନଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ପର୍କ ସୃଷ୍ଟି, ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଓ ପ୍ରଭାବଶାଳୀ ଲୋକଙ୍କୁ ମିଠା କଥା କହି ଆମର ପ୍ରମୁଖ ପ୍ରଚାରକରେ ପରିଣତ କରିବା। ଏହି ସବୁ କେବଳ "ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ"ର ଏକ ଶାରୀରିକ, ପୃଥିବୀୟ ପ୍ରକାଶ ଯାହା ମୋର ଭାବନାରେ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଅସହ୍ୟ ଦୁର୍ଗନ୍ଧ ସଦୃଶ! ନିତ୍ୟକାଳ ଏହାକୁ ପ୍ରମାଣ କରିବ! ଆମେ ସେଇ ମୂଳ ବିଷୟକୁ ହାରାଇଦେଉଛୁ ଯେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଲୋକମାନଙ୍କ ବିଷୟ—ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ପ୍ରେମ ଓ ଶକ୍ତି ସହିତ ସେମାନଙ୍କ ଜୀବନକୁ ସ୍ପର୍ଶ କରି ସେମାନଙ୍କୁ ସତାନଙ୍କ ହାତରୁ ଉଦ୍ଧାର କରି ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ଅଦ୍ଭୁତ ଆଲୋକରେ ଆଣିବା, ସେମାନଙ୍କୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ସଦୃଶତାରେ ପୋଷଣ କରିବା ଓ ସେମାନଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ଜୀବନରେ ଈଶ୍ୱର ଦିଆ ଗନ୍ତବ୍ୟ ପୂରଣ କରିବାକୁ ମୁକ୍ତ କରିବା। ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ଏହା ନୁହେଁ ଯେ ଆମେ କେତେଟି ପୁସ୍ତକ ଲେଖିଛୁ, କିମ୍ବା ଆମର ସଭା କେତେ ବଡ଼, କିମ୍ବା ସାମାଜିକ ଗଣମାଧ୍ୟମ ରେ କେତେ ଲୋକ ଆମକୁ ଅନୁସରଣ କରୁଛନ୍ତି, କିମ୍ବା ଆମେ କେଉଁ ସବୁଠୁ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଟେଲିଭିଜନ ନେଟୱର୍କରେ ଅଛୁ—କିମ୍ବା ଏପରି କିଛି ନୁହେଁ। ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଲୋକମାନଙ୍କ ବିଷୟ—ସେମାନଙ୍କୁ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ କରାଇବା ଓ ସେମାନଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ଚିତ୍ରରେ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହେଉଥିବା ଦେଖିବା।

ତଥାପି, ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟରେ ଆମେ ସମ୍ମୁଖୀନ ହେଉଥିବା କିଛି ବଡ଼ ଚ୍ୟାଲେଞ୍ଜ ହେଉଛି ଲୋକମାନଙ୍କ ସହ କାମ କରିବା ଓ ସେମାନଙ୍କ ସହ ବ୍ୟବହାର କରିବା। ଲୋକମାନଙ୍କୁ କିପରି ଭଲ ଭାବରେ ବ୍ୟବହାର କରିବା, ନେତୃତ୍ୱ ଦେବା, ପରିଚାଳନା କରିବା, ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେବା, ସଂଶୋଧନ କରିବା, ସଜ୍ଜ କରିବା, ସକ୍ତିଶାଳୀ କରିବା ଏବଂ ପରେ ସେମାନଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ଗନ୍ତବ୍ୟରେ ପଠାଇଦେବା—ଏହି ସବୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟରେ ଆମେ ଶିଖିପାରୁଥିବା ସବୁଠୁ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଅନୁଭବମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଅଟେ।

ଏହି ପଥରେ ଆମେ ଭୁଲ କରିପାରୁ ଏବଂ ସମ୍ଭବତଃ କିଛି "କଠିନ ଆଘାତ" ମଧ୍ୟ ଅନୁଭବ କରିପାରୁ, କିନ୍ତୁ ଯଦି ଆମେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଗଢ଼ିବାରେ ହାର ନମାନୁ, ତେବେ ଆମେ ଧନ୍ୟ ଫଳ ଦେଖିବୁ।

ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଗଢ଼ିବା ବିଷୟ

1 କରିନ୍ଥୀୟ 3:9
... ତୁମ୍ଭେମାନେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ କ୍ଷେତ୍ର, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୃହ।

2 କରିନ୍ଥୀୟ 3:2
ତୁମ୍ଭେମାନେ ତ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ହୃଦୟରେ ଲିଖିତ ଏବଂ ସମସ୍ତ ଲୋକଙ୍କ ଜ୍ଞାତ ଓ ପଠିତ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ପତ୍ରସ୍ୱରୂପ;

1 ଥେସଲନୀକୀୟ 2:19,20
19 କାରଣ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁଙ୍କ ଆଗମନ ସମୟରେ ତାହାଙ୍କ ଛାମୁରେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ଭରସା, ବା ଆନନ୍ଦ ବା ଦର୍ପର ମୁକୁଟ କଅଣ ଅଟେ? କି ତୁମ୍ଭେମାନେ ନୁହଁ?
20 ତୁମ୍ଭେମାନେ ତ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଗୌରବ ଓ ଆନନ୍ଦର କାରଣ ଅଟ।

1 କରିନ୍ଥୀୟ 3 ଅଧ୍ୟାୟରେ, ପ୍ରେରିତ ପାଉଲ କରିନ୍ଥର ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ସମସ୍ୟାଗୁଡ଼ିକର ଆଲୋଚନା କରିବା ସମୟରେ, ବିଶେଷ କରି ନିଜେ ଏବଂ ଆପଲ୍ଲଙ୍କ ପରି ଦୁଇଜଣ ସେବକଙ୍କ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଏହା ଉପରେ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ, ଲୋକମାନେ ହେଉଛନ୍ତି "ଈଶ୍ୱରଙ୍କ କୃଷିକ୍ଷେତ୍ର" ଏବଂ "ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୃହ" । ସବୁ କଥାର ଶେଷରେ, ଆପଲ୍ଲ ଓ ପାଉଲ ଉଭୟେ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ଘର—ଲୋକମାନଙ୍କୁ—ଗଢୁଥିଲେ। ଆପଲ୍ଲ ଓ ପାଉଲ ଉଭୟେ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ଖେତ୍ର—ଲୋକମାନଙ୍କ

ମଧ୍ୟରେ—ପରିଶ୍ରମ କରୁଥିଲେ। ତେଣୁ ଆମେ ଯେପରି ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ କରୁନାହିଁ କାହିଁକି, ଆମେ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ଖେତ୍ରରେ କାମ କରୁଛୁ ଓ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ଘର ଗଢୁଛୁ, ଯାହା "ଲୋକମାନେ"। ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସେବା କରିବା ଓ ସେମାନଙ୍କୁ ଗଢ଼ିବା ବିଷୟ।

ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟବଶତଃ, ଆମ ମଧ୍ୟରୁ ଅନେକ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସେବକମାନେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଆମର ନିଜସ୍ୱ ଯୋଜନା ପୂରଣ କରିବା ପାଇଁ "ବସ୍ତୁ" ଭାବରେ ବ୍ୟବହାର କରୁଥାଉ। ଆମେ ଚାହୁଁଛୁ ଯେ ଭିଡ଼ ଆସୁ, ଏବଂ ଲୋକମାନେ କେବଳ ବଡ଼ ଭିଡ଼ରେ ସଂଖ୍ୟାରେ ପରିଣତ ହୋଇଯାନ୍ତି ଯାହାଙ୍କୁ ଆମେ କଥାହୁଏ। ଆମେ ଧନ ଚାହୁଁଛୁ, ଏବଂ ଲୋକମାନେ ସେହି ଧନର ଉତ୍ସ ମାତ୍ର ହୋଇଯାନ୍ତି। ଆମେ ଭାବୁଛୁ ଯେ ଆମେ ଦେବ୍ଵଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଡାକାଯାଇଛୁ ଏବଂ ଲୋକମାନେ ଆମକୁ ସେବା କରିବା ଓ ଆମର ଡାକକୁ ପୂରଣ କରିବା ପାଇଁ ଅଛନ୍ତି। କିନ୍ତୁ ଏହା ତାହାର ପ୍ରତିକୂଳ ହେବା ଉଚିତ୍। ଆମେ ଦେବ୍ଵଙ୍କର ଦାସମାନେ ଭାବରେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସେବା କରିବା ପାଇଁ ଅଛୁ ଓ ଲୋକମାନଙ୍କୁ (ପବିତ୍ରମାନେ) ତାଙ୍କର ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ପୂରଣ କରିବାରେ ସହାୟତା କରିବା ପାଇଁ ଅଛୁ। ଆମେ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଅଛୁ। ଆମେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଉଠାଇବା ପାଇଁ ଅଛୁ—ଲୋକମାନେ ଆମକୁ ଉଠାଇବା ପାଇଁ ନୁହେଁ।

ଲୋକମାନେ ଆମର ହୃଦୟରେ ଲିଖିତ ହେବା ଉଚିତ୍। କେବଳ ସେତିକିବେଳେ ସେମାନେ ଦେଖିପାରିବେ ଯେ ଆମ୍ଭେମାନେ ସେମାନଙ୍କୁ ସେବା କରିବା ପାଇଁ ଏଠାରେ ଅଛୁ, ବ୍ୟବହାର କରିବା ପାଇଁ ନୁହେଁ। ଯେତେବେଳେ ଆମ୍ଭେମାନେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭେଟିବା, ସେତେବେଳେ ଆମର "ଆନନ୍ଦ ଓ ଗୌରବର ମୁକୁଟ" ଆମ ଦ୍ୱାରା ଲିଖିତ ପୁସ୍ତକ, ପ୍ରଚାରିତ ସମାଚାର, ଭ୍ରମଣ କରିଥିବା ସ୍ଥାନ କିମ୍ବା ନିର୍ମିତ ଅଟ୍ଟାଳିକା ହେବ ନାହିଁ; ବରଂ ଆମର ସେହି ଆନନ୍ଦ ଓ ଗୌରବର ମୁକୁଟ ସେହି ଲୋକମାନେ ହେବେ, ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆଣିବାରେ ଏବଂ ତାଙ୍କରି ସ୍ୱରୂପରେ ବଢ଼ିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରି ଆମ୍ଭେମାନେ ସେବା କରିଛୁ।

ବୃଦ୍ଧି ବିଭିନ୍ନ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ହୋଇଥାଏ—ସେଥିପାଇଁ ଧୈର୍ଯ୍ୟର ସହ ଏହି ଯାତ୍ରାରେ ସହଯାତ୍ରୀ ହେବା ଉଚିତ୍

ଏବ୍ରୀ 5:12-14

12 କାରଣ ଯଦ୍ୟପି ଏତେ ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ଶିକ୍ଷକ ହେବା ଉଚିତ ଥିଲା, ତଥାପି

ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟର ପ୍ରାଥମିକ ମୌଳିକ ସୂତ୍ରଗୁଡ଼ିକ କେହି ଯେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷା ଦିଏ, ଏହା ପୁନର୍ବାର ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ପ୍ରୟୋଜନ ଅଛି; ଗୁରୁପାକ ଖାଦ୍ୟ ପ୍ରୟୋଜନ ନ ହୋଇ ଦୁଗ୍ଧ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ପ୍ରୟୋଜନ।
13 ଯେ ଦୁଗ୍ଧପାୟୀ, ସେ ତ ଧାର୍ମିକତାର ବାକ୍ୟ ବିଷୟରେ ଅଭ୍ୟସ୍ତ ନୁହେଁ, କାରଣ ସେ ଶିଶୁମାତ୍ର।
14 କିନ୍ତୁ ବୟଃପ୍ରାପ୍ତ ଲୋକେ, ଅର୍ଥାତ୍, ଯେଉଁମାନେ ଜ୍ଞାନେନ୍ଦ୍ରିୟଗୁଡ଼ିକର ଅଭ୍ୟାସ ଦ୍ୱାରା ଭଲ ମନ୍ଦ ନିରୂପଣ କରିବାକୁ ସକ୍ଷମ, ସେମାନଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ଗୁରୁପାକ ଖାଦ୍ୟ ପ୍ରୟୋଜନ।

ଏବ୍ରୀ 6:1-3
1 ଅତଏବ ଆସ, ଆମ୍ଭେମାନେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ବିଷୟକ ପ୍ରାଥମିକ ଶିକ୍ଷା ପରିତ୍ୟାଗ କରି ମୃତ କର୍ମରୁ ମନପରିବର୍ତ୍ତନ, ଈଶ୍ୱରଙ୍କଠାରେ ବିଶ୍ୱାସ,
2 ନାନା ବାପ୍ତିସ୍ମ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଶିକ୍ଷା, ହସ୍ତାର୍ପଣ, ମୃତମାନଙ୍କ ପୁନରୁତ୍ଥାନ ଓ ଶେଷ ବିଚାର ସ୍ୱରୂପ, ଭିତ୍ତିମୂଳ ପୁନର୍ବାର ନ ବସାଇ ସିଦ୍ଧି ଲାଭ କରିବା ନିମନ୍ତେ ଅଗ୍ରସର ହେଉ।
3 ହଁ, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଅନୁମତି ହେଲେ ଆମ୍ଭେମାନେ ଏହା କରିବା।

ଆମ ପାଇଁ ଏହା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଜରୁରୀ, ବିଶେଷକରି ଯେମାନେ ପାଳକ ଏବଂ ସ୍ଥାନୀୟ ମଣ୍ଡଳୀ କୁ ନେତୃତ୍ୱ ଦେଉଛନ୍ତି, ଯେ ଆମେ ଧୈର୍ଯ୍ୟର ସହିତ ଲୋକମାନଙ୍କ ସହ ଆତ୍ମିକ ବୃଦ୍ଧି ଓ ପ୍ରାପ୍ତତା ପଥରେ ସହଯାତ୍ରା ପୁସ୍ତକକରିବା। ଆମେ ମଧ୍ୟ ଧୈର୍ଯ୍ୟର ସହିତ ସେହି ଦୃଷ୍ଟି ଓ ନିୟତି ପଥରେ ଯିବା ଉଚିତ, ଯାହା ଈଶ୍ୱର ସ୍ଥାନୀୟ ମଣ୍ଡଳୀ ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କରିଛନ୍ତି। ଲୋକମାନେ ଯେଉଁ ସ୍ଥାନରେ ଅଛନ୍ତି, ସେଠାରୁ ସେମାନଙ୍କୁ ସେବା କରନ୍ତୁ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ଉଚ୍ଚତର ବୃଦ୍ଧି ଓ ପ୍ରାପ୍ତତା ପାଇଁ ପଦକ୍ଷେପ ନେବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରନ୍ତୁ। ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁ ନିଜ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଏଭଳି ଭାବରେ ସେବା କରିଥିଲେ। ସେ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ କହିଥିଲେ ଏବଂ ସେମାନେ ସେ ସମୟରେ ଯାହା ଗ୍ରହଣ କରିପାରିବେ ସେହି କଥା କହିଥିଲେ, ଏବଂ ଯାହା ପାଇଁ ସେମାନେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନଥିଲେ, ତାହା ରୋକି ରଖିଥିଲେ। *"ତୁମ୍ଭେମାନେ ଯେପରି ବିଘ୍ନ ନ ପାଅ, ଏଥିନିମନ୍ତେ ମୁଁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଏହିସମସ୍ତ କଥା କହିଅଛି।" "ମାତ୍ର ଏସମସ୍ତ ଘଟିବାର ସମୟ ଉପସ୍ଥିତ ହେଲେ, ମୁଁ ଯେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ କହିଥିଲି, ଏହା ଯେପରି ତୁମ୍ଭେମାନେ ସ୍ମରଣ କର, ଏଥିନିମନ୍ତେ ମୁଁ ଏହିସବୁ କଥା ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ କହିଅଛି।" "ମୁଁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ସହିତ ଥିବାରୁ ଆରମ୍ଭରୁ ଏହିସବୁ କଥା ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ କହିଲି ନାହିଁ।" "ମୋହର ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଆହୁରି ଅନେକ କଥା କହିବାର ଅଛି, ମାତ୍ର ତୁମ୍ଭେମାନେ ଏବେ ସେହିସବୁ ସହି ପାର ନାହିଁ।"* (ଯୋହନ 16:1,4,12)

ଏହାର ହେଉଛି ଯେ ଆମେ ଆମର ହିତୋପଦେଶ ଓ ଶିକ୍ଷାଦାନରେ

ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବା ଦରକାର। ଆମେ କେବଳ ସମୟ ପୂରଣ ପାଇଁ ହିତୋପଦେଶ ଦେଉ ନାହିଁ। ବରଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ହିତୋପଦେଶ ଏକ ଯାତ୍ରାର ଏକ ପଦକ୍ଷେପ, ଯାହା ସଭାକୁ ଆତ୍ମିକ ପ୍ରାପ୍ତତା ଓ ଈଶ୍ବର ଙ୍କରେ ଆମର ନିୟତି ପଥରେ ଆଗକୁ ନେଉଛି।

ଲୋକମାନେ କେଉଁ ଆତ୍ମିକ ସ୍ତରରେ ଅଛନ୍ତି, ସେଥିରେ ଜାଣନ୍ତୁ ଏବଂ ସେହି ସ୍ତରରୁ ସେମାନଙ୍କୁ ସେବା କରନ୍ତୁ। କିନ୍ତୁ ଆପଣଙ୍କ ହିତୋପଦେଶ ଓ ଶିକ୍ଷା ସେମାନଙ୍କୁ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସ୍ତରକୁ ନେବା ପାଇଁ ହେବା ଉଚିତ। ବୃଦ୍ଧି ପର୍ଯ୍ୟାୟକ୍ରମେ ଘଟେ, ତେଣୁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ପଦକ୍ଷେପ ପଦକ୍ଷେପରେ ନୂତନ ସ୍ତରକୁ ନେଇଯାଆନ୍ତୁ। ଆପଣ ଶାୟଦ ଅଧିକ ଉଚ୍ଚ ସ୍ତରରେ ଥାଇପାରନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଆପଣଙ୍କୁ ଧୈର୍ଯ୍ୟର ସହିତ ସଭା ସହ କାମ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ସେମାନଙ୍କୁ ଆପଣ ଥିବା ସ୍ତରକୁ ବୃଦ୍ଧି ପାଇବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ।

ଏହା ମଧ୍ୟ ସ୍ମରଣରେ ରଖନ୍ତୁ, ଆମେ ଲୋକମାନେ ଯାହା ପସନ୍ଦ କରନ୍ତି ସେହିକଥା ପ୍ରଚାର କରିପାରିବୁ ନାହିଁ, କାରଣ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଲୋକ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ କଥା ଶୁଣିବାକୁ ଚାହାନ୍ତି। କେହି କହିପାରନ୍ତି ଯେ "ଶେଷ ସମୟ" ବିଷୟରେ କହିବା ଦରକାର। ଆଉ କେହି କହିପାରନ୍ତି ଯେ ଶିଷ୍ୟତ୍ୱ ଓ ସଙ୍ଗତି ବିଷୟରେ କହିବା ଦରକାର। ଆଉ କେହି ଭାବନ୍ତି ଯେ ଆମେ ସୁସମାଚାର ପ୍ରଚାର ଓ ମିଶନରେ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେବା ଦରକାର। ଏହି ସମସ୍ତ ଦାବି ଓ ମନୋଭାବ ଦ୍ୱାରା ଏକ ପାଳକ କିମ୍ବା ନେତା ଚାଲିତ ହେବା ଉଚିତ ନୁହେଁ। ଆପଣଙ୍କୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ହେବା ଦରକାର ଯେ ସଭା କେଉଁ ଆତ୍ମିକ ସ୍ଥିତିରେ ଅଛି ଏବଂ ଈଶ୍ବର ସେମାନଙ୍କୁ କେଉଁଠାକୁ ନେବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି, ଏବଂ ସେହିଠାକୁ ସେମାନଙ୍କୁ ନେଇଯାଆନ୍ତୁ। ଋତୁ ପରେ ଋତୁ, ପର୍ଯ୍ୟାୟ ପରେ ପର୍ଯ୍ୟାୟ ସହଯାତ୍ରା ପୁସ୍ତକକରନ୍ତୁ। ପ୍ରତ୍ୟେକ ଋତୁର ଗୁରୁତ୍ୱ ଆଗାମୀ ଋତୁ ପାଇଁ ଏକ ପଦକ୍ଷେପ ହେଉଛି।

ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ କରନ୍ତୁ

ରୋମୀୟ 12:10
ଭ୍ରାତୃପ୍ରେମରେ ପରସ୍ପର ପ୍ରତି ସ୍ନେହଶୀଳ ହୁଅ; ସମାଦରରେ ପରସ୍ପରକୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଜ୍ଞାନ କର;

ମାଥିଉ 10:42
ପୁଣି, ଯେ କେହି ଏହି କ୍ଷୁଦ୍ରମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣକୁ ମୋହର ଶିଷ୍ୟ ବୋଲି କେବଳ ଗିନାଏ ଥଣ୍ଡା

ପାଣି ପିଇବାକୁ ଈଶ୍ବର , ମୁଁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ସତ୍ୟ କହୁଅଛି, ସେ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ଆପଣା ପୁରସ୍କାର ହରାଇବ ନାହିଁ।

ଆମେ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ସହିତ ବ୍ୟବହାର କରିବାକୁ ଶିଖିବା ଆବଶ୍ୟକ, ସେମାନଙ୍କର ଲିଙ୍ଗ, ସାମାଜିକ, ଆର୍ଥିକ, ଶିକ୍ଷାଗତ, ଜାତିଗତ କିମ୍ବା ସାଂସ୍କୃତିକ ପୃଷ୍ଠଭୂମି କଣ ହେଉନାହିଁ। ଆମେ ମଧ୍ୟ ଲୋକମାନଙ୍କର ମତସମ୍ପ୍ରଦାୟ ଅନୁସାରେ ସେମାନଙ୍କୁ ଭେଦଭାବ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ। ଯଦିଓ ଅନେକ ଅଭାବ ଥାଇପାରେ, ତଥାପି ଆମେ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ଭିତରେ ଭଲ କଥାକୁ ଦେଖିବାକୁ ଶିଖିବା ଉଚିତ୍। ଆମେ ଯେତେବେଳେ କାହାକୁ କୌଣସି କଥା ଦେଉଛୁ—ସେ ଛୋଟ, ଦରିଦ୍ର କିମ୍ବା ସାମାଜିକ ଭାବେ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ ହେଉନାହିଁ—ଆମେ ଆମର କଥାକୁ ପାଳନ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ। କେବେ କେବେ ଆମେ ସାମାଜିକ କିମ୍ବା ଆର୍ଥିକ ଭାବେ ପ୍ରଭାବଶାଳୀ ଲୋକଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ଦେଉଥାଉ, କିନ୍ତୁ ଯେମାନେ ସେମିତି ନୁହେଁ ସେମାନଙ୍କୁ ଅବହେଳା କରୁଥାଉ। କିନ୍ତୁ ଈଶ୍ବର ରାଜ୍ୟରେ, ଈଶ୍ବର ଙ୍କ ପରିବାରର ଅଂଶ ଥିବା ଅତି ସାଧାରଣ ବ୍ୟକ୍ତି ପାଇଁ କରାଯାଇଥିବା ସରଳ ସେବା ମଧ୍ୟ ଅଲକ୍ଷ୍ୟ ହେବ ନାହିଁ।

କେହି ଯେତେବେଳେ ଲୋକଙ୍କ ସହିତ କେବଳ ଏକ ସସ୍ତା ପ୍ରଚାର କୌଶଳ ଭାବେ ବ୍ୟବହାର କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ କେହି ଯେତେବେଳେ ସତ୍ୟରୂପେ ହୃଦୟରୁ ଲୋକଙ୍କୁ ଭଲପାଆନ୍ତି—ଏହାର ତଫାତ୍ ସହଜରେ ବୁଝି ପଡ଼େ। ତେଣୁ ଆପଣ ଯେତେବେଳେ ଲୋକଙ୍କ ପାଖକୁ ପହଞ୍ଚୁଛନ୍ତି, ସେହି କାମକୁ ସତ୍ୟରୂପେ ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଆପଣଙ୍କର ଚିନ୍ତା ଥିବାରୁ କରନ୍ତୁ।

ନେତାମାନଙ୍କୁ, ବୃଦ୍ଧମାନଙ୍କୁ, ପିତାମାନଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ କରନ୍ତୁ

1 ତୀମଥି 5:17

ଯେଉଁ ପ୍ରାଚୀନମାନେ ଉତ୍ତମ ରୂପେ ତତ୍ତ୍ୱାବଧାନ କରନ୍ତି, ବିଶେଷତଃ ଯେଉଁମାନେ ବାକ୍ୟପ୍ରଚାର ଓ ଶିକ୍ଷାଦାନରେ ପରିଶ୍ରମ କରନ୍ତି, ସେମାନେ ଦୁଇ ଗୁଣ ସମାଦର ପାଇବାର ଯୋଗ୍ୟ ବୋଲି ଗଣିତ ହେଉନ୍ତୁ।

1 ଥେସଲନୀକୀୟ 5:12,13

12 ହେ ଭାଇମାନେ, ଆମ୍ଭେମାନେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ କରୁଅଛୁ, ଯେଉଁମାନେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପରିଶ୍ରମ କରନ୍ତି ଓ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସେବାରେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ନେତା ସ୍ୱରୂପେ ନିଯୁକ୍ତ ହୋଇ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଚେତନା ଦିଅନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ମାନ୍ୟ କର,

13 ପୁଣି, ସେମାନଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ସକାଶେ ସେମାନଙ୍କୁ ପ୍ରେମରେ ଅତ୍ୟ; ଆଦର କର। ପରସ୍ପର ସଙ୍ଗରେ ଶାନ୍ତିରେ ରୁହ।

ଆମେ ଆମର ଆତ୍ମିକ ନେତାମାନଙ୍କୁ, ବିଶେଷକରି ଯେମାନେ ଆମକୁ ଈଶ୍ବର ବାକ୍ୟ ସେବା କରନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ "ଦୁଇଗୁଣ ସମ୍ମାନ" ଦେବାକୁ ଡାକାଯାଇଛି। ଆମେ ଆମର ଆତ୍ମିକ ନେତାମାନେ, ବୃଦ୍ଧମାନେ ଓ ପିତାମାନଙ୍କୁ ଉଚ୍ଚ ସମ୍ମାନରେ ଧରି ରଖିବା ଉଚିତ୍। ସମୟ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୁଏ, ଏବଂ ତାହା ସହିତ ଅନେକ କଥା ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୁଏ, ତଥାପି ଆମେ ଯେମାନେ ଆମ ପୂର୍ବରୁ ଏହି ଶ୍ରଦ୍ଧାର ଯାତ୍ରାରେ ଚାଲୁଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ସଦା ଉଚ୍ଚ ସମ୍ମାନରେ ରଖିବା ଉଚିତ୍। ଆମେ, ଯୁବ ସେବକମାନେ, ବେଶି "ଟେକ୍ନୋଲୋଜି-ଜ୍ଞାନୀ" ହୋଇପାରୁ ଏବଂ ପୁରୁଣା ସେବକମାନଙ୍କଠାରୁ ଶୀଘ୍ର ଏବଂ କୁଶଳତାରେ କାମ କରିପାରୁ—କିନ୍ତୁ ଏହା ଆମକୁ ସେମାନଙ୍କଠାରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରେ ନାହିଁ। ଆମେ ସେମାନଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ଓ ମର୍ଯ୍ୟାଦା ଦେବାକୁ ହେବ, ବିଶେଷତଃ ସେମାନେ ଈଶ୍ବର ରାଜ୍ୟ ପାଇଁ ଯାହା କରିଛନ୍ତି ତାହା ପାଇଁ। ସମ୍ମାନ କରିବାର ହେଉଛି କାହାକୁ ଉଚ୍ଚ ମୂଲ୍ୟ ଓ ସମ୍ମାନରେ ଧରି ରଖିବା, ସେମାନଙ୍କୁ ଆଦର କରିବା, ନିଜ ମତକୁ ଜୋର କରିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ସେମାନଙ୍କର ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା, ସେମାନଙ୍କୁ ପ୍ରାଥମ୍ୟ ଦେବା ଓ ନିଜକୁ ସେମାନଙ୍କ ସମାନ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା ନ କରିବା।

ପକ୍ଷପାତ କରିବେ ନାହିଁ

1 ତୀମଥି 5:21

ଈଶ୍ୱରଙ୍କ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଯୀଶୁଙ୍କ ଓ ମନୋନୀତ ଦୂତମାନଙ୍କ ସାକ୍ଷାତରେ ମୁଁ ଦୃଢ଼ ରୂପେ ଆଜ୍ଞା ଦେଉଅଛି, ତୁମ୍ଭେ ପୂର୍ବଧାରଣା ଦ୍ୱାରା ଚାଳିତ ନ ହୋଇ ଏହି ସମସ୍ତ ପାଳନ କର, ପୁଣି ପକ୍ଷପାତ ଭାବରେ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ କର ନାହିଁ।

ଯାକୁବ 2:1-9

1 ହେ ମୋହର ଭାଇମାନେ, ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ଗୌରବମୟ ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କଠାରେ ବିଶ୍ୱାସ କରିବାରୁ ମନୁଷ୍ୟର ମୁଖାପେକ୍ଷା କର ନାହିଁ।

2 କାରଣ ଯଦି ସୁବର୍ଣ୍ଣ ମୁଦ୍ରିକା ଓ ଚାକଚକ୍ୟ ବସ୍ତ୍ର ପରିଧାନ କରି କୌଣସି ଲୋକ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ସଭାକୁ ଆସେ, ପୁଣି ଜଣେ ଦରିଦ୍ର ଲୋକ ମଳିନ ବସ୍ତ୍ର ପରିଧାନ କରି ଆସେ,

3 ଆଉ, ତୁମ୍ଭେମାନେ ଚାକଚକ୍ୟ ବସ୍ତ୍ର ପରିଧାନ କରିଥିବା ଲୋକକୁ ମର୍ଯ୍ୟାଦା କରି କୁହ, ଏଠାରେ ଉତ୍ତମ ସ୍ଥାନରେ ବସନ୍ତୁ, ଆଉ ଦରିଦ୍ର ଲୋକକୁ କୁହ, ସେଠାରେ ଠିଆ ହ,

4 କିମ୍ବା ମୋହର ଗୋଡ଼ ତଳେ ବସ୍, ତାହାହେଲେ ତୁମ୍ଭେମାନେ କଅଣ ଆପଣା ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ

ଭେଦାଭେଦ ରଖି ବିପରୀତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ମନ୍ଦ ଭାବରେ ବିଚାର କରୁ ନାହଁ?
5 ହେ ମୋହର ପ୍ରିୟ ଭାଇମାନେ, ଶୁଣ, ଈଶ୍ୱର କଅଣ ଏହି ଜଗତର ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦରିଦ୍ରମାନଙ୍କୁ
ବିଶ୍ୱାସରୂପ ଧନରେ ଧନୀ ହେବା ପାଇଁ, ପୁଣି ଆପଣା ପ୍ରେମକାରୀମାନଙ୍କୁ ଯେଉଁ ରାଜ୍ୟ ଦେବାକୁ
ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିଅଛନ୍ତି, ସେଥିର ଅଧିକାରୀ ହେବା ପାଇଁ ମନୋନୀତ କରି ନାହାନ୍ତି?
6 କିନ୍ତୁ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଦରିଦ୍ରକୁ ହତାଦର କରିଅଛ। ଧନୀମାନେ କଅଣ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଉପଦ୍ରବ
କରନ୍ତି ନାହିଁ ଏବଂ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ବିଚାର-ସ୍ଥାନକୁ ଟାଣିନିଅନ୍ତି ନାହିଁ?
7 ଯେଉଁ ମହତ୍ ନାମରେ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଖ୍ୟାତ, ସେମାନେ କଅଣ ସେହି ନାମର ନିନ୍ଦା କରନ୍ତି ନାହିଁ?
8 ତୁମ୍ଭେ ଆପଣା ପ୍ରତିବାସୀକି ଆତ୍ମତୁଲ୍ୟ ପ୍ରେମ କର, ଶାସ୍ତ୍ରର ଏହି ରାଜକୀୟ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଯଦି ପ୍ରକୃତରେ
ପାଳନ କର,
9 ତାହାହେଲେ ଭଲ କରିଥାଅ; କିନ୍ତୁ ଯଦି ମନୁଷ୍ୟର ମୁଖାପେକ୍ଷା କର, ତାହାହେଲେ ପାପ କରୁଅଛ,
ପୁଣି, ସେହି ବ୍ୟବସ୍ଥା ଦ୍ୱାରା ଦୋଷୀ ବୋଲି ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଥାଅ।

ଲୋକମାନଙ୍କ ସହିତ କାମ କରିବା ଓ ସମ୍ପର୍କ ରଖିବାବେଳେ ଏହା ଏକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଯାହାକୁ ଆମେ ମନେ ରଖିବା ଆବଶ୍ୟକ। ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଓ ସେମାନଙ୍କ ସମ୍ପର୍କରେ ଆମର ସମସ୍ତ ନିଷ୍ପତ୍ତିରେ, ଆମେ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ପୂର୍ବାଗ୍ରହ ବିନା ଏବଂ କୌଣସି ପକ୍ଷପାତ ବିନା କାମ କରିବା ଉଚିତ୍। ପ୍ରେରିତ ପାଉଲ ଯୁବ ସେବକ ତୀମଥିଙ୍କୁ ଏହି ପ୍ରକାରରେ ଈଶ୍ୱର ଜନଙ୍କୁ ନେତୃତ୍ୱ ଦେବା ଓ ସେବା କରିବା ପାଇଁ ଉପଦେଶ ଦେଇଥିଲେ। ଏହା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ଯେ, ତୀମଥିଙ୍କୁ ଏହି ଆଦେଶ ଦେବା ସମୟରେ, ପାଉଲ ସେଠାରେ ଈଶ୍ୱର ତା, ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଓ ଚୟିତ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତମାନେ ଆମେ ଲୋକମାନଙ୍କ ସହିତ କିପରି ବ୍ୟବହାର କରୁଛୁ ତାହାର ସାକ୍ଷୀ ବୋଲି ସ୍ମରଣ କରାଇଥିଲେ। ଅର୍ଥାତ୍, ଏହା ଏକ ଗମ୍ଭୀର ଓ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଯାହାକୁ ଆମେ ଅବହେଳା କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ, ଏବଂ ଯଦି ଆମେ ଏହା ଉଲ୍ଲଂଘନ କରୁଛୁ, ତାହାକୁ ଲୁଚାଇ ରଖିବା ମଧ୍ୟ ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ।

ଏହା ଆମ ମଧ୍ୟରୁ ଯେମାନେ ପାଳକ ଅଟନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଖୁବ ସତ୍ୟ, ଏବଂ ଯେମାନେ ଆମ ସଭାରେ ଆମ ସହିତ ଉପାସନା କରିବା ପାଇଁ ଆସନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ଆମେ କିପରି ବ୍ୟବହାର କରୁଛୁ ସେଥିରେ ଏହା ବହୁତ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ। ଯାକୁବ ଏପରି ଏକ ପରିସ୍ଥିତିକୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରି ଆମକୁ ସଚେତନ କରନ୍ତି ଯେ, ଯଦି ଆମେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କ ସାମାଜିକ, ସାଂସ୍କୃତିକ, ଜାତିଗତ କିମ୍ବା ଆର୍ଥିକ

ସ୍ଥିତି ଆଧାରରେ ପକ୍ଷପାତ କିମ୍ବା ଭିନ୍ନ ଭାବେ ବ୍ୟବହାର କରୁଥାଉ, ତେବେ ଆମେ ପାପ କରୁଛୁ। ଆମେ ଯେମାନଙ୍କ ସହିତ କାମ କରୁଛୁ ଓ ସମ୍ପର୍କ ରଖୁଛୁ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସମାନ ମାନଦଣ୍ଡ ରଖିବା ଆବଶ୍ୟକ। ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ, ଆମ ସ୍ଥାନୀୟ ଚର୍ଚ୍ଚରେ, ଆରମ୍ଭ ଦିନରୁ ମୁଁ ଏକ ପ୍ରଥା ରୂପେ ଏହାକୁ ଅନୁସରଣ କରିଛି ଯେ, ଯଦି କୌଣସି ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ବ୍ୟକ୍ତି ଆମ ସହିତ ଉପାସନା କରିବାକୁ ଆସନ୍ତି, ତେବେ ଆମେ ସେମାନଙ୍କୁ ସାର୍ବଜନୀନ ଭାବେ ପ୍ରଶଂସା କିମ୍ବା ସ୍ୱୀକୃତି ଦେଉନାହୁଁ। ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ ସଭାରେ ବସିବାକୁ ଦେଇଥାଏ ଏବଂ ସେମାନେ ଯାହା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି—ଈଶ୍ୱର ଙ୍କୁ ଉପାସନା କରିବା ଓ ତାଙ୍କର ବାକ୍ୟର ସେବା ଗ୍ରହଣ କରିବା—ସେହି କାମ କରିବାକୁ ଦେଇଥାଏ। ଏହାର ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବେ ସ୍ୱୀକାର କରୁନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଆମେ ଏହାକୁ ସଭାରେ କରିବାକୁ ଚାହୁଁନାହୁଁ, କାରଣ ଆମେ ସମସ୍ତେ ପୃଥିବୀର ସ୍ଥିତିକୁ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରି ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ସମାନ ସ୍ଥାନରେ ଦାଁଡ଼ି ଅଛୁ। ଏହା ସହିତ, ଆମ ଚର୍ଚ୍ଚର ସେବା ଦଳରେ ଦାୟିତ୍ୱ ବଣ୍ଟନ କରିବାବେଳେ, ମୁଁ ସଦା ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଚିହ୍ନଟ କରି ଦାୟିତ୍ୱ ଦେଇଛି ଯେଉଁମାନେ ଡାକାଯାଇଛନ୍ତି, ଦାନ ପାଇଛନ୍ତି, ଭଲ ହୃଦୟ ରଖନ୍ତି ଏବଂ ସେହି ସେବାକ୍ଷେତ୍ର ପାଇଁ ସର୍ବୋତ୍ତମ ଯୋଗ୍ୟ। ଏଠାରେ ଲିଙ୍ଗ, ସାଂସ୍କୃତିକ, ସାମାଜିକ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଆଧାରରେ କୌଣସି ଭେଦଭାବ ନାହିଁ। ଏହିପରି, ଶାସନ ଓ ସଂଶୋଧନ ଦେବାବେଳେ ମଧ୍ୟ, ଆମେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସମାନ ଓ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ଭାବରେ ବ୍ୟବହାର କରୁଛୁ। ଆମେ ସମସ୍ତେ ସମାନ ସ୍ଥାନରେ ଦୌଡ଼ି ଅଛୁ।

କୃତଜ୍ଞ ରୁହନ୍ତୁ, "ଧନ୍ୟବାଦ" କହନ୍ତୁ!

ରୋମୀୟ 16:3,4

[3] ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଯୀଶୁଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟରେ ମୋହର ସହକର୍ମୀ ପ୍ରୀସ୍କା ଓ ଆକ୍ୱିଲାଙ୍କୁ ନମସ୍କାର ଜଣାଅ;

[4] ସେମାନେ ମୋହର ପ୍ରାଣ ନିମନ୍ତେ ଆପଣା ଆପଣା ପ୍ରାଣକୁ ବିପଦଗ୍ରସ୍ତ କଲେ; କେବଳ ମୁଁ ଯେ ସେମାନଙ୍କୁ ଧନ୍ୟବାଦ ଦେଉଅଛି, ତାହା ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ବିଜାତିମାନଙ୍କ ମଣ୍ଡଳୀସମୂହ ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କୁ ଧନ୍ୟବାଦ ଦେଉଅଛନ୍ତି;

1 ଥେସଲନୀକୀୟ 1:2

ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ଈଶ୍ୱର ଓ ପିତାଙ୍କ ଛାମୁରେ ଆମ୍ଭେମାନେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ବିଶ୍ୱାସର କର୍ମ, ପ୍ରେମର ପରିଶ୍ରମ ଓ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ଭରସାର ଧୈର୍ଯ୍ୟ ବିଷୟ ନିରନ୍ତର ସ୍ମରଣ କରି

ଆମେ ଏହା ଶିଖିବା ଉଚିତ୍ ଯେ ପ୍ରଭୁ ଆମ ଚାରିପାଖରେ ଯେଉଁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ରଖିଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଆମେ କୃତଜ୍ଞ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ । ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନିକଟରେ ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ କୃତଜ୍ଞତା ପ୍ରକାଶ କରିବା ଏହାର ସଙ୍କେତ ଦିଏ ଯେ, ଆମେ ଆଜି ଯାହା ବି ହୋଇଛୁ ତାହା କେବଳ ନିଜର ମହାନ୍ ପ୍ରଚେଷ୍ଟା ଯୋଗୁଁ ନୁହେଁ, ବରଂ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଅନୁଗ୍ରହ ଏବଂ ଆମ ସହିତ ଥିବା ସହଯୋଗୀମାନଙ୍କ ସାହାଯ୍ୟ ଯୋଗୁଁ ହିଁ ସମ୍ଭବ ହୋଇଛି । ବହୁତ ସମୟରେ ଆମେ, ସେବକମାନେ, ଲୋକମାନେ ଆମ ପାଇଁ କରୁଥିବା ଅନେକ କଥାକୁ "ସ୍ୱାଭାବିକ" ବୋଲି ଧରିନେଉଛୁ। ମନେ ହୁଏ ଯେ ଲୋକମାନଙ୍କର ସହଯୋଗ, ସମର୍ଥନ ଓ ଉତ୍ସାହ ଆମର ଅଧିକାର। କିନ୍ତୁ କାହାରୋ ସେବା, ସହାୟତା କିମ୍ବା ସମର୍ଥନ ପାଇଁ ଏକ ସରଳ "ଧନ୍ୟବାଦ" କହିବା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦରକାର। କେହି ଯେତେବେଳେ ତୁମକୁ ଅର୍ପଣ ଦିଅନ୍ତି, "ଧନ୍ୟବାଦ" କହିବାକୁ ଭୁଲିବେ ନାହିଁ! କେହି ଯେତେବେଳେ ତୁମକୁ କିଛି ସହାୟତା କରନ୍ତି, ସେଥି ଛୋଟ ହେଉଥିଲେ ମଧ୍ୟ, ସେଥିପାଇଁ ଧନ୍ୟବାଦ ଜଣାଇବାକୁ ଭୁଲିବେ ନାହିଁ। ଲୋକମାନେ ଜାଣିବାକୁ ଚାହାଁନ୍ତି ଯେ ଆମେ ସେମାନଙ୍କ କାମକୁ ସତ୍ୟରୂପେ ମୂଲ୍ୟାୟନ କରୁଛୁ।

ବିଶ୍ୱାସର ସହିତ ଯାହା ଅଂଶୀଦାର କରାଯାଇଛି, ତାହା ବିଶ୍ୱାସ ମଧ୍ୟରେ ହିଁ ସୀମିତ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ

ହିତୋପଦେଶ 10:19

ବହୁ ବାକ୍ୟରେ ଅଧର୍ମର ଅଭାବ ନ ଥାଏ, ମାତ୍ର ଯେ ଆପଣା ଓଷ୍ଠାଧରକୁ ଦମନ କରେ, ସେ ବୁଦ୍ଧିମାନ।

2 ତୀମଥି 2:16

କିନ୍ତୁ ଅସାର ବକୁଆପଣରୁ ପୃଥକ ରୁହ; କାରଣ ଯେଉଁମାନେ ସେଥିରେ ଲିପ୍ତ ହେବେ, ସେମାନେ ଅଧର୍ମରେ ଅଧିକ ବୃଦ୍ଧି ପାଇବେ,

ଲୋକମାନେ ଆମ ପାଖକୁ ଆସି ତାଙ୍କର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସମସ୍ୟା ଓ ସଂଘର୍ଷ ସମ୍ପର୍କରେ ଈଶ୍ୱର ଭୀତିମୟ ପରାମର୍ଶ, ପ୍ରାର୍ଥନା ଓ ଉତ୍ସାହ ପାଇବାକୁ ଚାହାନ୍ତି। ବହୁ ସମୟରେ ସେମାନେ ଆମ ସହିତ ଗୁପ୍ତ ଭାବରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଓ ନିଜସ୍ୱ ବିଷୟଗୁଡ଼ିକ ଅଂଶୀଦାର କରନ୍ତି। ଏହା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଜରୁରୀ ଯେ ଆମେ ସେହି ବିଷୟଗୁଡ଼ିକୁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପୁନର୍ବାର କହିବା କିମ୍ବା ସାଧାରଣରେ ପ୍ରକାଶ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ। ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଏହି ପ୍ରକାର ଘଟଣାକୁ ଆମ ପ୍ରଚାରରେ ଉଦାହରଣ କିମ୍ବା ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଭାବେ ବ୍ୟବହାର କରୁଥାଉ, ସେତେବେଳେ ଆମେ

ସତର୍କ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ, ଯେପରିକି ଅନ୍ୟମାନେ ପ୍ରକୃତ ଜୀବନର ଘଟଣାରୁ ଶିକ୍ଷା ନେଇପାରନ୍ତି। ଏକ ନିୟମ ଭାବରେ, ମୁଁ ଲୋକମାନଙ୍କର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ବିଷୟ / ଗୁପ୍ତ ସଂଘର୍ଷ ସମ୍ପର୍କରେ ମୋର ଜ୍ଞାନକୁ ପ୍ରଚାରରେ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଭାବେ ବ୍ୟବହାର କରେ ନାହିଁ। ଏପରି ବିଷୟଗୁଡ଼ିକୁ ସାଧାରଣରେ କହିବା ଭଲ ନୁହେଁ, କାରଣ ସେମାନେ ସହାୟତା ପାଇଁ ଆପଣଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଆପଣ ଏହାକୁ ଗୁପ୍ତ ରଖିବେ ବୋଲି ଭରସା କରିଥାନ୍ତି। ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଲୋକମାନଙ୍କ ସହ ଆମର ସମ୍ପର୍କକୁ ଉଦାହରଣ ଭାବେ ବ୍ୟବହାର କରୁ, ଆମେ ଏହାକୁ ସାଧାରଣ ଭାବରେ କରିବା ଉଚିତ୍ ଏବଂ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ। ଏହାକୁ ସେହି ପରିସ୍ଥିତିରେ କରିବା ଭଲ ଯେଉଁଠାରେ ସେ ବ୍ୟକ୍ତି ଉପସ୍ଥିତ ନଥାନ୍ତି, ଯେପରିକି ସେ କୌଣସି ଭାବରେ ଚିହ୍ନଟ ହେବେ ନାହିଁ। ଆମେ ଏହାକୁ ଅନ୍ୟ ଚାକରମାନଙ୍କ ସହ "ଗପ" କିମ୍ବା "ଅନାବଶ୍ୟକ କଥାବାର୍ତ୍ତା" ମଧ୍ୟରେ ମଧ୍ୟ ବ୍ୟବହାର କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ। ଯାହା ଗୁପ୍ତରେ ଅଂଶୀଦାର କରାଯାଇଛି, ତାହା ରେ ଗୁପ୍ତତା ରହିବା ଉଚିତ୍। ଏହିପରି ଭାବେ ଆମେ ଲୋକମାନଙ୍କର ଭରସା ଅର୍ଜନ କରୁଥାଉ।

ଲୋକମାନଙ୍କୁ ପ୍ରେମର ସହିତ ସଂଶୋଧନ କରନ୍ତୁ

1 କରିନ୍ଥୀୟ 16:14
ତୁମେ ଯାହା କିଛି କର, ସେ ସବୁ ପ୍ରେମରେ କର।

2 କରିନ୍ଥୀୟ 13:10
ଏଥିନିମନ୍ତେ ଅନୁପସ୍ଥିତ ହୋଇ ମୁଁ ଏହିସବୁ ଲେଖୁଅଛି, ଯେପରି ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇ, ପ୍ରଭୁ ମୋତେ ଯେଉଁ ଅଧିକାର ଭଗ୍ନ କରିବା ନିମନ୍ତେ ନ ଦେଇ ଗଠନ କରିବା ନିମନ୍ତେ ଦେଇଅଛନ୍ତି, ସେହି ଅଧିକାର ଅନୁସାରେ କଠୋର ବ୍ୟବହାର କରିବାକୁ ମୋତେ ନ ହୁଏ।

ମୁଁ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବେ ଅନୁଭବ କରିଛି ଯେ, ସେବା କାର୍ଯ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସଂଶୋଧନ କରିବା ସବୁଠାରୁ କଷ୍ଟକର କାର୍ଯ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ଅନ୍ୟତମ । ଗୋଟିଏ ପକ୍ଷରେ, ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଆହ୍ୱେମାନେ ଯେଉଁ ଭୂମିକା ଏବଂ ଦାୟିତ୍ୱ ପ୍ରଦାନ କରିଛୁ, ସେଥିରେ ସେମାନେ ନିଜକୁ ଗଢ଼ି ତୋଳିବା ସମୟରେ ଆମେ ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଧୈର୍ଯ୍ୟଶୀଳ ହେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁ। ଆମେ ଦୟାଳୁ, ପ୍ରେମମୟ ଓ ନମ୍ର ହେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥାଉ, ଏବଂ ଲୋକମାନଙ୍କୁ କିଛି କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବା, ଭୁଲ କରିବା, ଶିଖିବା ଓ ବୃଦ୍ଧି ପାଇବା ପାଇଁ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ସମୟ ଓ ସ୍ଥାନ ଦେଉଥାଉ। କିନ୍ତୁ, ଯଦି

କେହି ବ୍ୟକ୍ତି ଭୁଲ ପଥରେ ଯାଉଛନ୍ତି, କିମ୍ବା ଆବଶ୍ୟକ ଅନୁଯାୟୀ କାମ କରୁନାହାନ୍ତି, ତେବେ କେତେବେଳେ ନ କେତେବେଳେ ସେମାନଙ୍କୁ ସଠିକ୍ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ହୁଏ, ନହେଲେ ଯାହା ଭୁଲ ହେଉଛି ସେଥିରେ ବୃଦ୍ଧି ହେବ ଓ କ୍ଷତି ଗୁରୁତର ହୋଇ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କ୍ଷତିଗ୍ରସ୍ତ କରିବ। ଆମର ଚାକର୍ଯ୍ୟର ଆତ୍ମିକ ନେତାମାନେ ଭାବେ, ପ୍ରଭୁ ଆମକୁ ଏମିତି ଅଧିକାର ଦେଇଛନ୍ତି ଯାହାଦ୍ୱାରା ଆମେ ଦୃଢତା ବ୍ୟବହାର କରୁଥାଉ, ତଥାପି ଏହା ଏମିତି ଭାବରେ କରିବା ଉଚିତ୍ ଯାହା ଲୋକମାନଙ୍କୁ ନିର୍ମାଣ କରେ, ଧ୍ୱଂସ କରେ ନାହିଁ। ମୁଁ ବୁଝିଛି ଯେ କେତେବେଳେ ଯେତେବେଳେ ଆମେ କୌଣସି ପରିସ୍ଥିତିରେ ଅତ୍ୟଧିକ ଭାବେ ଉତ୍ତେଜିତ ହେଉଥାଉ, ଆମେ ଏମିତି ଭାବରେ କାମ କରୁଥାଉ ଯାହା ପରେ ଆମେ ପଶ୍ଚାତ୍ତାପ କରୁଥାଉ। ଶାସନ ଓ ସଠିକ୍ କରିବା ସମୟରେ ଆମେ ସବୁବେଳେ ପ୍ରେମମୟ ଓ ଦୟାଳୁ ହୋଇନଥାଉ। ମୁଁ ଯାହା ଶିଖିଛି, ସେହା ହେଉଛି ଦୁଇ-ଧାପ ପଦ୍ଧତି—ସଚେତନ କରିବା ଓ ସଠିକ୍ କରିବା। ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ଦେଖେ କିଛି ଭୁଲ ହେଉଛି, ପ୍ରଥମ ଧାପ ହେଉଛି ସେ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ସଚେତନ କରିବା ଯେ ସବୁକିଛି ଠିକ୍ ଚାଲୁନାହିଁ, ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆବଶ୍ୟକ ଓ କିପରି ହେବା ଉଚିତ୍ ସେଥିରେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିବା, ଏବଂ ସେମାନେ ସଠିକ୍ ପଦକ୍ଷେପ ନେବା ଆବଶ୍ୟକ। ତାପରେ, ମୁଁ ସେ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ସମୟ ଦେଉଛି ଯାହାଦ୍ୱାରା ସେମାନେ କହାଯାଇଥିବା କଥାରେ କାମ କରିପାରିବେ। ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ଭାବେ ଯେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ପାଇଁ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ସମୟ ଦିଆଯାଇଛି ଏବଂ ତଥାପି କିଛି ବଦଳ ହୋଇନାହିଁ, ତେବେ ମୁଁ ପରବର୍ତ୍ତୀ ପଦକ୍ଷେପ ଗ୍ରହଣ କରେ, ଯାହା ହେଉଛି ପ୍ରେମପୂର୍ଣ୍ଣ ସଠିକ୍ କରିବା। ଏହା କଠିନ ଅଂଶ, ଯେଉଁଠାରେ ଆମକୁ ଦେବୀୟ ଜ୍ଞାନ ଆବଶ୍ୟକ।

ଆବଶ୍ୟକ ହେଉଥିବା ସଂଶୋଧନ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ଭୁଲର "କାରଣ ଏବଂ ପ୍ରଭାବ" ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ। ଯଦି ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଆବଶ୍ୟକତା ପୂରଣ ନହେବାର "କାରଣ" ଦକ୍ଷତାର ଅଭାବ, ପ୍ରଶିକ୍ଷଣର ଅଭାବ କିମ୍ବା ସମୟ ପରିଚାଳନାରେ ତ୍ରୁଟି ହୋଇଥାଏ, ତେବେ ମୁଁ ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ସେହି ଦକ୍ଷତାଗୁଡ଼ିକର ବିକାଶରେ ସାହାଯ୍ୟ କରି ପରିସ୍ଥିତିର ପ୍ରତିକାର କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରେ। ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ, ଯଦି ଏହି "କାରଣ" ଅଳସୁଆମି, କଠିନ ପରିଶ୍ରମ କରିବାରେ ଅନିଚ୍ଛା, ବିଦ୍ରୋହ, ଅହଂକାର, ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ବିବାଦ, ମନ୍ଦ ମନୋଭାବ, ସ୍ୱାର୍ଥପରତା କିମ୍ବା ଅତି-ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତାର ଅଭିମାନ ହୋଇଥାଏ, ତେବେ ମୋର ସଂଶୋଧନ ଅତି କଠୋର ହୁଏ; ପ୍ରାୟତଃ ମୁଁ ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ତାଙ୍କର ଦାୟିତ୍ୱରୁ

ଅନ୍ତର କରିଦିଏ, ଯେପରି ସେମାନେ ନିଜ ଜୀବନରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଅନୁଭବ କରିପାରିବେ। ସଂଶୋଧନ ଆଣିବା ସମୟରେ ମୁଁ ଏହାର ''ପ୍ରଭାବ'' କୁ ମଧ୍ୟ ବିଚାର କରେ। ବ୍ୟକ୍ତିର ବିଫଳତା ବା ଭୁଲର ପରିଣାମ କ'ଣ? ଯଦି ଏହାର ପ୍ରଭାବ ଅତି ସୀମିତ ଏବଂ କ୍ଷୟକ୍ଷତି ନିୟନ୍ତ୍ରଣାଧୀନ, ତେବେ ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ ପାଇଁ ଅଧିକ ସମୟ ଏବଂ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରଦାନ କରିବାର ସମ୍ଭାବନା ଥାଏ। କିନ୍ତୁ, ଯଦି ସେହି ବିଫଳତାର ପ୍ରଭାବ ବ୍ୟାପକ ହୁଏ, ଯାହା ସେବା କାର୍ଯ୍ୟର କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କ୍ଷେତ୍ରକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରେ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ମନ୍ଦ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ସୃଷ୍ଟି କରେ, ତେବେ ସଂଶୋଧନ ଅତ୍ୟନ୍ତ କଠୋର ଓ ତତ୍କ୍ଷଣାତ୍ ହୋଇଥାଏ। ଏପରି ସ୍ଥଳେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ସେବା କାର୍ଯ୍ୟରୁ ଅନ୍ତର କରାଯାଏ, ଯେପରି ସେମାନେ ଅଧିକ କ୍ଷତି ନକରି ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବେ ନିଜର ସଂଶୋଧନ କରିପାରିବେ।

ସଠିକ୍ କରିବାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସଦା ଆଶୀର୍ବାଦ ଦେବା—ଆମେ ଯେମାନଙ୍କୁ ସୁରକ୍ଷା କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛୁ ସେମାନଙ୍କର ଆଶୀର୍ବାଦ ଓ ଭଲମନେଷ୍ଟାକୁ ଆମେ ଇଚ୍ଛା କରୁଥାଉ, ଏବଂ ଯେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଆମେ ସଠିକ୍ କରୁଛୁ ସେମାନଙ୍କର ଆଶୀର୍ବାଦ ଓ ଭଲମନେଷ୍ଟାକୁ ମଧ୍ୟ ଆମେ ଇଚ୍ଛା କରୁଥାଉ, ଯଦିଓ ସଠିକ୍ କରିବାର ପ୍ରକ୍ରିୟା ନିଜେ କଷ୍ଟଦାୟକ ହୋଇପାରେ। ସଠିକ୍ କରିବା ସମୟରେ, ମୁଁ ସେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ସହ ମୋର ସମ୍ପର୍କକୁ ନଷ୍ଟ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରେ ନାହିଁ। ମୁଁ ମୋର ହୃଦୟକୁ ସୁରକ୍ଷିତ ରଖେ, ଜାଣି ଯେ ମୁଁ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଯାହା ଠିକ୍ ସେହି କାମ କରୁଛି, ଯଦିଓ ସଠିକ୍ କରୁଛି, ଏବଂ ମୋର ପକ୍ଷରୁ ସେ ବ୍ୟକ୍ତି ପ୍ରତି କୌଣସି ଖରାପ ଭାବନା ନାହିଁ। ମୁଁ ସେ ବ୍ୟକ୍ତି ସହ ସମ୍ପର୍କ ରଖିବା, ଦେବା ଓ ନେବାରେ ଖୋଲା ରହେ, ଯାହା ନିର୍ମାଣକାରୀ ହୁଏ।

ଦୟାକରି ଧ୍ୟାନ ଦିଅନ୍ତୁ ଯେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସଠିକ୍ କରିବା ବିଷୟରେ କଥାହେଉଥିବାବେଳେ, ମୁଁ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ବିଷୟଗୁଡ଼ିକୁ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କରୁନାହିଁ, ଅର୍ଥାତ୍ ଆମେ ଏକ ପାଳକ ଓ ସଭାସଦସ୍ୟଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ବିରୋଧ ସମ୍ପର୍କରେ କଥାହେଉନାହିଁ। ଏପରି ପରିସ୍ଥିତିଗୁଡ଼ିକୁ ଅଲଗା ଭାବରେ ସମ୍ଭାଳିବା ଦରକାର ଏବଂ ପ୍ରକ୍ରିୟା ମଧ୍ୟ ଭିନ୍ନ (ମାଥିଉ 18:15-22; ମାର୍କ 11:25,26)। ମୁଁ ଯାହାକୁ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କରୁଛି, ସେହା ହେଉଛି ଯେତେବେଳେ ଚାକର୍ଯ୍ୟରେ ନେତୃତ୍ୱ ଦେଉଥିବା ଲୋକମାନେ ତାଙ୍କର ଭୂମିକା ଓ ଦାୟିତ୍ୱ ପୂରଣ କରିବାରେ ବିଫଳ ହୁଅନ୍ତି କିମ୍ବା ସଭାରେ କେହି

କିଛି ଭୁଲ କାମ କରୁଛନ୍ତି ଯାହା ସ୍ଥାନୀୟ ସଭାକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରୁଛି, ସେତେବେଳେ ସଠିକ୍ କରିବାକୁ ଆଣିବା।

ଏକାନ୍ତରେ ସଂଶୋଧନ କରନ୍ତୁ ଏବଂ ସର୍ବସାଧାରଣରେ ପ୍ରଶଂସା କରନ୍ତୁ

ହିତୋପଦେଶ 17:9
ଯେ ଅଧର୍ମ ଢାଙ୍କେ, ସେ ପ୍ରେମ ଖୋଜେ; ମାତ୍ର ଯେ ପୁନଃ ପୁନଃ ଗୋଟିଏ କଥା ଉତ୍ଥାପନ କରେ, ସେ ବିଶେଷ ମିତ୍ରଗଣକୁ ବିଭିନ୍ନ କରେ।

1 ତୀମଥି 5:19,20
19 ଦୁଇ ବା ତିନି ଜଣ ସାକ୍ଷୀଙ୍କ ବିନା କୌଣସି ପ୍ରାଚୀନଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଅଭିଯୋଗ ଗ୍ରହଣ କର ନାହିଁ।
20 ଯେଉଁମାନେ ପାପ କରନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ସମସ୍ତଙ୍କ ସାକ୍ଷାତରେ ଅନୁଯୋଗ କର, ଯେପରି ଅନ୍ୟମାନେ ମଧ୍ୟ ଭୟ ପାଆନ୍ତି।

ଯେ କିଛି ଭୁଲ ହୋଇଛି ତାହା ପାଇଁ ସଠିକ୍ କରିବା ଆଣିବା ଏକ କଷ୍ଟକର ଓ ବେଦନାଦାୟକ ପ୍ରକ୍ରିୟା, ସଠିକ୍ ଗ୍ରହଣ କରୁଥିବା ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଏବଂ ସଠିକ୍ କରୁଥିବା ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ। ଏହା ସହଜ ନୁହେଁ। ଏହା ହେବା ପରେ, ଆମେ ଏହାକୁ ପାଶେ ରଖିବା ଉଚିତ୍ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସହ ଏହା ବିଷୟରେ ଆଉ କଥାହେବା, ଗପ କରିବା କିମ୍ବା ଅଫବାହ ପ୍ରଚାର କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ। ଏବଂ ନିଶ୍ଚୟ ଭାବେ, ଆମେ ପୁଲ୍ପିଟ୍ରୁ ସାଧାରଣରେ ଲୋକମାନଙ୍କର ଭୁଲ କାମ ସମ୍ପର୍କରେ କହିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ। କେତେକ ସମୟରେ, "ବୃଦ୍ଧ" ବୋଲି କୁହାଯାଉଥିବା ଆତ୍ମିକ ନେତାଙ୍କୁ ସଠିକ୍ କରିବା ପାଇଁ ନିଆଯାଇଥିବା କାର୍ଯ୍ୟକୁ ସାଧାରଣରେ ଜଣାଇବା ଆବଶ୍ୟକ ହୋଇପାରେ। ଏହା କରିବା ସମୟରେ, ସଠିକ୍ ହେଉଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ଭଲ ଓ ଠିକ୍ ହୃଦୟ ଓ ଭାବନା ସହ ସ୍ଥାନୀୟ ସଭାକୁ ସୁରକ୍ଷା କରିବାକୁ ମନେ ରଖି କରିବା ଉଚିତ୍। କିନ୍ତୁ, ଏହା କେବଳ ଆବଶ୍ୟକ ହେଲେ ମାତ୍ର କରନ୍ତୁ।

ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରେ, ଲୋକମାନେ ଯେ ସୁଭ କାମ କରିଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ସାଧାରଣରେ ପ୍ରଶଂସା କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ରୁହନ୍ତୁ। ଏହାକୁ ପ୍ରାୟ ସମୟରେ କରନ୍ତୁ। ଏହା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଭଲ ଉଦାହରଣ ଅନୁସରଣ କରିବାକୁ ପ୍ରେରିତ କରିବ। ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦେଶିକା ଭାବରେ, ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଗୋପନରେ ସଠିକ୍ କରନ୍ତୁ। ସାଧାରଣରେ ପ୍ରଶଂସା କରନ୍ତୁ ଯାହାଦ୍ୱାରା ଅନ୍ୟମାନେ ପ୍ରେରିତ ହେବେ।

ଜଟିଳ ପରିସ୍ଥିତିଗୁଡ଼ିକୁ ପରିଚାଳନା କରିବା ପାଇଁ ଏକ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ରଣନୀତି ରଖନ୍ତୁ

ହିତୋପଦେଶ 19:20

ଶେଷାବସ୍ଥାରେ ତୁମ୍ଭେ ଯେପରି ଜ୍ଞାନବାନ ହୁଅ, ଏଥିପାଇଁ ମନ୍ତ୍ରଣା ଶୁଣ ଓ ଉପଦେଶ ଗ୍ରହଣ କର।

ଜୀବନ ଓ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟରେ ଆମେ ସମ୍ମୁଖୀନ ହେଉଥିବା କଷ୍ଟକର ପରିସ୍ଥିତିଗୁଡିକୁ ଆମେ ନିରନ୍ତର ଶିଖିବା ଓ ସେଥିରୁ ବୃଦ୍ଧି ପାଇବା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଜରୁରୀ। ଆମେ ଲୋକମାନଙ୍କ ସହ କିପରି କାମ କରିବା, କଷ୍ଟକର ପରିସ୍ଥିତିରେ ଲୋକମାନଙ୍କ ସହ ବ୍ୟବହାର କରିବାରେ ନିଜ ଦକ୍ଷତାକୁ କିପରି ଉନ୍ନତ କରିବା, ସେଥି ଶିଖିବା ଆବଶ୍ୟକ। ସମୟ କ୍ରମେ, ଆମେ ଲୋକମାନଙ୍କ ସହ କାମ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଯୋଜନା ଉନ୍ନତ କରିପାରିବା। ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ, ମୁଁ କେତେକ କଥା ଅନୁସରଣ କରେ। ଦୈନନ୍ଦିନ ସଂଯୋଗରେ ଆମ ଚର୍ଚ୍ଚ ଦଳ ସହିତ, ମୁଁ ବହୁତ କଥା ଇମେଲ୍ଦ୍ୱାରା କରେ। ପ୍ରତ୍ୟେକ ଛୋଟ କଥା ପାଇଁ ମୁଁ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ଡାକୁନି। ଇମେଲ୍ଦ୍ୱାରା କାମ କରିବା ମୋତେ ଦ୍ରୁତ ଓ ସହଜରେ ବହୁତ କାମ କରିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରେ ଏବଂ ଯାହା କରିବାକୁ ପଡିବ ସେଥିକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଲେଖି ରଖିବାରେ ସହାୟକ ହୁଏ। ଯେସବୁ କଥା ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ଆଲୋଚନା, ସମୁହୀୟ ମତାମତ ଓ ଅନେକଙ୍କର ଧାରଣା ଆବଶ୍ୟକ, ସେଗୁଡିକ ଦଳୀୟ ସଭାରେ ସବୁଠାରୁ ଭଲ ଭାବେ କରାଯାଇପାରେ। ତେଣୁ ଯେତେବେଳେ ଏହା ଆବଶ୍ୟକ ହୁଏ, ମୁଁ କେବଳ ଆବଶ୍ୟକ ଲୋକମାନଙ୍କ ସହିତ ସଭା ଡାକେ। ଏହା ମୋର ସାଧାରଣ ଦୈନନ୍ଦିନ ପ୍ରବୃତ୍ତି।

କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ କୌଣସି କଷ୍ଟକର ପରିସ୍ଥିତି ଉଦ୍ଭବ ହୁଏ, ତେବେ ଏକ ନିୟମ ଭାବେ, ମୁଁ ଇମେକ୍ଟିମ୍ବା ଫୋନ୍ଦ୍ୱାରା ନୁହେଁ, ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବରେ ସେଥିକୁ ସମାଧାନ କରିବାକୁ ପସନ୍ଦ କରେ। କଷ୍ଟକର ବିଷୟଗୁଡିକୁ ଇମେକ୍ଟିମ୍ବା ଫୋନ୍ଦ୍ୱାରା ସମାଧାନ କରିବା ପ୍ରୟାସ କେବଳ ପରିସ୍ଥିତିକୁ ଅଧିକ ଖରାପ କରିପାରେ। ଇମେଲ୍ପଢ଼ିବା ସମୟରେ ଆମେ ସେଠାରେ ନଥିବା ଭାବନା ଓ ଅନୁଭୂତିକୁ ଧାରଣ କରିବାକୁ ସହଜରେ ଲାଗିଯାଏ। ତେଣୁ ସବୁବେଳେ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବରେ କଥା ହେବା ଭଲ। "କଥାକୁ ଆଲୋଚନା କରିବା" ଅତ୍ୟନ୍ତ ଜରୁରୀ, ଯାହାର ହେଉଛି ମୁଁ ବହୁତ ଶୁଣେ—ଶୁଣେ, ଶୁଣେ, ଶୁଣେ—ସମସ୍ତ ପକ୍ଷକୁ ଏବଂ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ। ଏହା ପରେ,

ମୁଁ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ନେଇ ସେଥିକୁ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବରେ ଜଣାଏ।

ମୁଁ ପୂର୍ବରୁ ଏହି ସରଳ କଥାଗୁଡିକୁ ଜାଣୁନଥିଲି, ତେଣୁ ଲୋକମାନେ ଓ ପରିସ୍ଥିତିଗୁଡିକୁ ସମ୍ଭାଳିବାରେ ମୁଁ ଅନେକ ଭୁଲ କରିଛି। ଯଦି ମୁଁ ଲୋକମାନଙ୍କ ସହ କାମ କରିବାର ଠିକ୍ଭଙ୍ଗିଗୁଡିକୁ ଜାଣୁଥାନ୍ତି, ମୁଁ ଅଧିକ ବୁଦ୍ଧିମାନ ଭାବରେ କାମ କରିପାରୁଥାନ୍ତି। କିନ୍ତୁ ଏହା ଏକ ଶିଖଣ ପ୍ରକ୍ରିୟା, ଏବଂ ମୁଁ ନିରନ୍ତର ଭାବରେ ମୋର ହୃଦୟକୁ ଖୋଲା ରଖି, ଦେଖିବା, ଚିନ୍ତା କରିବା ଓ କଷ୍ଟକର ଲୋକମାନେ ଓ ପରିସ୍ଥିତିଗୁଡିକୁ କିପରି ଭଲ ଭାବରେ ସମ୍ଭାଳିବା, ସେଥି ଶିଖୁଛି।

ଈଶ୍ବର ଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କ ଉପରେ ଆଧିପତ୍ୟ କରନ୍ତୁ ନାହିଁ

1 ପିତର 5:1-4

1 ଅତଏବ, ଜଣେ ସହପ୍ରାଚୀନ ପୁଣି ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଦୁଃଖଭୋଗର ସାକ୍ଷୀ ଏବଂ ଆଗାମୀ ଗୌରବର ଅଂଶାଧିକାରୀ ଯେ ମୁଁ, ମୁଁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ପ୍ରାଚୀନମାନଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ କରୁଅଛି,

2 ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ତତ୍ତ୍ୱାବଧାନରେ ଥିବା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପଲକୁ ପ୍ରତିପାଳନ କର, ବାଧ ହୋଇ ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଇଚ୍ଛାନୁଯାୟୀ ସ୍ୱଚ୍ଛନ୍ଦ ମନରେ, କୁତ୍ସିତ ଲାଭ ନିମନ୍ତେ ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ଆଗ୍ରହ ସହକାରେ ତାହା କର;

3 ପୁଣି ଯେଉଁମାନଙ୍କର ଦାୟିତ୍ୱଭାର ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ହସ୍ତରେ ସମର୍ପିତ ଅଛି, ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ କର୍ତ୍ତାପଣ ନ କରି ପଲର ଆଦର୍ଶ ସ୍ୱରୂପ ହୋଇ ତାହା କର।

4 ସେଥିରେ ପ୍ରଧାନ ପାଳକ ପ୍ରକାଶିତ ହେବା ସମୟରେ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଗୌରବର ଅମ୍ଳାନ ମୁକୁଟ ପାଇବ।

ବାଇବେଲ୍ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ କୁହେ ଯେ ଆମେ ଆତ୍ମିକ ବୃଦ୍ଧ କିମ୍ବା ନେତା ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ, ଆମେ ଈଶ୍ବର ଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କ ଉପରେ "ପ୍ରଭୁମାନଙ୍କ ପରି" ହେବାକୁ ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ। ବରଂ, ନେତାମାନେ ଭାବେ ଆମେ ଈଶ୍ବର ଙ୍କ ଝୁଣ୍ଡ ପାଇଁ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ହେବାକୁ ଡାକିତ। ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟବଶତଃ, ଯେତେବେଳେ ନେତାଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ଦେବା ଓ ସେବା କରିବା ଭଲ କଥା, ମୋର ଭାବନା ଅନୁଯାୟୀ ଅନେକ ସ୍ଥାନରେ ଏହା ଅତ୍ୟଧିକ ହୋଇଯାଇଛି। ଆତ୍ମିକ ନେତାଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ କରିବାର ନାମରେ, କେତେକ ନେତା ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଦୁରୁପଯୋଗ କରନ୍ତି ଏବଂ ପ୍ରାୟତଃ ଅତ୍ୟାଚାର କରନ୍ତି। ସେମାନେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସେହି କାମ କରିବାକୁ ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତି ଯାହା ସେମାନେ ନିଜେ କରିବା ଉଚିତ୍। ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ଦେଖେ ଯେ ଜଣେ ପ୍ରଚାରକ

ମଞ୍ଚକୁ ଯାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ସେଙ୍କ ସହ ଗୋଟିଏ ଦଳ ଲୋକ ତାଙ୍କୁ ଘେରି ନେଉଛନ୍ତି—ଜଣେ ତାଙ୍କର ବାଇବେଲ୍ ବୋହି ନେଉଛନ୍ତି, ଅନ୍ୟଜଣେ ତାଙ୍କର ବ୍ରିଫକେସ୍ ବୋହି ନେଉଛନ୍ତି, ଆଉ ଜଣେ ତାଙ୍କର ମୋବାଇଲ୍ ଫୋନ୍ ବୋହି ନେଉଛନ୍ତି—ତାହା ମୋତେ ଅଜଗତ ଲାଗେ। ଯଦିଓ ମୁଁ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ଅଭିଷିକ୍ତମାନଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ କରେ, କିନ୍ତୁ ମୋର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ମତ ହେଉଛି ଏପରି ପ୍ରଚାରକମାନେ ନିଜେ ନିଜ ବାଇବେଲ୍ ବୋହିବା ଏବଂ ନିଜ ସାମଗ୍ରୀ ଦେଖାଶୁଣା କରିବା ଶିଖିବା ଉଚିତ୍! ମୁଁ ଦେଖେ ଯେ କେତେକ ପ୍ରଚାରକ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଏହା କର, ସେହି କର ବୋଲି ଆଦେଶ ଦେଇଥାନ୍ତି—ଯେସବୁ କାମ ସେମାନେ ନିଜେ ଖୁବ ସହଜରେ କରିପାରନ୍ତି। ଏହା ଓ ଏହା ପରି ଅନେକ ଅପବ୍ୟବହାର ଯାହା ଆମେ ଆଜି ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସମାଜରେ ଦେଖୁଛୁ, ସେଗୁଡିକ କେବଳ ନେତାମାନେ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କ ଉପରେ "ପ୍ରଭୁମାନଙ୍କ ପରି" ବଞ୍ଚୁଥିବାର ପ୍ରମାଣ ଏବଂ ସେମାନେ ଈଶ୍ୱର ବାଣୀଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଅଛନ୍ତି। ସେମାନଙ୍କ ଜୀବନ ଖ୍ରୀଷ୍ଟସଦୃଶତା ଓ ଖ୍ରୀଷ୍ଟସଦୃଶ ସେବକତ୍ୱର ଈଶ୍ୱର ଭକ୍ତିମୟ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ନୁହେଁ।

ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରନ୍ତୁ ନାହିଁ, ପ୍ରଭାବିତ କରନ୍ତୁ ନାହିଁ

2 କରିନ୍ଥୀୟ 1:24

ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ବିଶ୍ୱାସ ଉପରେ ଯେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ପ୍ରଭୁତ୍ୱ ଅଛି, ତାହା ନୁହେଁ, ବରଂ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ଆନନ୍ଦ ନିମନ୍ତେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ସହକାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ଅଟୁ; ଯେଣୁ ବିଶ୍ୱାସରେ ତୁମ୍ଭେମାନେ ସ୍ଥିର ହୋଇ ରହିଅଛ।

ପାଳକ ଭାବେ, ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସୁରକ୍ଷା ଦେବା ଓ ସେମାନଙ୍କୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିବା ମଧ୍ୟରେ ଏକ ସୂକ୍ଷ୍ମ ସୀମା ଅଛି। ଆମେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସେବା କରିବା ଓ ବିଶ୍ୱାସରେ ସେମାନଙ୍କୁ ପୋଷଣ କରିବା ପାଇଁ ଅଛୁ, ସେମାନଙ୍କର ବିଶ୍ୱାସ ଜୀବନକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରି ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ପ୍ରଭୁତ୍ୱ କରିବା ପାଇଁ ନୁହେଁ। କେତେକ ଚର୍ଚ୍ଚରେ, ପାଳକ ମାନେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଚାକିରି, ସ୍ଥାନାନ୍ତରଣ, ବିବାହ, ବଡ଼ କ୍ରୟ ଇତ୍ୟାଦି ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ନେବା ପୂର୍ବରୁ ସେମାନଙ୍କ ସହ ଆଲୋଚନା କରି ଅନୁମୋଦନ ନେବାକୁ କହନ୍ତି। କେତେକ ପାଳକ ସେମାନଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଅନ୍ୟ ଚର୍ଚ୍ଚକୁ ଯିବାକୁ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସଭାରେ ଯୋଗଦେବାକୁ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟକୁ ଆର୍ଥିକ ସହଯୋଗ କରିବାକୁ ମଧ୍ୟ ଅନୁମତି ଦିଆନ୍ତି ନାହିଁ। ସେମାନେ ସମସ୍ତ କଥାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଷ୍ଠା ଓ

ଆଜ୍ଞାପାଳନ ଦାବି କରନ୍ତି। ସେମାନେ ମଞ୍ଚରୁ ଧମକ, ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଇତ୍ୟାଦି ଦେଇ ଲୋକମାନଙ୍କ ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଓ ପ୍ରଭାବିତ କରନ୍ତି। ଏସବୁ କେବଳ ଅଧର୍ମୀୟ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଓ ପ୍ରଭାବିତ କରିବା ଓ "ଆତ୍ମିକ ଯାଦୁଟୋଣା"ର ଏକ ରୂପ। ଆମ ଚର୍ଚ୍ଚରେ ଆରମ୍ଭରୁ ଆମେ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ କରିଦେଇଥିଲୁ ଯେ ମୁଁ ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ନେବି ନାହିଁ। ଆମେ ସେମାନଙ୍କୁ ଶିଖାଇପାରୁ, ପରାମର୍ଶ ଦେଇପାରୁ ଓ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବାକ୍ୟ ସେମାନଙ୍କ ସହ ଭାଗ କରିପାରୁ, କିନ୍ତୁ ପ୍ରତ୍ୟେକେ ନିଜେ ନିଜ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ନେବେ ଏବଂ ତାହାର ଦାୟିତ୍ୱ ନେବେ। ଆମେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଅନ୍ୟ ବାଇବେଲ୍ବିଶ୍ୱାସୀ ଚର୍ଚ୍ଚକୁ ଯିବା, ଅନ୍ୟ ଚର୍ଚ୍ଚ କିମ୍ବା ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ଆୟୋଜିତ ସଭାରେ ଯୋଗଦେବା ଓ ଅନ୍ୟ ସେବକମାନଙ୍କୁ ଆର୍ଥିକ ସହଯୋଗ କରିବା ପାଇଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ୱାଧୀନତା ଦେଇଥାଉ। ଏହି ପ୍ରକାର ବିଷୟରେ ଆମେ କୌଣସି ପ୍ରଶ୍ନ କରୁନାହୁଁ କିମ୍ବା ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରୁନାହୁଁ। ଗୋଟିଏ କଥା ଯାହା ଆମେ ବିଶ୍ୱାସ କରୁଛୁ ଓ ଦେଖିଛୁ, ସେହେଲା ଯେ ଲୋକମାନେ ସଦା ସେହି ସ୍ଥାନକୁ ଫେରିଆସନ୍ତି ଯେଉଁଠାରେ ସେମାନଙ୍କ ହୃଦୟ ଅଛି। ଏବଂ ଏହାହିଁ ଆମର ଇଚ୍ଛା—ଲୋକମାନେ ସ୍ଥାନୀୟ ଚର୍ଚ୍ଚ ସହ ଜୁଡ଼ି ରହୁନ୍ତୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଓ ପ୍ରଭାବିତ ହେବାର କାରଣରେ ନୁହେଁ, ବରଂ ସେମାନେ ଏଠାରେ ନିଜକୁ ଅନୁଭବ କରନ୍ତି ବୋଲି।

ନିଜର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଅସୁରକ୍ଷିତ ମନୋଭାବକୁ ଜୟ କରନ୍ତୁ

2 କରିନ୍ଥୀୟ 3:1,5,6

1 ଆମ୍ଭେମାନେ କି ପୁନର୍ବାର ଆତ୍ମପ୍ରଶଂସା କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରୁଅଛୁଣ? କିମ୍ବା କାହାରି କାହାରି ପରି କଅଣ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ନିକଟକୁ ବା ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ନିକଟରୁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ପ୍ରଶଂସାପତ୍ର ଆବଶ୍ୟକ?

5 ଆମ୍ଭେମାନେ ଯେ ନିଜଠାରୁ କିଛି ଉଦ୍ଭାବନ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ, ଏପରି ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ସାମର୍ଥ୍ୟ ଈଶ୍ୱରଙ୍କଠାରୁ;

6 ସେ ତ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଅକ୍ଷରର ସେବକ କରି ନାହାନ୍ତି, ମାତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କ, ଅର୍ଥାତ୍ ନୂତନ ନିୟମର ସେବକ ହେବାକୁ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଦେଇଅଛନ୍ତି; କାରଣ ଅକ୍ଷର ମୃତ୍ୟୁଦାୟକ, ମାତ୍ର ଆତ୍ମା ଜୀବନଦାୟକ;

କେବେ କେବେ, ଆମେ, ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ସେବକମାନେ, ଅନେକ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଅନିଶ୍ଚିତତା ବୋକି ଚାଲୁଛୁ ଏବଂ ସେହି ଅନିଶ୍ଚିତତାରୁ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛୁ। ଆମର ଅନିଶ୍ଚିତତା ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରରେ ପ୍ରକାଶ ପାଏ।

- ଯଦି ମୋ ମନରେ ଏହି ଅସୁରକ୍ଷିତ ଭାବ ଥାଏ ଯେ, ଅନ୍ୟ କୌଣସି ପ୍ରଭୁଙ୍କ

ସେବକ ସମସ୍ତଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟି ଆକର୍ଷଣ କରିବେ ଏବଂ ଲୋକମାନେ ତାଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରିବେ, ତେବେ ମୁଁ କ୍ରମାଗତ ଭାବେ ଲୋକଙ୍କ ଆଖିରେ ନିଜକୁ ବଡ଼ କରି ଦେଖାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରେ। ମୋର ପ୍ରବାକ୍ସ ଗୁଡ଼ିକରେ ମୁଁ କେତେ ଅଭିଷିକ୍ତ ବା ଶକ୍ତିଶାଳୀ, କେବଳ ସେହି ବିଷୟର ଉଦାହରଣ ରହିଥାଏ। ମୋର ନାମ ଏବଂ ଚିତ୍ରଗୁଡ଼ିକୁ ସବୁଆଡ଼େ ଏପରି ଭାବେ ସଜାଯାଇଥାଏ, ଯେପରି ଲୋକମାନେ ମୋତେ କେବେହେଲେ ଭୁଲି ନଯାଆନ୍ତି।

- ଯଦି ମୋ ମନରେ ଏହି ଅସୁରକ୍ଷିତ ଭାବ ଥାଏ ଯେ, ଅନ୍ୟ କେହି ମୋ ଅପେକ୍ଷା ଭଲ ବାକ୍ୟ ପ୍ରଚାର କରିପାରନ୍ତି, ତେବେ ମୁଁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ତାଙ୍କ କଥା ଶୁଣିବାରୁ ବାରଣ କରେ।

- ଯଦି ମୁଁ ଭୟଭୀତ ଯେ ଲୋକମାନେ ମୋର ଚର୍ଚ୍ଚ ଛାଡ଼ି ଅନ୍ୟ ଚର୍ଚ୍ଚକୁ ଯାଇପାରନ୍ତି, ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଚର୍ଚ୍ଚକୁ ଯିବାକୁ ମନା କରେ। କିମ୍ବା ତାଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଖରାପ, ମୁଁ ମଞ୍ଚରୁ ସରାସରି କିମ୍ବା ପରୋକ୍ଷ ଭାବରେ କୁହେ ଯେ ଅନ୍ୟ ଚର୍ଚ୍ଚ ଭୁଲରେ ଅଛି।

- ଯଦି ମୁଁ ଈଶ୍ବର ଙ୍କ ସନ୍ତାନ ଭାବେ ନିଜ ପରିଚୟରେ ଅନିଶ୍ଚିତ ଅଛି, ତେବେ ମୁଁ ନିଜ ପରିଚୟକୁ ସେବକ ଭାବେ ଗଢ଼ି ନେଉଛି। ମୁଁ ଆଶା କରେ ଯେ ମୋତେ "ଈଶ୍ବର ଙ୍କ ଲୋକ" ବୋଲି ଡାକାଯିବ, ସଭାରେ ଆଗରେ ବସାଯିବ, ମଞ୍ଚ ଦିଆଯିବ ଇତ୍ୟାଦି। ଯଦି ମୋତେ ଗଣନା ପୁସ୍ତକ କରାଯାଏ ନାହିଁ କିମ୍ବା ପରିଚୟ ମିଳେ ନାହିଁ, ମୁଁ ଅପମାନିତ ଅନୁଭବ କରେ।

- ଯଦି ମୋ ମନରେ ଏହି ଅସୁରକ୍ଷିତ ଭାବ ଥାଏ ଯେ, ମୋ ସେବା କାର୍ଯ୍ୟରେ କେହି ଜଣେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସେବା କ୍ଷେତ୍ରରେ ମୋ ଅପେକ୍ଷା ଭଲ କରିପାରନ୍ତି, ତେବେ ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ ଦବାଇ ରଖେ, ସେମାନଙ୍କ କଣ୍ଠରୋଧ କରେ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ନିଜର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଅନୁଯାୟୀ ଆଗକୁ ବଢ଼ିବାରେ ବାଧା ସୃଷ୍ଟି କରେ।

- ଯଦି ମୁଁ ନିଜ ପରିଚୟରେ ଅନିଶ୍ଚିତ, ମୁଁ ସେହି ସମସ୍ତ ଧନୀ, ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଓ ପ୍ରଭାବଶାଳୀ ଲୋକମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ କହିଥାଏ ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ମୁଁ ଜାଣେ, ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ସହ ମୋର ସମ୍ପର୍କ ବିଷୟରେ କହି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଭାବିତ କରେ ଯେ ମୁଁ ସେହି ସ୍ତରରେ ଅଛି।

ଏହି ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାର ଆମେ ସେବକମାନେ ଭାବେ ଯାହା କରୁଛୁ, ସେଗୁଡିକ

ଗଭୀର ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ଅନିଶ୍ଚିତତାରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୁଏ, ଏବଂ ଆମେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନିକଟରେ ତାଙ୍କର କୃପା ଚାହିଁବା ଉଚିତ୍ ଯେପରି ଏହାକୁ ଆମ ଜୀବନରୁ ଦୂର କରିପାରିବା। ଆମେ ପ୍ରେରିତ ପାଉଲ ଙ୍କ ପରି ଏକ ସ୍ଥାନକୁ ଆସିବା ଉଚିତ୍, ଯିଏ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କ ଠାରୁ କୌଣସି ପରିଚୟ କିମ୍ବା ପ୍ରଶଂସାର ଆବଶ୍ୟକତା ରଖୁନଥିଲେ। ସେ ଜାଣୁଥିଲେ ଯେ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟରେ ତାଙ୍କର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣତା ଈଶ୍ବର ଙ୍କ ଠାରୁ ଆସେ, ଯିଏ ଆମକୁ ନୂତନ ନିୟମର ଯୋଗ୍ୟ ସେବକ କରିଛନ୍ତି। ଏହା ସବୁକିଛିକୁ ସ୍ଥିର କରେ ଏବଂ ସମସ୍ତ ଅନିଶ୍ଚିତତା ଓ ଧ୍ୟାନ ପାଇବାର ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ଦୂର କରେ।

ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କୁ ମଞ୍ଚ ଦିଅନ୍ତୁ ନାହିଁ

ଫିଲିପ୍ପୀୟ 1:15,16

15 କେହି କେହି ଈର୍ଷା ଓ ବିବାଦ ହେତୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ପ୍ରଚାର କରୁଅଛନ୍ତି ସତ୍ୟ, କିନ୍ତୁ ଆଉ କେହି କେହି ସଦ୍ଭାବରେ ତାହା କରୁଅଛନ୍ତି;

16 ମୁଁ ଯେ ସୁସମାଚାରର ପକ୍ଷ ସମର୍ଥନ କରିବା ନିମନ୍ତେ ନିଯୁକ୍ତ ରହିଅଛି, ଏହା ଜାଣି ଏକ ପକ୍ଷ ପ୍ରେମ ହେତୁ ତାହା କରନ୍ତି,

ଫିଲିପ୍ପୀୟ 2:3

ସ୍ୱାର୍ଥପରତା ଅବା ଅସାର ଗର୍ବ ହେତୁ କିଛି କର ନାହିଁ,...

ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ଲୋକମାନେ ସେବାରେ କରୁଥିବା ସବୁବେଳେ ପବିତ୍ର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରୁ ଜନ୍ମ ନେଇନଥାଏ। କିଛି ଲୋକ ଚର୍ଚ୍ଚକୁ ଆସନ୍ତି ଏବଂ ସେବାରେ ଯୋଗ ଦେବାକୁ ଚାହାନ୍ତି ତାଙ୍କର ନିଜସ୍ୱ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ପ୍ରଚାର କରିବା ପାଇଁ। ଜଣେ ନେତା ଭାବେ, ତୁମର ଦାୟିତ୍ୱ ହେଉଛି ଯେଉଁମାନଙ୍କର ହୃଦୟ ପବିତ୍ର ସେମାନଙ୍କୁ ବିଚାର କରି ସେମାନଙ୍କୁ ଉତ୍ସାହିତ କରିବା, ଏବଂ ଯେଉଁମାନେ ଭୁଲ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସହିତ ଆସନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ସୁଯୋଗ ଦେବା ପୂର୍ବରୁ ସେମାନଙ୍କୁ ତାଙ୍କର ହୃଦୟ ସଠିକ କରିବା ପାଇଁ ସମୟ ଦେବା। ଯଦି ମୁଁ କାହାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ବିଷୟରେ ନିଶ୍ଚିତ ନୁହେଁ, ମୁଁ ସାଧାରଣତଃ ସେମାନଙ୍କ ସହିତ "ପରୀକ୍ଷା"ର ଏକ ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ଯାଏ। ଏହା କରିବା ଏକ ବାଇବେଲିକ ଆଚରଣ। ପାଉଲୁସ ତୀମଥିଙ୍କୁ କହିଥିଲେ ଯେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଦୀକନ୍ଭାବେ ନିଯୁକ୍ତ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ପରୀକ୍ଷା କର। *"ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଥମେ ପରୀକ୍ଷିତ ହେଉନ୍ତୁ, ପୁଣି ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ ଦେଖାଗଲେ, ସେବକ ପଦରେ ନିଯୁକ୍ତ ହେଉନ୍ତୁ।"* (1 ତୀମଥି 3:10)। ମୁଁ ଦେଖେ ସେମାନେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସହିତ କିପରି ବ୍ୟବହାର

କରନ୍ତି। ସେମାନେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଅଧୀନରେ ସେବା କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛୁକ କି? ସେମାନେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସହିତ ଏକ ଦଳ ଭାବେ କାମ କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କି? ସେମାନେ ଚିହ୍ନଟ ନ ହୋଇ ସେବା କରିବାରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କି ନା ସେମାନେ ସମ୍ମୁଖରେ ଆସି କଥା କହିବାକୁ ଚାହାନ୍ତି? ସେମାନେ ନେତୃତ୍ୱର ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ଏବଂ ଦିଗ ସହିତ ସମନ୍ୱିତ କି, ନା ସେମାନେ "ନିଜ ମତ" ଚାଲାଇବାକୁ ଚାହାନ୍ତି ଏବଂ ତୁମେ ଯେପଥରେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ନେଉଛ ସେପଥରେ ଯିବାକୁ ଚାହାନ୍ତି ନାହିଁ? ଡିଭିଜନ ବିଭାଜନକୁ ନେଇଯାଏ, ତେଣୁ ଏହାକୁ ସଠିକ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ।

ତୁମେ ଯେଉଁ ଭୁଲ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଧ୍ୟାନ ଦେବାକୁ ପଡେ ସେମାନେ ବହୁ ପ୍ରକାରର ହୋଇପାରେ। ଲୋକମାନେ ସେବା କରିବାକୁ ଚାହାନ୍ତି କାରଣ ସେମାନେ ପରିଚିତ ହେବାକୁ ଏବଂ ଲୋକପ୍ରିୟ ହେବାକୁ ଭଲ ପାଆନ୍ତି। ଲୋକମାନେ ସେବା କରିବାକୁ ଚାହାନ୍ତି ଯେପରି ସେମାନେ ପରିଚୟ ପାଇବେ ଏବଂ ପରେ ଏହାକୁ ତାଙ୍କର ନିଜସ୍ୱ କିଛି ପ୍ରଚାର ପାଇଁ ବ୍ୟବହାର କରିବେ, ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ ତାଙ୍କର ନିଜ ସେବା କିମ୍ବା ବ୍ୟବସାୟ। ଲୋକମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଥମେ ପରୀକ୍ଷା କରି ସେମାନଙ୍କର ହୃଦୟ ସଠିକ ଅଛି କି ନାହିଁ ନିଶ୍ଚିତ କରି ପରେ ସେବାର ସୁଯୋଗ ଦେବା ଭଲ। ଜଣେ ନେତା ଭାବେ, ତୁମର ଜୀବନ ଉଦାହରଣ ଓ ଶିକ୍ଷାରେ ସଦା ଜୋର ଦିଅ ଯେ ଆମେ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କୁ ଏବଂ ତାଙ୍କର ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସେବା କରିବାବେଳେ ଆମର ହୃଦୟ ଓ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପବିତ୍ର ରଖିବା ଆବଶ୍ୟକ।

ଯେଉଁ ବିଷୟ ଆପଣ ବୁଝି ନାହାନ୍ତି, ତାହା ସହିତ ଯୁଦ୍ଧ (ବା ବିରୋଧ) କରନ୍ତୁ ନାହିଁ

ଯୋହନ 3:8

ବାୟୁ ଯେଉଁ ଦିଗରେ ଇଚ୍ଛା କରେ, ସେହି ଦିଗରେ ବହେ, ଆଉ ତୁମ୍ଭେ ତାହାର ଶବ୍ଦ ଶୁଣିଥାଅ, କିନ୍ତୁ ତାହା କେଉଁଠାରୁ ଆସେ ପୁଣି କେଉଁଠାକୁ ଯାଏ, ତାହା ଜାଣ ନାହିଁ; ଆତ୍ମାଙ୍କଠାରୁ ଜାତ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲୋକ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସେହିପ୍ରକାର।

ପ୍ରେରିତ 5:34,35,38,39

34 କିନ୍ତୁ ଗମଲୀୟେଲ ନାମକ ଜଣେ ଫାରୂଶୀ, ଯେ କି ବ୍ୟବସ୍ଥା-ଅଧ୍ୟାପକ ଓ ସମସ୍ତଙ୍କ ନିକଟରେ ସମ୍ମାନପାତ୍ର ଥିଲେ, ସେ ମହାସଭାରେ ଠିଆ ହୋଇ ପ୍ରେରିତମାନଙ୍କୁ କିଛି ସମୟ ନିମନ୍ତେ ବାହାର କରିଦେବାକୁ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ,

35 ପୁଣି ସେ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, ହେ ଇସ୍ରାଏଲୀୟ ଲୋକମାନେ, ଏମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଆପଣମାନେ

କ'ଣ କରିବାକୁ ଉଦ୍ୟତ ହେଉଅଛନ୍ତି, ସେ ବିଷୟରେ ସାବଧାନ ହେଉନ୍ତୁ।
38 ଏବେ ମୁଁ ଆପଣମାନଙ୍କୁ କହୁଅଛି, ଆପଣମାନେ ଏହି ଲୋକମାନଙ୍କ ପ୍ରତି କିଛି ନ କରି ସେମାନଙ୍କୁ ଛାଡ଼ିଦିଅନ୍ତୁ, କାରଣ ଏହି ମନ୍ତ୍ରଣା ବା ଏହି କର୍ମ ଯଦି ମନୁଷ୍ୟଠାରୁ ହୋଇଥାଏ, ତା'ହେଲେ ତାହା ଉଚ୍ଛିନ୍ନ ହୋଇଯିବ;
39 କିନ୍ତୁ ଯଦି ତାହା ଈଶ୍ୱରଙ୍କଠାରୁ ହୋଇଥାଏ, ତା'ହେଲେ ଆପଣମାନେ ସେମାନଙ୍କୁ ଉଚ୍ଛିନ୍ନ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେବେ ନାହିଁ, କାଳେ ଆପଣମାନେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଯୁଦ୍ଧ କରୁଅଛନ୍ତି ବୋଲି ଦେଖାଯିବେ।

ଆମ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କୁ କୌଣସି ଗୋଟିଏ ସୀମାରେ ବନ୍ଦ କରି ରଖିବା ଯାଇପାରେ ନାହିଁ। ବାଇବେଲ୍ଈଶ୍ୱର ଙ୍କୁ ପ୍ରକାଶ କରେ, କିନ୍ତୁ ସେ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ପାଇଁ ସୀମା (ଅର୍ଥାତ୍ସୀମାବଦ୍ଧତା) ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରେ ନାହିଁ। ଈଶ୍ୱର ତାଙ୍କର ବାକ୍ଯ କୁ କେବେ ଭଙ୍ଗ କରିବେ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ସେ ତାଙ୍କର ବାକ୍ଯ ରେ ସୀମିତ ନୁହନ୍ତି। ଈଶ୍ୱର ଆମକୁ ଦେଇଥିବା ପୁସ୍ତକଠାରୁ ବଡ଼। ତାଙ୍କର ପୁସ୍ତକ ଆମକୁ କହେ ଯେ ସେ ଅନନ୍ତ। ସେହିପରି ନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ ଈଶ୍ୱର ଏମିତି ନୂତନ କାମ କରିବେ ଯାହା ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଚକିତ କରିଈଶ୍ୱର । ଆମେ ପ୍ରାୟତଃ ଆଶା କରୁ ଯେ ଈଶ୍ୱର କେବଳ କିଛି ବିଶେଷ ପ୍ରକାରର ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଉପଯୋଗ କରିବେ, କିମ୍ବା ଈଶ୍ୱର କେବଳ କିଛି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପ୍ରକାରରେ ପ୍ରକାଶ ହେବେ ଇତ୍ୟାଦି। ଏବଂ ପରେ ଈଶ୍ୱର ଏମିତି କିଛି କରନ୍ତି ଯାହା ଆମର ବୁଝିବା ସକ୍ଷମତାଠାରୁ ବହୁତ ଦୂରେ, କିମ୍ବା ସେ ଏମିତି କାହାକୁ ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତି ଯାହାକୁ ଆମେ କେବେ ଆଶା କରିନଥିଲୁ। ଆମର ସାଧାରଣ ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ହେଉଛି ଏହାକୁ "ବିରୋଧ କରିବା" ଏବଂ ଏହାକୁ "ଭୁଲ" କିମ୍ବା ସେହି ପ୍ରକାରର କିଛି ଭାବରେ ବର୍ଗୀକୃତ କରିବା। ଏହା ଏକ ଭୁଲ ପ୍ରତିକ୍ରିୟା। ଯଦି ଆମେ ଦେଖୁଥିବା ଏହି ଅପେକ୍ଷିତ ନୁହେଁ ଏବଂ ଅସାଧାରଣ ପ୍ରକାଶ ଈଶ୍ୱର ବାକ୍ଯ ର ମୂଳ ସିଦ୍ଧାନ୍ତମାନଙ୍କୁ ବିରୋଧ କରୁନାହିଁ, ତେବେ ଏହା ଆମର ପ୍ରଚଳିତ ପଦ୍ଧତିରେ ମେଳ ଖାଉନଥିବାକୁ ନେଇ ଆମେ ତାହାକୁ ଆଲୋଚନା କରିବାରେ ସାବଧାନ ହେବା ଦରକାର। ଆମେ ଶିଖିବାକୁ ପଡେ ଯେ ଆତ୍ମା ଲୋକମାନଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ କରୁଥିବା କାମକୁ ଆମେ ବିରୋଧ କରିବା ଉଚିତ୍ନୁହେଁ, ଯଦିଓ ଏହା ଆମେ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିଥିବା ନିୟମକୁ ଭଙ୍ଗ କରୁଥାଏ।

କେବେ କେବେ, ଆମେ ଦେଖୁଥିବା କିଛି "ପ୍ରକାଶ" ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟ କିମ୍ବା କେବଳ ମନୁଷ୍ୟର ଶାରୀରିକ ଉତ୍ସାହରୁ ହେଉଛି କି ନୁହେଁ ତାହା ବିଚାର କରିବା

ସହଜ ନୁହେଁ। ସର୍ବୋତ୍ତମ କାମ ହେଉଛି କିଛି ପଛକୁ ହଟି ଦେଖିବା। କିଛି ସମୟ ଦିଅ। ଫଳ ପାଇଁ ଅପେକ୍ଷା କର। ଫଳ ଆପଣଙ୍କୁ କହିଈଶ୍ବର ଯେ ଏହା କେଉଁଠାରୁ ଆସିଛି।

ଆଉ ଏକ ଭୁଲ କାମ ହେଉଛି ଏହି ପ୍ରକାରର ଅସାଧାରଣ ଘଟଣା ବିଷୟରେ ମଞ୍ଚରୁ କଥା କହିବା ଆରମ୍ଭ କରିବା। ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ, ଯଦି ସହରର କୌଣସି ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସଭାରେ କିଛି ଅଜବ ଘଟୁଛି ଏବଂ ତୁମେ ନିଶ୍ଚିତ ନୁହେଁ ଯେ ଏହା ନିଶ୍ଚୟ ଈଶ୍ବର ରୁ କିମ୍ବା ମନୁଷ୍ୟ ତିଆରି କିମ୍ବା ଦେମୋନିକ ପ୍ରକାଶ, ତେବେ ଚୁପ୍ଚୁହ ଏବଂ କିଛି ସମୟ ଦିଅ। ଯଦି ତୁମେ ତୁମର ମଞ୍ଚରୁ ଏହା ବିଷୟରେ କଥା କହିବା ଆରମ୍ଭ କର, ସମ୍ଭାବନା ହେଉଛି ଯେ ତୁମେ କଥା କହିଥିବାରୁ ଲୋକମାନେ ଉତ୍ସୁକ ହେବେ ଏବଂ ସେମାନେ ନିଜେ ଦେଖିବାକୁ ଯିବେ। ଏହିପରି ଭାବରେ, ତୁମେ ଅଜାଣତେ ସେହି ଅଜବ ଘଟଣା ପାଇଁ ମୁକ୍ତ ବିଜ୍ଞାପନ ଦେଇଦେଲ। ଏବଂ ଅନେକଙ୍କୁ ତାହା ରେ ଖୋଜିବାକୁ ପଠାଇଦେଲ।। କିନ୍ତୁ ଯଦି ସେହି କାମ ନିଶ୍ଚୟ ଈଶ୍ବର ରୁ ଥାଏ ଏବଂ ତୁମେ ତାହାକୁ ଆଲୋଚନା କର, ତେବେ ତୁମେ ନିଜକୁ ଏମିତି ଏକ ସ୍ଥାନରେ ପାଇବ। ଯେଉଁଠାରେ ତୁମେ ସତ୍ୟ ଈଶ୍ବର କାର୍ଯ୍ୟର ବିରୋଧରେ ଯୁଦ୍ଧ କରୁଛ! ସେହିପରି ସର୍ବୋତ୍ତମ କାମ ହେଉଛି ଯାହାକୁ ତୁମେ ବୁଝିନଥାଅ ତାହାଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଯୁଦ୍ଧ କରିବା ନୁହେଁ। ଏହା ଈଶ୍ବର ଙ୍କର କାମ, ଏବଂ ସେ ଏହାକୁ ସର୍ବୋତ୍ତମ ଭାବରେ କିପରି ସମ୍ଭାଳିବେ ତାହା ଜାଣନ୍ତି।

ଲୋକମାନେ କହୁଥିବା ଏବଂ କରୁଥିବା କିଛି କାମ ତୁମର ସମୟର ଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ

ଉପଦେଶକ 7:21,22

21 ମଧ୍ୟ ଯେତେ କଥା କୁହାଯାଏ, ସେସବୁରେ ମନୋଯୋଗ କର ନାହିଁ; କଲେ କେଜାଣି ତୁମ୍ଭ ଦାସ ତୁମ୍ଭକୁ ଶାପ ଦେବାର ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣିବ;

22 କାରଣ ତୁମ୍ଭ ମନ ଜାଣେ ଯେ, ତୁମ୍ଭେ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସେହିପରି ବାରମ୍ବାର ଶାପ ଦେଇଅଛ।

ହିତୋପଦେଶ 20:3

ବିବାଦରୁ ନିବୃତ୍ତ ହେବାର ମନୁଷ୍ୟର ଗୌରବ; ମାତ୍ର ପ୍ରତ୍ୟେକ ମୂର୍ଖ ଲୋକ କନ୍ଦଳ କରେ।

ଆମେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସେବା କରିବା ପାଇଁ ଏଠାରେ ଅଛୁ। କିନ୍ତୁ, ଆମେ ଲୋକମାନଙ୍କ ଆଚରଣକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରୁନାହିଁ ଓ ସେଥିପାଇଁ ଦାୟୀ ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ।

ସେମାନଙ୍କର ପସନ୍ଦ ଓ ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ଆମେ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିପାରୁନାହିଁ। କେବେ କେବେ, ସେବାରେ ଲୋକମାନେ ସହଜରେ ଭୁଲିଯାନ୍ତି ଯେ ଆମେ ସେମାନଙ୍କୁ କିପରି ସେବା କରିଥିଲୁ। ଲୋକମାନେ ହଠାତ୍ ଆମ ବିଷୟରେ ତାଙ୍କର ମନ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରନ୍ତି। ଆରମ୍ଭରେ ସେମାନେ ଆମକୁ ସମର୍ଥନ ଓ ଉତ୍ସାହ ଦେଇଥାନ୍ତି, ଏବଂ ପରେ ହଠାତ୍ ସେମାନେ ଆଲୋଚନା କରନ୍ତି ଓ ସମସ୍ତ ଦୁର୍ବଳତା ଓ ଅପୂର୍ଣ୍ଣତାକୁ ଦେଖାନ୍ତି। ଲୋକମାନେ ଛାଡ଼ିଯାନ୍ତି। ଲୋକମାନେ ପ୍ରତିଶୋଧ ନିଅନ୍ତି । ଲୋକମାନେ ଆଲୋଚନା କରନ୍ତି। ଲୋକମାନେ ଭୁଲିଯାନ୍ତି। ଏହା ସବୁ ସେବାର ଅଂଶ। ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସେବକ ଭାବେ, ଆମେ ଭିତରୁ ଏତେ ସକ୍ତିଶାଳୀ ହେବା ଉଚିତ୍ ଯେ ଏପରି ଘଟଣା ଘଟିଲେ ମଧ୍ୟ, ଆମେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଡାକରେ ନିଷ୍ଠା ରଖି ଦୃଢ଼ଭାବରେ ଆଗକୁ ବଢୁଥାଉ।

ଏପରି କଥାଗୁଡ଼ିକୁ ତୁମ "ଚିନ୍ତା ସମୟ" ଦଖଲ କରିବାକୁ ଦିଅନାହିଁ। ସେଗୁଡ଼ିକୁ ତୁମକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରିବାକୁ ଦିଅନାହିଁ। ପ୍ରତିଶୋଧ ନେବା କିମ୍ବା ନିଜକୁ ସମର୍ଥନ କରିବା ପାଇଁ ଝଗଡାରେ ପଡ଼ିବା ନାହିଁ। କୌଣସି ମୂର୍ଖ ଏହା କରିପାରେ। ବରଂ, ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବାକୁ ଶିଖ ଓ ଯେ ଆଘାତ କିମ୍ବା ବେଦନା ଅନୁଭବ କରୁଛ, ସେଥିକୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ସମର୍ପଣ କର ଓ ପରମେଶ୍ୱର ତୁମକୁ ଯାହା କରିବାକୁ ଡାକିଛନ୍ତି, ସେହି କାମରେ ଆଗକୁ ବଢୁଥାଅ।

ମୁଁ ଲୋକମାନଙ୍କଠାରୁ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ଶୁଣିଛି—ମୁଁ କିପରି ପ୍ରଚାର କରେ, କେମିତି ପୋଷାକ ପିନ୍ଧେ, ମୋର ଆଚରଣ, ମୋର ସ୍ୱଭାବ, ମୁଁ କିପରି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ନେତୃତ୍ୱ ଦିଏ ଇତ୍ୟାଦି। ମୁଁ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଶୁଣେ। ଯଦି ସେମାନଙ୍କ କଥାରେ କିଛି ମୂଲ୍ୟବାନ ଥାଏ, ମୁଁ ତାହାକୁ ଗ୍ରହଣ କରେ। ଯଦି ସେହିଟା ଏମିତି ଆଲୋଚନା ଯାହା କୌଣସି ଉପକାରୀ କଥା ଆଣେନାହିଁ, ମୁଁ ସେଥିକୁ ଛାଡ଼ିଦିଏ। ସେବାରେ, ଆମେ ଦୃଢ଼ ହେବା ଉଚିତ୍ ଓ ଲୋକମାନେ କଣ କହନ୍ତି କିମ୍ବା କରନ୍ତି, ସେଥିରେ ସହଜରେ ଅସ୍ଥିର ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ।

ଅପରାଧବୋଧକୁ ଛାଡ଼ିଦିଅ—ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସହିତେ ବୋହି ନେବାର ଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ

ଗାଲାତୀୟ 4:11,12

[11] ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ମୁଁ ଯେଉଁ ପରିଶ୍ରମ କରିଅଛି, କାଳେ ତାହା ବ୍ୟର୍ଥ ହୁଏ, ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମୋହର ଏହି ଭୟ ହେଉଅଛି।

12 ହେ ଭାଇମାନେ, ମୁଁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ନିବେଦନ କରୁଅଛି, ତୁମ୍ଭେମାନେ ମୋ' ପରି ହୁଅ, କାରଣ ମୁଁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ପରି ହୋଇଅଛି। ତୁମ୍ଭେମାନେ ମୋ' ପ୍ରତି କୌଣସି ଅନ୍ୟାୟ କରି ନାହଁ।

ପ୍ରେରିତ ପାଉଲ ଗାଲାତୀୟ ବିଶ୍ୱାସୀମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବହୁତ ନିରାଶ ଓ ହତୋତ୍ସାହିତ ହୋଇପାରୁଥିଲେ। ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱାସରେ ଆଣିବା ପାଇଁ ବହୁତ ପରିଶ୍ରମ କରିଥିଲେ, ତଥାପି ସେମାନେ ସହଜରେ ଅନ୍ୟ ଲୋକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭାବିତ ହେଲେ, ଯେମାନେ କହୁଥିଲେ ଯେ ପୁରୁଣା ନିୟମର କିଛି ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅବଶ୍ୟ ପାଳନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ। ଦେଖାଯାଉଥିଲା ଯେ ପାଉଲ ଙ୍କ ପରିଶ୍ରମ ବ୍ୟର୍ଥ ହୋଇଗଲା। ତଥାପି, ଏପରି ପରିସ୍ଥିତିରେ, ପାଉଲ ନିଜକୁ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ଆଦର୍ଶ ଭାବେ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରି କହିଲେ, *"ତୁମ୍ଭେମାନେ ମୋ' ପ୍ରତି କୌଣସି ଅନ୍ୟାୟ କରି ନାହଁ।"* (ଗାଲାତୀୟ 4:12)। ଗାଲାତୀୟମାନେ କରିଥିବା କୌଣସି କାମ ପାଉଲ ଙ୍କୁ ଅପମାନିତ କରିନଥିଲା କିମ୍ବା ତାଙ୍କୁ ଆଘାତ ଦେଇନଥିଲା।

ପୂର୍ବରୁ, ପାଉଲ ଙ୍କର ବର୍ଣ୍ଣବା ଓ ଯୋହନ ମାର୍କ ସହ ଏକ ପରିସ୍ଥିତି ହୋଇଥିଲା, ଯେଉଁଠାରେ ଯୋହନ ମାର୍କ ବିଷୟରେ ମତଭେଦ ହେତୁ ପାଉଲ ଓ ବର୍ଣ୍ଣବା ଅଲଗା ହୋଇଗଲେ (ପ୍ରେରିତ 15:37-39)। ପରେ, ପାଉଲ ଯେତେବେଳେ ଯୋହନ ମାର୍କଙ୍କୁ ବୃଦ୍ଧି ଓ ପକ୍ୱ ହେଉଥିବା ଦେଖିଲେ, ସେ ତାଙ୍କୁ ପୁଣି ଗ୍ରହଣ କଲେ, ସେବାରେ ସହକର୍ମୀ କରିଲେ ଓ ତାଙ୍କୁ ଉନ୍ନତ କଲେ। ସେ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଦ୍ୱେଷ କିମ୍ବା ଅପମାନ ଧାରଣ କରିନଥିଲେ। ପୂର୍ବତନ କଥାଗୁଡ଼ିକୁ ପଛେ ଛାଡ଼ିଦିଆଗଲା। ପାଉଲ ତାଙ୍କର ପତ୍ରଗୁଡ଼ିକରେ ଯୋହନ ମାର୍କ ବିଷୟରେ କଣ ଲେଖିଛନ୍ତି, ତାହା ବିଚାର କର।

2 ତୀମଥି 4:11
କେବଳ ଲୂକ ମୋ' ସହିତ ଅଛନ୍ତି। ମାର୍କଙ୍କୁ ତୁମ୍ଭ ସଙ୍ଗରେ ଘେନି ଆସ, କାରଣ ମୋହର ସେବା ନିମନ୍ତେ ସେ ଉପକାରୀ।

ଫିଲୀମୋନ 1:24
ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଅନୁଗ୍ରହ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ଆତ୍ମାର ସହବର୍ତ୍ତୀ ହେଉ।

କଲସୀୟ 4:10
ମୋହର ସହବନ୍ଦୀ ଆରିସ୍ତାର୍ଖ ପୁଣି ବର୍ଣ୍ଣବ୍ବାଙ୍କ କୁଟୁମ୍ବୀୟ ଭ୍ରାତା ମାର୍କ (ଏହାଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଆଦେଶ ପାଇଅଛ; ସେ ଯଦି ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆସନ୍ତି, ତେବେ ତାଙ୍କୁ ଗ୍ରହଣ କର) ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କାର ଜଣାଉ ଅଛନ୍ତି,

ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସେବକମାନେ ଭାବେ, ଆମେ ଶିଖିବାକୁ ପଡ଼େ ଯେ ଲୋକମାନଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ଆମକୁ ଅପମାନିତ କରିବାକୁ ଦିଅନାହିଁ। ଏବଂ ଯଦି ଅପମାନ ଆସିଥାଏ ମଧ୍ୟ, ଆମେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ପଛେ ଛାଡ଼ିଦେଇ ପରମେଶ୍ୱର ଆଜି ଯାହା ନୂତନ କାମ କରୁଛନ୍ତି, ସେଥିରେ ଚାଲିବାକୁ ଶିଖିବା ଉଚିତ୍।

ଲୋକମାନେ ବୃଦ୍ଧି କରନ୍ତି, ଲୋକମାନେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୁଅନ୍ତି—ତେଣୁ ଛାଡ଼ିଦେବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ରୁହ

ପରମେଶ୍ୱର ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଆମ ଜୀବନରେ ଏକ ଋତୁ ପାଇଁ ପଠାନ୍ତି। ଲୋକମାନେ ଆସନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଯିବେ ମଧ୍ୟ। କେବଳ କିଛି ଲୋକ ଆରମ୍ଭରୁ ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମ ସହ ଯାତ୍ରା ପୁସ୍ତକକରିବେ। ଅଧିକାଂଶ ଲୋକ ଆମ ସହ କେତେକ ସମୟ ପାଇଁ, ଯାତ୍ରାର ଏକ ଅଂଶ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆସିଥାନ୍ତି। କେହି କେହି ଛୋଟ ଶିଶୁ ଭାବେ କିମ୍ବା ବିଶ୍ୱାସରେ ନୂତନ ଭାବେ ଆସନ୍ତି। ଆମେ ସେମାନଙ୍କୁ ବୃଦ୍ଧି, ପକ୍ୱ ଓ ପରମେଶ୍ୱର ସହ ତାଙ୍କର ଚାଲିଚାଳରେ ଓ ସେବାରେ ଉନ୍ନତ ହେଉଥିବାକୁ ଦେଖିବାର ସୁଯୋଗ ପାଉ। ଏବଂ ପରେ ଏକ ସମୟ ଆସେ, ଯେତେବେଳେ ସମ୍ଭବତଃ ପରମେଶ୍ୱର ସେମାନଙ୍କୁ ଅନ୍ୟ କୌଣସି କାମ ଓ ସେବାକ୍ଷେତ୍ରରେ ପଠାଇବାକୁ ଚାହାନ୍ତି। କେହି କେହି ସ୍ଥାନୀୟ ମଣ୍ଡଳୀର ସୀମା ବାହାରେ ସେବା ରଖିପାରନ୍ତି। କେହି ଆମକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ପ୍ରଭାବର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆଗକୁ ବଢ଼ିପାରନ୍ତି। ଆଉ କେହି କେହି ସେ ସମୟରେ ତାଙ୍କୁ ଯାହା ଆକର୍ଷିତ କରେ, ସେହି ଦିଗକୁ ଯିବାକୁ ଚୟନ କରନ୍ତି। ଯେପରି ସ୍ଥିତି ହେଉ, ଆମେ ଲୋକମାନଙ୍କ ଜୀବନକୁ ଧରି ରଖିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ। ଯେପରି ଆମେ ସେମାନଙ୍କୁ ସ୍ନେହରେ ଓ ସହଜରେ ସ୍ୱାଗତ କରିଥିଲୁ, ସେପରି ସେମାନଙ୍କୁ ଆଶୀର୍ବାଦ କରି ଓ ପରମେଶ୍ୱର ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଯାହା ରଖିଛନ୍ତି, ସେଥିରେ ଯିବାକୁ ଛାଡ଼ିଦେବାକୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ ରହିବା ଉଚିତ୍। ପରମେଶ୍ୱର ଯଦି ସେମାନଙ୍କୁ ପଠାଇଥିଲେ, ସେମାନଙ୍କୁ ପୁଣି ଅନ୍ୟ ଦିଗକୁ ନେବାର ଅଧିକାର ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର ଅଛି।

କେବେ କେବେ, ଆମେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଧରି ରଖିଥାଉ ଓ ସେମାନଙ୍କୁ ଯିବାକୁ ଦେବାକୁ ଚାହୁଁନାହିଁ। ଏକ ଆସକ୍ତି ଗଢ଼ିଉଠେ ଓ ଆମେ ଭାବୁଥାଉ ଯେ ସେମାନେ ତାଙ୍କର "ଜୀବନ" ଆମକୁ ଦେବାକୁ ବାଧ୍ୟ, ତେଣୁ ସେମାନେ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଓ ଅନ୍ୟକୋଉଁଠି ଯିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ। କେବେ କେବେ, ସେମାନଙ୍କ ଯାଇଯିବାରେ ଯେ "ଶୂନ୍ୟତା" ସୃଷ୍ଟି ହେବ, ତାହା ପାଇଁ ଆମେ ଭୟଭୀତ ହୁଅ। ସମ୍ଭବତଃ ଏହା

ଆମକୁ ଅପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ବା କିଛି ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ଲାଗିବାକୁ ବାଧ କରିପାରେ ଯେ ସେମାନେ ତାଙ୍କର ସେବାରେ ଆଗକୁ ବଢ଼ିବା ପାଇଁ ଅନ୍ୟକୋଉଁଠି ଯିବାକୁ ପଡ଼ିଲା। ଏହା ସବୁ ଅଧର୍ମୀୟ "ମାନସିକ" ଆସକ୍ତି, ଯାହା ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତାର ଆକୃତି ଧାରଣ କରେ, କିନ୍ତୁ ପ୍ରକୃତରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ବାଧା ଦେଉଛି। ଆମେ ଏହିପରି କଥାରୁ ସତର୍କ ରହିବା ଓ ପ୍ରଭୁ ଯେପରି ନେତୃତ୍ୱ କରନ୍ତି, ସେପରି ଆନନ୍ଦ ଓ ଆଶୀର୍ବାଦ ସହିତ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଛାଡ଼ିଦେବାକୁ ଶିଖିବା ଉଚିତ୍। ଏବଂ ଯଦି ପ୍ରଭୁ ସେମାନଙ୍କୁ ପୁଣି ଫେରାଇ ଆଣନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ସ୍ୱାଗତ କର!

ଚାଟୁକାରିତା—ଚାଟୁକାରିତା ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତୁ ନାହିଁ କିମ୍ବା କାହାର ଚାଟୁକାରିତା କରନ୍ତୁ ନାହିଁ

ହିତୋପଦେଶ 20:19

ଯେ ଖଟୁଆ ହୋଇ ବୁଲେ, ସେ ଗୁପ୍ତ କଥା ପ୍ରକାଶ କରେ; ଏନିମନ୍ତେ ଯେ ଆପଣା ଓଷ୍ଠ ଖୋଲା ରଖେ, ତାହା ସଙ୍ଗରେ ବ୍ୟବହାର କର ନାହିଁ।

ହିତୋପଦେଶ 28:23

ଜିହ୍ୱାରେ ଚାଟୁବାଦ କରିବା ଲୋକ ଅପେକ୍ଷା ମନୁଷ୍ୟକୁ ଅନୁଯୋଗ କରିବା ଲୋକ ଶେଷରେ ଅଧିକ ଅନୁଗ୍ରହ ପାଏ।

ହିତୋପଦେଶ 29:5

ଯେଉଁ ଲୋକ ଆପଣା ପ୍ରତିବାସୀର ଚାଟୁବାଦ କରେ, ସେ ତାହାର ପାଦ ପାଇଁ ଜାଲ ପ୍ରସାରେ।

ଏହା ସତ୍ୟ ଯେ କେବେ କେବେ ଲୋକମାନେ ତୁମର ସେବା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରକୃତରେ ଆଶୀର୍ବାଦିତ ହୁଅନ୍ତି ଏବଂ ସେମାନେ ସତ୍ୟସାରରେ ଆସି ତୁମକୁ କୁହନ୍ତି ଯେ ସେମାନେ ସ୍ପର୍ଶିତ ଓ ଉତ୍ସାହିତ ହୋଇଛନ୍ତି। ଏହା ଠିକ୍ ଅଟେ। କିନ୍ତୁ, ଏହା ମଧ୍ୟ ଖୁବ ସାଧାରଣ ଯେ କିଛି ଲୋକ ଅଛନ୍ତି ଯେମାନେ ପ୍ରଚାରକମାନଙ୍କୁ କିପରି ଠିକ୍ ଭାବରେ ଖୁସି କରିବାକୁ ଜାଣନ୍ତି। ପ୍ରତ୍ୟେକ ବାର୍ତ୍ତା ପରେ ସେମାନେ ତୁମକୁ କୁହିବେ ଯେ ଏହା ଠିକ୍ ସମୟର କଥା ଥିଲା, ପ୍ରକାଶନରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଥିଲା ଓ ସେହି ଦିନ ତୁମେ ବହୁତ ଅଭିଷିକ୍ତ ଥିଲା। ସେମାନେ କହିପାରନ୍ତି ଯେ ତୁମେ ସହରର ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ପ୍ରଚାରକ, ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ପାଳକ, ସର୍ବାଧିକ ଅଭିଷିକ୍ତ ସୁସମାଚାର ପ୍ରଚାରକ ଇତ୍ୟାଦି। ଏପରି ଚାଟୁକାରିତାରେ ପଡ଼ିଯିବା ସହଜ। ଯଦି ଆମେ ସତର୍କ ନ ରହୁ, ତେବେ ଆମେ ଏମିତି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଆମ ପାଖରେ ରଖିବାକୁ ଭଲପାଇବୁ, କାରଣ ସେମାନେ

ଆମକୁ ଫୁଲାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି ଓ ଆମକୁ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବ ଦେଇଥାନ୍ତି। ଶୀଘ୍ର ଆମେ ଏପରି କଥାରେ ଏତେ ଅଭ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଯାଉ ଯେ ଯେକୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ଯଦି ଆମକୁ ପ୍ରଶ୍ନ କରେ କିମ୍ବା ଆମର ଚିନ୍ତାଧାରା ବିପରୀତ କିଛି ମତ ଦେଇବାକୁ ଚାହେଁ, ଆମେ ସେଥିକୁ ସହି ପାରୁନାହିଁ। ଆମେ ଚାଟୁକାରିତାର ଜାଲରେ ଆବଦ୍ଧ ହୋଇଯାଉ। ଆମ ପାଦ ସେହି ଜାଲରେ ଫସିଯାଏ।

ଯେତେବେଳେ କେହି ତୁମକୁ ପ୍ରଶଂସା କରେ, ତୁମ ହୃଦୟରେ ସେହି ପ୍ରଶଂସା ଓ କୃତଜ୍ଞତାକୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପାଖକୁ ଫେରାଇଦିଅ। *"ହେ ସଦାପ୍ରଭୋ, ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ନୁହେଁ, ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ତୁମ୍ଭ ଦୟା ଓ ତୁମ୍ଭ ସତ୍ୟତା ସକାଶେ ଆପଣା ନାମକୁ ଗୌରବାନ୍ୱିତ କର।"* (ଗୀତସଂହିତା 115:1)। ନିଜକୁ ସ୍ମରଣ କରାଅ ଯେ ତୁମେ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କ ଠାରୁ ସମ୍ମାନ ଗ୍ରହଣ କରିବା ପାଇଁ ଏଠାରେ ନୁହଁ (ଯୋହନ 5:41) ଏବଂ ତୁମ ପାଇଁ ସ୍ୱର୍ଗର ପ୍ରଶଂସା ମନୁଷ୍ୟଙ୍କ ପ୍ରଶଂସାଠାରୁ ଅଧିକ ମହତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ (ଯୋହନ 5:44)। ଯେକୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ତୁମକୁ ଚାଟୁକାରିତା କରୁଛି, ସେଥିକୁ ସହଜରେ ବୁଝିବାକୁ ଶିଖ। ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି କଥା କହିବାବେଳେ, ସେ କହୁଥିବା କଥାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ନାହିଁ। ଏହାକୁ ତୁମ ଉପରୁ ପାଣି ହାଁସର ପିଠିରୁ ଝରିଯିବା ପରି ଛାଡ଼ିଦିଅ। ତୁମେ ଜାଣ ଯେ ଚାଟୁକାରିତା ଏକ ବିପଦଜନକ ଜାଲ ଯାହା ତୁମକୁ ଫସାଇପାରେ। ଏହାକୁ ତୁମ ମନରେ ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ ମଧ୍ୟ ଦିଅନାହିଁ। ଏବଂ ସେହି ପରି, କେବେ ମଧ୍ୟ କାହାକୁ ଚାଟୁକାରିତା କରିବା ନାହିଁ। ଯଦି ତୁମେ କାହାକୁ ପ୍ରଶଂସା କରିବାକୁ, ଉତ୍ସାହିତ କରିବାକୁ କିମ୍ବା ଭଲ କାମ ପାଇଁ ଅଭିନନ୍ଦନ ଜଣାଇବାକୁ ଚାହ, ସେଥିକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସତ୍ୟତା ସହିତ କର।

ଆପଣ ଲୋକମାନଙ୍କର ବିଚାର ବା ମତାମତ ଶୁଣିପାରନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଶେଷ ନିଷ୍ପତ୍ତି ଆପଣଙ୍କର ହିଁ ହେବା ଉଚିତ

1 କରିନ୍ଥୀୟ 3:13,14

13 ତାହାହେଲେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜଣର କର୍ମ କିପ୍ରକାର, ତାହା ପ୍ରକାଶ ପାଇବ, କାରଣ ସେହିଦିନ ତାହା ପ୍ରକାଶ କରିବ, ଯେଣୁ ସେହିଦିନ ଅଗ୍ନି ସହିତ ପ୍ରକାଶିତ ହେବ, ଆଉ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲୋକର କର୍ମ କିପ୍ରକାର, ସେହି ଅଗ୍ନି ପରୀକ୍ଷା କରିବ।

14 ଯେ ଯାହା ନିର୍ମାଣ କରିଅଛି, ତା'ର ସେହି କର୍ମ ଯଦି ରହିବ, ତେବେ ସେ ପୁରସ୍କାର ପାଇବ;

2 କରିନ୍ଥୀୟ 5:10
କାରଣ ଭଲ ହେଉ ବା ମନ୍ଦ ହେଉ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜଣ ଆପଣା ଶରୀର ଦ୍ୱାରା କୃତ କର୍ମାନୁସାରେ ଫଳ ପାଇବା ନିମନ୍ତେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ବିଚାରାସନ ଛାମୁରେ ଆମ୍ଭ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପ୍ରକାଶିତ ହେବାକୁ ହେବ।

ଆମେ ଯେ କାର୍ଯ୍ୟସେବା କରୁଛୁ, ସେଥିରେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଜଡ଼ିତ କରିବା ଓ ଈଶ୍ୱର ଆମକୁ ଯେ ଦର୍ଶନ ଦେଇଛନ୍ତି, ସେଥିକୁ କିପରି ପୂରଣ କରିବାକୁ ହେବ ବୋଲି ସେମାନଙ୍କର ଧାରଣା ଓ ପରାମର୍ଶଗୁଡ଼ିକୁ ଜଣେଇବା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଜରୁରୀ। ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରେ, ଏକ ଆତ୍ମିକ ନେତା ଭାବେ ଏହା ଜାଣିବା ମଧ୍ୟ ଜରୁରୀ ଯେ ଶେଷରେ ଈଶ୍ୱର ତା ଆମ ଜୀବନ ଓ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ଘଟିଥିବା ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ଆମକୁ ଦାୟୀ ଧରିବେ। ଲୋକମାନେ ବହୁତ ଧାରଣା ଦେବେ। ଧାରଣା ଦେବା ସହଜ, କିନ୍ତୁ ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ କେଉଁଗୁଡ଼ିକୁ ଈଶ୍ୱର ତା ଆମକୁ ଅନୁସରଣ କରିବାକୁ ଚାହାନ୍ତି ଓ ସେଗୁଡ଼ିକୁ କିପରି କାର୍ଯ୍ୟରୂପ ଦେବାକୁ ହେବ, ତାହା ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବା ଓ ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେଥିରେ ଅଟଳ ରହିବାକୁ କାହାର ଦାୟିତ୍ୱ ରହିଛି। ଏହା ନେତୃତ୍ୱ ଦଳର ଦାୟିତ୍ୱ ଏବଂ ଶେଷରେ ସ୍ଥାନୀୟ ସଭା କିମ୍ବା ସେବାକାର୍ଯ୍ୟର ପ୍ରଧାନ ନେତାଙ୍କର ଦାୟିତ୍ୱ। ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଛିଡ଼ା ହେବି, ସେତେବେଳେ ମୁଁ ଏହା କହି ବାହାନା କରିପାରିବି ନାହିଁ ଯେ, ମୁଁ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ କେବଳ ଏଥିପାଇଁ କଲି କାରଣ କେହି ଜଣେ ତାହାକୁ ଏକ ଭଲ ବିଚାର ବୋଲି କହିଥିଲେ। ଏହା ସହିତ ମୁଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ କହିପାରିବି ନାହିଁ ଯେ ମୁଁ କିଛି କରିନଥିଲି କାରଣ କେହି ମୋତେ ତାହା କରିବାକୁ ବାରଣ କରିଥିଲେ। ମୁଁ ନିଜେ ଦାୟୀ ହେବି ଏବଂ ଯାହା କରାଗଲା ଓ ଯାହା କରାଯାଇନଥିଲା ସେଥିପାଇଁ ଉତ୍ତର ଦେବାକୁ ପଡିବ। ତେଣୁ, ଏହି ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ ଲୋକମାନଙ୍କର ସମସ୍ତ ଧାରଣା, ପରାମର୍ଶ ଓ ସୁପାରିଶକୁ ଶୁଣନ୍ତୁ ଓ ପରୀକ୍ଷା କରନ୍ତୁ।

କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଆପଣଙ୍କୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିବାକୁ ଦିଅନ୍ତୁ ନାହିଁ

ମୁଁ ଶିଖିଥିବା ଜିନିଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ହେଲା—ମୁଁ ଏତେ ସୁଦୃଢ଼ ଓ ନିଶ୍ଚିତ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ଯେ ମୁଁ କୌଣସି "ଶକ୍ତିଶାଳୀ" ବ୍ୟକ୍ତି (ଜଗତୀୟ ଅର୍ଥରେ) କୁ ଈଶ୍ୱର ତା ମୋତେ ଯେ କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ଡାକିଛନ୍ତି, ସେଥିକୁ କିପରି କରିବି ବୋଲି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେବାକୁ ଦିଅନି। କେବେ କେବେ, ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଲୋକମାନେ—ବ୍ୟବସାୟୀ, ଧନୀ ଲୋକ, ପ୍ରସିଦ୍ଧ ବ୍ୟକ୍ତି, ବୁଦ୍ଧିଜୀବୀ—ସରାସରି କିମ୍ବା ପରୋକ୍ଷ ଭାବରେ ପ୍ରଚାର କରିବା ପାଇଁ ସୁଯୋଗ ଚାହାନ୍ତି, ପାଳକ ଙ୍କୁ ପ୍ରଭାବିତ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତି କିମ୍ବା

"ଭଲ ଭାବରେ" ପାଳକ ଙ୍କୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିବାକୁ ବା କହିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତି ଯେ ସେ କଣ କରିବା ଉଚିତ୍। ଆମେ ଆମର ଅବସ୍ଥାନରେ ଦୃଢ଼ ରହିବାକୁ ଶିଖିବା ଆବଶ୍ୟକ। ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେହି କେହି ସତ୍ୟସାର ଓ ଭଲ ମନୋଭାବରେ ଥାଇପାରନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରବୃତ୍ତି ଓ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଭୁଲ। ଅଜ୍ଞାଣିରେ ସେମାନେ ଭାବନ୍ତି ଯେ ଜଗତରେ ସେମାନଙ୍କର ସଫଳତା—ଧନ, ପ୍ରଭାବ, ପଦବୀ ଓ ଅନୁଭବ—ସେମାନଙ୍କୁ ସ୍ୱତଃସ୍ଫୂର୍ତ୍ତ ଭାବରେ ମଞ୍ଚ ପଛରେ ଥିବା ସ୍ଥାନ କିମ୍ବା ପାଳକ, ସଭା କିମ୍ବା ସେବାକାର୍ଯ୍ୟକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ / ପ୍ରଭାବିତ କରିବାର ଅଧିକାର ଦେଇଥାଏ। ଏହାଠାରୁ ଅଧିକ ଭୁଲ କିଛି ହୋଇପାରେ ନାହିଁ!

ପାଳକ ମାନେ ଭାବେ, ଯେପରି ଆମେ ଲୋକମାନଙ୍କର ଧାରଣା / ଶୁଣିପାରିବା, ସେପରି ଆମେ ଜାଣିବା ଆବଶ୍ୟକ ଯେ ସେମାନଙ୍କର ସୀମା କେଉଁଠି ଶେଷ ହୁଏ ଓ ଆମର ଅଧିକାର କେଉଁଠି ଆରମ୍ଭ ହୁଏ—ଏକ ଏମିତି କ୍ଷେତ୍ର ଯେଉଁଠାରେ ଆମେ ଶେଷ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବାକୁ ପଡିବ ଓ ଦର୍ଶନ, ମଞ୍ଚ, ସଭା ଓ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ଈଶ୍ୱର ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଦାୟୀ ହେବାକୁ ପଡିବ। ଆମେ ଏତେ ସୁଦୃଢ଼ ଓ ନିଶ୍ଚିତ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ଯେ ଆମେ "ନା" କହିପାରିବା, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ସେମାନଙ୍କୁ ଜଣାଇଦେବାକୁ ପାରିବା ଯେ ସୀମା କେଉଁଠି ଆଙ୍କାଯାଇଛି, ଯାହା ପରେ ସେମାନେ ଅତିକ୍ରମ କରିପାରିବେ ନାହିଁ।

ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରେ, ଆମେ ନିଶ୍ଚୟ ଭାବେ ସେହି ବିଶ୍ୱାସୀମାନଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଈଶ୍ୱର ତା କରୁଥିବା କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଉତ୍ସାହିତ ଓ ଉଦ୍ଯାପନ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛୁ, ଯେମାନେ ପୃଥିବୀରେ ଧନ, ପଦବୀ, ପ୍ରଭାବ ଇତ୍ୟାଦି ରଖନ୍ତି। ଈଶ୍ୱର ତା ସେମାନଙ୍କୁ ଏହାଦ୍ୱାରା ଆଶୀର୍ବାଦ କରିଛନ୍ତି। ଆମେ ସେମାନଙ୍କୁ ଈଶ୍ୱର ରାଜ୍ୟ ପାଇଁ ମହାନ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ସକ୍ତିଶାଳୀ ଓ ସଜ୍ଜ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛୁ। ତଥାପି, ଆମେ ଏହା କରିବା ସମୟରେ ଆମର ସ୍ଥାନ—ଆମ ପାଖରେ ଅର୍ପିତ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ଓ ଯେ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆମେ ଦାୟୀ, ସେଥିରେ କୌଣସି ସମ୍ନତି କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ। ଆମେ ବିଶ୍ୱାସୀମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଜଣାଇବାକୁ ପଡିବ ଯେ ପୃଥିବୀରେ ସେମାନଙ୍କର ସଫଳତା ସ୍ୱତଃସ୍ଫୂର୍ତ୍ତ ଭାବରେ ସ୍ଥାନୀୟ ସଭା କିମ୍ବା ସେବାକାର୍ଯ୍ୟରେ ଭୂମିକା, ପଦବୀ କିମ୍ବା କଥା କହିବାର ଅଧିକାର ଦେଇ ନାହିଁ।

ମୁଁ ଏମିତି ନେତୃତ୍ୱକୁ ସମର୍ଥନ କରୁନି ଯାହା କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ଦାୟୀ ନୁହେଁ।

ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରେ, ମୁଁ ଦୃଢ଼ଭାବେ ବିଶ୍ୱାସ କରେ ଯେ ନେତାମାନେ ଭାବେ, ଆମେ କେବଳ ଈଶ୍ୱର ତା ଓ ଆମର ପରିବାର ପାଇଁ ନୁହେଁ, ବରଂ ଆମ ଉପରେ ଥିବା ନେତାମାନଙ୍କ ପାଇଁ, ପରିଚାଳନା ଓ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରୁଥିବା ସଂସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକ ପାଇଁ ଓ ଯେମାନଙ୍କୁ ଆମେ ନେତୃତ୍ୱ ଦେଉଛୁ ଓ ସେବା କରୁଛୁ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଦାୟୀ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ। ଆମ ଜୀବନ ଏମିତି ହେବା ଉଚିତ୍ ଯେ କେହି ମଧ୍ୟ ଆମକୁ କୌଣସି ବିଷୟରେ ପରୀକ୍ଷା କରିପାରିବେ ଓ ଆମେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଅନ୍ତଃକରଣ ସହିତ ସେମାନଙ୍କୁ ଉତ୍ତର ଦେଇପାରିବା। ଆମେ ମିଥ୍ୟା ଜୀବନ ଜୀବନ୍ତୁ ନାହିଁ। ମୁଁ ଏଠାରେ ଯାହା ସୁପାରିଶ କରୁଛି, ସେହିଟା ହେଲା—କେବଳ ଧନ, ପଦବୀ, ଶକ୍ତି, ସଫଳତା କିମ୍ବା ପ୍ରଭାବ ଥିବା ଦେଖି କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ନେତା ଭାବେ ଆପଣଙ୍କୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିବାକୁ ଦିଅନ୍ତୁ ନାହିଁ।

ନେତୃତ୍ୱର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ହେବା ଓ ପରସ୍ପର ପ୍ରତି ଅନୁଗତ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ, କାରଣ ତାହା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରେ ପବିତ୍ର ଅଟେ। ମାତ୍ର କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟର ପ୍ରଭାବରେ ଏପରି ବଶୀଭୂତ ହୁଅ ନାହିଁ, ଯଦ୍ଦ୍ୱାରା ତୁମ୍ଭେ କେବଳ ତାହାରି ଇଚ୍ଛା ପୂରଣ କରି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରଦତ୍ତ ସେବା କାର୍ଯ୍ୟର ଆଦର୍ଶରୁ ବିଚ୍ୟୁତ ହେବ; କାରଣ ଏହା ଆତ୍ମିକ ଅବନତିର କାରଣ ଓ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅହିତକର ଅଟେ।

ଏହିପରି ଭାବରେ, ଆମେ ଏହା ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ କରିବାକୁ ପଡିବ ଯେ ଆମେ "ଅତ୍ୟଧିକ ଆତ୍ମିକ" ଲୋକମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ନିୟନ୍ତ୍ରିତ ହେଉନାହୁଁ। ମୁଁ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ପ୍ରାର୍ଥନାକାରୀମାନେ, ପ୍ରାର୍ଥନା ସୈନିକମାନେ ଓ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବକ୍ତା ସ୍ୱଭାବର ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଈଶ୍ୱର ତାଙ୍କୁ ଧନ୍ୟବାଦ ଦେଉଛି, କିନ୍ତୁ କେବେ କେବେ ଏମିତି ଲୋକମାନେ ମଧ୍ୟ ଦର୍ଶନ, ସ୍ୱପ୍ନ ଓ "ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ କଥା" ବ୍ୟବହାର କରି ନେତାମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଭାବିତ କିମ୍ବା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତି। ଏକ ପାଳକ ଭାବେ, ମୁଁ ଲୋକମାନେ ଆଣିଥିବା "ପ୍ରଭୁଙ୍କ କଥା" ଶୁଣେ, କିନ୍ତୁ ଏହାକୁ ଈଶ୍ୱର ତାଙ୍କ ସତ୍ୟ କଥା ଭାବେ ଗ୍ରହଣ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ମୁଁ ସତର୍କ ଭାବରେ ନିଜେ ପରୀକ୍ଷା କରେ। ମୁଁ ଏହାରେ ମଧ୍ୟ ସତର୍କ ଯେ କୌଣସି ଏକ "ମଧ୍ୟସ୍ଥ ପ୍ରାର୍ଥନାକାରୀ" କିମ୍ବା "ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବକ୍ତା" ନିଜକୁ ଈଶ୍ୱର ତା ଓ ମୋ ମଧ୍ୟରେ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଭାବେ ସ୍ଥାପିତ କରି ନିଅନ୍ତୁ, ଯେପରି ମୁଁ କେବଳ ସେମାନଙ୍କୁ ଶୁଣିବି ଓ ସେମାନଙ୍କର ଭବିଷ୍ୟବାଣୀ କିମ୍ବା ପ୍ରକାଶନ ଉପରେ ଆଧାର କରି ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବି।

"ଆତ୍ମିକ" ଲୋକମାନଙ୍କ ସହିତ ସତର୍କତାର ସହିତ ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତୁ

କଲସୀୟ 2:18,19

18 ପୁଣି, କେହି ନମ୍ରତା ଓ ଦୂତମାନଙ୍କ ପୂଜାରେ ସନ୍ତୋଷ ପାଇ ଦର୍ଶନରେ ଦେଖିଥିବା ବିଷୟଗୁଡ଼ିକ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରି ଓ ଆପଣା ସାଂସାରିକ ମନ ଦ୍ୱାରା ବୃଥା ଗର୍ବିତ ହୋଇ ମସ୍ତକ ସ୍ୱରୂପ ଯେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ, ତାହାଙ୍କୁ ନ ଧରି ପୁରସ୍କାରରୁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ବଞ୍ଚିତ ନ କରୁ;

19 ତାହାଙ୍କଠାରୁ ସମସ୍ତ ଶରୀର ପ୍ରତ୍ୟେକ ସନ୍ଧି ଓ ଶିରା ଦ୍ୱାରା ଉପକାର ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ପରସ୍ପର ସହିତ ସୁସଂଯୁକ୍ତ ଅଟେ ଏବଂ ଈଶ୍ୱରଦତ୍ତ ବୃଦ୍ଧିରେ ବୃଦ୍ଧିପ୍ରାପ୍ତ ହେଉଅଛି।

ଆପଣ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ କିଛି "ଅତ୍ୟଧିକ ଆତ୍ମିକ" ବିଶ୍ୱାସୀମାନଙ୍କୁ ଦେଖିବେ, ଯେମାନେ ସବୁବେଳେ ଭାବନ୍ତି ଯେ ପ୍ରଭୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି ବୋଲି ଯାହା କହାଯାଉଛି ତାହା କରିବେ, ଈଶ୍ୱର ତାଙ୍କ ନିଯୁକ୍ତ ନେତୃତ୍ୱକୁ କୌଣସି ମନେ ରଖିବା ଛାଡ଼ି। ଆପଣ ଯେତେବେଳେ ଏକ ପାଳକ ଭାବେ ସେମାନଙ୍କୁ କିଛି କରିବାକୁ କିମ୍ବା ଆପଣ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କରିଥିବା ପ୍ରକ୍ରିୟାକୁ ଅନୁସରଣ କରିବାକୁ କହିବେ, ସେମାନଙ୍କର ସାଧାରଣ ଉତ୍ତର ହେବ—"ପ୍ରଭୁ ଯେପରି ନେତୃତ୍ୱ କରିବେ, ମୁଁ ସେପରି କରିବି।" ସେମାନେ ପ୍ରାୟତଃ ନିଜର ନିଷ୍ପତ୍ତିଗୁଡ଼ିକୁ "ଈଶ୍ୱର ତା ମୋତେ କହିଛନ୍ତି ..." କିମ୍ବା "ଈଶ୍ୱର ତା ମୋ ସହିତ କଥାହେଲେ ..." ଭଳି କଥାରେ ଆରମ୍ଭ କରନ୍ତି।

ଆମେ ନିଶ୍ଚୟ ଭାବେ ବିଶ୍ୱାସୀମାନଙ୍କୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବାକୁ ଓ ଈଶ୍ୱର ତାଙ୍କୁ ଶୁଣିବାକୁ ଉତ୍ସାହିତ କରୁଛୁ, କିନ୍ତୁ ଏହିପରି "ଅତ୍ୟଧିକ ଆତ୍ମିକ" ଲୋକମାନେ ମଧ୍ୟ ବୁଝିବା ଆବଶ୍ୟକ ଯେ ପ୍ରଥମେ, ପାଳକ କିମ୍ବା ନେତା ମଧ୍ୟ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛନ୍ତି, ଈଶ୍ୱର ତାଙ୍କୁ ଶୁଣୁଛନ୍ତି, ଏବଂ ସେହିହେତୁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କାମକୁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପ୍ରକାରରେ କରିବାକୁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇଛନ୍ତି। ମୁଁ ଜାଣେ ଯେ ଆମେ ଏଠାରେ ଯାହା ଆଲୋଚନା କରୁଛୁ ତାହା ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୁଖଦ ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ମୋର ମତ ଦେବା ପାଇଁ ମୁଁ ଏପରି ଅନେକ ଉଦାହରଣ ଦେଖିଛି। ମୋର ମତ ଓ ଅବଲୋକନ ଅନୁସାରେ, ଅନେକ "ଅତ୍ୟଧିକ ଆତ୍ମିକ" ଲୋକ "ଈଶ୍ୱର ତା ମୋତେ କହିଛନ୍ତି ..." କିମ୍ବା "ପ୍ରଭୁ ଯେପରି ନେତୃତ୍ୱ କରିବେ ..." ଭଳି କଥାଗୁଡ଼ିକୁ ନିଜର ସ୍ୱାଧୀନତା ଓ ଅନାଜ୍ଞାକାରିତାକୁ ଢାକିବା ପାଇଁ ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତି। ଆମେ ଏପରି ଲୋକମାନଙ୍କ ସହିତ ସତର୍କତାର ସହିତ ବ୍ୟବହାର କରିବାକୁ ଶିଖିବା ଆବଶ୍ୟକ। ମୁଁ ସାଧାରଣତଃ ଏପରି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଦାୟିତ୍ୱ ଦେବାକୁ ଏଡ଼ାଇ ଯାଏ, କାରଣ ସେମାନଙ୍କୁ ଭରସା କରିହେବ ନାହିଁ କିମ୍ବା ଈଶ୍ୱର ତାଙ୍କ ନେତୃତ୍ୱରେ ଆମେ ଯେ ଦର୍ଶନ ଓ ଦିଗ ଦେଉଛୁ, ସେଥିରେ ସେମାନେ ଅଟଳ

ରହିବେ ବୋଲି ଭରସା କରିହେବ ନାହିଁ। ଯେ ବ୍ୟକ୍ତି ସତ୍ୟରେ ଆତ୍ମିକ ଓ ଈଶ୍ୱର ତା ସହିତ ଚାଲୁଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ "ଈଶ୍ୱର ତା ମୋତେ କହିଛନ୍ତି ..." ଭଳି କଥା କହି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଭାବିତ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକ ନାହିଁ। ସେ ନମ୍ରତା ଓ ଅନୁଗତତାରେ ଚାଲନ୍ତି। ସେମାନଙ୍କ ଜୀବନ ଓ ଫଳ ଦେଖାଇ ଈଶ୍ୱର ଯେ ସେ ଆତ୍ମାନୁସାରେ ଚାଲୁଛନ୍ତି।

ନେତୃତ୍ୱ ସୃଷ୍ଟି କରନ୍ତୁ

1 କରିନ୍ଥୀୟ 4:17

ଏଥିସକାଶେ ମୁଁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ନିକଟକୁ ତୀମଥିଙ୍କୁ ପଠାଇଅଛି, ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କଠାରେ ମୋହର ପ୍ରିୟ ଓ ବିଶ୍ୱସ୍ତ ପୁତ୍ର; ଯେପରି ମୁଁ ସର୍ବତ୍ର ସମସ୍ତ ମଣ୍ଡଳୀରେ ଶିକ୍ଷା ଦେଇଥାଏ, ସେହିପରି ସେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ମୋହର ଖ୍ରୀଷ୍ଟୀୟ ଆଚରଣସମସ୍ତ ସ୍ମରଣ କରାଇବେ।

1 କରିନ୍ଥୀୟ 16:10

ଯଦି ତୀମଥି ଯାଆନ୍ତି, ତେବେ ଯେପରି ନିର୍ଭୟରେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ରୁହନ୍ତି, ସେ ବିଷୟରେ ମନୋଯୋଗ କର, କାରଣ ମୁଁ ଯେପରି, ସେ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ପ୍ରଭୁଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ କରନ୍ତି,

ପ୍ରେରିତ ପାଉଲ ନିଜ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟକୁ ଏକାକୀ କରିନଥିଲେ। ସେ ତାଙ୍କ ଚାରିପାଖରେ ଅନେକ ନେତାଙ୍କୁ ଉଠାଇଥିଲେ। ସେମାନଙ୍କୁ ସେ ସହକର୍ମୀ କିମ୍ବା ସହଶ୍ରମିକ ବୋଲି କହୁଥିଲେ। ତୀମଥି ହେଉଛନ୍ତି ସେହିପରି ଏକ ନେତାଙ୍କ ଉଦାହରଣ ଯାହାକୁ ପାଉଲ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟରେ ଉଠାଇଥିଲେ। ପାଉଲ ତାଙ୍କୁ ଲୁଷ୍ତ୍ରାରେ ଏକ ଯୁବକ ଭାବେ ଦେଖିଥିଲେ (ପ୍ରେରିତ 16:1-3) ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ଦଳର ଅଂଶ ଭାବେ ସହ ନେଇଥିଲେ। ସମୟ ସହିତ, ପାଉଲ ତୀମଥିଙ୍କୁ ଏମିତି ଏକ ଈଶ୍ୱର ସେବକ ଭାବେ ଗଢ଼ିଥିଲେ ଯିଏ ପାଉଲଙ୍କ ପରି ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ କରିପାରୁଥିଲେ। ତୀମଥି ପାଉଲଙ୍କ ସହକର୍ମୀମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ହୋଇଯାଇଥିଲେ।

ଖ୍ରୀଷ୍ଟୀୟ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟରେ, ଆପଣଙ୍କ ଚାରିପାଖରେ ଏମିତି ନେତାମାନଙ୍କୁ ଉନ୍ନତ କରିବା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକ, ଯେଉଁମାନେ ଆପଣଙ୍କ ସହ ଏକତ୍ର କାମ କରିପାରିବେ। ନେତାମାନେ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ଗୃହରେ ସ୍ତମ୍ଭସଦୃଶ (ଗାଲାତୀୟ 2:9)। ଯଦି ଆପଣ ଏକ ବଡ଼ ଗୃହ ନିର୍ମାଣ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି, ତେବେ ଏହି ବଡ଼ ଗଠନକୁ ଧାରଣ କରିବା ପାଇଁ ଅନେକ ସ୍ତମ୍ଭର ଆବଶ୍ୟକତା ରହେ। କେବଳ ଗୋଟିଏ ସ୍ତମ୍ଭ ସହିତ ଆପଣ ବହୁତ କିଛି ନିର୍ମାଣ କରିପାରିବେ ନାହିଁ। ଯଦି ଆପଣ ଏକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ

ସ୍ଥାନୀୟ ମଣ୍ଡଳୀ ରଖିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି, ତେବେ ଆପଣଙ୍କୁ ଆପଣଙ୍କ ଚାରିପାଖରେ ଏମିତି ଅନେକ ନେତାମାନଙ୍କୁ ଉନ୍ନତ କରିବାକୁ ପଡିବ, ଯେଉଁମାନେ ଶିକ୍ଷିତ, ପ୍ରଶିକ୍ଷିତ ଏବଂ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟର ବିଭିନ୍ନ ଅଂଶକୁ କରିବା ପାଇଁ ଅଧିକୃତ ହୋଇଛନ୍ତି। ଅଲ୍ ପିପଲ୍ସ ଚର୍ଚ୍ଚ ରେ, ଆମେ ନିରନ୍ତର ଭାବରେ ଏହାକୁ ପୁନଉଚାରଣ କରୁଛୁ ଯେ "ପ୍ରତ୍ୟେକ ବିଶ୍ୱାସୀ ଜଣେ ସେବକ।" ଆମେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସେବା କରିବାକୁ ଉତ୍ସାହିତ କରୁଛୁ। ଆମେ ନୂତନ ବିଶ୍ୱାସୀମାନଙ୍କୁ ଶିଷ୍ୟରେ ପରିଣତ କରିବା, ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସେବକରେ ପରିଣତ କରିବା ଏବଂ ସେବକମାନଙ୍କୁ ନେତାରେ ପରିଣତ କରିବା ପାଇଁ କାମ କରୁଛୁ। ଆମେ ଏହାକୁ ଜୋର ଦେଉଛୁ ଯେ ପ୍ରତ୍ୟେକେ ନେତା ହୋଇପାରନ୍ତି। ନେତୃତ୍ୱ କୌଣସି ପଦବୀ ବା ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଉଚ୍ଚ ସ୍ଥାନ ନୁହେଁ। ନେତୃତ୍ୱ କେବଳ ଅଧିକ ଦାୟିତ୍ୱ ଏବଂ ଅଧିକ ସେବା ଗ୍ରହଣ କରିବା।

ଆମେ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟର ବିଭିନ୍ନ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ନେତାରେ ପରିଣତ ହେବା ପାଇଁ ସୁଯୋଗ ସୃଷ୍ଟି କରୁଛୁ। ଆମେ ସେମାନଙ୍କୁ ବୃଦ୍ଧି ପାଇବାକୁ ଦେଉଛୁ। ଆମେ ସେମାନଙ୍କର ଜୀବନ ଉଦାହରଣ ଏବଂ ହୃଦୟର ଭାବନାକୁ ନିରୀକ୍ଷଣ କରୁଛୁ। ଆବଶ୍ୟକ ହେଲେ, ଆମେ ସଂଶୋଧନ ଏବଂ ସମନ୍ୱୟ ଆଣୁଛୁ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଆମେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଭଲ ନେତାରେ ପରିପକ୍ୱ କରିପାରିବା। ଆମେ ସେମାନଙ୍କୁ ସମୟ ଦେଉଛୁ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ତ୍ୱରାହୁଡ଼ି କରି ନେତୃତ୍ୱର ଭୂମିକାରେ ରଖୁନାହିଁ। ଆମେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଥମେ କୌଣସି ପଦବୀ ବା ଉପାଧି ବିନା ସେବା କରିବାକୁ ଦେଉଛୁ। ଯଦି କେହି ଉପାଧି, ଭୂମିକା ବା ପରିଚୟ ବିନା ସେବା କରିପାରନ୍ତି, ତେବେ ଏହା ସେମାନଙ୍କ କାମରେ ଯୋଗ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ସେମାନେ ସେବା କରିପାରିବେ। ଆମେ କେବଳ ପ୍ରତିଭା, କୌଶଳ ବା ଆକର୍ଷଣୀୟତା ଆଧାରରେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଉନ୍ନତ କରୁନାହିଁ। ଈଶ୍ୱର ଭକ୍ତ ଜୀବନ ଉଦାହରଣ, ଠିକ୍ ହୃଦୟ ଭାବ, ଭଲ ଲୋକସମ୍ପର୍କ, ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ସହ ସମନ୍ୱୟ—ଏହି ସମସ୍ତ କଥାକୁ ଆମେ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଉଛୁ। ଆମେ ଉଦାହରଣ ଦ୍ୱାରା ନେତୃତ୍ୱକୁ ଜୋର ଦେଉଛୁ।

ଏକ ସୁଦୃଢ଼ ସେବା କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ଆପଣଙ୍କ ଚାରିପାଖରେ ଭଲ ନେତା ରହିବା ଏକ ମୁଖ୍ୟ ଚାବିକାଠି। ଅବଶ୍ୟ, ସମସ୍ତ ନେତା ସାରା ଜୀବନ ଆପଣଙ୍କ ସହିତ ରହିବେ ନାହିଁ। ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ବଡ଼ ଆହ୍ୱାନ ବା ଭିନ୍ନ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ଥାଇପାରେ, ଏବଂ ସମୟ ଆସିଲେ, ସେମାନଙ୍କୁ ସ୍ନେହ ସହିତ ମୁକ୍ତ

କରନ୍ତୁ, ଯେପରି ସେମାନେ ଈଶ୍ବର ଡାକିଥିବା କାମକୁ କରିପାରନ୍ତି। ଯେତେବେଳେ ଆପଣ ନେତାମାନଙ୍କୁ ମୁକ୍ତ କରନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ଆପଣ ଆଉ ଅଧିକ ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ ନେତା ହେବାର ସୁଯୋଗ ସୃଷ୍ଟି କରୁଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ ସେମାନଙ୍କ ସ୍ଥାନକୁ ଗ୍ରହଣ କରିପାରିବେ।

ଆପଣଙ୍କ ନେତାଙ୍କ ପଛରେ ଦୃଢ଼ ଭାବରେ ଠିଆ ହୁଅନ୍ତୁ

1 ତୀମଥି 5:19,20

[19]ଦୁଇ ବା ତିନି ଜଣ ସାକ୍ଷୀଙ୍କ ବିନା କୌଣସି ପ୍ରାଚୀନଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଅଭିଯୋଗ ଗ୍ରହଣ କର ନାହିଁ।
[20] ଯେଉଁମାନେ ପାପ କରନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ସମସ୍ତଙ୍କ ସାକ୍ଷାତରେ ଅନୁଯୋଗ କର, ଯେପରି ଅନ୍ୟମାନେ ମଧ୍ୟ ଭୟ ପାଆନ୍ତି।

ଆତ୍ମିକ ନେତା ହେବା ସହଜ କାମ ନୁହେଁ, ବିଶେଷକରି ଯଦି ଆପଣ ଏହାକୁ ଠିକ୍ ଭାବେ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି। ଆପଣଙ୍କ ସହ ଏବଂ ଆପଣଙ୍କ ନେତୃତ୍ୱ ତଳେ ସେବା କରୁଥିବା ନେତାମାନେ ଜାଣିବା ଉଚିତ୍ ଯେ ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଆପଣଙ୍କ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମର୍ଥନ ରହିଛି। ସେମାନେ ଆପଣଙ୍କ ସହ ଜୀବନକୁ ବିପଦରେ ପକାଇ ଦାୟିତ୍ୱ ବହନ କରୁଛନ୍ତି। ତେଣୁ, ସେମାନଙ୍କ ସହ ଦୃଢ଼ ରୁହନ୍ତୁ, ବିଶେଷକରି ଯେତେବେଳେ ସଭାସଦମାନଙ୍କ ତରଫରୁ ସେମାନଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ କୌଣସି ଅଭିଯୋଗ ବା ଅପବାଦ ଆସେ। ଦୁଇ ବା ତାଠାରୁ ଅଧିକ ସତ୍ୟ ସାକ୍ଷୀଙ୍କ ସହିତ ଭଲଭାବେ ଯାଞ୍ଚ କରନ୍ତୁ। କେବଳ ଯେତେବେଳେ ଆପଣ ସତ୍ୟରୂପେ ଅପରାଧ ସ୍ଥାପିତ କରିପାରିବେ, ସେତେବେଳେ ମାତ୍ର ସଂଶୋଧନ ପାଇଁ ପଦକ୍ଷେପ ନିଅନ୍ତୁ।

ଆମେ ସମସ୍ତେ ଭୁଲ କରୁଥାଉ। ଆମ ମଧ୍ୟରୁ କେହି ମଧ୍ୟ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ନୁହଁ। ତେଣୁ, ଯଦି କୌଣସି ନେତା ଏମିତି ଭୁଲ କରନ୍ତି ଯାହା ନୈତିକ ପତନ କିମ୍ବା ଈଶ୍ୱରୀୟ ମାନଦଣ୍ଡର ସମ୍ପତିଭଙ୍ଗ ନୁହଁ, ତେବେ ଏହାକୁ ଗୁପ୍ତଭାବେ ସମାଧାନ କରନ୍ତୁ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ନିଜେ ନିଜକୁ ସୁଧାରିବା ପାଇଁ ପ୍ରୋତ୍ସାହନ ଦିଅନ୍ତୁ। କେବେ କେବେ, ସେହି ନେତା ସେଇ ଭୁଲକୁ ପୁନରାବୃତ୍ତି କରିପାରନ୍ତି ଏବଂ ଆପଣଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କ ଯାତ୍ରାରେ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଧରି ସେମାନଙ୍କୁ ସଠିକ୍ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରୋତ୍ସାହିତ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ। ତଥାପି, ଯଦି ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ସମୟ ଓ ପ୍ରୋତ୍ସାହନ ଦିଆଯାଇସାରିଲା ପରେ ମଧ୍ୟ କୌଣସି ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇନାହିଁ, ତେବେ ଆବଶ୍ୟକ ଥିବା ସଂଶୋଧନାତ୍ମକ ପଦକ୍ଷେପ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତୁ। ନୈତିକ ପତନ କିମ୍ବା ଈଶ୍ୱରୀୟ ମାନଦଣ୍ଡର ସମ୍ପତିଭଙ୍ଗ

ଘଟଣାରେ, ସଂଶୋଧନାତ୍ମକ ପଦକ୍ଷେପଗୁଡ଼ିକ ଅଧିକ ଗୁରୁତର ହେବ। ଏହା ସମସ୍ତଙ୍କ ମଙ୍ଗଳକୁ ମନରେ ରଖି କରାଯିବା ଉଚିତ। ତଥାପି, ଏହି ସବୁର ମୂଳରେ, ଆପଣଙ୍କ ଦଳର ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଦସ୍ୟ ଜାଣିବା ଉଚିତ୍ ଯେ ଆପଣ କଠିନ ସମୟରେ ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ଠିଆ ହେବେ ଏବଂ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ରାଜ୍ୟରେ ସେମାନଙ୍କର ପୁନରୁଦ୍ଧାର ଓ ପ୍ରଗତି ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରିବେ।

ନିଷ୍କ୍ରିୟତା କିମ୍ବା ଅବହେଳାକୁ "ଅବଶାଲୋମ" ମାନଙ୍କର ଜନ୍ମର କାରଣ ହେବାକୁ ଦିଅନ୍ତୁ ନାହିଁ

ରାଜା ଦାଉଦ ଇସ୍ରାଏଲର ସବୁଠାରୁ ସଫଳ ରାଜାମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣେ ଥିଲେ। ତଥାପି, ସେ ନିଜ ପରିବାରରେ ଏକ ଭଲ ପିତା ଥିବା ପ୍ରତୀତ ହୁଏନାହିଁ, କମ୍ ସେ କମ୍ ସୋଲୋମୋନଙ୍କ ଜନ୍ମ ପୂର୍ବରୁ। ତାଙ୍କ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅବଶାଲୋମ ଏବଂ ତାମାର ଥିଲେ, ଯେମାନେ ଭାଇ-ଭଉଣୀ ଥିଲେ, ଏବଂ ଅମ୍ନୋନ ଥିଲେ ଯିଏ ସେମାନଙ୍କର ସାଧାରଣ ପିତାଙ୍କ ଅନ୍ୟ ପୁତ୍ର ଥିଲେ। ଅମ୍ନୋନ ତାମାରକୁ ପ୍ରେମ କରୁଥିଲେ ଏବଂ ଅତ୍ୟନ୍ତ କୁଟିଳ ଭାବରେ ତାଙ୍କର କୌମାର୍ଯ୍ୟକୁ ଭଙ୍ଗ କରିବାରେ ସଫଳ ହେଲେ (2 ଶାମୁୟେଲ 13)। ବାଇବେଲ୍ କହେ, *"ମାତ୍ର ଦାଉଦ ରାଜା ଏହିସବୁ କଥା ଶୁଣି ଅତ୍ୟ; କ୍ରୁଦ୍ଧ ହେଲେ।"* (2 ଶାମୁୟେଲ 13:21)। ତଥାପି, ରାଜା ଦାଉଦ ଏହା ବିଷୟରେ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ କରିଲେ ନାହିଁ। ବୁଝିବାଯୋଗ୍ୟ ଭାବରେ, ଅବଶାଲୋମ ତାଙ୍କ ଭଉଣୀ ତାମାରଙ୍କ ସହ ଘଟିଥିବା କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ଅମ୍ନୋନ ପ୍ରତି ଅତ୍ୟନ୍ତ କ୍ରୋଧିତ ଥିଲେ। ସମ୍ଭବତଃ ତାଙ୍କ କ୍ରୋଧ ବଢ଼ିଚାଲିଲା କାରଣ ଦାଉଦ ଦୁଇ ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହି ବିଷୟକୁ ସମାଧାନ କରିଲେ ନାହିଁ। ତାପରେ ଅବଶାଲୋମ ନିଜେ ନ୍ୟାୟ ନେବାକୁ ଠାନିଲେ ଏବଂ ଅମ୍ନୋନକୁ ହତ୍ୟା କରିଦେଲେ। ଅବଶାଲୋମ ତିନି ବର୍ଷ ଧରି ଲୁଚି ରହି ପଳାଇଗଲେ। ଦାଉଦ ଅମ୍ନୋନଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ପାଇଁ ଶୋକ କରିବା ପରେ, ସେ ଅବଶାଲୋମଙ୍କ ପାଇଁ ଆକାଙ୍କ୍ଷା କରୁଥିଲେ। *"ପୁଣି ଦାଉଦ ରାଜାଙ୍କର ପ୍ରାଣ ଅବଶାଲୋମ ଆଡ଼େ ଯିବା ଆକାଂକ୍ଷା ବ୍ୟାକୁଳ ହେଲା; କାରଣ ସେ ଅମ୍ନୋନକୁ ମୃତ ଜାଣି ତାହା ବିଷୟରେ ସ୍ୱନ୍ତନା ପ୍ରାପ୍ତ ହେଲେ।"* (2 ଶାମୁୟେଲ 13:39) ଏଠାରେ ପୁନର୍ବାର, ତିନି ବର୍ଷ ଧରି ଦାଉଦ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ କରିଲେ ନାହିଁ। ସେ ଅବଶାଲୋମ ସହ ସମ୍ପର୍କ କରିଲେ ନାହିଁ। ଏବେ ଚିନ୍ତା କରନ୍ତୁ, ପାଞ୍ଚ ବର୍ଷ ଧରି ଅବଶାଲୋମ ନିଜ ଭଉଣୀଙ୍କ ସହ ଘଟିଥିବା ଅନ୍ୟାୟର ବେଦନାକୁ ନିଜ

ଭିତରେ ବହନ କରୁଥିଲେ, ଏବଂ ଦାଉଦ ପିତା ଭାବେ ସେହି ପାଞ୍ଚ ବର୍ଷ ଧରି ତାଙ୍କ ପାଖକୁ ପହଞ୍ଚିବାକୁ କିଛି କରିଲେ ନାହିଁ। ଦାଉଦଙ୍କର ଜଣେ ସେନାପତି ଯୋୟାବ୍, ଅବଶାଲୋମଙ୍କୁ ଯିରୂଶାଲମକୁ ଫେରାଇ ଆଣିବା ପାଇଁ ଦାଉଦଙ୍କୁ ମନାଇଥିଲେ; ମାତ୍ର ସେଠାରେ ଦୁଇ ବର୍ଷ ରହିବା ପରେ ମଧ୍ୟ ଅବଶାଲୋମଙ୍କର ଦାଉଦଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ ହୋଇପାରିନଥିଲା *"ଅବଶାଲୋମ ଯିରୂଶାଲମରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦୁଇ ବର୍ଷ ବାସ କଲା; ମାତ୍ର ରାଜାଙ୍କର ମୁଖ ଦେଖିଲା ନାହିଁ।"* (2 ଶାମୁୟେଲ 14:28) ଶେଷରେ, ଅବଶାଲୋମ ଯୋଆବ୍କୁ ତାଙ୍କ ପିତା ରାଜା ଦାଉଦ ସହ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବାକୁ ବୁଝାଇଲେ। *"ତହୁଁ ଯୋୟାବ ଯାଇ ରାଜାଙ୍କୁ ଏହା ଜଣାଇଲା; ତହିଁରେ ରାଜା ଅବଶାଲୋମକୁ ଡକାନ୍ତେ, ସେ ରାଜାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆସି ତାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଭୂମିରେ ମୁହଁ ମାଡ଼ି ପ୍ରଣାମ କଲା, ପୁଣି ରାଜା ଅବଶାଲୋମକୁ ଚୁମ୍ବନ କଲେ।"* (2 ଶାମୁୟେଲ 14:33) ଯଦିଓ ଅବଶାଲୋମ ଶେଷରେ ଅନ୍ୟାୟ ଘଟଣାର ସାତ ବର୍ଷ ପରେ ତାଙ୍କ ପିତାଙ୍କ ସହ ମିଳିପାରିଲେ, ଦାଉଦ ସେହି ଆଘାତଗୁଡ଼ିକୁ ସୁସ୍ଥ କରିବା ପାଇଁ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥିଲେ ବୋଲି କୌଣସି ସୂଚନା ନାହିଁ। ପରବର୍ତ୍ତୀକାଳରେ, ନ୍ୟାୟ ବଣ୍ଟନର ଏହି ମାମଲାରେ, ଅବଶାଲୋମ ଲୋକମାନଙ୍କ ହୃଦୟକୁ ନିଜ ପକ୍ଷରେ ଆକର୍ଷିତ କରିଲେ। *"ଇସ୍ରାଏଲର ଯେତେ ଲୋକ ବିଚାରାର୍ଥେ ରାଜାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆସନ୍ତି, ଅବଶାଲୋମ ସେସମସ୍ତଙ୍କ ପ୍ରତି ଏହିପରି କରେ; ଏହି ପ୍ରକାରେ ଅବଶାଲୋମ ଇସ୍ରାଏଲ ଲୋକମାନଙ୍କ ମନ ହରଣ କଲା।"* (2 ଶାମୁୟେଲ 15:6) ଏହା କରିବା ପରେ, ଅବଶାଲୋମ ନିଜ ପିତା ରାଜା ଦାଉଦ ବିରୋଧରେ ଏକ ବିଶାଳ ବିଦ୍ରୋହ ନେତୃତ୍ୱ କରିଲେ। ଦାଉଦ ଯେରୁଶାଲେମ ଛାଡ଼ି ପଳାଇବାକୁ ପଡ଼ିଲା ଏବଂ ସେ ପ୍ରାୟ ନିଜ ସିଂହାସନ ହାରାଇ ଦେଇଥିଲେ।

ଯଦି ଅନ୍ୟାୟ ଘଟିବା ମାତ୍ରେ ଦାଉଦ ଆରମ୍ଭରୁ ଅବଶାଲୋମଙ୍କୁ ଭେଟିଥାନ୍ତେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ହୃଦୟର କଷ୍ଟ ଓ ସମସ୍ୟାଗୁଡ଼ିକର ସମାଧାନ କରିଥାନ୍ତେ, ତେବେ କ'ଣ ହୋଇଥାନ୍ତା? ଏହା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମ୍ଭବ ଯେ ହୁଏତ ସେହି ବିଦ୍ରୋହ କେବେ ହୋଇନଥାନ୍ତା। ଦୀର୍ଘ ସାତ ବର୍ଷ ଧରି ଦାଉଦ ସେହି କଷ୍ଟ ଓ ସମସ୍ୟାର ସମାଧାନ ପାଇଁ କିଛି ବି କଲେ ନାହିଁ, ଯାହା ଶେଷରେ ବିଦ୍ରୋହର ରୂପ ନେଲା।

ଆମେ ଏହାଠାରୁ ଏକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ପାଠ ଶିଖିପାରୁ, ଯାହା ହେଉଛି ଏକ ମିନିଷ୍ଟ୍ରି ଟିମ୍କୁ ନେତୃତ୍ୱ କରିବା ସମ୍ବନ୍ଧରେ। ଯଦି ଆପଣଙ୍କ ମିନିଷ୍ଟ୍ରି ଟିମ୍ର କୌଣସି ସଦସ୍ୟ

ସମସ୍ୟା ଓ ଅସୁବିଧାରେ ରହିଛନ୍ତି ବୋଲି ଆପଣ ଦେଖନ୍ତି, ତେବେ ଏହାକୁ ଅନଦେଖା କରନ୍ତୁ ନାହିଁ। ଯେତେବେଳେ ଆପଣ ଏହାକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ଶୀଘ୍ର ଏକ ହୃଦୟ-ସହ ହୃଦୟ ଆଲୋଚନା କରନ୍ତୁ। ସେମାନଙ୍କର ସଂଘର୍ଷ ଓ ଅସୁବିଧାର କାରଣଗୁଡ଼ିକୁ ଶୁଣନ୍ତୁ। ସେମାନଙ୍କୁ ଆପଣଙ୍କ ହୃଦୟ ବୁଝିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରନ୍ତୁ। ସମ୍ଭବ ହେଉଅନୁସାରେ ସମସ୍ୟାଗୁଡ଼ିକୁ ସମାଧାନ କରନ୍ତୁ। ଯଦି ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବିଷୟଗୁଡ଼ିକ ସମାଧାନ ହେବା ସମ୍ଭବ ନୁହଁ, ତେବେ ପ୍ରେମପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ସେମାନଙ୍କୁ ମୁକ୍ତ କରନ୍ତୁ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ସେମାନେ ମିନିଷ୍ଟ୍ରି ଟିମ ରୁ ବାହାରି ଅନ୍ୟ କିଛିରେ ଯୋଗ ଦେଇପାରିବେ, ବଜାୟେ ଟିମ ରେ ରହି ଭିତରେ ଅସନ୍ତୋଷ ଧାରଣ କରିବା। ଏହା ଟିମ୍‌ଏବଂ ବ୍ୟକ୍ତି—ଦୁହେଁ ପାଇଁ କ୍ଷତିକାରକ ହେବ। ଏବଂ ନିଶ୍ଚୟ ଭାବେ, ଆପଣ ଏମିତି କୌଣସି "ଅବଶାଲୋମ"କୁ ଗଢ଼ିବାକୁ ଚାହିବେ ନାହିଁ, ଯିଏ ଶେଷରେ ଆପଣଙ୍କ ମିନିଷ୍ଟ୍ରି ଭିତରେ ବିଦ୍ରୋହ ଆରମ୍ଭ କରିପାରେ। ତେଣୁ, ଯେତେବେଳେ ଆପଣ ସମସ୍ୟା ଦେଖନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ତୁରନ୍ତ ତାହାକୁ ସମାଧାନ କରନ୍ତୁ। ଏହାକୁ ପଛକୁ ଢକେଇ ରଖନ୍ତୁ ନାହିଁ। ଆପଣଙ୍କ ନିଷ୍କ୍ରିୟତା ଓ ଅବହେଳା ଆପଣଙ୍କ ମିନିଷ୍ଟ୍ରି ଟିମ୍ରେ ଅବଶାଲୋମମାନଙ୍କୁ ଜନ୍ମ ଦେବାକୁ ଦିଅନ୍ତୁ ନାହିଁ।

ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ପାପର ଭାଗୀ ହୁଅନ୍ତୁ ନାହିଁ

1 ତୀମଥି 5:22

ଅକସ୍ମାତ୍ କାହାରି ଉପରେ ହସ୍ତାର୍ପଣ କର ନାହିଁ, କିମ୍ବା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ପାପର ସହଭାଗୀ ହୁଅ ନାହିଁ; ଆପଣାକୁ ସାଧୁ କରି ରଖ।

ହିତୋପଦେଶ 26:17

ଯେଉଁ ଲୋକ ପଥରେ ଯାଉ ଯାଉ ଆପଣାର ଅସମ୍ପର୍କୀୟ ବିବାଦରେ ରାଗାନ୍ୱିତ ହୁଏ, ସେ କୁକ୍କୁର କାନ ଧରିବା ଲୋକ ତୁଲ୍ୟ।

ଏକ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସେବକ ଭାବରେ, ବିଶେଷକରି ଯଦି ଆପଣ ଏକ ସଭାମଣ୍ଡଳୀର ପାଳକ ଅଟନ୍ତି, ଆପଣ ସମ୍ଭବ ସମସ୍ତ ପ୍ରକାରରେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ ଓ ସହଯୋଗ କରିବାକୁ ଚାହିବେ। ଏହା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ଯେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସେବାର ପରିପ୍ରେକ୍ଷ୍ୟରେ ମଧ୍ୟ କେବେ କେବେ ଭୁଲ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଜଡ଼ାଇବା ପାଇଁ ଅନୁରୋଧ ଆସିପାରେ। ମୁଁ ଏକ ଘଟଣା ସ୍ମରଣ କରେ, ଯେତେବେଳେ ଗୋଟିଏ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସଂଗଠନ ଏକ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମର ଶେଷରେ ଅଲ୍ ପିପଲ୍ସ ଚର୍ଚ୍ଚ କୁ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଧନରାଶି

ଫେରାଇବାକୁ ଥିଲା। ସେହି ସଂଗଠନରେ କାର୍ଯ୍ୟରତ ବ୍ୟକ୍ତି ମୋତେ ପଚାରିଲେ, "ଚେକ୍ କାହା ନାମରେ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି?" ଏହା ମୋତେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଦେଲା। ମୋ ପାଇଁ ଉତ୍ତରଟି ସ୍ପଷ୍ଟ ଥିଲା, ଏବଂ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନଟି ଶୁଣି ମୁଁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲି, ବିଶେଷକରି ଜଣେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସଂଗଠନରେ କାର୍ଯ୍ୟରତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଠାରୁ। ମୋର ଉତ୍ତର ସରଳ ଥିଲା—"ଅର୍ଥ ଅଲ୍ ପିପଲ୍ସ ଚର୍ଚ୍ଚ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଏହା ଅଲ୍ ପିପଲ୍ସ ଚର୍ଚ୍ଚ କୁ ଫେରାଇବା ଉଚିତ।" ଏବଂ ସେହିଭଳି ହେଲା। ତଥାପି, ଏହା ମୋତେ ଚିନ୍ତା କରାଇଲା ଯେ ଆଉ କେଉଁ କେଉଁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅର୍ଥର ଅପବ୍ୟବହାର ହେଉଥିବ। ଆଉ ଏକ ଘଟଣାରେ, ଜଣେ ଯୁବକ ଯିଏ ଅଲ୍ ପିପଲ୍ସ ଚର୍ଚ୍ଚ ର ସଭାଗୁଡ଼ିକରେ କିଛି ମାସ ଧରି ଆସୁଥିଲେ, ଗୋଟିଏ ରବିବାର ସେବା ପରେ ମୋ ପାଖକୁ ଆସି ମୋତେ ଜଣାଇଲେ ଯେ ସେ ଆମେରିକାରେ ଏକ ବାଇବେଲ୍ କଲେଜରେ ପଢ଼ିବାକୁ ଆବେଦନ କରୁଛନ୍ତି। ସେ ଚର୍ଚ୍ଚରୁ ଏକ ପତ୍ର ଚାହୁଁଥିଲେ ଯେଉଁଥିରେ ଲେଖା ଥିବା ଯେ ସେ ଚର୍ଚ୍ଚର ଏକ କର୍ମଚାରୀ, ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସେବା କରୁଛନ୍ତି ଇତ୍ୟାଦି। ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର କଥା ହେଉଛି ସେ ମୋତେ ଏମିତି ଏକ ପତ୍ର ଲେଖିବାକୁ କହୁଥିଲେ ଯାହା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭୁଲ! ମୋର ଉତ୍ତର ସରଳ ଥିଲା—"ନା!" ସେ ତୁରନ୍ତ ଚର୍ଚ୍ଚ ଛାଡ଼ିଦେଲେ ଏବଂ ପରେ କେବେ ମଧ୍ୟ ଆମ ସଭାରେ ଦେଖା ଦେଲେ ନାହିଁ।

ଏବେ କେତେକ କ୍ଷେତ୍ର ଏମିତି ଥାଏ ଯେଉଁଠାରେ ସଠିକ୍ ଓ ଭୁଲ ସ୍ପଷ୍ଟ ନୁହଁ, ଏବଂ ସେଠାରେ ଆପଣଙ୍କୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସାବଧାନ ହେବାକୁ ପଡ଼େ। ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ, ଏମିତି ପରିସ୍ଥିତିରେ ଯେଉଁଠାରେ ଆପଣଙ୍କୁ ଏକ ପତ୍ର ଦେବାକୁ କୁହାଯାଏ ଯାହାର ସମସ୍ତ ବିବରଣୀ ସଠିକ୍ ଏବଂ ସତ୍ୟ, କିନ୍ତୁ ଆପଣ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଏହା ଏକ ଭୁଲ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ସମର୍ଥନ କରିବା ପାଇଁ ବ୍ୟବହୃତ ହେଉଛି, ତେବେ ଆପଣ କଣ କରିବେ? ଯଦି ଆପଣ ଜାଣିନଥାନ୍ତେ ଯେ ପତ୍ରଟି କେଉଁ କାମରେ ବ୍ୟବହୃତ ହେବ, ଏବଂ ସେହିଟି ଏକ ସଦସ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ଭୁଲ କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ବ୍ୟବହୃତ ହୋଇଯାଏ, ନିଶ୍ଚୟ ଏହା ଆପଣଙ୍କ ନିୟନ୍ତ୍ରଣର ବାହାରେ। କିନ୍ତୁ, ଯଦି ଆପଣଙ୍କୁ ଜଣାଯାଏ ଯେ ଏହା ଏକ ମିଥ୍ୟାକୁ ସମର୍ଥନ କରିବା ପାଇଁ ବ୍ୟବହୃତ ହେଉଛି, ତେବେ ସେହି ପାପରେ ଭାଗୀ ନ ହେବା ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ। ସେହିପରି, ଏକ ପାଳକ ଭାବରେ ଆପଣଙ୍କୁ ସଭାସଦସ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସନ୍ଦର୍ଭ ପତ୍ର ଦେବାକୁ କୁହାଯାଇପାରେ—ଚାକିରି ଯାଞ୍ଚ, ବିବାହ ପ୍ରସ୍ତାବ ଇତ୍ୟାଦିରେ। ଏମିତି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆପଣ ସତ୍ୟ କହିବା ଓ ଭଲ ରିପୋର୍ଟ ଦେବା ମଧ୍ୟରେ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ

ଅନୁଭବ କରିପାରନ୍ତି। ମୁଁ ସଦା ସତ୍ୟ କଥା କହିବାକୁ ଅଭ୍ୟାସ କରିଛି। ମୁଁ ତାହାର ବିପରୀତ କରିପାରେ ନାହିଁ।

"ନା" କହିବା ପାପ ନୁହେଁ

ହିତୋପଦେଶ 25:16
ତୁମ୍ଭେ କି ମଧୁ ପାଇଅଛ?
ତୁମ୍ଭର ଯେତିକି ଯଥେଷ୍ଟ, ସେତିକି ଖାଅ;
ବହୁତ ଖାଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ତାହା ଉଦ୍ଗାର କରି ପକାଇବ।

ଜୀବନ ଏବଂ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସେବାରେ ଅନେକ ଭଲ ଏବଂ ନିର୍ଦୋଷ କାର୍ଯ୍ୟ ଥାଏ। କିନ୍ତୁ ସେହି ଭଲ କାର୍ଯ୍ୟମାନେ ମଧ୍ୟ ଯଦି ଅତିରିକ୍ତ ହୋଇଯାଏ, ତେବେ ସେଗୁଡ଼ିକ ହାନିକାରକ ହୋଇପାରେ। ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନରେ ସେବା କରିବା ପାଇଁ ଆମନ୍ତ୍ରଣ ମିଳିବା ଭଲ କଥା, କିନ୍ତୁ କେଉଁଠି "ହଁ" କହିବେ ଏବଂ କେଉଁଠି "ନା" କହିବେ—ଏହା ବୁଝିବା ଆବଶ୍ୟକ। ଏକ ପାଳକ ଭାବରେ ଅନେକ ଲୋକ ତାଙ୍କର ଚର୍ଚ୍ଚରେ ଆପଣଙ୍କୁ ପ୍ରଚାର କରିବାକୁ ଚାହିବେ। ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ କେଉଁଠି "ହଁ" ଏବଂ କେଉଁଠି "ନା" କହିବେ—ସେଥିପାଇଁ ସଠିକ୍ ବିବେକ ଆବଶ୍ୟକ। ସଭାମଣ୍ଡଳୀର ଲୋକମାନେ ମଧ୍ୟ ଚାହିବେ ଯେ ଆପଣ ତାଙ୍କର ଘରର ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଅଂଶ ନିଅନ୍ତୁ—ପ୍ରତ୍ୟେକ ବିବାହ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜନ୍ମଦିନ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ବାର୍ଷିକୀ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ଘର ଉଦ୍ଘାଟନ ଇତ୍ୟାଦି। ଏମିତି ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ଆପଣଙ୍କୁ "ହଁ" କେବେ ଏବଂ "ନା" କେବେ କହିବା ଶିଖିବାକୁ ପଡ଼େ।

ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସେବକ ଭାବରେ ଆମେ ସବୁ କିଛିକୁ "ହଁ" କହିବାର ଚାପ ଅନୁଭବ କରୁଥାଉ, କିନ୍ତୁ ଏହା ପ୍ରାୟୋଗିକ ଭାବେ ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ। କେବଳ "ହଁ" କହି କହି ଆମେ ଆମ ନିଜ ଜୀବନ—ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ, ପରିବାର ଇତ୍ୟାଦି—ନଷ୍ଟ କରିପାରୁ। ମୁଁ ଶିଖିଛି ଯେ "ନା" କହିବା ପାପ ନୁହେଁ। ମୁଁ ଏହା ସ୍ୱୀକାର କରୁଛି ଯେ ମୁଁ ସବୁ କିଛି କରିପାରିବି ନାହିଁ। ଯେତେବେଳେ ମୁଁ କାହାକୁ "ନା" କହୁଛି, ମୁଁ ସେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରୁନାହିଁ। ମୁଁ କେବଳ ପ୍ରସ୍ତାବିତ କାର୍ଯ୍ୟକୁ—ଆମନ୍ତ୍ରଣ କିମ୍ବା ଧାରଣାକୁ—"ନା" କହୁଛି। ମୁଁ "ନା" କହି ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କୁ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବେ ଭଲ ପାଇପାରେ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ସମୟରେ ଅନ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୃଦୟରେ ସହଯୋଗ କରିପାରେ। ତେଣୁ ସବୁକିଛିକୁ "ହଁ" କହିବାର ଚାପରେ ପଡ଼ିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ, ଯେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଆପଣ ଅଂଶ ନେଇପାରିବେ

ନାହିଁ, ସେଥିରେ ସଦୟ ଭାବରେ “ନା” କହିବା ଶିଖନ୍ତୁ, ଏବଂ ଏହା ପାଇଁ ଦୋଷୀ ଅନୁଭବ କରନ୍ତୁ ନାହିଁ।

ଆପଣଙ୍କୁ ଅଭିଯୋଗ କରୁଥିବା ଲୋକଙ୍କ ସ୍ତରକୁ ନିଜକୁ ଖସାଇ ଦିଅନ୍ତୁ ନାହିଁ

ରୋମୀୟ 12:17,18,21

17 ମନ୍ଦ ବଦଳରେ କାହାରି ମନ୍ଦ କର ନାହିଁ; ସମସ୍ତ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଯାହା ଯାହା ଉତ୍ତମ, ସେହିସବୁ ଚିନ୍ତା କର;

18 ସମ୍ଭବ ହେଲେ, ତୁମ୍ଭର ଯେତେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସାଧ୍ୟ, ସମସ୍ତ ଲୋକଙ୍କ ସହିତ ଶାନ୍ତିରେ ରୁହ।

21 କୁକ୍ରିୟାରେ ପରାଜିତ ନ ହୋଇ ସୁକ୍ରିୟାରେ କୁକ୍ରିୟାକୁ ପରାଜୟ କର।

ତୀତସ 3:10

ଯେଉଁ ଲୋକ ଭ୍ରାନ୍ତ ମତାବଲମ୍ବୀ, ତାହାକୁ ଥରେ, ଦୁଇ ଥର ଅନୁଯୋଗ କଲା ଉତ୍ତାରେ ତାହାଠାରୁ ପୃଥକ ରୁହ;

ବାଙ୍ଗାଲୋରକୁ ଫେରି ସେବା କାର୍ଯ୍ୟ ଏବଂ ବ୍ୟବସାୟ ଆରମ୍ଭ କରିବା ପୂର୍ବରୁ, ଆମେ ପ୍ରାୟ ତିନି ବର୍ଷ ଧରି ଚିକାଗୋରେ ରହୁଥିଲୁ। ସେ ସମୟରେ ଆମେ ପ୍ରାୟ 20–25 ଜଣ ଲୋକଙ୍କ ଏକ ଛୋଟ ସ୍ଥାନୀୟ ଚର୍ଚ୍ଚର ଅଂଶ ଥିଲୁ। ଆମେ ଏହି ଚର୍ଚ୍ଚରେ ଯେପରି ସମ୍ଭବ ସାହାଯ୍ୟ କରୁଥିଲୁ। ସେଠାରେ ଆମେ ପାଳକ ଙ୍କ ମାତାପିତା—ଜିମ୍ ଏବଂ ଲୋରେନ୍ ନେଗଲ୍ ସହିତ ସମୟ କାଟିବାର ସୁଯୋଗ ପାଇଥିଲୁ। ସେ ସମୟରେ ମିସ୍ଟର୍ ଜିମ୍ ତାଙ୍କ 60 ବର୍ଷର ଶେଷ ଦଶକରେ ଥିଲେ। ସେ ଏକ ଆନ୍ତର୍ଜାତୀୟ ଭାବେ ପରିଚିତ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସେବା ସଂଗଠନରେ ପ୍ରାୟ 17 ବର୍ଷ କାମ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଅନେକ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସେବକମାନଙ୍କୁ ଦେଖିଥିଲେ ଏବଂ ଶୁଣିଥିଲେ। ମୁଁ ତାଙ୍କ ସେବା ଜୀବନର ଅନୁଭବ ଓ କାହାଣୀଗୁଡ଼ିକ ଶୁଣିବାକୁ ଭଲ ପାଉଥିଲି, ଏବଂ ସେ ମୋତେ ଶିଖାଇଥିବା ଦୁଇଟି ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ କଥାକୁ ମୁଁ ପ୍ରାୟ ସ୍ମରଣ କରୁଥିଲି। ଏହି ଦୁଇଟି ତାଙ୍କର ସେହି ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସେବା ସଂଗଠନର ଅନୁଭବ ଉପରେ ଆଧାରିତ ଥିଲା। ସେ ଅଂଶୀଦାର କରିଥିଲେ ଯେ, ସେ 17 ବର୍ଷ ଧରି ଏହି ସଂଗଠନରେ ଆକାଉଣ୍ଟିଂ ଏବଂ ଫାଇନାନ୍ସ ବିଭାଗରେ କାମ କରିବା ପରେ, ଗୋଟିଏ ଦିନ ସେ ହଠାତ୍ କୌଣସି ସଠିକ୍ କାରଣ ବିନା ତାଙ୍କ ଚାକିରି ଛାଡ଼ିବାକୁ କୁହାଯାଇଥିଲେ। ସେ ଏହା ବିଶ୍ୱାସ କରିପାରୁନଥିଲେ। ସେ ଆଘାତ ପାଇଥିଲେ। ସେ ତାଙ୍କ ଜୀବନର ଏହି ବେଦନାଦାୟକ ପରିସ୍ଥିତି ମାଧ୍ୟମରେ ଯାଉଥିବା ସମୟରେ, ସେ

ପ୍ରାୟ ସେହି ଅନ୍ୟାୟ ପାଇଁ ପ୍ରତିଶୋଧ ନେବାର ପ୍ରଲୋଭନାରେ ପଡୁଥିଲେ ଯାହା ତାଙ୍କୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ଭାଇମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହୋଇଥିଲା ବୋଲି ସେ ଅନୁଭବ କରୁଥିଲେ। ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଶକ୍ତି ପାଇଁ ଖୋଜିବା ସମୟରେ, ପ୍ରଭୁ ତାଙ୍କ ସହ କଥା କହିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ଚ୍ୟାଲେଞ୍ଜ କଲେ ଯେ ସେ ଅନ୍ୟ ଭାଇମାନେ ଯେଉଁ ସ୍ତରରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିଲେ ସେହି ସ୍ତରକୁ ନମନ୍ତୁ ନାହିଁ। ପରମେଶ୍ୱର ତାଙ୍କୁ ଏହାଠାରୁ ଉପରେ ବାସ କରିବାକୁ ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ଅନ୍ୟାୟଠାରୁ ବଡ଼ ହେବାକୁ କହିଲେ। ତେଣୁ ମିସ୍ଟର୍ ଜିମ୍ ସେହିଭଳି କରିବାକୁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଲେ। ସେ ଅନ୍ୟାୟ ଏବଂ ଅସମାନ ବ୍ୟବହାର କରୁଥିବା ଭାଇମାନଙ୍କ ସ୍ତରକୁ ନମିବାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କଲେ। ସେ କ୍ଷମା ଏବଂ ପରମେଶ୍ୱର ଉପରେ ଭରସାର ଏକ ଉଚ୍ଚ ସ୍ତରରେ ଚାଲିବାକୁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଲେ। ତେଣୁ ମିସ୍ଟର୍ ଜିମ୍ ପୁନରାବୃତ୍ତି କରି ମୋତେ କହୁଥିଲେ, "ଆଶିଷ, ଲୋକମାନଙ୍କ ସହିତ ତୁମେ ଯାହା କିଛି ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବ, କେବେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର ଭୁଲ କାର୍ଯ୍ୟର ସ୍ତରକୁ ନମିବେ ନାହିଁ। ସଦା ସେହି ଉପର ସ୍ତରରେ ବଞ୍ଚ, ଯେଉଁଠି ପରମେଶ୍ୱର ତୁମକୁ ବଞ୍ଚିବାକୁ ଚାହାନ୍ତି।"

ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସେବକ ଭାବରେ, ଆମେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ ଅନେକ ଅଭିଯୋଗ, ଆଲୋଚନା, ଗସିପ୍ ଏବଂ ଗୁଜବ ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବୁ, ଯାହା ଆମକୁ କିମ୍ବା ଆମ ବିଷୟରେ କୁହାଯିବ। ଲୋକମାନେ କଣ କହିବେ ଓ କରିବେ, ତାହା ଉପରେ ଆମର କୌଣସି ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ନାହିଁ। ତାଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଖରାପ କଥା ହେଉଛି ଯେ ଅନେକ ସମୟରେ ଏହି ସବୁ ଆମ ନିଜ ଭାଇମାନଙ୍କ ଠାରୁ ଆସେ। ଦୁଃଖର କଥା, ଅନେକ ପ୍ରକାରରେ ଆମର ବିରୋଧୀମାନେ ଆମ ନିଜ ଘରର ଲୋକମାନେ ହୋଇଥାନ୍ତି (ମାଥିଉ 10:36), କିନ୍ତୁ ଆମ ପାଖରେ ସଦା ଏହି ବିକଳ୍ପ ରହେ—ଅନର୍ଥର ପ୍ରତିଫଳ ଦେବାକୁ ନାହିଁ। ଆମକୁ ସଦା ଏହି ସୁଯୋଗ ମିଳେ ଯେ ଆମକୁ ଆଘାତ କରୁଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କଠାରୁ ଉପର ସ୍ତରରେ ବଞ୍ଚିବାକୁ।

ଆଚରଣ

"ଏହି କଥା ସତ୍ୟ, କେହି ଯଦି ଅଧ୍ୟକ୍ଷ (ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ନେତା) ପଦ ପାଇବାକୁ ଆକାଂକ୍ଷା କରନ୍ତି, ତେବେ ସେ ଉତ୍ତମ କାର୍ଯ୍ୟ ବାଞ୍ଛା କରନ୍ତି। ଅତଏବ, ଅଧ୍ୟକ୍ଷଙ୍କର ଅନିନ୍ଦନୀୟ ହେବା ..."

(1 ତୀମଥି 3:1,2)

ଅଧ୍ୟାୟ 4

4
ଆଚରଣ

ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟବଶତଃ, ଆଜି ଚର୍ଚ୍ଚରେ ଲୋକମାନେ ପ୍ରଚାରକମାନଙ୍କୁ ପ୍ରାୟତଃ ପଲ୍ପିଟ୍ ପଛରେ ଥିବା ଏକ ଘଣ୍ଟାର ଭିତରେ ସେମାନେ କ'ଣ କରନ୍ତି ତାହା ଦ୍ୱାରା ମାପନ କରନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ପଲ୍ପିଟ୍ ବାହାରେ ସେମାନଙ୍କ ଜୀବନ କେମିତି ଅଛି ତାହାକୁ ଧ୍ୟାନ ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ। ଏହାର ଫଳରେ ଏମିତି ପ୍ରଚାରକମାନେ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନଙ୍କର ସମସ୍ତ ଧ୍ୟାନ କେବଳ ପଲ୍ପିଟ୍ ପଛରେ "ଭଲ ଭାବରେ କାମ କରିବା" ଉପରେ ରହେ, କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ପଲ୍ପିଟ୍ ବାହାରେ କେମିତି ବଞ୍ଚୁଛନ୍ତି ତାହାକୁ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ।

କିନ୍ତୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ମାନଦଣ୍ଡ ବହୁତ ସ୍ପଷ୍ଟ। ଜଣେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ନେତା ନିର୍ଦୋଷ ହେବା ଉଚିତ, ଏବଂ ତାଙ୍କର ଜୀବନ ଅନ୍ୟ ବିଶ୍ୱାସୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ଆଦର୍ଶ ହେବା ଉଚିତ। ଏହିଟି ହେଉଛି ଯାହା ତାଙ୍କୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସେବକ (ପାଳକ, ପ୍ରଚାରକ, ଶିକ୍ଷକ, ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବକ୍ତା, ପ୍ରେରିତ, ସୁସମାଚାରକ ଇତ୍ୟାଦି) ଭାବରେ ଯୋଗ୍ୟ କରେ। ହି ଅଧ୍ୟାୟ ଆଚରଣ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ କେତେକ ମୁଖ୍ୟ ବିଷୟ ଉପରେ ଆଧାରିତ— ଅର୍ଥାତ୍, ମଞ୍ଚ ଉପରେ ଲୋକଙ୍କୁ ବାକ୍ୟ ପ୍ରଚାର କରିବା ବ୍ୟତୀତ ଆମେ ବାସ୍ତବରେ କିଭଳି ଜୀବନ ଯାପନ କରୁଛୁ, ତାହା ହିଁ ଏଠାରେ ଆଲୋଚନା କରାଯାଇଛି।

ଜଣେ ଆଦର୍ଶ ହୁଅନ୍ତୁ ଏବଂ ଏକ ମାନଦଣ୍ଡ ସ୍ଥାପନ କରନ୍ତୁ

1 କରିନ୍ଥୀୟ 11:1
ମୁଁ ଯେପରି ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଅନୁକାରୀ, ତୁମ୍ଭେମାନେ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ମୋହର ଅନୁକାରୀ ହୁଅ।

1 ତୀମଥି 4:12
ତୁମ୍ଭର ଯୌବନାବସ୍ଥା ସକାଶେ କେହି ତୁମ୍ଭକୁ ତୁଚ୍ଛ ନ କରୁ, କିନ୍ତୁ ବାକ୍ୟରେ, ଆଚରଣରେ, ପ୍ରେମରେ, ବିଶ୍ୱାସରେ ଓ ପବିତ୍ରତାରେ ବିଶ୍ୱାସୀମାନଙ୍କର ଆଦର୍ଶ ସ୍ୱରୂପ ହୁଅ।

ପ୍ରେରିତ ପାଉଲ ସ୍ପଷ୍ଟ କରିଥିଲେ ଯେ, ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଜଣେ ଲୋକ ଭାବରେ ତାଙ୍କ ଜୀବନର ଉଦାହରଣ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଥିଲା, ଏବଂ ସେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ

ତାଙ୍କ ଜୀବନ ଉଦାହରଣକୁ ଅନୁସରଣ କରିବାକୁ ଆହ୍ୱାନ କରିଥିଲେ। ମୁଁ ଭାବେ, ଆମ ପ୍ରଚାରକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେତେ ଜଣ ଲୋକଙ୍କୁ କହିପାରିବେ—"ମୋର ଜୀବନର ଆଦର୍ଶକୁ ଅନୁସରଣ କରନ୍ତୁ, ଏବଂ ମୁଁ ଯେତେବେଳେ ମଞ୍ଚ ପଛରେ ବା ବାକ୍ୟ ପ୍ରଚାର ବାହାରେ ଥାଏ, ସେତେବେଳେ ମୁଁ କିଭଳି ଜୀବନ ଯାପନ କରେ ତାହାର ଅନୁକରଣ କରନ୍ତୁ।"

ପ୍ରେରିତ ପାଉଲ ଯୁବ ତୀମଥିଙ୍କୁ ଏଫିସି ମଣ୍ଡଳି କୁ ନେତୃତ୍ୱ ଦେବା ପାଇଁ ବିଶ୍ୱାସୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ଆଦର୍ଶ ହେବାକୁ ଆହ୍ୱାନ କରିଥିଲେ। ଜଣେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ନେତା ନିମ୍ନଲିଖିତ କ୍ଷେତ୍ରଗୁଡ଼ିକରେ ମାନଦଣ୍ଡ ଏବଂ ଉଦାହରଣ ସ୍ଥାପନ କରିବା ଉଚିତ—

- କଥାବାର୍ତ୍ତାରେ—ଆମର ଆଳାପ କରିବାର ଶୈଳୀ ଏବଂ ଆଲୋଚନାର ବିଷୟବସ୍ତୁ।
- ଆଚରଣରେ—ଆମେ କେମିତି ବଞ୍ଚୁ, ସମୟ, ଧନ ଓ ସମ୍ପର୍କକୁ କେମିତି ପରିଚାଳନା କରୁ
- ପ୍ରେମରେ—ଆମେ କେମିତି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଭଲ ପାଉ ଏବଂ ଯତ୍ନ ନିଅ
- ଆତ୍ମାରେ—ହୃଦୟର ବିଷୟରେ, ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟର ପବିତ୍ରତା, ଆମ ଭାବଧାରା
- ବିଶ୍ୱାସରେ—ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଉପରେ ଆମର ଭରସା, ଆଜ୍ଞାପାଳନର ସାହସ
- ପବିତ୍ରତାରେ—ଦୈନନ୍ଦିନ ଜୀବନରେ ପବିତ୍ରତା ଓ ଭକ୍ତି

ଆମେ ମନେ ରଖିବା ଉଚିତ ଯେ ଆମେ କରୁଥିବା ଛୋଟ ଛୋଟ କାର୍ଯ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଲୋକମାନେ ଦେଖନ୍ତି, ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକ ଆମେ ଯାହାଙ୍କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରୁଛୁ, ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରତିଫଳିତ କରେ। ମୋର ମନେଅଛି, ମୁଁ ଏକ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନ ସମ୍ମିଳନୀରେ ଯୋଗ ଦେଇଥିଲି, ଯେଉଁଠାରେ ଜଣେ ସମ୍ମାନିତ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନ ନେତା ମଞ୍ଚ ଉପରେ ବସିଥିବା ସମୟରେ ନିଜ ମୋବାଇଲ୍ ବ୍ୟବହାର କରୁଥିଲେ; ସଭା ଚାଲୁଥିବା ସମୟରେ ସେ ମେସେଜ୍ ପଠାଉଥିଲେ ଏବଂ କଲ୍ ଗ୍ରହଣ କରି ଉତ୍ତର ମଧ୍ୟ ଦେଉଥିଲେ! ଆମେ ଜାଣୁଛୁ ଯେ ଆଜିକାଲି ଜୀବନ ବହୁତ ବ୍ୟସ୍ତ, କିନ୍ତୁ ସଭା ଚାଲିଥିବାବେଳେ ଏହା ସମ୍ମାନହୀନତାର ଏକ ଉଦାହରଣ ଥିଲା। ଏହା ଦେଖୁଥିବା ଅନ୍ୟ ଲୋକମାନଙ୍କ

ପାଇଁ କେମିତି ଉଦାହରଣ ହେବ! ଏହା ଯଦିଓ ଏକ ଛୋଟ କଥା ପରି ଲାଗିପାରେ, କିନ୍ତୁ ସେବାରେ ଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କ ଭାବେ ଆମର ଆଚରଣ ଉତ୍କୃଷ୍ଟ ହେବା ଉଚିତ! *"ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସେବକ ଭାବରେ ଆମର କାର୍ଯ୍ୟ ଦୃଢ଼ କିମ୍ବା ଅଦୃଢ଼ ହୁଏ— ଲୋକମାନେ ଆମକୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି, ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଆମର ଦାୟିତ୍ୱରେ ଅଛୁ, ସତର୍କ, ଅଚଳ..."* (2 କରିନ୍ଥୀୟ 6:4)

ଫିଲିପିୟମାନଙ୍କୁ ଲେଖିବା ସମୟରେ, ପ୍ରେରିତ ପାଉଲ କହିଥିଲେ, *"ହେ ଭ୍ରାତୃଗଣ, ତୁମ୍ଭେମାନେ ଏକତ୍ର ମିଳି ମୋହର ଅନୁକାରୀ ହୁଅ, ପୁଣି ଆମ୍ଭମାନଙ୍କଠାରେ ଯେଉଁ ଆଦର୍ଶ ଦେଖୁଅଛ, ଯେଉଁମାନେ ତଦନୁଯାୟୀ ଆଚରଣ କରନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଦୃଷ୍ଟି କର।" "ତୁମ୍ଭେମାନେ ଯେସମସ୍ତ ବିଷୟ ମୋ'ଠାରୁ ଶିଖିଅଛ, ପାଇଅଛ, ଶୁଣିଅଛ ଓ ମୋ'ଠାରେ ଦେଖିଅଛ, ସେହିସବୁ କର; ସେଥିରେ ଶାନ୍ତିଦାତା ଈଶ୍ୱର ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ସହବର୍ତ୍ତୀ ହେବେ।"* (ଫିଲିପ୍ପୀୟ 3:17; ଫିଲିପ୍ପୀୟ 4:9)

ଆପଣଙ୍କ ଜୀବନର ଆଦର୍ଶ ହିଁ ସବୁଠାରୁ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ବାର୍ତ୍ତା ପ୍ରଦାନ କରେ

ପ୍ରେରିତ 20:17-19

17 ମୀଲୀତରୁ ସେ ଏଫିସକୁ ଲୋକ ପଠାଇ ମଣ୍ଡଳୀର ପ୍ରାଚୀନମାନଙ୍କୁ ଆପଣା ନିକଟକୁ ଡକାଇ ଆଣିଲେ।

18 ସେମାନେ ତାଙ୍କ ନିକଟରେ ଉପସ୍ଥିତ ହୁଅନ୍ତେ ସେ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, ଆସିଆରେ ପଦାର୍ପଣ କରିବାର ପ୍ରଥମ ଦିନଠାରୁ ମୁଁ ସମସ୍ତ ସମୟ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କିପରି ଆଚରଣ କଲି,

19 ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନମ୍ର ମନରେ ଅଶ୍ରୁପାତ ସହିତ ଯିହୂଦୀ-ମାନଙ୍କର ନାନା ଷଡ଼ଯନ୍ତ୍ର ହେତୁ ମୋତେ ଯେ ଯେ ପରୀକ୍ଷା ଘଟୁଥିଲା, ସେହିସବୁ ମଧ୍ୟରେ କିପରି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସେବା କରୁଥିଲି,

ଏବ୍ରୀ 11:4

ବିଶ୍ୱାସ ଦ୍ୱାରା ହେବଲ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଛାମୁରେ କୟିନ ଅପେକ୍ଷା ଉତ୍କୃଷ୍ଟ ବଳି ଉତ୍ସର୍ଗ କଲେ ଓ ତଦ୍ୱାରା ସେ ଧାର୍ମିକ ବୋଲି ସାକ୍ଷ୍ୟ ପାଇଲେ; ଈଶ୍ୱର ନିଜେ ତାଙ୍କ ଦାନ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଦେଲେ, ଆଉ ସେ ମୃତ ହେଲେ ହେଁ ବିଶ୍ୱାସ ଦ୍ୱାରା ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କଥା କହୁଅଛନ୍ତି।

ଏଫିସର ନେତୃତ୍ୱକୁ ତାଙ୍କର ଶେଷ ଉପଦେଶରେ, ପ୍ରେରିତ ପାଉଲ ତାଙ୍କୁ ନିଜ ଜୀବନ ଉଦାହରଣକୁ ସେମାନେ ସ୍ମରଣ କରିବା ଓ ଅନୁସରଣ କରିବା ଦିଗରେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କରନ୍ତି। ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟର ଶିକ୍ଷା ଓ ପ୍ରଚାର ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକ, କିନ୍ତୁ ଲୋକମାନଙ୍କ ମନରେ ଯାହା "ଗଭୀର ଭାବେ ରହିଯାଏ" ତାହା ହେଲା ଆମେ

କିପରି ଜୀବନ ଯାପନ କରିଛୁ ଏବଂ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟକୁ କିପରି ଆମ ଜୀବନରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରିଛୁ। ଲୋକମାନେ ଭଲ ସର୍ମନକୁ ସହଜରେ ଭୁଲିଯିବେ, କିନ୍ତୁ ଆମେ ଯେ ଜୀବନ ଯାପନ କରିଥିଲୁ ଏବଂ ଯେ ଉଦାହରଣ ଦେଇଥିଲୁ, ସେହିଟି ଦୀର୍ଘ ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସ୍ମରଣୀୟ ରହିବ। ହାବେଲ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଗ୍ରହଣଯୋଗ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟ କଲେ, ଏବଂ ଶାସ୍ତ୍ର କହେ ଯେ ସେ ମୃତ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ସେ ଏବେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କଥା କହୁଛନ୍ତି—ତାଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟର ସ୍ମୃତି ଅବିରତ ରହିଛି!

କଠିନ ପରିଶ୍ରମ କର

1 କରିନ୍ଥୀୟ 15:10

କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଯାହା ହୋଇଅଛି, ତାହା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଅନୁଗ୍ରହରେ ହୋଇଅଛି, ଆଉ ମୋ' ପ୍ରତି ପ୍ରଦତ୍ତ ତାହାଙ୍କର ସେହି ଅନୁଗ୍ରହ ବ୍ୟର୍ଥ ହୋଇ ନାହିଁ, ମାତ୍ର ମୁଁ ସେସମସ୍ତଙ୍କ ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ ପରିଶ୍ରମ କରିଅଛି, ତଥାପି ମୁଁ ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ମୋ' ସହିତ ଥିବା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଅନୁଗ୍ରହ ତାହା କରିଅଛି।

ପରମେଶ୍ୱର ଆମକୁ ଦାନ ଏବଂ କୃପା ଦିଅନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସେହି ଦାନ ଏବଂ କୃପାକୁ ଆମେ କିପରି ବ୍ୟବହାର କରୁଛୁ ତାହା ଆମ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ। ଖ୍ରୀଷ୍ଟୀୟ ସେବାରେ ଫଳଦାୟକ ହେବା ପାଇଁ, ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ କଠିନ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ, ସହଜତା ଓ ସୁବିଧାର ସୀମା ଟପିବାକୁ, ତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ଏବଂ ଅଧିକ ପଥ ଚାଲିବାକୁ ଇଚ୍ଛୁକ ହେବା ଦରକାର। ଏହା ସହଜରେ ଦେଖାଯାଏ ଯେ କେବେ ଜଣେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସେବକ ସତ୍ୟରେ ପରିଶ୍ରମ କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ରାଜ୍ୟର କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ନିଜକୁ ଆଗକୁ ଧକ୍କା ଦେଉଛନ୍ତି, ଏବଂ କେବେ କେବଳ ନ୍ୟୂନତମ କାର୍ଯ୍ୟ କରି କାମକୁ ଚାଲୁ ରଖୁଛନ୍ତି। ପ୍ରେରିତ ପାଉଲ ସ୍ପଷ୍ଟ କରିଥିଲେ ଯେ ସେ ଅନ୍ୟ ପ୍ରେରିତମାନଙ୍କଠାରୁ ଅଧିକ ପରିଶ୍ରମ କରିଥିଲେ। ଏହା ହୋଇପାରେ ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ମଣ୍ଡଳୀର ସୀମାକୁ ବିସ୍ତାର କରିବାରେ ପରମେଶ୍ୱର ତାଙ୍କୁ ଏତେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଭାବେ ବ୍ୟବହାର କରିବାର ଗୋଟିଏ କାରଣ।

ଅନ୍ୟ ଜଣେ ଲୋକ ଖ୍ରୀଷ୍ଟୀୟ ସେବାକୁ ସୁବିଧା ଓ ଆଳସ୍ୟର ଜୀବନ ଜୀବିକାର ଉପାୟ ଭାବେ ବ୍ୟବହାର କରୁଥିବାକୁ ଦେଖିବା ଦୁଃଖଦ। କେହି କେହି ଖ୍ରୀଷ୍ଟୀୟ ସେବାକୁ ବାଛନ୍ତି କାରଣ ସେମାନେ ସାଧାରଣ କର୍ପୋରେଟ୍ ଚାକିରିରେ କଠିନ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ଚାହାନ୍ତି ନାହିଁ। ଖ୍ରୀଷ୍ଟୀୟ ସେବାରେ ପ୍ରବେଶ କରିଲା

ପରେ ସେମାନେ ସବୁକିଛି ସହଜରେ ନିଅନ୍ତି, କେବଳ ନ୍ୟୁନତମ କାର୍ଯ୍ୟ କରନ୍ତି ଏବଂ କେମିତି କେମିତି ଚାଲିଯାନ୍ତି। ସେମାନେ ପ୍ରତ୍ୟେକ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଧୀରେ ଧୀରେ ଚାଲୁଥାନ୍ତି। ଭାଇମାନେ, ଆମେ ଏପରି ପ୍ରକାରର ସେବକ ନୁହେଁ; ବରଂ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପାଇଁ ଆମ ଶତପ୍ରତିଶତ ଏବଂ ତାଠାରୁ ଅଧିକ ଦେବା ଦରକାର।

ନମ୍ରତାରେ ଚାଲ

ମାଥିଉ 5:5
ନମ୍ର ଲୋକେ ଧନ୍ୟ, କାରଣ ସେମାନେ ପୃଥିବୀର ଅଧିକାରୀ ହେବେ।

1 ପିତର 5:6
ଅତଏବ, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବଳବ; ହସ୍ତ ତଳେ ଆପଣା ଆପଣାକୁ ନତ କର, ଯେପରି ସେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଯଥା-ସମୟରେ ଉନ୍ନତ କରିବେ;

ନମ୍ରତା ହେଉଛି ସେହି ହୃଦୟର ଭାବ, ଯେଉଁଠାରେ ଆମେ ପରମେଶ୍ୱର ଓ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କ ଅଧୀନତାରେ ଚାଲୁଥାଉ। ଏହା ସେହି ହୃଦୟର ଭାବ, ଯାହା ଆମକୁ ଆମେ ଯେତେ ହେବା ଉଚିତ୍ ତାଠାରୁ ଅଧିକ ଭାବିବାକୁ ଦେଉନାହିଁ (ରୋମୀୟ 12:3)। ଏହା ଆମକୁ ଧନୀ ଓ ଗରିବଙ୍କ ସହିତ ସମାନ ଭାବେ ବ୍ୟବହାର କରିବାକୁ ସକ୍ଷମ କରେ, କୌଣସି ପାର୍ଥକ୍ୟ ନ କରି। ଏହା ଆମକୁ ନିଜକୁ "କେବଳ ଜଣେ ମନୁଷ୍ୟ" ଭାବେ ଦେଖିବାକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରେ ଏବଂ ସମସ୍ତ ମହାନତା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ଅଟେ ବୋଲି ଦେଖାଏ। ଏହା ଆମକୁ ଆମ ଜୀବନରେ ସେବା ମାଧ୍ୟମରେ କେତେ ମହାନ କାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତ ବିଶ୍ୱାସୀଙ୍କ ସହିତ ସମତଳ ଭୂମିରେ ଠିଆ ହେବାକୁ ସକ୍ଷମ କରେ।

ଏହିପରି, ତୁମେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟୀୟ ସଭାରେ ସବୁଠାରୁ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଆସନ ଖୋଜୁନାହାଁ। ତୁମେ ସାର୍ବଜନୀନ ଭାବେ ପରିଚୟ ଓ ପ୍ରଶଂସା ପାଇବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁନାହାଁ। ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ଏହିପରି ଭାବରେ ଚାଲୁଥାଅ, ସେତେବେଳେ ତୁମେ ନମ୍ରତାରେ ଚାଲୁଛ। ନମ୍ରତା ନିଜ ପ୍ରଚାର କରେନାହିଁ ଏବଂ ପରମେଶ୍ୱର ତାଙ୍କ ସମୟରେ ଉନ୍ନତ କରିବେ ବୋଲି ଅପେକ୍ଷା କରିବାରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ରହେ। ନମ୍ରତା ସତ୍ୟ ଶକ୍ତି ଅଟେ। ଏହା ସେହି ସ୍ଥାନ, ଯେଉଁଠାରେ ପରମେଶ୍ୱର ଆଉ ଅଧିକ କୃପା ଦାନ କରନ୍ତି।

ଶାନ୍ତିକୁ ଅନୁସରଣ କର

2 ତୀମଥି 2:23,24

23 ନିର୍ବୋଧ ଓ ବିତଣ୍ଡା ବାଦାନୁବାଦ ଯେ ବିରୋଧ ଜନ୍ମାଏ, ଏହା ଜାଣି ସେହିସବୁ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କର।
24 ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦାସ ବିରୋଧ କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ସମସ୍ତଙ୍କ ପ୍ରତି କୋମଳ, ଶିକ୍ଷାଦାନରେ ନିପୁଣ

ରୋମୀୟ 12:18

ସମ୍ଭବ ହେଲେ, ତୁମ୍ଭର ଯେତେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସାଧ୍ୟ, ସମସ୍ତ ଲୋକଙ୍କ ସହିତ ଶାନ୍ତିରେ ରୁହ।

ଏବ୍ରୀ 12:14

ସମସ୍ତଙ୍କ ସହିତ ଶାନ୍ତିରେ ରହିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କର, ପୁଣି ଯେଉଁ ପବିତ୍ରତା ବିନୁ କେହି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ ପାଇବ ନାହିଁ, ସେଥିର ଅନୁସରଣ କର,

ଲୋକମାନଙ୍କ ସହିତ ତର୍କ, ବିବାଦ ଓ ଝଗଡ଼ାରେ ପଡ଼ିବାକୁ ଏଡ଼ାଇବା। ନିଜକୁ ଝଗଡ଼ା-ମୁକ୍ତ ରଖ। କେତେକ ଖ୍ରୀଷ୍ଟୀୟ ସେବକମାନେ ଝଗଡ଼ାରେ ଗ୍ରସିତ ହୋଇଯାନ୍ତି। ସେମାନେ ମଣ୍ଡଳୀର ବିଶ୍ୱାସୀମାନଙ୍କ ସହିତ ଝଗଡ଼ାରେ, ଅନ୍ୟ ଖ୍ରୀଷ୍ଟୀୟ ସେବକମାନଙ୍କ ସହିତ ଝଗଡ଼ାରେ, ମଣ୍ଡଳୀ ବାହାରର ଲୋକମାନଙ୍କ ସହିତ ଝଗଡ଼ାରେ ଏବଂ ଏହିପରି ଅନେକ ସ୍ଥିତିରେ ରହନ୍ତି। ଝଗଡ଼ା ସମସ୍ତ ପ୍ରକାର ଦୁଷ୍ଟତାର ଦ୍ୱାର ଖୋଲିଦିଏ। ଝଗଡ଼ା ତୁମ ସମୟ ଓ ଶକ୍ତିକୁ ବ୍ୟର୍ଥ କରେ ଏବଂ ତୁମକୁ ଅଧିକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ କାମରୁ ବଞ୍ଚିତ କରେ। ଆମେ ଆତ୍ମିକ ନୁହେଁ, ବରଂ ଶାରୀରିକ ମନୁଷ୍ୟ ଭଳି ବ୍ୟବହାର କରୁଥାଉ। *"ଯେଣୁ, ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଶାରୀରିକ ଅଟ। କାରଣ ଯେତେବେଳେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଈର୍ଷା ଓ ବିବାଦ ରହିଅଛି, ତୁମ୍ଭେମାନେ କି ଶାରୀରିକ ନୁହଁ ଓ ମନୁଷ୍ୟର ସ୍ୱଭାବ ଅନୁସାରେ କି ଆଚରଣ କରୁନାହଁ?"* (1 କରିନ୍ଥୀୟ 3:3)

ଯେତେବେଳେ କେହି ତୁମକୁ ଅଭିଯୋଗ କରେ, ଆଲୋଚନା କରେ, ଉତ୍ତେଜିତ କରେ, କୌଣସି ଭାବେ ହାନି କିମ୍ବା ଆଘାତ ଦେଉଛି, ସେତେବେଳେ ନିଜକୁ ପଚାର— ଏହି ବିଷୟଟି ତୁମ ସମୟର ଯୋଗ୍ୟ କି? ତୁମକୁ କି ଭୁଲ ବୁଝାପଡ଼ା ସ୍ପଷ୍ଟ କରିବା ଦରକାର, କୌଣସି ଭାବେ କ୍ଷମା ଚାହିଁବା ଦରକାର, କିମ୍ବା କେବଳ ଧ୍ୟାନ ନ ଦେଇ ସମସ୍ତ କଥାକୁ ଯାଇଯିବାକୁ ଦେବା ଉଚିତ୍? ଯଦି କୌଣସି ଭାବେ ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ଦେବା ଆବଶ୍ୟକ ଥାଏ, ତେବେ ସେହିଭଳି ଭାବରେ ଦିଅ, ଯାହା ଶାନ୍ତିପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ବିଷୟକୁ ସମାପ୍ତ କରିବ। ଯାହା ଶାନ୍ତିକୁ ବଢ଼ାଏ, ସେହିଟି କର। ଯଦି ତୁମେ ଅନୁଭବ କର

ଯେ କାହା ସହିତ ଜଡ଼ା ହେବା କେବଳ ଝଗଡ଼ା ଓ ବିବାଦର ଆଗୁନକୁ ଆଉ ଜୋର କରିବ, ତେବେ ସେହି କଥାକୁ ଛାଡ଼ିଦିଅ। ସେହି ବିଷୟର ନିକଟକୁ ମଧ୍ୟ ଯାଅନାହାଁ। ନେହେମିୟା ତାଙ୍କ ଜୀବନରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଆହ୍ୱାନ ପୂରଣ କରିବା ସମୟରେ ଆମକୁ ଏକ ମହାନ ଉଦାହରଣ ଦେଇଛନ୍ତି, ଯେତେବେଳେ ତାଙ୍କ ବିରୋଧୀମାନେ ତାଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ବାଧା ଦେବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ। *"ଅନନ୍ତର ମୁଁ ପ୍ରାଚୀର ଗଢ଼ିଅଛି ଓ ତହିଁ ମଧ୍ୟରେ ଆଉ ଭଗ୍ନସ୍ଥାନ ନାହିଁ, ଏହି ସମ୍ବାଦ ସନ୍ବଲ୍ଲଟ୍ ଓ ଟୋବୀୟ ଓ ଆରବୀୟ ଗେଶମ୍ ଓ ଆମ୍ମାନଙ୍କ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଶତ୍ରୁଙ୍କୁ ଦିଆଗଲା; ତଥାପି ଏସମୟରେ ମୁଁ ନଗରଦ୍ବାରସବୁରେ କବାଟ ଝୁଲାଇ ନ ଥିଲି। ସେତେବେଳେ ସନ୍ବଲ୍ଲଟ୍ ଓ ଗେଶମ୍ ମୋ' କତିକି ଲୋକ ପଠାଇ କହିଲେ, ଆସ, ଆମ୍ଭେମାନେ ଓନୋ ପଦାସ୍ଥିତ କୌଣସି ଏକ ଗ୍ରାମରେ ଏକତ୍ରିତ ହେଉ। ମାତ୍ର ସେମାନେ ମୋହର ଅନିଷ୍ଟ କରିବାକୁ ବିଚାର କରିଥିଲେ। ଏଥିରେ ମୁଁ ସେମାନଙ୍କ ନିକଟକୁ ଦୂତଗଣ ପଠାଇ କହିଲି, ମୁଁ ଏକ ମହତ କର୍ମ କରୁଅଛି, ଏଥିପାଇଁ ଓହ୍ଲାଇ ଆସି ନ ପାରେ; କାର୍ଯ୍ୟ ଛାଡ଼ି ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ନିକଟକୁ ଓହ୍ଲାଇ ଯାଇ କାହିଁକି କାର୍ଯ୍ୟ ବନ୍ଦ କରିବି? ଏହି ପ୍ରକାରେ ସେମାନେ ଚାରି ଥର ମୋ' ନିକଟକୁ ଲୋକ ପଠାଇଲେ; ମାତ୍ର ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ ସେହି ପ୍ରକାର ଉତ୍ତର ଦେଲି।"* (ନିହିମୀୟା 6:1-4) ପରମେଶ୍ୱର ତୁମ ଜୀବନରେ ଯେ ମହାନ କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ଆହ୍ୱାନ କରିଛନ୍ତି, ସେହି କାର୍ଯ୍ୟରେ ଧ୍ୟାନ କେନ୍ଦ୍ରିତ ରଖ। ତୁମ ପାଖରେ ଝଗଡ଼ା ପାଇଁ ସମୟ ନାହିଁ। ବିଷୟଗୁଡ଼ିକୁ ଶୀଘ୍ର ଓ ଶାନ୍ତିପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ସମାଧାନ କର, ଏବଂ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଆଗକୁ ଚାଲୁ ରହ। *"ଶାନ୍ତିକାରକ ଲୋକେ ଧନ୍ୟ, କାରଣ ସେମାନେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସନ୍ତାନ ବୋଲି ଖ୍ୟାତ ହେବେ।"* (ମାଥିଉ 5:9)। ଶାନ୍ତିସ୍ଥାପକ ହୁଅ!

ସଦା ଶିକ୍ଷାଗ୍ରହଣଶୀଳ ହୁଅ

1 କରିନ୍ଥୀୟ 8:2

ଯଦି କେହି କୌଣସି ବିଷୟରେ ଜ୍ଞାନୀ ବୋଲି ମନେ କରେ, ତେବେ ତାହାର ଯେପରି ଜାଣିବା ଉଚିତ୍, ସେ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେପରି ଜାଣି ନାହିଁ;

ସଦା ଶିଖିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ରୁହ। ସଦା ଶିଖୁଥାଅ। ତୁମ ଆତ୍ମିକ ଆଖି ଓ କାନ ସଦା ଖୋଲା ରଖ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ପରମେଶ୍ୱର ତୁମକୁ କଣ କହୁଛନ୍ତି ତାହା ଦେଖିପାରିବ। ଓ ଶୁଣିପାରିବ। ଆମମଧ୍ୟରୁ କେତେକ ଖ୍ରୀଷ୍ଟୀୟ ସେବକମାନେ ଏପରି ଭାବ ଦେଖାନ୍ତି

ଯେ ଆମେ ସବୁକିଛି ଜାଣୁଛୁ—କିମ୍ବା କମ୍ ସେ କମ୍ ଆମ ଆଚରଣ ସେହି କଥା ପ୍ରକାଶ କରେ। ଆମେ ଅନ୍ୟ ପ୍ରଚାରକଙ୍କୁ ବସି ଶୁଣିବାକୁ ଚାହୁଁନାହୁଁ, ବିଶେଷକରି ସେହି ପ୍ରଚାରକ ଯଦି ଆମଠାରୁ "ଛୋଟ" ଥାଏ, କିମ୍ବା ସେ ମନ୍ତ୍ରଣାଳୟରେ ଆମଠାରୁ ଛୋଟ ବୟସର ଥାଏ। ଆମେ ସେମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଶୁଣୁନାହୁଁ ଯେମାନେ ଠିକ୍ ପରାମର୍ଶ କିମ୍ବା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟ ଆମ ପାଇଁ ଆଣିପାରନ୍ତି, ବିଶେଷକରି ସେମାନେ "ସାଧାରଣ ବିଶ୍ୱାସୀ" ହେଲେ ଏବଂ ଆମଠାରୁ କମ୍ "ଅଭିଷିକ୍ତ" ଲାଗିଲେ। ଆମେ ବୁଝିବା ଉଚିତ୍ ଯେ ପରମେଶ୍ୱର ଯେକେହିକୁ ମଧ୍ୟ ବ୍ୟବହାର କରିପାରନ୍ତି, ଏପରିକି ଏକ ଛୋଟ ଶିଶୁକୁ ମଧ୍ୟ, ଆମ ଜୀବନରେ ସମୟୋଚିତ ବାକ୍ୟ କହିବା ପାଇଁ। ପ୍ରଚାରକ ଯେତେ ଯୁବକ ହେଉନାହିଁ, ଯଦି ଆମେ ବସି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରତି ନିଜ ହୃଦୟକୁ ସୁର ମିଳାଇବା, ସେ ନିଶ୍ଚୟ ଆମ ସହିତ କଥା କହିବେ ଏବଂ ଆମକୁ କିଛି ଶିଖାଇବେ। *"ଯେ ଶିକ୍ଷାକୁ ଅବହେଳା କରେ, ସେ ନିଜ ଆତ୍ମାକୁ ଘୃଣା କରେ; କିନ୍ତୁ ଯେ ତାଡନାକୁ ମାନେ, ସେ ବୁଦ୍ଧି ପାଏ"* (ହିତୋପଦେଶ 15:32)।

ଯଥାସମ୍ଭବ, ନିଜ କଥା ରଖନ୍ତୁ, ନଚେତ୍ କୌଣସି ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦିଅନ୍ତୁ ନାହିଁ

ଗୀତସଂହିତା 15:1-5

[1] ଦାଉଦଙ୍କର ଗୀତ। ହେ ସଦାପ୍ରଭୋ, ତୁମ୍ଭ ଆବାସରେ କିଏ ପ୍ରବାସ କରିବ? ତୁମ୍ଭ ପବିତ୍ର ପର୍ବତରେ କିଏ ବାସ କରିବ?

[2] ଯେଉଁ ଜନ ସରଳାଚରଣ ଓ ଧର୍ମକର୍ମ କରେ ଓ ଆପଣା ଅନ୍ତଃକରଣରେ ସତ୍ୟ କହେ।

[3] ଯେ ଆପଣା ଜିହ୍ୱାରେ ଗ୍ଲାନି କରେ ନାହିଁ,

ଅବା ଆପଣା ମିତ୍ରର ଅନିଷ୍ଟ କରେ ନାହିଁ, କିଅବା ଆପଣା ପ୍ରତିବାସୀ ବିରୁଦ୍ଧରେ ନିନ୍ଦା ପ୍ରକଟ କରେ ନାହିଁ।

[4] ଯାହାର ଦୃଷ୍ଟିରେ ପାମର ତୁଚ୍ଛୀକୃତ ହୁଏ; ମାତ୍ର ଯେ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କ ଭୟକାରୀମାନଙ୍କୁ ସମାଦର କରେ। ଯେ ଶପଥ କରି ଆପଣାର କ୍ଷତି ହେଲେ ହେଁ ତାହା ଅନ୍ୟଥା କରେ ନାହିଁ।

[5] ଯେ ସୁଧ ପାଇଁ ଅର୍ଥ ଋଣ ଦିଏ ନାହିଁ, କିଅବା ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଲାଞ୍ଚ ନିଏ ନାହିଁ। ଯେ ଏହି ସକଳ କର୍ମ କରେ, ସେ କେବେ ଘୁଞ୍ଚାଯିବ ନାହିଁ।

ଗୀତସଂହିତା 15:5
ତୁମକୁ ଖର୍ଚ୍ଚ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ନିଜ କଥାକୁ ପାଳନ କର।

ଆମ ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ପିତାଙ୍କ ଭଳି, ଆମେ ମଧ୍ୟ ନିଜ କଥାକୁ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେବା ଉଚିତ୍। ଆମର କଥା ଆମର ବନ୍ଧନ ହେବା ଦରକାର, ଏକ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଯାହାକୁ

ଆମେ ପାଳନ କରିବୁ। ମୁଁ ବୁଝୁଛି ଯେ କେତେବେଳେ ଆମେ ମନୁଷ୍ୟ ହେବାରୁ ଭୁଲ କରିପାରିବା, ଏବଂ ଆମର ସର୍ବୋତ୍ତମ ଇଚ୍ଛା ସତ୍ତ୍ୱେ ମଧ୍ୟ ବ୍ୟବହାରିକ ସୀମାବଦ୍ଧତା ଯୋଗୁଁ ବାଧା ଆସିପାରେ। କିନ୍ତୁ ଆମ ସମ୍ଭାବ୍ୟ ଶକ୍ତି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ଆମେ ଆମ କଥାର ଲୋକ ହେବା ଉଚିତ୍। ଯଦି ଆମେ କିଛି କରିବାକୁ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରୁଛୁ, ତେବେ ତାହାକୁ ପୂରଣ କରିବା ପାଇଁ ଆମ ସର୍ବୋତ୍ତମ ଚେଷ୍ଟା କରିବା ଦରକାର।ଅନେକ ସମୟରେ, ଏହି କ୍ଷେତ୍ରଟି ଆମ ପାଇଁ ଅନେକ ସମସ୍ୟା ସୃଷ୍ଟି କରିଥାଏ। ଜଣେ ନେତା ଭାବରେ ଆମେ କିପରି "ନା" କହିବାକୁ ହୁଏ, ତାହା ଜାଣିନାହୁଁ। ତେଣୁ, କେବଳ ଲୋକଙ୍କୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରିବା ପାଇଁ କିମ୍ବା ସେମାନଙ୍କ ଆଗରେ ଭଲ ଦେଖାଯିବା ପାଇଁ ଆମେ ଏପରି କିଛି ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେଇଥାଉ, ଯାହାକୁ ଆମେ ପୂରଣ କରିପାରିବୁ ନାହିଁ ବୋଲି ପୂର୍ବରୁ ଜାଣିଥାଉ। ଶେଷରେ, ଆମେ ଆମ କଥା ପାଳନ କରିପାରୁନାହୁଁ, ଏବଂ ଏହା ଯେମାନେ ଆମ ପ୍ରତି ଆଶା ରଖିଥିଲେ ସେମାନଙ୍କୁ ଗଭୀର ନିରାଶା ଦିଏ। ତାପରେ ଆମେ ଆମର ବିଶ୍ୱସନୀୟତା ହାରାଇଥାଉ, ଏବଂ ଏହା ଶେଷରେ ସେବାକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରେ। ଲୋକମାନେ ବିଶ୍ୱାସ ହରାନ୍ତି, ଆଘାତ ପାଆନ୍ତି, ନିରାଶ ହୁଅନ୍ତି ଏବଂ କେବେ କେବେ ସ୍ଥାନୀୟ ମଣ୍ଡଳୀକୁ ଛାଡ଼ି ଚାଲିଯାନ୍ତି। ପ୍ରେରିତ ପାଉଲ ତାଙ୍କ ସେବାରେ ଏହାକୁ ଗୁରୁତ୍ୱ ସହିତ ନେଇଥିଲେ। କରିନ୍ଥୀୟମାନଙ୍କୁ ଲେଖି ସେ କହନ୍ତି, *"ତେବେ ଏହିପ୍ରକାର ଇଚ୍ଛା କରିବାରେ ମୁଁ କଅଣ ଲଘୁ ଭାବରେ ଆଚରଣ କରିଥିଲି? ଅବା, ମୁଁ ଯାହା ସଙ୍କଳ୍ପ କରିଥାଏ, ତାହା କଅଣ ସାଂସାରିକ ଭାବରେ କରିଥାଏ ଯେ, ମୋହର କଥା ହଁ ଓ ନା ଉଭୟ ହୁଏ?"* (2 କରିନ୍ଥୀୟ 1:17)

ଏହି ଅଞ୍ଚଳରେ ଆମେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନୁହେଁ ହୋଇପାରିବା ସତ୍ୟ। ଆମେ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରି ତାହା ପାଳନ କରିପାରୁନାହୁଁ। ଏପରି ପରିସ୍ଥିତିରେ, ଆମେ ଶୀଘ୍ର ଭାବେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଖେମା ଚାହିବା ଉଚିତ୍ ଏବଂ ଏହାକୁ ଏକ ଶିକ୍ଷା ଭାବେ ନେଇ ନିଜ ସୀମାବଦ୍ଧତା ବୁଝିବା ଉଚିତ୍, ଯାହା ଫଳରେ ଆମେ ଏହାକୁ ପୁଣି ହେବାକୁ ଦେବୁନାହୁଁ।

ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁ ଆମକୁ ଶିଖାଇଛନ୍ତି, *"କିନ୍ତୁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ 'ହଁ' କଥା 'ହଁ' ହେଉ, 'ନା' କଥା 'ନା' ହେଉ; ଏଥିରୁ ଯାହା ଅଧିକ, ତାହା ମନ୍ଦରୁ ଜନ୍ମେ।"* (ମାଥିଉ 5:37)

ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସମୟକୁ ସମ୍ମାନ କର—ସଦା ସମୟନିଷ୍ଠ ହୁଅ

ଏଫିସୀୟ 5:15,16

15 ଅତଏବ ଅଜ୍ଞାନ ପରି ନ ହୋଇ ଜ୍ଞାନୀ ପରି ନିଜ ନିଜ ଆଚରଣ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ବିଶେଷ ସାବଧାନ ହୁଅ,

16 ପୁଣି, ସୁଯୋଗର ସଦ୍ବ୍ୟବହାର କର, କାରଣ କାଳ ମନ୍ଦ ଅଟେ।

ଖ୍ରୀଷ୍ଟୀୟ ସେବକମାନେ ଯେଉଁ ଏକ ବଡ଼ ଅଞ୍ଚଳରେ ଉନ୍ନତି କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ବୋଲି ମୁଁ ଅନୁଭବ କରେ, ସେହିଟି ହେଉଛି ସମୟନିଷ୍ଠା। କେତେକ ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ମୁଁ ମନେ ପକାଏ, ଆମ ସହରର ଏକ ବଡ଼ ଅଡିଟୋରିୟମରେ ହେବାକୁ ଥିବା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦିନର ପ୍ରାର୍ଥନା ସଭା ବିଷୟରେ ଏକ ସ୍ଥାନୀୟ ଖ୍ରୀଷ୍ଟୀୟ ବିଜ୍ଞାପନ ପତ୍ରିକାରେ ପୂରା ପୃଷ୍ଠାର ବିଜ୍ଞାପନ ପଢ଼ିଥିଲି। ସେଥିରେ ଲେଖା ଥିଲା ଯେ ପ୍ରାର୍ଥନା ସଭା ସକାଳ 9ଟାରେ ଆରମ୍ଭ ହେବ। ଏହି ପ୍ରାର୍ଥନା ସଭାଟି ଏକ ବଡ଼ ମଣ୍ଡଳୀ ଦ୍ୱାରା ଆୟୋଜିତ ହୋଇଥିଲା, ଏବଂ ମଣ୍ଡଳୀର ନାମ ଓ ତାହାର ପାଳକ ମାନଙ୍କ ନାମ ବିଜ୍ଞାପନରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ଦିଆଯାଇଥିଲା। ମୁଁ ଭାବିଲି ଯେ ଅନ୍ୟ ବିଶ୍ୱାସୀମାନଙ୍କ ସହ ପ୍ରାର୍ଥନା ପାଇଁ ଏକତ୍ର ହେବା ଭଲ ବିଷୟ, ସେହିପାଇଁ ସେହି ଦିନଟିକୁ ସେହି ପ୍ରାର୍ଥନା ସଭା ପାଇଁ ଅଲଗା କରିଦେଲି। ମୁଁ ସକାଳ 9ଟା ପୂର୍ବରୁ କିଛି ମିନିଟ୍ ଆଗରୁ ସ୍ଥଳକୁ ପହଞ୍ଚିଲି। କିନ୍ତୁ ମୋର ନିରାଶାର କଥା ହେଉଛି, ସେଠାରେ କେହି ନଥିଲେ, ଏପରିକି ହଲ୍ ଦ୍ୱାରଟି ମଧ୍ୟ ବନ୍ଦ ଥିଲା। ତେଣୁ ମୁଁ ସୁରକ୍ଷାକର୍ମୀଙ୍କୁ ଭେଟି ପଚାରିଲି ଯେ କେହି ଆସିଛନ୍ତି କି ନାହିଁ ଇତ୍ୟାଦି। ପରେ ମୁଁ ମଣ୍ଡଳୀ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟକୁ ଫୋନ୍ କରି ସଭା ବିଷୟରେ ପଚାରିଲି। ଏହା ଏକ ବହୁତ ଲଜ୍ଜାଜନକ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଥିଲା। ମୋତେ ଯେ ଉତ୍ତର ମିଳିଲା, ସେହିଟି ହେଉଛି ଦୟାକରି ସେଠାରେ ଅପେକ୍ଷା କରନ୍ତୁ, ଏବଂ ପାଳକ ସକାଳ 10ଟା କିମ୍ବା 11ଟା ସମୟରେ ପହଞ୍ଚିବେ। ମୁଁ ତୁରନ୍ତ ନିରାଶ ହୋଇ ସେଠାରୁ ଚାଲିଗଲି।

ଭାରତରେ ଏହା ଏକ ସାଧାରଣ ପ୍ରଥା ଯେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟୀୟ ସଭା କିମ୍ବା ସେବା ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମୟରେ ଆରମ୍ଭ ହେବ ବୋଲି ଘୋଷଣା କରାଯାଏ, କିନ୍ତୁ ଆୟୋଜକମାନେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ଜାଣିଥାନ୍ତି ଯେ ସେମାନେ ଘୋଷିତ ସମୟଠାରୁ ପ୍ରାୟ 30 ମିନିଟ୍ ପରେ ଆରମ୍ଭ କରିବେ। ଏହା ଏକ ଖରାପ ପ୍ରଥା। ପ୍ରଥମେ, ଆମେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଆରମ୍ଭ ସମୟ ବିଷୟରେ ଭୁଲ କହୁଛୁ। ଦ୍ୱିତୀୟ, ସମୟରେ ଆସୁଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କୁ 30

ମିନିଟ୍ ଅପେକ୍ଷା କରାଇ ଆମେ ଅନ୍ୟାୟ କରୁଛୁ। ତୃତୀୟ, ଆମେ ନିଜ ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଭୁଲ ଅଭ୍ୟାସ ଗଢୁଛୁ, କାରଣ ଆମେ ସମୟ ଘୋଷଣା କରି ମଧ୍ୟ 30 ମିନିଟ୍ ପରେ ଆରମ୍ଭ କରୁଛୁ। ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି କରିବେ, ଏବଂ ଏଭଳି ଏହି ସମସ୍ୟା ଚାଲିଥାଏ। ଆମେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବା ଉଚିତ୍ ଯେ ଯେତେବେଳେ ଆମେ କୌଣସି ସଭାର ଆରମ୍ଭ ସମୟ ଘୋଷଣା କରୁଛୁ, ଆମେ ସମସ୍ତ ଯୋଜନା ଏବଂ ପ୍ରସ୍ତୁତି ଏପରି ଭାବରେ କରିବା ଦରକାର ଯେ ସମୟରେ ଆରମ୍ଭ କରିପାରିବୁ। ସ୍ଥଳରେ କେତେ ଲୋକ ଅଛନ୍ତି ତାହାରୁ ନିର୍ଭର କରେନାହିଁ; ଆମ ଦାୟିତ୍ୱ ହେଉଛି ଆମ କଥା ପାଳନ କରି ସମୟରେ ଆରମ୍ଭ କରିବା। ଯଦି ଆମେ କିଛି ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହାକୁ ନିରନ୍ତର କରିବା, ତେବେ ଲୋକମାନେ ବୁଝିବେ ଯେ ସେମାନେ ସମୟରେ ଆସିବା ଦରକାର, ନହେଲେ ସେମାନେ ସେବାର କିଛି ଅଂଶ ମିସ୍ କରିବେ। ହଁ, କେବେ କେବେ ବିଶେଷ ପରିସ୍ଥିତିରେ ବିଳମ୍ବ ହୋଇପାରେ। ଏପରି ସମୟରେ ଆମେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଖେମା ଚାହିବା ଉଚିତ୍ ଏବଂ ଭବିଷ୍ୟତରେ ଏହା ନ ହେବାକୁ ଆବଶ୍ୟକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ନେବା ଉଚିତ୍।

ସେହିପରି ଭାବେ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସାକ୍ଷାତକାର ଗୁଡ଼ିକ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଲାଗୁ ହୁଏ। ଯଦି ଆମେ କାହାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମୟ ଦେଇଛୁ, ତେବେ ଆମେ ସେହି ସମୟରେ ସେମାନଙ୍କୁ ଭେଟିବା ଏବଂ ଉପସ୍ଥିତ ରହିବା ଦରକାର। ସେ ବ୍ୟକ୍ତି କିଏ ହେଉନାହିଁ କିମ୍ବା ସେମାନେ କେତେ "ବ୍ୟସ୍ତ ନୁହେଁ" ଲାଗୁନାହାଁ, ସେମାନଙ୍କୁ ଅପେକ୍ଷା କରାଇବା ଆମ ପକ୍ଷରୁ ଅନ୍ୟାୟ। ଯଦି ଆମେ ସମୟ ରଖିପାରୁନାହୁଁ ଏମିତି ପରିସ୍ଥିତି ହୁଏ, ତେବେ ଯଥାଶୀଘ୍ର ସେ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ସୂଚନା ଦେବା ଦରକାର, ଯାହାଦ୍ୱାରା ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ନିଜ ସୂଚୀରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିପାରିବେ।

ଈଶ୍ୱର ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ନିଷ୍ପଳଙ୍କ ରୁହନ୍ତୁ

2 କରିନ୍ଥୀୟ 6:3,4

3 ଯେପରି ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ସେବକପଦ ନିନ୍ଦିତ ନ ହୁଏ, ସେଥିପାଇଁ ଆମ୍ଭେମାନେ କୌଣସି ବିଷୟରେ ବାଧା ନ ଦେଉ,

4 ବରଂ ବହୁ ଧୈର୍ଯ୍ୟରେ, କ୍ଳେଶରେ, ଦୁର୍ଦ୍ଦଶାରେ, ସଙ୍କଟରେ,

2 କରିନ୍ଥୀୟ 8:21

କାରଣ କେବଳ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରେ ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରେ ମଧ୍ୟ ଯାହାସବୁ ଉତ୍ତମ,

ସେହିସବୁ ଆମ୍ଭେମାନେ ବିବେଚନା କରୁ।

ଆମେ ଯେତେ ଶକ୍ତି ପାରୁ, ସେହି ଅନୁସାରେ ପରମେଶ୍ୱର ଓ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ନିର୍ଦୋଷ ଭାବେ ଆଚରଣ କରିବା ଉଚିତ୍। ଆମ ଲକ୍ଷ୍ୟ ହେଉଛି, ଆମର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଜୀବନରେ ଏବଂ ସେବାର କାର୍ଯ୍ୟପ୍ରଣାଳୀରେ, ଆମେ ନିର୍ଦୋଷ ହେବା। ଆମେ ଏମିତି ଭାବେ ଜୀବନ ଯାପନ କରିବା ଉଚିତ୍ ଯେ ଆମ ପାଖରେ ଲୁଚାଇବା ପାଇଁ କିଛି ନ ଥାଏ। ହଁ, ଆମେ ଭୁଲ କରୁଥାଉ ଏବଂ ପ୍ରଭୁଙ୍କର କ୍ଷମା ଓ ସୁଧାର ପାଉଥାଉ, ଏବଂ ସେହି କଥାଗୁଡ଼ିକୁ ପଛେ ଛାଡ଼ି ଆଗକୁ ବଢୁଥାଉ। ଆମେ ଅନ୍ୟାୟ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଚାଲିଥିବାକୁ ଚୟନ କରୁନାହୁଁ। ସମସ୍ତ ବିଷୟରେ—ଆମେ ଘରେ ଆମ ସ୍ତ୍ରୀ / ପତି ଓ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ସହ କିପରି ରହୁଛୁ, ଆମ ସମୟ ଓ ଧନ କିପରି ବ୍ୟବହାର କରୁଛୁ, ସେବା କିପରି କରୁଛୁ, ଇତ୍ୟାଦିରେ—ଆମେ ଆପଣମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସତ୍ୟ ସେବକ ଭାବେ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିବା ଉଚିତ୍। ଆମେ କେବଳ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରେ ନୁହେଁ, ସମ୍ଭବ ଅନୁସାରେ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରେ ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ହେବା ଉଚିତ୍।

ଜୀବନକୁ ଉପଭୋଗ କରନ୍ତୁ, କିନ୍ତୁ ଅଶୋଭନୀୟ ଆଳାପ ଏବଂ ମୂର୍ଖାମିପୂର୍ଣ୍ଣ ପରିହାସରୁ ଦୂରେଇ ରୁହନ୍ତୁ

ଏଫିସୀୟ 4:29

ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ମୁଖରୁ କୌଣସି କୁବାକ୍ୟ ନିର୍ଗତ ନ ହେଉ, ବରଞ୍ଚ ଆବଶ୍ୟକତାନୁସାରେ ନିଷ୍ଠାଜନକ ବାକ୍ୟ ନିର୍ଗତ ହେଉ, ଯେପରି ତାହା ଶ୍ରୋତାମାନଙ୍କ ଅନୁଗ୍ରହ ପକ୍ଷରେ ହିତଜନକ ହୁଏ।

ଏଫିସୀୟ 5:3,4

3 **କିନ୍ତୁ ବ୍ୟଭିଚାର, ସମସ୍ତ ପ୍ରକାର ଅଶୁଚିତା କିମ୍ବା ଲୋଭ, ଏହିସବୁ ନାମରେ ସୁଦ୍ଧା ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସ୍ଥାନ ନ ପାଉ, ତାହା ସାଧୁମାନଙ୍କ ପକ୍ଷରେ ଅନୁଚିତ;**

4 **ପୁଣି ଯାହା ଯାହା ଅନୁପଯୁକ୍ତ, ଏପରି କୁତ୍ସିତ ବ୍ୟବହାର ବା ଅସାର କଥା ବା ହାସ୍ୟପରିହାସ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ନ ହେଉ, ବରଂ ଧନ୍ୟବାଦ ଦିଆଯାଉ।**

ଆରାମଦାୟକ କିମ୍ବା ବିଳାସବ୍ୟସନ ଜୀବନ ପାଇଁ କଦାପି ଦାବି କରନ୍ତୁ ନାହିଁ

2 କରିନ୍ଥୀୟ 4:8-10

8 **ଆମ୍ଭେମାନେ ସର୍ବପ୍ରକାରେ କ୍ଳେଶଭୋଗ କରୁଅଛୁ, ତଥାପି ଅବରୁଦ୍ଧ ନୋହୁଁ; ହତବୁଦ୍ଧି ହେଉଅଛୁ, ତଥାପି ନିରାଶ ନୋହୁଁ;**

9 **ତାଡ଼ନା ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉଅଛୁ, ତଥାପି ପରିତ୍ୟକ୍ତ ନୋହୁଁ; ଅଧଃପତିତ ହେଉଅଛୁ, ତଥାପି ବିନଷ୍ଟ ନୋହୁଁ;**

10 **ଆମ୍ଭେମାନେ ସର୍ବଦା ଯୀଶୁଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁଭୋଗ ଶରୀରରେ ଅନୁଭବ କରୁଅଛୁ, ଯେପରି ଯୀଶୁଙ୍କ**

ଜୀବନ ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମମାନଙ୍କ ଶରୀରରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୁଏ।

1 ଥେସଲନୀକୀୟ 2:6,9-12

6 ଯଦ୍ୟପି ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ପ୍ରେରିତ ସ୍ୱରୂପେ ଆମ୍ଭେମାନେ ସମ୍ଭ୍ରମ ଦାବୀ କରି ପାରିଥାଆନ୍ତୁ, ତଥାପି ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କଠାରୁ ହେଉ ବା ଅନ୍ୟ କାହାରିଠାରୁ ହେଉ, କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟଠାରୁ ଗୌରବ ପାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରି ନାହୁଁ।

9 ହେ ଭାଇମାନେ, ଆତ୍ମମାନଙ୍କ ପରିଶ୍ରମ ଓ କଠିନ କାର୍ଯ୍ୟତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ସ୍ମରଣରେ ଅଛି; ଯେପରି ଆମ୍ଭେମାନେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କାହାରି ଭାର ସ୍ୱରୂପ ନ ହେଉ, ଏଥିନିମନ୍ତେ ଦିବାରାତ୍ର କଠୋର ପରିଶ୍ରମ କରି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସୁସମାଚାର ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ନିକଟରେ ପ୍ରଚାର କରିଥିଲୁ।

10 ବିଶ୍ୱାସୀ ଯେ ତୁମ୍ଭେମାନେ, ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଆମ୍ଭେମାନେ କିପରି ପବିତ୍ର, ଧାର୍ମିକ ଓ ଅନିନ୍ଦନୀୟ ବ୍ୟବହାର କରିଥିଲୁ, ସେଥିର ତୁମ୍ଭେମାନେ ସାକ୍ଷୀ, ପୁଣି ଈଶ୍ୱର ମଧ୍ୟ ସାକ୍ଷୀ।

11 ଆଉ ତୁମ୍ଭେମାନେ ତ ଜାଣ, ପିତା ଯେପ୍ରକାରେ ଆପଣା ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ, ସେହିପ୍ରକାରେ ଆମ୍ଭେମାନେ ତୁମ୍ଭ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜଣକୁ ଉପଦେଶ ଓ ଉତ୍ସାହ ଦେଇ ଏକା; ଅନୁରୋଧ କରିଥିଲୁ,

12 ଯେପରି ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ଆହ୍ୱାନକାରୀ ଯେଉଁ ଈଶ୍ୱର, ତାହାଙ୍କ ରାଜ୍ୟ ଓ ଗୌରବର ଅଂଶୀ ହେବା ନିମନ୍ତେ ତୁମ୍ଭେମାନେ ତାହାଙ୍କର ଯୋଗ୍ୟ ଆଚରଣ କର।

ଆଜିର ଦିନରେ ଏକ ସାଧାରଣ ପ୍ରବୃତ୍ତି ଦେଖାଯାଉଛି, ବିଶେଷକରି "ମହାନ ଓ ପରାକ୍ରମୀ," "ଅଭିଷିକ୍ତ" ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସେବକମାନଙ୍କ ଉଚ୍ଚ ସ୍ତରରେ, ଯେଉଁଠାରେ ବଡ଼ ଦାନ, ବିସ୍ତୃତ ଏସି ଗାଡ଼ି, ପାଞ୍ଚତାରକା ହୋଟେଲ ଆବାସ ଏବଂ "ସୁପରହିରୋ" ପରି ବ୍ୟବହାର ଦାବି କରାଯାଏ, ଯେତେବେଳେ ସେମାନଙ୍କୁ କୌଣସି ସଭା କିମ୍ବା ସେବାରେ ହିତୋପଦେଶ ଓ ସେବା ପାଇଁ ଆମନ୍ତ୍ରଣ କରାଯାଏ। ମୁଁ ବଡ଼ ଦାନ, ଭଲ ଯାତାୟାତ ସୁବିଧା କିମ୍ବା ପାଞ୍ଚତାରକା ହୋଟେଲରେ ରହିବାକୁ ବିରୋଧ କରୁନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ମୋର ମତରେ ଏହିପରି ଆବଶ୍ୟକତାଗୁଡ଼ିକୁ ପୂର୍ବଶର୍ତ୍ତ ଭାବେ ରଖି ସେବକମାନେ ସେବାକୁ ଯିବାକୁ ଦାବି କରିବା ଭୁଲ। ଯଦି ଆୟୋଜକମାନେ ସ୍ୱଇଚ୍ଛାରେ ଏହି ସୁବିଧାଗୁଡ଼ିକ ଦେଇଥାନ୍ତି, ତେବେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଉପଭୋଗ କରନ୍ତୁ! ଯଦି ଆପଣ ନିଜେ ଖର୍ଚ୍ଚ କରନ୍ତି, ତେବେ ସେହିଟା ମଧ୍ୟ ଭଲ। କିନ୍ତୁ ଏହିପରି "ରାଜସିକ" ବ୍ୟବହାରକୁ ଦାବି କରିବା ଏବଂ ଏହାକୁ ମାନଦଣ୍ଡ କରି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସେବକ କୌଣସି ଆମନ୍ତ୍ରଣ ଗ୍ରହଣ କରିବେ କି ନାହିଁ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବା—ଏହା ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ସ୍ୱଭାବ ସହ କୌଣସି ଭାବରେ ମେଳ ଖାଏ ନାହିଁ! ଯଦି ପରମେଶ୍ୱର ଆମକୁ ସେବାକୁ ଯିବାକୁ କହନ୍ତି, ତେବେ ଆମେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ରହିବା ଉଚିତ୍—ଆମେ ପାଞ୍ଚତାରକା ହୋଟେଲରେ ରହୁ କିମ୍ବା କାହାରି ଘରେ ବୁଲୁ। ଆମ ଡାକ ହେଉଛି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ

ଆଜ୍ଞା ପାଳନ କରିବା, ସୁବିଧା ଓ ଆଡମ୍ବର ଖୋଜିବା ନୁହେଁ।

ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିଛି ଯେ ଏପରି ସେବକମାନେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଅର୍ଥ ଖର୍ଚ୍ଚ କରି ସୁବିଧା ଉପଭୋଗ କରିବାକୁ ଖୁସି ହୁଅନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ନିଜ ଅର୍ଥ ଖର୍ଚ୍ଚ କରିବାକୁ କୁହାଯାଏ, ସେମାନେ ତୁରନ୍ତ ସବୁକୁ ମୌଳିକ ସ୍ତରକୁ ନେଇ ଆସନ୍ତି। ଆମେ ଏପରି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ! ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଏପରି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ଅନୁଚିତ! ଈଶ୍ୱର ଆମ୍ଭକୁ ଯେଉଁ ସମ୍ବଳ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି, ତାହା ଆମ୍ଭ ହାତରେ ଥାଉ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କାହା ହାତରେ, ଆସନ୍ତୁ ଆମ୍ଭେ ସେଥିପ୍ରତି ସମ୍ମାନ ଓ ମର୍ଯ୍ୟାଦା ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିବା।

ଏବେ ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରୁ, ଯଦି ଆପଣ ଜଣେ ପାଳକ କିମ୍ବା କୌଣସି ସମ୍ମେଳନ କିମ୍ବା ସଭା ଆୟୋଜନ କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ କୌଣସି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସେବକଙ୍କୁ ଆମନ୍ତ୍ରଣ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି, ତେବେ କିପରି କରିବେ? ମୋର ମତରେ ଭଲ ହେବ ଯେ ଆପଣଙ୍କ ସଂଗଠନ ଯାତ୍ରା, ଆବାସ ଓ ଖାଦ୍ୟ ପାଇଁ କେତେ ଖର୍ଚ୍ଚ କରିପାରିବ ସେଥିରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଧାରଣା ରଖନ୍ତୁ। ପରେ ଆମନ୍ତ୍ରଣ ସହିତ ସେଥିକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ କରନ୍ତୁ। ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ, ଏହି ଏୟାରଲାଇନର ଇକନୋମି କ୍ଲାସ ରାଉଣ୍ଡ ଟ୍ରିପ୍ ଯାତ୍ରା, ଏତେ ଦିନ ପାଇଁ ଏହି ସ୍ଥାନରେ ରହିବା, ଏବଂ ସେବା ପାଇଁ ଏତେ ପରିମାଣର ଦାନ ଇତ୍ୟାଦି। ଯଦି ସେମାନେ ଏହି ବ୍ୟବସ୍ଥା ସହ ସମ୍ମତ, ତେବେ ସେମାନେ ଆସିପାରିବେ; ନହେଲେ ସେମାନେ ଆମନ୍ତ୍ରଣ ଅସ୍ୱୀକାର କରିପାରିବେ। ଏହିପରି ଭାବେ ଆପଣ ଭୁଲ ଆଶାକୁ ଏଡ଼ାଇ ପାରିବେ ଏବଂ ଆପଣଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ଆର୍ଥିକ ସାଧନର ଭଲ ରକ୍ଷକ ହୋଇପାରିବେ, ସେବକମାନଙ୍କର ଅତିରିକ୍ତ ଆଡମ୍ବରକୁ ପୂରଣ କରିବାକୁ ନୁହେଁ।

ପ୍ରେରିତ ପାଉଲ ଈଶ୍ୱର ରାଜ୍ୟ ପାଇଁ ବହୁତ କାମ କରିଥିଲେ ଏବଂ ସୁସମାଚାର ପ୍ରଚାର, ମଣ୍ଡଳୀ ସ୍ଥାପନ ଓ ବିଶ୍ୱାସୀମାନଙ୍କୁ ଶକ୍ତ କରିବା ସମୟରେ ଅନେକ କଷ୍ଟ ଭୋଗିଥିଲେ। ସେ ତାଙ୍କର ବହୁତ ଯାତ୍ରା ପୁସ୍ତକକିମ୍ବା ବ୍ୟସ୍ତତାକୁ ଅଜହାର କରି ମଣ୍ଡଳୀମାନଙ୍କ ଠାରୁ ଆଡମ୍ବର କିମ୍ବା ବିଶେଷ ବ୍ୟବହାର ଦାବି କରିନଥିଲେ। ଆମେ ଏହି ଉଦାହରଣକୁ ଅନୁସରଣ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ।

ପାଉଲ ଫିଲିପ୍ପୀୟମାନଙ୍କୁ ଉପଦେଶ ଦେଇ କହିଥିଲେ, *"ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର*

ମୃଦୁପଣ ସମସ୍ତ ଲୋକଙ୍କ ନିକଟରେ ପ୍ରକାଶିତ ହେଉ। ପ୍ରଭୁ ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ।" (ଫିଲିପ୍ପୀୟ 4:5)। "ମୃଦୁପଣ" ଶବ୍ଦର ହେଉଛି ଆକାଙ୍କ୍ଷାଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ସଂଯମ, ସାଧାରଣ ଗମ୍ଭୀର ଓ ସଂଯମୀ ଜୀବନଶୈଳୀ, ସମସ୍ତ ପ୍ରକାର ଅତିରିକ୍ତତାରୁ ମୁକ୍ତ ରହିବା। ["ମୃଦୁପଣ" ଶବ୍ଦର ବ୍ୟାଖ୍ୟା ଆଲବର୍ଟ ବାର୍ନ୍ସଙ୍କ ବାଇବଲ ଉପରେ ଟିପ୍ପଣୀ, ଆଲବର୍ଟ ବାର୍ନ୍ସ (1798–1870) ଠାରୁ ଉଦ୍ଧୃତ] "ସଠିକ୍ ଭାବରେ" ଶବ୍ଦର ହେଉଛି "ଯାହା ଉପଯୁକ୍ତ କିମ୍ବା ଯୋଗ୍ୟ," ଏବଂ ତାପରେ ସଠିକତା, ମୃଦୁତା, ନମ୍ରତା। ସେମାନେ କୌଣସି ପ୍ରକାର ଅତିରିକ୍ତ ଆବେଗ, ପୋଶାକ, ଖାଦ୍ୟ କିମ୍ବା ପାନୀୟରେ ଲିପ୍ତ ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ। ସେମାନେ ନିଜ ଆକାଙ୍କ୍ଷାକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିବେ, ନିଜ କ୍ରୋଧକୁ ସଂଯମ କରିବେ, ଏବଂ ପ୍ରଭୁ ଶୀଘ୍ର ଆସିବେ ବୋଲି ଆଶାରେ ଲୋକମାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଯାହା ଉଚିତ୍ ତାହାର ଉଦାହରଣ ହେବେ।

ପ୍ରଚାର

"ତୁମ୍ଭେ ନିଜେ ଆପଣା ଆଚରଣରେ ଉତ୍ତମତାର ଆଦର୍ଶ ଦେଖାଅ, ଶିକ୍ଷାରେ ଅକୃତ୍ରିମ ଓ ଗଭୀର ଭାବ ଏବଂ ହିତଜନକ ଅଖଣ୍ଡନୀୟ ବାକ୍ୟ ପ୍ରକାଶ କର, ଯେପରି ବିପକ୍ଷ ଲୋକ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ କୌଣସି ମନ୍ଦ କଥା କହି ନ ପାରି ଲଜ୍ଜିତ ହେବ।"

(ତୀତସ 2:7,8)

ଅଧ୍ୟାୟ 5

5
ପ୍ରଚାର

ପରମେଶ୍ୱର ତାଙ୍କର ବାକ୍ୟ ପ୍ରଚାର ହେବାକୁ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିଛନ୍ତି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଜୀବନମାନେ ସ୍ୱର୍ଶିତ ହୋଇପାରିବେ। ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସେବକମାନେ ଭାବେ ଆମେ ଜାଣୁଛୁ ଯେ ଭଲ ପ୍ରଚାର ଓ ଶିକ୍ଷା ଲୋକମାନଙ୍କ ଉପରେ କେତେ ପ୍ରଭାବ ପକାଏ। ଲୋକମାନେ ଆତ୍ମିକ ଭାବେ ଗଢ଼ିଉଠନ୍ତି, ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହୁଅନ୍ତି ଏବଂ ଉତ୍ସାହିତ ହୁଅନ୍ତି। ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟ ପ୍ରବଳତାରେ ଘୋଷିତ ହେବା ସମୟରେ ଆମେ ଦେଖୁଛୁ ଯେ ଆତ୍ମାମାନେ ଉଦ୍ଧାର ପାଉଛନ୍ତି, ପାପୀମାନେ ପଶ୍ଚାତ୍ତାପ କରୁଛନ୍ତି, ଲୋକମାନେ ସୁସ୍ଥ ଓ ମୁକ୍ତ ହେଉଛନ୍ତି। ଏହାର ଅଂଶ ହେବା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆନନ୍ଦମୟ।

ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟ ପ୍ରଚାର ଏବଂ ଶିକ୍ଷା ଦେବା ସମୟରେ ଆମକୁ କେତେକ ଦିଗ ପ୍ରତି ସତର୍କ ରହିବାକୁ ହେବ। ଆଜି ଅନେକ ମଣ୍ଡଳୀରେ, ବାକ୍ୟ ଶିକ୍ଷା କେବଳ ଏକ ନିରସ ଭାଷଣ କିମ୍ବା ଜୀବନହୀନ ବକ୍ତୃତା ପାଲଟିଛି; କେତେକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏହା କେବଳ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିର ନିଜସ୍ୱ ରାଜନୈତିକ ଏଜେଣ୍ଡାକୁ ପୁଲ୍ପିଟ୍ରୁ ପ୍ରଚାର କରିବାର ଏକ ମାଧ୍ୟମ ହୋଇଛି। ଆଉ କେତେକ ସ୍ଥାନରେ, ବାକ୍ୟ ଶିକ୍ଷାଟି କେବଳ ବାରମ୍ବାର "ହାଲେଲୁୟା" ଏବଂ "ପ୍ରଭୁଙ୍କର ପ୍ରଶଂସା ହେଉ" ଶବ୍ଦର ଏକ କୋଳାହଳ ସଦୃଶ ହୋଇଛି, ଯେଉଁଥିରେ କେବଳ କିଛି ଅସଂଲଗ୍ନ ଗଳ୍ପ ମାଧ୍ୟମରେ ଲୋକଙ୍କ ଭାବନା ଏବଂ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଉନ୍ମାଦନାକୁ ବଢ଼ାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରାଯାଏ। ଶେଷରେ ଆପଣ ଚିନ୍ତା କରିବେ ଯେ ପ୍ରଚାରକ ପ୍ରକୃତରେ କ'ଣ କହିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ କିମ୍ବା ଏହି ପ୍ରଚାର ମାଧ୍ୟମରେ ଆପଣ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବିଷୟରେ କ'ଣ ନୂତନ ଜ୍ଞାନ ପାଇଲେ! ପୁଣି କେତେକ ସ୍ଥାନରେ, ଆମେ ଦେଖୁଛୁ ଯେ ସଭା ଏବଂ ବାକ୍ୟ ଶିକ୍ଷାଗୁଡ଼ିକ କେବଳ "ମେଗା ମନୋରଞ୍ଜନ"ର ପେଣ୍ଠସ୍ଥଳୀ ପାଲଟିଛି, ଯାହା ଏକ ସିନେମା ହଲ୍ର ବିକଳ୍ପ ସଦୃଶ। ପ୍ରଚାରକ ଜଣକ କେବଳ ନିଜର ଶ୍ରୋତାମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଭାବିତ କରିବା ଏବଂ ମନୋରଞ୍ଜନ ଦେବା ପାଇଁ ସର୍ବଦା ପ୍ରସ୍ତୁତ ରହୁଛନ୍ତି; ସେ ଏପରି "ଆଧୁନିକ ଶୈଳୀ" ଓ ଭାଷା ବ୍ୟବହାର କରୁଛନ୍ତି ଯାହା ଜଣେ ଅଣ-ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନ ଟେଲିଭିଜନ ଉପସ୍ଥାପକ

କିମ୍ବା ପ୍ରେରଣାଦାୟୀ ବକ୍ତାଙ୍କ ଭାଷାଠାରୁ କୌଣସି ଗୁଣରେ ଅଲଗା ନୁହେଁ। ସେଠାରେ "କ୍ରୁଶ" ବିଷୟରେ ଘୋଷଣା କରାଯାଉ ନାହିଁ। "ପାପ", "ସ୍ୱର୍ଗ", "ନରକ" ଏବଂ "ମନ ପରିବର୍ତ୍ତନ" ପରି ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକୁ ପୁରୁଣା ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯାଉଛି। ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କର ଚିହ୍ନ, ଆରୋଗ୍ୟ, ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟ ଏବଂ ବରଦାନଗୁଡ଼ିକର ସ୍ଥାନ ଆଜି ଚକ୍ଚକ୍ ଆଲୋକ, ପ୍ରତିଭାବାନ ସେଲିବ୍ରିଟି ଓ ଅଭିନେତା ଏବଂ ସୁସଜ୍ଜିତ ମଞ୍ଚ ନେଇଛି। ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ସୁସମାଚାର ପ୍ରଚାର ଏବଂ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନିଷ୍ଠାପର ବାକ୍ୟର ଶିକ୍ଷା ଦେବାରେ ପ୍ରକୃତରେ କ'ଣ ଅସୁବିଧା ହେଲା?

ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟର ପ୍ରଚାରକ ହେବା କୌଣସି ଆଡମ୍ବରପୂର୍ଣ୍ଣ ପଦବୀ କିମ୍ବା ଭୂମିକା ନୁହେଁ। ଏହା ଏକ ଉଚ୍ଚ ଡାକକୁ ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ଅଟେ। ଏହା ଉଚ୍ଚ ମାନଦଣ୍ଡ ଅନୁସାରେ ଜୀବନ ଯାପନ କରିବାକୁ ଏବଂ କଠୋର ନ୍ୟାୟ ଦ୍ୱାରା ବିଚାରିତ ହେବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେବାର ଇଚ୍ଛା। *"ମୋର ଭାଇମାନେ, ତୁମମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଅନେକେ ଶିକ୍ଷକ ହେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତୁ ନାହିଁ, କାରଣ ଆମେ ଅଧିକ କଠୋର ନ୍ୟାୟ ପାଇବୁ"* (ଯାକୁବ 3:1)। ଯଦି ଆମେ ଏହା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନୁହେଁ, ତେବେ ଆମେ ପ୍ରଚାର କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ!

ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟରେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସ୍ଥାପିତ କର

ପ୍ରେରିତ 20:32

ଏବେ ମୁଁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କଠାରେ ଓ ତାହାଙ୍କ ଅନୁଗ୍ରହର ବାକ୍ୟ ନିକଟରେ ସମର୍ପଣ କରୁଅଛି, ସେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ନିଷ୍ଠାବାନ କରିବା ନିମନ୍ତେ ଓ ପବିତ୍ରୀକୃତ ସମସ୍ତଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅଧିକାର ଦେବା ନିମନ୍ତେ ସମର୍ଥ ଅଟନ୍ତି।

ଏଫିସୀୟ 4:14

ଯେପରି ଆମ୍ଭେମାନେ ଆଉ ଶିଶୁ ପରି ନ ହୋଇ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଶଠତା ଓ ଭ୍ରାନ୍ତିଯୁକ୍ତ କଳ୍ପନା ଅନୁସାରେ ଧୂର୍ତ୍ତତା ଦ୍ୱାରା ବିଭିନ୍ନ ଶିକ୍ଷାରୂପ ବାୟୁରେ ଇତସ୍ତତଃ ଚାଳିତ ନ ହେଉ,

ଏଫିସୀୟ ମଣ୍ଡଳୀର ବୃଦ୍ଧମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପାଉଲ ଙ୍କ ଶେଷ ଉପଦେଶରେ, ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ପରମେଶ୍ୱର ଏବଂ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟ ପାଖକୁ ନେଇଯାଇଥିଲେ, ଯାହା ସେମାନଙ୍କୁ ଗଢ଼ି ତୋଳିପାରୁଥିଲା। ସେହିପରି ଆଜି ମଧ୍ୟ, ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସେବକମାନେ ଭାବେ ଆମର ଏକ ଲକ୍ଷ୍ୟ ହେଉଛି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟରେ ସ୍ଥାପିତ କରିବା। ବାକ୍ୟ ସେମାନଙ୍କୁ ଗଢ଼ି ତୋଳିବ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ତାଙ୍କର ଉତ୍ତରାଧିକାରରେ

ପ୍ରବେଶ କରାଇବ। ଆମେ ଏଠାରେ ମନୋରଞ୍ଜନ କରିବାକୁ, ଆନନ୍ଦ ଦେବାକୁ କିମ୍ବା ଆମର ଭଲ ଭାଷଣ ଦ୍ୱାରା ଲୋକମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଭାବିତ କରିବାକୁ ନୁହେଁ। ଆମେ ଆମର ଉଦାହରଣ ଓ କାହାଣୀମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମନକୁ ଉତ୍ତେଜିତ କରିବାକୁ ନୁହେଁ। ଯଦି ଏହାର ଶେଷରେ ଲୋକମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟରେ ସ୍ଥାପିତ ହେଉନାହାନ୍ତି, ତେବେ ଏହା ସବୁ ଅନର୍ଥକ ହେବ। ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୋକମାନେ ତାଙ୍କର ବାକ୍ୟରେ ସ୍ଥାପିତ ହେଲେ ମାତ୍ର ସେମାନେ ଦୃଢ଼ ଓ ସ୍ଥିର ହେବେ, ଏବଂ ଧୋକାଦାୟକ ଶିକ୍ଷାର ପବନ ଦ୍ୱାରା ଏପଟେ ସେପଟେ ଉଡ଼ି ଯିବେ ନାହିଁ।

ପବିତ୍ର, ସମ୍ମାନଜନକ, ନିଷ୍କପଟ ଏବଂ ସର୍ବଗୁଣ ସମ୍ପନ୍ନ ହୁଅନ୍ତୁ

ତୀତସ 2:7,8

7 ତୁମ୍ଭେ ନିଜେ ଆପଣା ଆଚରଣରେ ଉତ୍ତମତାର ଆଦର୍ଶ ଦେଖାଅ, ଶିକ୍ଷାରେ ଅକୃତ୍ରିମ ଓ ଗଭୀର ଭାବ ଏବଂ ହିତଜନକ ଅଖଣ୍ଡନୀୟ ବାକ୍ୟ ପ୍ରକାଶ କର,

8 ଯେପରି ବିପକ୍ଷ ଲୋକ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ କୌଣସି ମନ୍ଦ କଥା କହି ନ ପାରି ଲଜ୍ଜିତ ହେବ।

ପ୍ରେରିତ ପାଉଲ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟର ସେବାରେ ଆମେ ଯେଉଁ ମାନଦଣ୍ଡ ରଖିବା ଉଚିତ୍ ସେଥିକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ କରିଥିଲେ। ସେ ଏହାକୁ ଆହ୍ୱାନ କରିଥିଲେ ...

- **ସତ୍ୟନିଷ୍ଠା:** ପବିତ୍ର ଓ ତ୍ରୁଟିହୀନ। ମୁଁ ମିଥ୍ୟା ପ୍ରଚାର କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ। ମୁଁ କଳ୍ପିତ କାହାଣୀ କିମ୍ବା ମନୁଷ୍ୟ ତିଆରି କଥା ପ୍ରଚାର କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ। ଯେକୌଣସି କଥା ଯଦି ବାଇବେଲଙ୍କୁ ବିରୋଧ କରେ, ତାହା ଅସତ୍ୟ।

- **ଭକ୍ତିଭାବ:** ସମ୍ମାନ। ବାକ୍ୟ କିପରି ଦିଆଯାଉଛି ତାହା ସମ୍ମାନ ସହିତ ହେବା ଉଚିତ୍ ଏବଂ ଶ୍ରୋତାମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସମ୍ମାନ ଜଗାଇବା ଉଚିତ୍। ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟର ସେବା କରିବାବେଳେ ମୁଁ ହାଲୁକା କଥା କିମ୍ବା ହାସ୍ୟରେ ଏହାକୁ ହ୍ରାସ କରିପାରିବି ନାହିଁ। ମୁଁ "କୁଲ୍" ଦେଖାଯିବାକୁ, ସୁନ୍ଦର ଲାଗିବାକୁ କିମ୍ବା ଲୋକମାନଙ୍କ ମନ ଜିତିବାକୁ ଏଠାରେ ନୁହେଁ। ମୁଁ ପରମେଶ୍ୱର ଓ ତାଙ୍କର ବାକ୍ୟ ପ୍ରତି ଭୟଭକ୍ତି ଓ ଗମ୍ଭୀରତା ନେଇ ସେବା କରିବା ଉଚିତ୍।

- **ଅକଳୁଷତା:** ସତ୍ୟତା। ମୁଁ ଯାହାକୁ ବିଶ୍ୱାସ କରେନି, ସେଥିକୁ ପ୍ରଚାର କରିପାରିବି ନାହିଁ। ମୁଁ ଯାହାକୁ ନିଜ ଜୀବନରେ ଅନୁଷ୍ଠାନ କରେନି, ସେଥିକୁ ପ୍ରଚାର କରିପାରିବି ନାହିଁ। ମୁଁ କେବଳ "ଭଲ ଲାଗୁଥିବା" ବାକ୍ୟ, ଯାହା ନିଶ୍ଚିତ ନୁହେଁ, ସେଥିକୁ ପ୍ରଚାର କରିପାରିବି ନାହିଁ।

- **ନିନ୍ଦାହୀନ ପବିତ୍ର କଥାବାର୍ତ୍ତା:** ଶୁଭ ଓ ନିର୍ଦୋଷ କଥା। ମୁଁ ବ୍ୟବହାର କରୁଥିବା ଶବ୍ଦ ଓ ମୋର କଥାବାର୍ତ୍ତା ଏମିତି ହେବା ଉଚିତ୍, ଯାହାରେ କୌଣସି ଦୋଷ ନ ଥାଏ। ଯାହାରେ ଲୋକମାନେ କୌଣସି ତ୍ରୁଟି ଖୋଜିପାରିବେ ନାହିଁ।

ପ୍ରଭାବ ପକାଇବା ପାଇଁ ନୁହେଁ, ବରଂ ଦାନ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରଚାର କର

2 କରିନ୍ଥୀୟ 2:17

ସେହି ଅନେକ ଲୋକ ଯେପରି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟ ବିକୃତ କରନ୍ତି, ଆମ୍ଭେମାନେ ତ ସେମାନଙ୍କ ପରି କରୁ ନାହୁଁ, କିନ୍ତୁ ସରଳ ଭାବରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଦେଶକ୍ରମେ ତାହାଙ୍କ ସାକ୍ଷାତରେ ଆମ୍ଭେମାନେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କଠାରେ ଥାଇ କଥା କହୁଅଛୁ।

2 କରିନ୍ଥୀୟ 4:2

ମାତ୍ର ଆମ୍ଭେମାନେ ଲଜ୍ଜାଜନକ ଗୁପ୍ତ ବିଷୟସବୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରିଅଛୁ; ଏଣୁ ଆମ୍ଭେମାନେ ଧୂର୍ତ୍ତତାରେ ଆଚରଣ କରୁ ନାହୁଁ ଅବା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟ ଛଳରେ ବ୍ୟବହାର କରୁ ନାହୁଁ, କିନ୍ତୁ ସତ୍ୟ ପ୍ରକାଶ ଦ୍ୱାରା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସାକ୍ଷାତରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟର ବିବେକ ନିକଟରେ ଆପଣା ଆପଣାକୁ ଯୋଗ୍ୟ ଦେଖାଉଅଛୁ।

ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟ ପ୍ରଚାର ଓ ସେବା କରିବାରେ ଆମର ପ୍ରେରଣା ହେଉଛି ସତ୍ୟ ଓ ପ୍ରକାଶ ଦେବା, ଯାହା ଜୀବନର ପରିବର୍ତ୍ତନକୁ ଆଣିବ। ଯଦି ଆମର ପ୍ରଧାନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଭାବିତ କରିବା, ଯେପରି ସେମାନେ ଆମକୁ ଭଲ ହିତୋପଦେଶ ପାଇଁ ପ୍ରଶଂସା କରନ୍ତି, ତେବେ ଆମେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟର ସେବାର ମୂଳ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ହାରାଇଦେଇଛୁ।

ଆମେ *"ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟକୁ ବ୍ୟବସାୟ କରିବା"* ରୁ ଦୂରେ ରହିବା ଉଚିତ୍ (2 କରିନ୍ଥୀୟ 2:17)। ଏଠାରେ ଧାରଣା ହେଉଛି ଏକ ଦାରୁ ବ୍ୟବସାୟୀ ଯେ ନିଜର ସତ୍ୟ ଦାରୁକୁ ପାଣି କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କିଛି ମିଶାଇ ଦେଇଥାଏ। ସେହିପରି, ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟର ସେବାରେ ଦୁଇଟି ବିଷୟ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ—କୌଣସି ହ୍ରାସ ନୁହେଁ ଏବଂ କୌଣସି ମିଶ୍ରଣ ନୁହେଁ। ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ନ କହି ତାହାକୁ ହ୍ରାସ କରନ୍ତୁ ନାହିଁ। ମନୁଷ୍ୟର ଧାରଣା, ଦାର୍ଶନିକତା, ମନୋହର ଓ ଲୋକପ୍ରିୟ ଚିନ୍ତାଧାରାକୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟ ସହିତ ମିଶାନ୍ତୁ ନାହିଁ। ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଅସମ୍ପ୍ରତିହତ ଓ ଅମିଶ୍ରିତ ବାକ୍ୟକୁ ସତ୍ୟ ଭାବରେ ପ୍ରଚାର କରନ୍ତୁ।

କଠିନ ବିଷୟମାନଙ୍କୁ ଉଠାନ୍ତୁ; କିନ୍ତୁ ପ୍ରେମରେ କରନ୍ତୁ

ଏଫିସୀୟ 4:13-15

13 ଶେଷରେ ଯେପରି ଆମ୍ଭେମାନେ ସମସ୍ତେ ବିଶ୍ୱାସରେ ଓ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପୁତ୍ର ବିଷୟକ ଜ୍ଞାନରେ ଏକତା ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉ, ଅର୍ଥାତ୍ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ପୂର୍ଣ୍ଣତାର ପରିମାଣାନୁସାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣବୟସ୍କ ପୁରୁଷ ହେଉ,

14 ଯେପରି ଆମ୍ଭେମାନେ ଆଉ ଶିଶୁ ପରି ନ ହୋଇ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଶଠତା ଓ ଭ୍ରାନ୍ତିଯୁକ୍ତ କଳ୍ପନା ଅନୁସାରେ ଧୂର୍ତ୍ତତା ଦ୍ୱାରା ବିଭିନ୍ନ ଶିକ୍ଷାରୂପ ବାୟୁରେ ଇତସ୍ତତଃ ଚାଳିତ ନ ହେଉ,

15 କିନ୍ତୁ ସତ୍ୟ ଅବଲମ୍ବନ କରି ମସ୍ତକ ସ୍ୱରୂପ ଯେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ, ତାହାଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ସର୍ବ ବିଷୟରେ ପ୍ରେମରେ ବୃଦ୍ଧି ପାଉ;

ରୋମୀୟ 2:3,4

3 ଆଉ, ହେ ମନୁଷ୍ୟ, ଯେଉଁମାନେ ଏହିପ୍ରକାର କର୍ମ କରନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କର ବିଚାର କରି ଆପେ ସେହିପ୍ରକାର କରୁଥାଅ ଯେ ତୁମ୍ଭେ, ତୁମ୍ଭେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବିଚାରରୁ ପଳାୟନ କରି ପାର ବୋଲି କଅଣ ମନେ କରୁଅଛ?

4 କିମ୍ବା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ କୃପା ଯେ ତୁମ୍ଭକୁ ମନପରିବର୍ତ୍ତନ ଆଡ଼କୁ ଘେନିଯିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରେ, ଏହା ନ ଜାଣି ତୁମ୍ଭେ କି ତାହାଙ୍କର କୃପା, ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଓ ଚିରସହିଷ୍ଣୁତାରୂପ ଧନସବୁ ତୁଚ୍ଛ କରୁଅଛ?

ଯଦିଓ ସମସ୍ତେ ଆଶା, ବିଶ୍ୱାସ, ସଫଳତା କିମ୍ବା ଆଶୀର୍ବାଦ ବିଷୟରେ ସୁନ୍ଦର, ସକାରାତ୍ମକ ଓ ଉତ୍ସାହଦାୟକ ବାକ୍ୟକୁ ଉପଭୋଗ କରନ୍ତି, ତଥାପି ଆମେ ଅନ୍ୟ ବିଷୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଉଠାଇବା ଆବଶ୍ୟକ—ଯେପରି ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଚରିତ୍ର, ଯୌନ ପବିତ୍ରତା, ବିବାହରେ ନିଷ୍ଠା, ଅର୍ଥବ୍ୟବହାରରେ ସତ୍ୟନିଷ୍ଠା, ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ କ୍ଷମା କରିବା, ତ୍ୟାଗ ଇତ୍ୟାଦି। ଏହାମଧ୍ୟରୁ କିଛି ବିଷୟ ପ୍ରଚାର ମଞ୍ଚରୁ କହିବାକୁ କଠିନ ହୋଇପାରେ। ତଥାପି ଆମେ ପ୍ରେମରେ ସତ୍ୟ କହିବା ଆବଶ୍ୟକ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଆମେ ସମସ୍ତେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ସଦୃଶ ହେବାକୁ ବଢ଼ିପାରିବା (ଏଫିସୀୟ 4:15)। ମୁଖ୍ୟ ବିଷୟ ହେଉଛି ଏହାକୁ ପ୍ରେମରେ କରିବା, ନ୍ୟାୟାଧିକାରୀ ଭାବରେ ନୁହେଁ। ମୁଁ ଏହି ଭୁଲ୍ କେତେବେଳେ କରିଛି। ଯଦିଓ ମୋର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଦିବ୍ୟ ମାନଦଣ୍ଡକୁ ଶିଖାଇବା ଥିଲା, କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଯେପରି କହୁଥିଲି, ସେଥିରେ ନ୍ୟାୟାଧିକାରୀ ଭାବ ଥିଲା ଏବଂ ଲୋକମାନଙ୍କ ଉପରେ ଦୋଷାରୋପ ଆଣୁଥିଲା। ଏହିକାରଣରୁ, ସମୟ ସହିତ ମୁଁ ସାବଧାନ ହେବାକୁ ଶିଖିଛି ଏବଂ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛି ଯେ କଠିନ ବିଷୟମାନଙ୍କୁ ନେଇ ସତ୍ୟ କହିବି, କିନ୍ତୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଭଲତା ସହିତ କରିବି। ତୀବ୍ର ଭୟଦାୟକ ଭାଷା କେବଳ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଦୂରେ ଠେଲି ଦିଏ। ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଭଲତା ହିଁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ପଶ୍ଚାତ୍ତାପକୁ ନେଇଯାଏ (ରୋମୀୟ 2:4)।

ଏପରି ବିଷୟମାନଙ୍କୁ ଉଠାଇବାବେଳେ, ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଏହା ଜଣାଇବା ମଧ୍ୟ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଯେ ଆମେ ମଧ୍ୟ ସେହି ସମସ୍ୟାମାନଙ୍କ ସହିତ ସଂଘର୍ଷ କରୁଛୁ ଏବଂ ଆମେ ନିଜେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ନୁହେଁ। ଆମେ ସେହି ଏକେ ଶତ୍ରୁ, ସେହି ଏକେ ପରୀକ୍ଷା ଏବଂ ସେହି ଏକେ ସମସ୍ୟାମାନଙ୍କୁ ସାମ୍ନା କରୁଛୁ। ଆମେ ଏଯାବତ୍ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ କରାଯାଇନି, କିନ୍ତୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣତା ପ୍ରତି ଚେଷ୍ଟା କରୁଛୁ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଏହି ଖ୍ରୀଷ୍ଟସଦୃଶତାର ଯାତ୍ରାରେ ଆମ ସହ ଯୋଗ ଦେବାକୁ ଉତ୍ସାହିତ କରୁଛୁ। ଆମେ ସାବଧାନ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ ଯେପରି ଆମେ ପ୍ରଚାର କରୁଥିବାବେଳେ ଏମିତି ଦେଖାଯିବା ନୁହେଁ ଯେ ଆମେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ, ଯେପରି ଆମେ ସବୁକିଛି ସଠିକ୍ କରିଛୁ ଏବଂ ଆମେ ଅଧମ ଲୋକମାନଙ୍କ ସହ କଥାହେଉଛୁ ଯେଉଁମାନେ ସାହାଯ୍ୟର ଆବଶ୍ୟକତା ରଖନ୍ତି। ଏଠି ମଧ୍ୟ, ମୁଁ ଯେପରି କଥାହେଉଥିଲି ସେଥିରେ ଭୁଲ୍ କରିଛି ଏବଂ ମୋତେ ଏହା ଶିଖିବାକୁ ପଡ଼ିଛି ଯେପରି ମୁଁ ଏମିତି ଭାବରେ କହିବି ଯାହା ଉନ୍ନତିକର ହୁଏ ଏବଂ ଅବମାନନାକର ନୁହେଁ। ଯେପରି ହିତୋପଦେଶରେ କୁହାଯାଇଛି, *"... ଓଠର ମାଧୁର୍ଯ୍ୟ ଜ୍ଞାନକୁ ବଢ଼ାଏ"* (ହିତୋପଦେଶ 16:21)।

ବାକ୍ୟକୁ ସଠିକ୍ ଭାବେ ବିଭାଜନ କର—ପବିତ୍ର ଶିକ୍ଷାକୁ ରକ୍ଷା କର

2 ତୀମଥି 1:13,14

13 ମୋ'ଠାରୁ ଯେଉଁସବୁ ହିତଜନକ ବାକ୍ୟ ଶୁଣିଅଛ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଯୀଶୁଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ବିଶ୍ୱାସ ଓ ପ୍ରେମରେ ତାହା ଆଦର୍ଶ ରୂପେ ଧରି ରଖ।

14 ତୁମ୍ଭ ହସ୍ତରେ ସମର୍ପିତ ଯେଉଁ ଉତ୍ତମ ବିଷୟ, ତାହା ଆମ୍ଭମାନଙ୍କଠାରେ ବାସ କରୁଥିବା ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସୁରକ୍ଷା କର।

2 ତୀମଥି 2:15

ସତ୍ୟବାକ୍ୟ ଯଥାର୍ଥ ରୂପେ ବ୍ୟବହାର କରି, ଯେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀର ଲଜ୍ଜା ବୋଧ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ନୁହେଁ, ତାହାର ପରି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନିକଟରେ ଆପଣାକୁ ପରୀକ୍ଷାସିଦ୍ଧ ଦେଖାଇବାକୁ ଯତ୍ନ କର।

1 ତୀମଥି 4:16

ଆପଣା ବିଷୟରେ ଓ ଆପଣା ଶିକ୍ଷା ବିଷୟରେ ସତର୍କ ହୁଅ, ଏହି ସମସ୍ତ ବିଷୟରେ ଲାଗି ରୁହ, କାରଣ ତାହା କଲେ ତୁମ୍ଭେ ଆପଣା ପରିତ୍ରାଣ ଓ ତୁମ୍ଭର ଶ୍ରୋତାମାନଙ୍କର ପରିତ୍ରାଣ ମଧ୍ୟ ସାଧନ କରିବ।

ତୀତ 2:1

କିନ୍ତୁ ତୁମ୍ଭେ ହିତଜନକ ଶିକ୍ଷାର ଉପଯୁକ୍ତ କଥା କୁହ।

ଏହା ଏକ ବଡ଼ ଦାୟିତ୍ୱ ଯାହା ଆମ ପାଖରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟର ସେବକମାନଙ୍କ ଭାବରେ ଅଛି—ସତ୍ୟର ବାକ୍ୟକୁ ସଠିକ୍ ଭାବେ ବିଭାଜନ କରିବା, ଅର୍ଥାତ୍ ଜିନିଷଗୁଡ଼ିକୁ ଠିକ୍ ଭାବେ ଭାଙ୍ଗିବା, ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିବା ଏବଂ ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବୁଝିବାଯୋଗ୍ୟ କରିବା, ସତ୍ୟକୁ କମ୍ କରିବା ବା ତାହାରେ ଅନ୍ୟ କିଛି ମିଶାଇବା ବିନା। ଏହା ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଯେ ଆମେ ଶାସ୍ତ୍ରର କାହାଣୀ ଆଧାରରେ ନିଜର ଧାରଣା ଓ କଳ୍ପନା ତିଆରି କରି ପ୍ରଚାର ନ କରିବା। ଏହା ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଯେ ଆମେ ବାଇବେଲ ବ୍ୟାଖ୍ୟାର ସଠିକ୍ ନୀତିମାନଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରିବା ଏବଂ ବିଷୟଗୁଡ଼ିକୁ ସମଗ୍ର ଶାସ୍ତ୍ରର ଆଲୋକରେ ଦେଖିବା, କେବଳ ଏକାକୀ ସନ୍ଦର୍ଭ ଆଧାରରେ ନୁହେଁ। ଆମେ ଶାସ୍ତ୍ରକୁ ଶାସ୍ତ୍ର ଦ୍ୱାରା ବ୍ୟାଖ୍ୟା ହେବାକୁ ଦେବା ଉଚିତ୍। ଆମେ ନିରନ୍ତର ଭାବରେ ନିଜ ଜୀବନ ଏବଂ ଯାହା ଆମେ ଶିଖାଉଛୁ ସେଥିରେ ଧ୍ୟାନ ରଖିବା ଉଚିତ୍। ଆମେ ନିଜକୁ ପଚାରିବା ଆବଶ୍ୟକ ଯେ ଆମେ ଯାହା ପ୍ରଚାର ଓ ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛୁ ସେଥି ସତ୍ୟ ଏବଂ ସଠିକ୍ କି ନୁହେଁ। ଯଦି ଆମେ ଏଭଳି ଚାଲୁଥାଉ, ତେବେ ଆମେ ନିଜକୁ ଓ ଯେମାନେ ଆମକୁ ଶୁଣୁଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧାର କରିବୁ। ଯଦି କୌଣସି ବିଷୟ ସୁସ୍ଥ ଶିକ୍ଷା କି ନୁହେଁ ବୋଲି ନିଶ୍ଚିତ ନୁହେଁ, ତେବେ ଏହାକୁ ଏମିତି କାହାରୋ ସହିତ ଆଲୋଚନା କରନ୍ତୁ ଯିଏ ପରିପକ୍ୱ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସେବକ ଏବଂ ବାକ୍ୟରେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ। ଆପଣ ଯାହା ପ୍ରଚାର ଓ ଶିକ୍ଷା କରୁଛନ୍ତି ସେଥିରେ ଧ୍ୟାନ ରଖନ୍ତୁ। ସୁସ୍ଥ ଶିକ୍ଷାକୁ ରକ୍ଷା କରନ୍ତୁ।

ଆଜ୍ଞା ଉପରେ ଆଜ୍ଞା, ଶିକ୍ଷା ଉପରେ ଶିକ୍ଷା ସ୍ଥାପନ କର

ଯିଶାଇୟ 28:9,10

9 ସେ କାହାକୁ ଜ୍ଞାନ ଶିକ୍ଷା ଈଶ୍ୱର? ସେ କାହାକୁ ସମାଚାର ବୁଝାଇ ଈଶ୍ୱର ? କି ଦୁଗ୍ଧତ୍ୟାଗୀ ଓ ସ୍ତନ୍ୟପାନରୁ ନିବୃତ୍ତ ଶିଶୁମାନଙ୍କୁ?

10 କାରଣ, ଏ ତ ବିଧି ଉପରେ ବିଧି, ବିଧି ଉପରେ ବିଧି; ଧାଡ଼ି ଉପରେ ଧାଡ଼ି, ଧାଡ଼ି ଉପରେ ଧାଡ଼ି; ଏଠି ଅଳ୍ପ, ସେଠି ଅଳ୍ପ।

ପରମେଶ୍ୱର ଆମ ସହିତ ଛୋଟ ଶିଶୁମାନଙ୍କ ପରି ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତି, ନୀତି ଉପରେ ନୀତି, ଧାଡ଼ି ଉପରେ ଧାଡ଼ି ଦେଇ (ଯିଶାଇୟ 28:10)। ସେ ଆମକୁ ସତ୍ୟର ଥୋଡ଼ା ବୁଝାମଣା ଦିଅନ୍ତି। ଏବଂ ପରେ ସେ ତାହାକୁ ଆଉ ଯୋଡ଼ନ୍ତି। ଏବଂ ଏଭଳି ଚାଲୁ ରଖନ୍ତି ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମର ବୁଝାମଣା ଓ ସେହି ସତ୍ୟରେ ଅନୁଭବ ବଢ଼େ। ଏହା ଆମ ପାଇଁ ଶିଖିବାକୁ ଏକ ଭଲ ପାଠ। ଆମେ ଧାଡ଼ି ପରେ ଧାଡ଼ି, ଅଳ୍ପ ଅଳ୍ପ କରି ସତ୍ୟକୁ ଦେବା ଆବଶ୍ୟକ, ଯେପରି ଲୋକମାନେ ସେହି ସତ୍ୟରେ

ବଢ଼ିପାରନ୍ତି। ଏହା ଏକ ଯାତ୍ରା ପୁସ୍ତକଯାହାକୁ ଆମେ ସମସ୍ତେ ମିଶି ଗଭୀର ଓ ସ୍ପଷ୍ଟ ସତ୍ୟର ପ୍ରକାଶ ପାଇଁ କରୁଛୁ।

ମୁଁ ନିଶ୍ଚିତ ଯେ ଆମ ମଧ୍ୟରୁ ଅନେକେ ଆମର ପାଷ୍ଟୋରାଲ ସେବାରେ ଏହାକୁ ଅନୁଭବ କରିଛୁ। ପ୍ରଥମ ଥର ଯେତେବେଳେ ଆମେ କୌଣସି ବିଷୟ ଉପରେ ଅଂଶୀଦାର କରିଥିଲୁ, ଲୋକମାନେ ହୋଇପାରେ ଏହାକୁ ବୁଝିବାରେ କଷ୍ଟ ପାଇଥିଲେ। ବହୁତ ପ୍ରଶ୍ନ ଓ ସନ୍ଦେହ ଥିଲା। କିଛି ସମୟ ପରେ ଯେତେବେଳେ ଆମେ ସେହି ଏକେ ବିଷୟକୁ ପୁଣି ଆସି ଆଗକୁ ନେଉଛୁ, ସେତେବେଳେ ଲୋକମାନେ ସତ୍ୟକୁ ଅଧିକ ଭଲ ଭାବେ ବୁଝିପାରନ୍ତି। ଏବଂ ଏଭଳି, ଯେତେବେଳେ ଆପଣ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସତ୍ୟର କ୍ଷେତ୍ରରେ ପୁଣିପୁଣି ଆସି ଅଧ୍ୟୟନ, ଶିଖିବା ଓ ଅନୁଭବ କରୁଛନ୍ତି, ଆଲୋକ ଆଉ ଆଉ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହୁଏ। ବିଷୟମାନେ ଅଧିକ ସ୍ପଷ୍ଟ ହୁଏ। ଲୋକମାନେ ପରମେଶ୍ୱର ଯାହା ଚାହୁଁଛନ୍ତି ସେହି ସତ୍ୟ ସହ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଅଧିକ ଆତ୍ମସମର୍ପଣ କରିପାରନ୍ତି। ଆମେ ପଦକ୍ଷେପ ପଦକ୍ଷେପରେ ବଢୁଛୁ।

ସମୟୋଚିତ ବାକ୍ୟ ପ୍ରଦାନ କର

ଯିଶାଇୟ 50:4
ମୁଁ ଯେପରି ଶ୍ରା; ଲୋକକୁ ବାକ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ସୁସ୍ଥିର କରିପାରିବି, ଏଥିପାଇଁ ପ୍ରଭୁ, ସଦାପ୍ରଭୁ ମୋତେ ଶିକ୍ଷିତ ଲୋକମାନଙ୍କର ଜିହ୍ୱା ଦେଇଅଛନ୍ତି; ସେ ପ୍ରତି ପ୍ରଭାତ ଜାଗ୍ରତ କରାନ୍ତି, ଶିକ୍ଷିତ ଲୋକ ପରି ଶୁଣିବା ପାଇଁ ସେ ମୋହର କର୍ଣ୍ଣକୁ ଜାଗ୍ରତ କରାନ୍ତି।

ହିତୋପଦେଶ 25:11
ଯଥୋଚିତମତେ କଥିତ ବାକ୍ୟ ରୂପା-ପାତ୍ରରେ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ନାରଙ୍ଗ ତୁଲ୍ୟ।

ପ୍ରତ୍ୟେକ ଋତୁରେ ପରମେଶ୍ୱର ତାଙ୍କ ଜନମାନଙ୍କ ପାଇଁ କେଉଁ "ବାକ୍ୟ" ମୁକ୍ତ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଛନ୍ତି ତାହା ଜାଣିବା ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ। ଯଦି ଆପଣ ଏକ ଯାତ୍ରୀ ପ୍ରଚାରକ ଅଟନ୍ତି ତେବେ ଏହା ସତ୍ୟ, ଏବଂ ବିଶେଷ କରି ଯଦି ଆପଣ ଏକ ସ୍ଥାନୀୟ ସଭାର ପାଳକ ଅଟନ୍ତି ତେବେ ଏହା ଅଧିକ ସତ୍ୟ। ପରମେଶ୍ୱର ଯେଉଁ କ୍ଷେତ୍ରମାନଙ୍କୁ ଆମେ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି ଏବଂ କେଉଁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଗଢ଼ିବା ଓ ଶକ୍ତ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି ସେଥିରେ ଆମେ ସମ୍ବେଦନଶୀଳ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ। ଯଦି ଆମେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଶୁଣିବା, ସେ ଆମକୁ ଯୋଗ୍ୟ ସମୟରେ ଏକ ବାକ୍ୟ ଆଣିବା

ପାଇଁ ସକ୍ତିଶାଳୀ କରିବେ। ଆପଣଙ୍କୁ ଶୁଣିବାକୁ ଆସୁଥିବା ଲୋକମାନେ ପ୍ରଭୁ ତାଙ୍କ ସହ କଥାହେବେ ବୋଲି ଆଶା କରିବେ। ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ପାଇଁ କିଛି ନ କିଛି ଥିବ।

ନିଜର "ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ" ପ୍ରଚାର କରିବା ପୂର୍ବରୁ ତାହାର ସତ୍ୟତା ପରୀକ୍ଷା କର

ଏବ୍ରୀ 13:9

ବିବିଧ ଓ ବିପରୀତ ପ୍ରକାର ଶିକ୍ଷାରେ ବିଚଳିତ ନ ହୁଅ, କାରଣ ଖାଦ୍ୟପଦାର୍ଥ ଦ୍ୱାରା ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ଅନୁଗ୍ରହ ଦ୍ୱାରା ହୃଦୟ ସ୍ଥିରୀକୃତ ହେବା ଭଲ; ଯେଉଁମାନେ ଖାଦ୍ୟଦ୍ରବ୍ୟ ପ୍ରଥା ପାଳନ କରନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କର କିଛି ଲାଭ ହୋଇ ନାହିଁ।

ମାଥିଉ 13:52

ସେଥିରେ ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, ତେବେ ଯେଉଁ ଗୃହକର୍ତ୍ତା ଆପଣା ଭଣ୍ଡାରରୁ ନୂଆ ଓ ପୁରୁଣା ପଦାର୍ଥ ବାହାର କରେ, ସ୍ୱର୍ଗ ରାଜ୍ୟର ଶିଷ୍ୟ ହୋଇଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ଶାସ୍ତ୍ରୀ ତାହାରି ସଦୃଶ।

ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟର ସେବକମାନଙ୍କ ଭାବରେ, କେବେ କେବେ ଆମେ ନିଜମାନଙ୍କୁ କିଛି "ନୂତନ" ଏବଂ "ତାଜା" ପ୍ରକାଶନ ଆଣିବା ପାଇଁ "ଚାପ" ତଳେ ଦେଖିଥାଉ। ଲୋକମାନେ ପୂର୍ବରୁ ଶୁଣିନଥିବା କଥା ଶୁଣିବାକୁ ଚାହୁଁଥାନ୍ତି। ସେହିପରି, ଚାପ ତଳେ ଆମେ କିଛି ନୂତନ—କିଛି ତାଜା ପ୍ରକାଶନ ଆଣିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛୁ। କେବେ କେବେ, ଆମେ ଠିକ୍ ହୋଇପାରୁ ଏବଂ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟରେ ତାଜା ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ଦେଇପାରୁ—ସେହି ଧନରାଶି ଯାହା ବାକ୍ୟରେ ଲୁଚିଥିଲା ଏବଂ ଯାହାକୁ ଆମେ ପ୍ରଥମ ଥର ପାଇଁ ଦେଖିଥାଉ ଏବଂ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସେଥି ପହଞ୍ଚାଇପାରୁ। କିନ୍ତୁ, ଯଦି ଆମେ ଭାବୁଛୁ ଯେ ଆମ ପାଖରେ କୌଣସି "ପ୍ରକାଶନ" ଅଛି ଏବଂ ତାହାର ଶିକ୍ଷାତ୍ମକ ଓ ଶାସ୍ତ୍ରୀୟ ସଠିକତା ବିଷୟରେ ନିଶ୍ଚିତ ନୁହେଁ, ତେବେ ତାହାକୁ ପ୍ରଚାର କରିବା ପୂର୍ବରୁ "ସତ୍ୟାପିତ" କରିବା ଆବଶ୍ୟକ। ଦେଖନ୍ତୁ ଯେ ଅନ୍ୟ ସ୍ଥିର ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସେବକମାନେ ଆପଣଙ୍କ ସହ ସହମତ କି ନୁହେଁ। ଦେଖନ୍ତୁ ଯେ ସେହି "ପ୍ରକାଶନ" ସମଗ୍ର ଶାସ୍ତ୍ରର ଆଲୋକରେ ଠିଆ ହୋଇପାରେ କି ନୁହେଁ। ଆତ୍ମା ଓ ବାକ୍ୟ ଏକମତ (1 ଯୋହନ 5:7)। ତେଣୁ, ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା କେବେବି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ (ଶାସ୍ତ୍ର) ଓ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ (ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ) ବିରୋଧରେ କିଛି ପ୍ରକାଶ କରିବେ ନାହିଁ। ସେହି "ପ୍ରକାଶନ"କୁ ଧରି ରଖନ୍ତୁ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆପଣ ଭାବୁନ୍ତି ଯେ ଏହା ସଠିକ୍ ଏବଂ ତାହାପରେ

ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଜନମାନଙ୍କୁ ଦେବାକୁ ପାରିବେ, କାରଣ ଯଦି କୌଣସି ଭୁଲ୍ ବିଷୟ ବାହାରିଯାଏ ଏବଂ ପରେ ଆମେ ଜାଣିବା ଯେ ଏହା ଭୁଲ୍, ତେବେ ତାହାକୁ ପଛକୁ ନେବା ଅତ୍ୟନ୍ତ କଷ୍ଟକର ହେବ।

ଅନ୍ୟପଟେ, ଲୋକମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଚାର କରିବା ପାଇଁ "ପୁରୁଣା ଧନରାଶି" ବାହାର କରିବାକୁ ଭୟ କରନ୍ତୁ ନାହିଁ। ଆଜି ମୁଁ ଯେ ସତ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଚାର କରୁଛି ସେଗୁଡ଼ିକ ଅନେକ ମାନେ ସେହି ସତ୍ୟ ଯାହାକୁ ମୁଁ ମୋର କିଶୋର ବୟସରୁ—ପ୍ରାୟ 40 ବର୍ଷ ଧରି—ପ୍ରଚାର କରୁଛି। ସେହି ଏକେ ସତ୍ୟ। ସତ୍ୟ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇନାହିଁ। ସେହି ସତ୍ୟରେ ମୋର ବୁଝାମଣାର ଗଭୀରତା, ମୋର ଅନୁଭବ, ମୋର ନିଶ୍ଚିତତା ଓ ସ୍ପଷ୍ଟତା, ଏବଂ ତାହାକୁ ଯୋଗାଯୋଗ କରିବାର ମୋର କ୍ଷମତା ନିଶ୍ଚୟ ଏହି ବର୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବଢ଼ିଛି, କିନ୍ତୁ ଏହା ସେହି "ପୁରୁଣା ଧନରାଶି" ଯାହାକୁ ମୁଁ ପ୍ରଚାର କରୁଛି। ଏଥିରେ କୌଣସି ଭୁଲ୍ ନାହିଁ! ଏଗୁଡ଼ିକ ସଦାକାଳୀନ ସତ୍ୟ! ଏବଂ ସବୁବେଳେ ନୂତନ ଲୋକମାନେ ଅଛନ୍ତି ଯେମାନଙ୍କୁ ଏହି ସଦାକାଳୀନ ସତ୍ୟରେ ସ୍ଥିର କରିବା ଆବଶ୍ୟକ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ସତ୍ୟରେ ଅବଗତ ରୁହନ୍ତୁ, ମାତ୍ର ଅନାବଶ୍ୟକ ଶାସ୍ତ୍ରୀୟ ବିତର୍କରୁ ଦୂରେଇ ରୁହନ୍ତୁ

2 ପିତର 1:12

ଅତଏବ, ତୁମ୍ଭେମାନେ ଯଦ୍ୟପି ଏହିସବୁ ବିଷୟ ଜ୍ଞାଣ ଓ ପ୍ରାପ୍ତ ସତ୍ୟରେ ସ୍ଥିରୀକୃତ ହୋଇଅଛ, ତଥାପି ମୁଁ ଏହିସବୁ ବିଷୟ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରାଇବାକୁ ସର୍ବଦା ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ରହିବି।

ସତ୍ୟର ବୁଝାମଣା ଏବଂ ସତ୍ୟର ପ୍ରୟୋଗ ଧୀରେ ଧୀରେ ବଢୁଥାଏ। ତେଣୁ, ଯେପରି ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଦେହ ପକ୍ୱ ହେଉଛି, ସେହିପରି ସତ୍ୟର ବୁଝାମଣା ଏବଂ ଦୈନିକ ଜୀବନରେ ତାହାର ପ୍ରୟୋଗ ଦେଖିବାର କ୍ଷମତା ବଢୁଛି। ଏବଂ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସେବକମାନଙ୍କ ଭାବରେ, ଆମେ *"ବର୍ତ୍ତମାନ ସତ୍ୟ"* (2 ପିତର 1:12) ମଧ୍ୟରେ ଅବଗତ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ। ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ, ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କର ବପ୍ତିସ୍ମା ବିଷୟରେ ସତ୍ୟ ସଦା ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଥିଲା। କିନ୍ତୁ ଅନ୍ଧକାର ଯୁଗ ପରେ, 1900 ଦଶକର ଆରମ୍ଭରେ ଆଜୁସା ଷ୍ଟ୍ରିଟ ଜାଗୃତି ସହିତ, ଲୋକମାନେ ବିଶାଳ ପରିମାଣରେ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କର ଉତ୍ସର୍ଗକୁ ଅନୁଭବ କରିବା ଆରମ୍ଭ କଲେ। ଏହା ପେଣ୍ଟିକଷ୍ଟ ଆନ୍ଦୋଳନକୁ ଜନ୍ମ ଦେଲା ଇତ୍ୟାଦି। ପେଣ୍ଟେକୋଷ୍ଟ ଆନ୍ଦୋଳନର ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ଦିନମାନେ, ଲୋକମାନେ ପବିତ୍ର

ଆତ୍ମାଙ୍କର ବପ୍ତିସ୍ମ ପାଇବା ଏବଂ ଭାଷାରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବା ପାଇଁ ଘଣ୍ଟା ଧରି, କେବେ କେବେ ଦିନ ଧରି "ଅପେକ୍ଷା" କରୁଥିଲେ। ସମୟ ସହିତ, ଲୋକମାନେ ବୁଝିଲେ ଯେ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କର ବାପ୍ତିସ୍ମ ପାଇବା ଏବଂ ଭାଷାରେ ପ୍ରାର୍ଥନା ଆରମ୍ଭ କରିବା କେତେ ସହଜ ଏବଂ ସରଳ। ଆଜି, ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟକୁ ଅଂଶୀଦାର କରିବା ଏବଂ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଏକ ଘଣ୍ଟା ମଧ୍ୟରେ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କର ବାପ୍ତିସ୍ମ ପାଇବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ଏକ ସାଧାରଣ ଘଟଣା। ଏଠାରେ ଆମେ ଯାହା ଦେଖୁଛୁ ସେହା ହେଉଛି ଯେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଦେହ ସତ୍ୟର ବୁଝାମଣାରେ ବଢ଼ିଛି ଏବଂ ସେହି ସତ୍ୟକୁ କିପରି ପ୍ରୟୋଗ କରିବାକୁ ଶିଖିଛି।

ଆପଲ୍ଲ ବାକ୍ୟ ସେବାରେ ଜଣେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ସେବକ ଥିଲେ। ତଥାପି, ସେ କେବଳ ଯୋହନଙ୍କ ବାପ୍ତିସ୍ମ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସତ୍ୟ ଜାଣିଥିଲେ। ଏଣୁ, ଯେତେବେଳେ ସେ ଆକ୍ୱିଲା ଏବଂ ପ୍ରିସ୍କିଲାଙ୍କୁ ଭେଟିଲେ, ସେମାନେ ତାଙ୍କୁ କ୍ରୁଶ ଉପରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ସମାପ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ ବିଷୟରେ "ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ" ଶିକ୍ଷା ଦେଇ ଜ୍ଞାନରେ ସିଦ୍ଧ କଲେ। ଏହା ପରେ ଆପଲ୍ଲ ନୂତନ ନିୟମର ଜଣେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଶିକ୍ଷକ ଏବଂ କରିନ୍ଥୀୟ ମଣ୍ଡଳୀର ଜଣେ ସ୍ତମ୍ଭ ସଦୃଶ ହେଲେ। *"ଇତିମଧ୍ୟରେ ଆପଲ୍ଲ ନାମକ ଜଣେ ଯିହୁଦୀ ଏଫିସକୁ ଆସିଲେ, ତାଙ୍କର ଜନ୍ମସ୍ଥାନ ଆଲେକ୍ଜାଣ୍ଡ୍ରିଆ; ସେ ସୁବକ୍ତା ଓ ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ରରେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଥିଲେ। ଏହି ବ୍ୟକ୍ତି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ମାର୍ଗ ବିଷୟରେ ଶିକ୍ଷାପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥିଲେ, ପୁଣି ଆତ୍ମାରେ ଉତ୍ତପ୍ତ ହୋଇ ଯୀଶୁଙ୍କ ବିଷୟ ସୂକ୍ଷ୍ମ ରୂପେ କହି ଶିକ୍ଷା ଦେଉଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ସେ କେବଳ ଯୋହନଙ୍କ ବାପ୍ତିସ୍ମ ବିଷୟ ଜାଣିଥିଲେ; ସେ ସମାଜଗୃହରେ ସାହସ ସହିତ କଥା କହିବାକୁ ଲାଗିଲେ। କିନ୍ତୁ ପ୍ରୀସ୍କିଲ୍ଲା ଓ ଆକ୍ୱିଲା ତାଙ୍କ କଥା ଶୁଣି ତାଙ୍କୁ ଆପଣାମାନଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ରଖି ଅଧିକ ସୂକ୍ଷ୍ମ ରୂପେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ମାର୍ଗ ବିଷୟ ତାଙ୍କୁ ବୁଝାଇଦେଲେ।"* (ପ୍ରେରିତ 18:24-26)। ପାଉଲ ମଧ୍ୟ ଏଫିସୁସର ବିଶ୍ୱାସୀମାନଙ୍କ ସହିତ ସେହି କାମ କଲେ (ପ୍ରେରିତ 19:1-6)।

ଏହିପରି, ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସେବକମାନଙ୍କ ଭାବରେ ଆମ ପାଇଁ ଏହା ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଯେ ଆମେ *"ବରଞ୍ଚ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ପ୍ରଭୁ ଓ ତ୍ରାଣକର୍ତ୍ତା ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଅନୁଗ୍ରହ ଓ ଜ୍ଞାନରେ ବୃଦ୍ଧି ପାଅ। ବର୍ତ୍ତମାନ ଓ ଅନନ୍ତ କାଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଗୌରବ ତାହାଙ୍କର।"* ବୃଦ୍ଧି (2 ପିତର 3:18) ସହିତ ସମୟୋପଯୋଗୀ ରୁହିବା, ଯାହା ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଦେହ ଦ୍ୱାରା ଅନୁଭବ କରାଯାଉଛି। ଆମେ ସମୟୋପଯୋଗୀ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ ଏବଂ ସମଗ୍ର ପୃଥିବୀରେ

ପରମେଶ୍ୱର ତାଙ୍କ ଦେହକୁ ଯାହା ଦେଉଛନ୍ତି ସେଠାରୁ ଶିଖିବା ଆବଶ୍ୟକ।

ତଥାପି, ଏହା କରିବା ସମୟରେ, ଆମେ "ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ରୀୟ ଭ୍ରମଣ"କୁ ଏଡ଼ିବା ଆବଶ୍ୟକ। କେତେକ ଆନ୍ତର୍ଜାତୀୟ ଖ୍ୟାତିସମ୍ପନ୍ନ ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ସମ୍ମାନିତ ପ୍ରଚାରକମାନେ ମାର୍ଗ ଛାଡ଼ି ଯାଇଥାନ୍ତି ଏବଂ ଶାସ୍ତ୍ରର ଭିତ୍ତିରେ ନ ଥିବା ବିଷୟମାନକୁ ପ୍ରଚାର ଓ ଶିକ୍ଷା ଦେବା ଆରମ୍ଭ କରନ୍ତି। ସେମାନେ ଶାସ୍ତ୍ରର କିଛି ମୌଳିକ ଶିକ୍ଷାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରନ୍ତି। ଏପରି ବିଷୟମାନେ ନୂତନ ନିୟମର ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ଘଟିଥିଲା, ଯେତେବେଳେ ଲୋକମାନେ ସତ୍ୟରୁ ଭ୍ରମିତ ହୋଇଥିଲେ।

2 ଯୋହନ 1:7
କାରଣ ଯେଉଁମାନେ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଦେହବ; ହୋଇ ଅବତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଅଛନ୍ତି ବୋଲି ଅସ୍ୱୀକାର କରନ୍ତି, ଏପରି ଅନେକ ପ୍ରବଞ୍ଚକ ଜଗତରେ ବାହାରି ଆସିଅଛନ୍ତି। ଏହିପ୍ରକାର ଲୋକ ସେହି ପ୍ରବଞ୍ଚକ ଓ ଖ୍ରୀଷ୍ଟାରି।

2 ତୀମଥି 2:17,18
17 **ଆଉ ସେମାନଙ୍କର କଥା ପଚା ଘା ପରି ଖାଇଯିବ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ହୁମନାୟ ଓ ଫିଲୀତ ଅନ୍ୟତମ;**
18 **ସେମାନେ ପୁନରୁତ୍ଥାନ ହୋଇଗଲାଣି ବୋଲି କହି ସତ୍ୟଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଅଛନ୍ତି, ପୁଣି କେତେକଙ୍କର ବିଶ୍ୱାସ ଓଲଟାଇ ପକାଉଅଛନ୍ତି।**

ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ରୀୟ ଭ୍ରମଣ ବହୁ ପ୍ରକାରରେ ଆସିପାରେ। ଯଦି ମୁଁ କୌଣସି ବିଷୟକୁ ଅସମତୁଳିତ ଭାବରେ ପ୍ରଚାର ଓ ଶିଖାଏ, ଶାସ୍ତ୍ରର ଅନ୍ୟ ସତ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସମାନ ଗୁରୁତ୍ୱ ନ ଦେଇ, ତେବେ ଏହା ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଭ୍ରମିତ କରିପାରେ। ଯଦି ମୁଁ କୌଣସି ଏକ ସତ୍ୟକୁ ଅତ୍ୟଧିକ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦିଏ ଏବଂ ଶାସ୍ତ୍ର ଯେତେକି ଗୁରୁତ୍ୱ ଦିଏ ତାହାଠାରୁ ଅଧିକ କରେ, ତାହା ମଧ୍ୟ ବିପଦଜନକ। ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ, ଯଦି ମୁଁ ଆଶୀର୍ବାଦ ଓ ସମୃଦ୍ଧିକୁ ଅତ୍ୟଧିକ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦିଏ ଏବଂ ତାହାକୁ ତ୍ୟାଗ, ଦାନ ଓ ସନ୍ତୋଷ ସହିତ ସନ୍ତୁଳିତ ନ କରେ, ମୁଁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଭ୍ରମିତ କରୁଛି। ଯଦି ମୁଁ କୃପାକୁ ଅତ୍ୟଧିକ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦିଏ ଏବଂ ଧାର୍ମିକ ଜୀବନ, ପବିତ୍ରତା ଓ ଦାୟିତ୍ୱକୁ ଗୁରୁତ୍ୱ ନ ଦିଏ, ତେବେ ମୁଁ ଅତ୍ୟଧିକ କୃପାର ସୁସମାଚାର ତିଆରି କରି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଭ୍ରମିତ କରୁଛି। ଯଦି ମୁଁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟ କୁହୁଥିବାକୁ ଚ୍ୟାଲେଞ୍ଜ କରି ଏକ ପ୍ରକୃତ ସ୍ୱର୍ଗ ଓ ପ୍ରକୃତ ନରକର ଅସ୍ତିତ୍ୱକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରେ, ମୁଁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଭ୍ରମିତ କରୁଛି। ଯଦି ମୁଁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟକୁ

କମ୍ କରି ଏହା କୁହେ ଯେ ପରମେଶ୍ୱର ପାଖକୁ ଯିବା ପାଇଁ ଅନେକ ପଥ ଅଛି, ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ କୁହିବା ପ୍ରତି ଯେ ଉଦ୍ଧାର କେବଳ ଖ୍ରୀଷ୍ଟରେ ବିଶ୍ୱାସ ଦ୍ୱାରା ମିଳେ, ତେବେ ମୁଁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଭ୍ରମିତ କରୁଛି।

ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟର ସେବକମାନଙ୍କ ଭାବରେ, ଆମେ ଏପରି ବିଷୟମାନଙ୍କ ବିରୋଧରେ ସଚେତନ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ ଏବଂ ନିଜମାନେ ସେଥିରେ ପଡ଼ିନ ପାଇଁ ନିଶ୍ଚିତ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ। ଆମେ ବାଇବେଲ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀରେ ବିଶ୍ୱାସ କରୁଛୁ, କିନ୍ତୁ ଆମେ କେବେବି ଚିହ୍ନ ଖୋଜିବା କିମ୍ବା ତାରିଖ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣରେ ଜଡ଼ିତ ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ। ଆମ ଜାତିରେ ନୈତିକ ଓ ସାମାଜିକ ଦାୟିତ୍ୱରେ ଆମେ ବିଶ୍ୱାସ କରୁଛୁ, ତଥାପି ଆମେ କେବେବି କୌଣସି ସାମାଜିକ କିମ୍ବା ରାଜନୈତିକ କାରଣରେ ଜଡ଼ିତ ହୋଇ ପ୍ରଥମେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟର ସେବକ ହେବାରୁ ଧ୍ୟାନ ହଟାଇବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ। ସୁସମାଚାର ପ୍ରଚାର ସହିତ ଯାହା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଚିହ୍ନ, ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକାର୍ଯ୍ୟ ଓ ଅଦ୍ଭୁତ କାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଥାଏ, ତାହାରେ ଆମେ ବିଶ୍ୱାସ କରୁଛୁ, କିନ୍ତୁ ଆମେ କେବେବି ଅଦ୍ଭୁତ କାର୍ଯ୍ୟରେ ମନ ଲଗାଇ ତାଙ୍କ ସହିତ ନିକଟ ସମ୍ପର୍କ ଏବଂ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଉଦ୍ଧାରରୁ ଦୂରେଇଯିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ। ଆମେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀ ଏବଂ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ୱର ଶୁଣିବାରେ ବିଶ୍ୱାସ କରୁଛୁ, କିନ୍ତୁ ଆମେ କେବେବି ବିଭିନ୍ନ ଓ ଅଜଣା "ଭବିଷ୍ୟବାଣୀ"ରେ ଭାସିଯିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ; ବରଂ ଆମ ହୃଦୟଗୁଡ଼ିକ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଅଭ୍ରାନ୍ତ କୃପାର ବାକ୍ୟର ସନାତନ ସତ୍ୟରେ ସ୍ଥିର ହେଉ।

ସତ୍ୟକୁ ବଢ଼ାନ୍ତୁ ଯାହାଦ୍ୱାରା ଭୁଲକୁ ଦୂର କରିପାରିବେ

ଯୋହନ 1:5

ସେହି ଜ୍ୟୋତିଃ ଅନ୍ଧକାରରେ ଜାଜଲ୍ୟମାନ ହୋଇ-ଆସୁଅଛି, ଆଉ ଅନ୍ଧକାର ତାହା ଗ୍ରହଣ କରି ନାହିଁ।

2 ତୀମଥି 4:2-4

[2] ବାକ୍ୟ ପ୍ରଚାର କର, ସମୟରେ କି ଅସମୟରେ ସେଥିରେ ଉଦ୍ଯୋଗୀ ହୁଅ, ପୂର୍ଣ୍ଣ ସହିଷ୍ଣୁତା ସହ ଶିକ୍ଷା ଦେଇ ଅନୁଯୋଗ କର, ପୁଣି ଧମକ ଓ ଉତ୍ସାହ ଦାନ କର।

[3] କାରଣ ସମୟ ଆସିବ, ଯେତେବେଳେ ସେମାନେ ହିତଜନକ ଶିକ୍ଷା ସହ୍ୟ କରିବେ ନାହିଁ, ମାତ୍ର ଶ୍ରୁତିମଧୁର କଥାରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇ ଅଭିଳାଷାନୁସାରେ ଆପଣାମାନଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ବହୁସଂଖ୍ୟକ ଶିକ୍ଷକଙ୍କୁ ସଂଗ୍ରହ କରିବେ,

[4] ପୁଣି, ସତ୍ୟ ବାକ୍ୟରେ କର୍ଣ୍ଣ ନ ଦେଇ କଳ୍ପିତ କାହାଣୀ ପ୍ରତି ମନ ଦେବେ।

ଅନ୍ଧକାରକୁ ଦୂର କରିବାର ସର୍ବୋତ୍ତମ ଉପାୟ ହେଉଛି ଆଲୋକକୁ ଜ୍ୱାଳାନ୍ତୁ। ଏହାକୁ ଅତ୍ୟଧିକ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ କରନ୍ତୁ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅନ୍ଧକାରର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଚିହ୍ନ ଦୂର ହୋଇଯାଏ। ସେହିପରି, ଭୁଲକୁ ଦୂର କରିବାର ସର୍ବୋତ୍ତମ ଉପାୟ ହେଉଛି ସତ୍ୟକୁ ବଢ଼ାଇବା। ସତ୍ୟକୁ ସରଳ, ସ୍ପଷ୍ଟ, ଉଚ୍ଚ ଓ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ କହନ୍ତୁ, ଏବଂ ସମସ୍ତ ଭୁଲ ଦୂର ହୋଇଯିବ।

ପାଳକ ମାନେ ଓ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟର ସେବକମାନଙ୍କ ଭାବରେ, ଆମ ପାଇଁ ଏହା ଦାୟିତ୍ୱ ଯେ ଆମ ପାଖରେ ଅପେକ୍ଷାରଖା ହୋଇଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଭ୍ରାନ୍ତ ଶିକ୍ଷା, ଗଳ୍ପ ଓ ସତ୍ୟରୁ ଦୂର କରିଦେଉଥିବା ବିଷୟମାନଙ୍କୁ ଠାରୁ ସୁରକ୍ଷିତ କରିବା। ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସତ୍ୟରେ ସ୍ଥିର ରଖିବା ଏବଂ ଭୁଲରେ ପଡ଼ିବାରୁ ରକ୍ଷା କରିବାର ସର୍ବୋତ୍ତମ ଉପାୟ ହେଉଛି ସମୟରେ ଓ ସମୟବାହାରେ ବାକ୍ୟକୁ ପ୍ରଚାର କରିବା। ସତ୍ୟକୁ ପ୍ରଚାର କରନ୍ତୁ। ସତ୍ୟକୁ ବଢ଼ାନ୍ତୁ। ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସତ୍ୟରେ ବିଶ୍ୱାସ କରାନ୍ତୁ। ତାଡ଼ନା କରିବାର ହେଉଛି *"ସତ୍ୟରେ ବିଶ୍ୱାସ କରାଇବା ପାଇଁ ଯୁକ୍ତି ଉପସ୍ଥାପନ କରିବା"* [ଆଲ୍ଟର୍ଟ ବାର୍ନ୍ସଙ୍କ 'ନୋଟ୍ସ ଅନ୍ ଦ ବାଇବେଲ', ଆଲ୍ଟର୍ଟ ବାର୍ନ୍ସ (1798–1870)] ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସତ୍ୟକୁ ଅନୁସରଣ କରିବା ପାଇଁ ଉତ୍ସାହିତ କରନ୍ତୁ। ଭୁଲକୁ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିବାରେ ସମୟ ନଷ୍ଟ କରନ୍ତୁ ନାହିଁ। ବରଂ ସତ୍ୟକୁ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରନ୍ତୁ। ସତ୍ୟ ଅସତ୍ୟକୁ ଦୂରୀଭୂତ କରିବ।

ନା ଚାଟୁବାଦ, ନା ଅନ୍ୟାୟ ଆଦାୟ, ନା ଆତ୍ମ-ପ୍ରଶଂସା

1 ଥେସଲନୀକୀୟ 2:3-6

3 କାରଣ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ଉପଦେଶ ଭ୍ରମ ଅବା ଅଶୁଚିତା-ମୂଳକ ଅବା ଛଳଯୁକ୍ତ ନୁହେଁ,

4 କିନ୍ତୁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ହସ୍ତରେ ସୁସମାଚାର ପ୍ରଚାରର ଭାର ସମର୍ପିତ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଆମ୍ଭେମାନେ ଯେରୂପେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ କର୍ତ୍ତୃକ ଯୋଗ୍ୟ ଗଣିତ ହୋଇଅଛୁ, ସେହିରୂପେ ଆମ୍ଭେମାନେ ପ୍ରଚାର କରୁ; ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ତାହା କରୁ ନାହୁଁ, ବରଂ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ହୃଦୟର ପରୀକ୍ଷକ ଯେ ଈଶ୍ୱର , ତାହାଙ୍କୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ତାହା କରୁ।

5 ତୁମ୍ଭେମାନେ ତ ଜାଣ ଯେ, ଆମ୍ଭେମାନେ କୌଣସି ସମୟରେ ଚାଟୁବାଦ ବ୍ୟବହାର କରି ନାହୁଁ ଅବା ଲୋଭକୁ ଗୁପ୍ତ କରିବା ନିମନ୍ତେ ଛଳନା କରି ନାହୁଁ, ଈଶ୍ୱର ଏଥିର ସାକ୍ଷୀ।

6 ଯଦ୍ୟପି ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ପ୍ରେରିତ ସ୍ୱରୂପେ ଆମ୍ଭେମାନେ ସମ୍ଭ୍ରମ ଦାବୀ କରି ପାରିଥାଆନ୍ତୁ, ତଥାପି ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କଠାରୁ ହେଉ ବା ଅନ୍ୟ କାହାରିଠାରୁ ହେଉ, କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟଠାରୁ ଗୌରବ ପାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରି ନାହୁଁ।

2 କରିନ୍ଥୀୟ 10:18
କାରଣ ଯେ ନିଜର ପ୍ରଶଂସା କରେ, ସେ ପରୀକ୍ଷାସିଦ୍ଧ ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ପ୍ରଭୁ ଯାହାର ପ୍ରଶଂସା କରନ୍ତି, ସେ ପରୀକ୍ଷାସିଦ୍ଧ।

ଦେଖିବାକୁ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ହୃଦୟଭଙ୍ଗକାରୀ ବିଷୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ହେଉଛି, ଯେତେବେଳେ ଜଣେ ପ୍ରଚାରକ ଏହିପରି କାର୍ଯ୍ୟମାନ ପାଇଁ ମଞ୍ଚକୁ ବ୍ୟବହାର କରେ—ଚାପଲୁସି, ଶୋଷଣ, ସ୍ୱୟଂ ପ୍ରଚାର ଇତ୍ୟାଦି। ପାଉଲ ତାଙ୍କର ପ୍ରଚାର ବିଷୟରେ ବହୁତ ସ୍ପଷ୍ଟ ଥିଲେ। ତାଙ୍କର ପ୍ରଚାରରେ କୌଣସି ଭୁଲ ନଥିଲା, କୌଣସି ଅଶୁଚିତା ନଥିଲା, ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପ୍ରସନ୍ନ କରିବା ନଥିଲା, ଚାପଲୁସି ନଥିଲା, ଏବଂ କୌଣସି ଲୋଭ କିମ୍ବା ଶୋଷଣ ନଥିଲା, ନିଜ ପାଇଁ ଗୌରବ ଖୋଜିବା ନଥିଲା।

ଚାଟୁବାଦ: ଯେତେବେଳେ ଜଣେ ପ୍ରଚାରକ ବେଦୀ ବା ପୁଲ୍ପିଟ୍ ପଛରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇ ମଣ୍ଡଳୀରେ ବସିଥିବା କୌଣସି "ବିଶିଷ୍ଟ ବ୍ୟକ୍ତି" (ଯେପରିକି ଜଣେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ବ୍ୟକ୍ତି, ରାଜନେତା କିମ୍ବା କ୍ରୀଡ଼ାବିତ୍)ଙ୍କ ଅହଂକାରକୁ ପ୍ରଶଂସା କରନ୍ତି ଏବଂ ସେମାନେ କେତେ ମହାନ ସେ ବିଷୟରେ କୁହନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ସେ କେବଳ ଚାଟୁବାଦ କରୁଥାନ୍ତି! ଏପରି କରନ୍ତୁ ନାହିଁ। ଯଦି ମଣ୍ଡଳୀରେ କିଛି ମହାନ ବ୍ୟକ୍ତି ବସିଛନ୍ତି, ତେବେ ସେମାନଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କ ସ୍ଥାନରେ ରହିବାକୁ ଦିଅନ୍ତୁ। ସେମାନଙ୍କ ନାମ ଧରି ଡାକିବା କିମ୍ବା ସେମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଶଂସାରେ ଫୁଲାଇବା ଆପଣଙ୍କ ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ନୁହେଁ। ଯଦି ସେମାନେ ପ୍ରକୃତରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଆରାଧନା କରିବାକୁ ଆସିଛନ୍ତି, ତେବେ ଆପଣ ପୁଲ୍ପିଟ୍ରୁ ସେମାନଙ୍କ ନାମ ନ ନେଲେ ସେମାନେ ଅସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହେବେ ନାହିଁ। ସେମାନେ ନିଜକୁ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିବାକୁ ଆସିନାହାନ୍ତି, ବରଂ ଆରାଧନା ଏବଂ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବାକୁ ଆସିଛନ୍ତି।

ଶୋଷଣ: ଯେତେବେଳେ ଜଣେ ପ୍ରଚାରକ ମଞ୍ଚରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହୋଇ ଏପରି କଥା କହି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଅର୍ଥ ଦେବାକୁ ବାଧ୍ୟ କରେ—"ପ୍ରଭୁ ମୋତେ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଏଠାରେ 10 ଜଣ ଅଛନ୍ତି ଯେମାନେ ପ୍ରତ୍ୟେକ 100,000 ଅର୍ଥ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ, ସେହି 10 ଜଣ ଉଠନ୍ତୁ," କିମ୍ବା "ଆପଣଙ୍କ ବଟୁଆରେ ଥିବା ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ନୋଟ୍ ବାହାର କରନ୍ତୁ," କିମ୍ବା "ଆପଣଙ୍କ ବଟୁଆରେ ଥିବା ସବୁକିଛି ବାହାର କରି ଅର୍ପଣରେ ରଖନ୍ତୁ," ସେ ଶୋଷଣ କରୁଛି! ଏହା କରନ୍ତୁ ନାହିଁ। ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଅର୍ପଣରେ ଅର୍ଥ ଦେବାକୁ ବାଧ୍ୟ କରନ୍ତୁ ନାହିଁ। କେବଳ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଆମନ୍ତ୍ରଣ କରନ୍ତୁ ଯେ ସେମାନେ ନିଜ

ହୃଦୟରୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଯାହା ଦେବାକୁ ଚାହୁଁନ୍ତି ସେହି ଦିଅନ୍ତୁ। ଏବଂ ଆପଣଙ୍କ ଆବଶ୍ୟକତା ପୂରଣ ପାଇଁ ପରମେଶ୍ୱରରେ ବିଶ୍ୱାସ ରଖନ୍ତୁ! ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଅର୍ଥ ଟାଣିବାର ଆବଶ୍ୟକ ନାହିଁ!

ଆତ୍ମ-ପ୍ରଶଂସା: ଯେତେବେଳେ ଜଣେ ପ୍ରଚାରକ ମଞ୍ଚରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହୋଇ ନିଜ ବିଷୟରେ ଗର୍ବ କରେ—ସେ କେତେ ସ୍ଥାନକୁ ଯାଇଛନ୍ତି, କେତେ ବଡ଼ ଭିଡ଼ରେ ପ୍ରଚାର କରିଛନ୍ତି ଇତ୍ୟାଦି—ସେ ତାଙ୍କର ଶ୍ରୋତାମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଭାବିତ କରିବା ପାଇଁ କରୁଛନ୍ତି, ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ମହିମା ଦେବା ପାଇଁ ନୁହେଁ। ଏହିପରି ସେ ସ୍ୱୟଂ ପ୍ରଚାର କରୁଛନ୍ତି! ଏହା କରନ୍ତୁ ନାହିଁ। କେବଳ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ଭାବରେ ଘଟିଥିବା କଥା କୁହନ୍ତୁ ଏବଂ ପରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟକୁ ପ୍ରଚାର ଓ ଶିକ୍ଷା କରନ୍ତୁ ଏବଂ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ମହିମାନ୍ୱିତ କରନ୍ତୁ। ଆପଣ ଆକାଶରେ ଆପଣଙ୍କ ପୁରସ୍କାର ପାଇବେ। ସେହିଟା ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ତାଳିଠାରୁ ଅଧିକ ଭଲ! ଯେତେବେଳେ ଆପଣ କୌଣସି ସାକ୍ଷ୍ୟ କିମ୍ବା ଘଟଣା ବାଣ୍ଟୁଛନ୍ତି, ନିଜକୁ ପଚାରନ୍ତୁ, "ମୁଁ ଏହା କାହିଁକି କରୁଛି?" "ମୁଁ," "ମୋତେ," "ମୋର" ଭଳି ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସର୍ବନାମମାନଙ୍କୁ କିପରି ବ୍ୟବହାର କରୁଛନ୍ତି ତାହା ଯାଞ୍ଚ କରନ୍ତୁ। ଯଦି ଆପଣଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଲୋକମାନଙ୍କ ଆଖିରେ ନିଜକୁ ଭଲ ଦେଖାଇବା—ଏବଂ ପରମେଶ୍ୱର ଆପଣଙ୍କ ହୃଦୟକୁ ଜାଣନ୍ତି—ତେବେ ଆପଣ ସ୍ୱୟଂ ପ୍ରଚାର କରୁଛନ୍ତି। ଯଦି "ମୁଁ" ସାକ୍ଷ୍ୟର ନାୟକ ହେଇଯାଏ, ତେବେ ଆପଣ ସ୍ୱୟଂ ପ୍ରଚାର କରୁଛନ୍ତି। ନିଜକୁ ସାବଧାନ ରଖନ୍ତୁ। ସାକ୍ଷ୍ୟ କିମ୍ବା ଘଟଣା ବାଣ୍ଟିବା ସମୟରେ, ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ମହିମା ଦେବା, ପରମେଶ୍ୱର କଣ କରୁଛନ୍ତି ତାହାକୁ ଉତ୍ସବ କରିବା, ଶିଖାଇବା, ଉତ୍ସାହିତ କରିବା ଏବଂ ଲୋକମାନଙ୍କ ସହିତ ବାସ୍ତବ ଜୀବନର କାହାଣୀ ବାଣ୍ଟିବା ପାଇଁ ପବିତ୍ର ହୃଦୟ ସହିତ କରନ୍ତୁ।

ଶୟତାନକୁ ବେଦୀରେ ସମୟ ଦିଅନ୍ତୁ ନାହିଁ

ନିହିମୀୟା 8:4-6

4 ଆଉ, ଏଜ୍ରା ଅଧ୍ୟାପକ ସେହି କାର୍ଯ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ନିର୍ମିତ କାଷ୍ଠମୟ ମଞ୍ଚ। ଉପରେ ଠିଆ ହେଲା; ଆଉ, ଦକ୍ଷିଣ ପାର୍ଶ୍ୱରେ ତାହା ନିକଟରେ ମତ୍ତଥୀୟ ଓ ଶେମା ଓ ଅନାୟ ଓ ଊରୀୟ ଓ ହିଲ୍କୀୟ ଓ ମାସେୟ ଠିଆ ହେଲେ; ପୁଣି, ତାହାର ବାମ ପାର୍ଶ୍ୱରେ ପଦାୟ ଓ ମୀଶାୟେଲ୍ ଓ ମଲକୀୟ ଓ ହଶୁମ୍ ଓ ହଶ୍ବଦ୍ଦାନା, ଜିଖରୀୟ ଓ ମଶୁଲ୍ଲମ୍ ଠିଆ ହେଲେ।

5 ଏଉତ୍ତାରେ ଏଜ୍ରା ସମସ୍ତ ଲୋକଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରେ ସେହି ପୁସ୍ତକ ଫିଟାଇଲା; କାରଣ ସେ ସମସ୍ତ ଲୋକଙ୍କ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଠିଆ ହୋଇଥିଲା; ପୁଣି, ସେ ପୁସ୍ତକ ଫିଟାନ୍ତେ, ସମସ୍ତ ଲୋକ ଠିଆ ହେଲେ।

[6] ତହୁଁ ଏଜ୍ରା ମହାନ ପରମେଶ୍ୱର ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କର ଧନ୍ୟବାଦ କଲା। ପୁଣି, ସମସ୍ତ ଲୋକ ଆପଣା ଆପଣା ହସ୍ତ ଉଠାଇ ଆମେନ୍, ଆମେନ୍ ବୋଲି ଉତ୍ତର କଲେ; ଆଉ, ସେମାନେ ଆପଣା ଆପଣା ମସ୍ତକ ନତ କରି ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭୂମିସ୍ଥ ପ୍ରଣାମ କଲେ।

ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ର ପଢ଼ାଯାଇଥିବାବେଳେ ଲୋକମାନେ କେତେ ଗଭୀର ସମ୍ମାନ ଦେଇଥିଲେ ତାହାକୁ ଧ୍ୟାନ ଦିଅନ୍ତୁ। ଏଜ୍ରା ପୁସ୍ତକଟିକୁ ଖୋଲିବା ସମୟରେ ସମସ୍ତ ଲୋକ ଉଠିଦଣ୍ଡାୟମାନ ହେଲେ। ସେମାନେ ହାତ ଉଠାଇଲେ, ମୁଣ୍ଡ ନମାଇଲେ ଏବଂ ମୁହଁ ଭୂମିକୁ ଲଗାଇ ପଡ଼ି ଉପାସନା କଲେ।

ମଞ୍ଚ ଏକ ପବିତ୍ର ସ୍ଥାନ ଯେଉଁଠାରୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟ ପ୍ରକାଶିତ ହେବା ଉଚିତ୍। ଆମେ ମଞ୍ଚର ପବିତ୍ରତାକୁ ରକ୍ଷା କରିବା ଆବଶ୍ୟକ। ଶତ୍ରୁକୁ କୌଣସି ମଞ୍ଚ ସମୟ ଦିଅନ୍ତୁ ନାହିଁ! ଯଦି ଜଣେ ପ୍ରଚାରକ ମଞ୍ଚକୁ ବ୍ୟବହାର କରି ଅନ୍ୟ ଜଣେ ପ୍ରଚାରକ ବିରୋଧରେ କଥା କହେ କିମ୍ବା ତାଙ୍କୁ ଖରାପ କହେ, ସେ ଏହି ସ୍ଥାନର ପବିତ୍ରତାକୁ ଅପବିତ୍ର କରୁଛି। ଯଦି ଜଣେ ପ୍ରଚାରକ ମଞ୍ଚକୁ ବ୍ୟବହାର କରି କୌଣସି ରାଜନେତା କିମ୍ବା ରାଜନୈତିକ ଏଜେଣ୍ଡାକୁ ପ୍ରଚାର କରେ, ସେ ଏହି ସ୍ଥାନର ପବିତ୍ରତାକୁ ଅପବିତ୍ର କରୁଛି। ଯଦି ଜଣେ ପ୍ରଚାରକ ମଞ୍ଚକୁ ବ୍ୟବହାର କରି କୌଣସି ବ୍ୟବସାୟ ଧାରଣା (ନିଜର କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କାହାର ସହଭାଗୀତାରେ ଥିବା) ପ୍ରଚାର କରେ, ସେ ଏହି ସ୍ଥାନର ପବିତ୍ରତାକୁ ଅପବିତ୍ର କରୁଛି। ଏଭଳି ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଦୁର୍ବ୍ୟବହାର କିମ୍ବା ଅପବ୍ୟବହାର ଥାଇପାରେ, ଯେଉଁଠାରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପବିତ୍ର ବାକ୍ୟ ତାଙ୍କର ଆତ୍ମାର ଶକ୍ତିରେ ପ୍ରକାଶିତ ହେବା ଉଚିତ୍। ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସେବକମାନଙ୍କ ଭାବରେ, ଆମେ ଏପରି ସମସ୍ତ ଅପବ୍ୟବହାରରୁ ଦୂରେଇ ରହିବା ଏବଂ ପ୍ରଧାନ ଦାୟିତ୍ୱରେ ଏକାଗ୍ର ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ।

ଲୋକମାନଙ୍କୁ ନିଜ ପାଖକୁ ଆକର୍ଷଣ କରନ୍ତୁ ନାହିଁ

ପ୍ରେରିତ 20:28-31

[28] ତୁମ୍ଭେମାନେ ନିଜ ନିଜ ବିଷୟରେ, ଆଉ ଯେଉଁ ମଣ୍ଡଳୀକି ଈଶ୍ୱର ଆପଣା ନିଜ ରକ୍ତରେ କ୍ରୟ କରିଅଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କର ସେହି ମଣ୍ଡଳୀକି ପ୍ରତିପାଳନ କରିବା ନିମନ୍ତେ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ଯେସମସ୍ତ ପଲ ମଧ୍ୟରେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଅଧ୍ୟକ୍ଷ ସ୍ୱରୂପେ ନିଯୁକ୍ତ କରିଅଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ ସାବଧାନ ହୋଇଥାଅ।

[29] ମୋର ପ୍ରସ୍ଥାନ ପରେ ଦୂର; ବାଘଗୁଡ଼ାକ ଯେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରି ପଲ ପ୍ରତି ନିର୍ଦ୍ଦୟ ବ୍ୟବହାର କରିବେ,

30 ପୁଣି, ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ସୁଦ୍ଧା ଲୋକେ ଉଠି ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଆପଣାମାନଙ୍କ ପଛରେ ଟାଣିନେବା
ନିମନ୍ତେ ବିପରୀତ କଥାଗୁଡ଼ାକ କହିବେ, ଏହା ମୁଁ ଜାଣେ।
31 ଅତଏବ, ତୁମ୍ଭେମାନେ ଜାଗି ରହୁ, ଆଉ ମୁଁ ତିନି ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦିବାରାତ୍ର ଅଶ୍ରୁପାତ ସହିତ ପ୍ରତ୍ୟେକ
ଜଣକୁ ଚେତନା ଦେବାକୁ ଯେ କ୍ଷା; ହୋଇ ନ ଥିଲି, ଏହା ସ୍ମରଣ କର।

ଯୋହନ 7:18
ଯେ ଆପଣାରୁ କହେ, ସେ ନିଜ ଗୌରବ ଅନ୍ୱେଷଣ କରେ, କିନ୍ତୁ ଯେ ଆପଣା ପ୍ରେରଣକର୍ତ୍ତାଙ୍କ
ଗୌରବ ଅନ୍ୱେଷଣ କରେ, ସେ ସତ୍, ଆଉ ତାହାଠାରେ କୌଣସି ଅଧର୍ମ ନାହିଁ।

ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟର ସେବକ ହେବା କୌଣସି ଲୋକପ୍ରିୟତା ବୃଦ୍ଧି କରିବାର ଅଭ୍ୟାସ ନୁହେଁ। ଏହା କେତେ "ଭକ୍ତ" ତୁମର ଅଛନ୍ତି, କିଏ ତୁମର ପ୍ରଚାର ଶୈଳୀକୁ ପସନ୍ଦ କରେ ଇତ୍ୟାଦି ବିଷୟ ନୁହେଁ। ଏହା ଏହିଥିରେ ନୁହେଁ ଯେ କେତେ ହୃଦୟକୁ ତୁମେ ଆକର୍ଷଣ କରିପାରିବ, ଯେଣ୍ଏକି ସେମାନେ ତୁମର ସମର୍ଥକ ହେଇ ତୁମ ସହିତ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହେବେ। ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟ ପ୍ରଚାର ଓ ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛ, ନିଜକୁ ସେଥିରୁ ପୃଥକ ରଖ। ହଁ, ତୁମେ ନିଜ ଜୀବନର ଉଦାହରଣ ଓ ଅନୁଭବକୁ ବ୍ୟବହାର କରିପାର, କିପରି ତୁମେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟକୁ ପ୍ରୟୋଗ କରିଛ ତାହା ଦେଖାଇବା ପାଇଁ; କିନ୍ତୁ ଏପରିଭାବରେ କର, ଯେଣ୍ଏକି ଲୋକମାନେ ତୁମ ପଛରେ ନ ଚଲନ୍ତୁ, ବରଂ ପରମେଶ୍ୱର ଓ ତାଙ୍କର ବାକ୍ୟ ପଛରେ ଚାଲିବାକୁ ପ୍ରେରିତ ହୁଅନ୍ତୁ। ତୁମର ପ୍ରଚାର ଓ ଶିକ୍ଷା ମାଧ୍ୟମରେ ଲୋକମାନେ ତୁମକୁ ନୁହେଁ, ବରଂ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଦେଖୁନ୍ତୁ।

ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସତ୍ୟ ସେବକ ହୁଅ—ଯିଏ ଇଚ୍ଛା କରେ ଯେ କେବଳ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ମହିମା ମିଳୁ ଏବଂ ନିଜର କୌଣସି ପ୍ରଚାର ନ ହେଉ।

ଶରୀର ମଧ୍ୟରେ ବିଭେଦ ଓ ଅପରାଧ ସୃଷ୍ଟି କରନ୍ତୁ ନାହିଁ

ରୋମୀୟ 16:17,18
17 ହେ ଭାଇମାନେ, ତୁମ୍ଭେମାନେ ଯେଉଁ ଶିକ୍ଷା ପାଇଅଛ, ସେଥିର ବିପରୀତ ଯେଉଁମାନେ ଦଳଭେଦ
ଓ ବିଘ୍ନର କାରଣ ଘଟାନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ଚିହ୍ନି ରଖି ସେମାନଙ୍କଠାରୁ ପୃଥକ ରହିବା ପାଇଁ ମୁଁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ
ଅନୁରୋଧ କରୁଅଛି;
18 କାରଣ ଏହିପରି ଲୋକେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ପ୍ରଭୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ଦାସ ନୁହନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଆପଣା ଆପଣା
ଉଦରର ଦାସ ଅଟନ୍ତି, ପୁଣି ମିଷ୍ଟବାକ୍ୟ ଓ ଚାଟୁଭାଷାରେ ସରଳହୃଦୟ ଲୋକଙ୍କର ମନ ଭୁଲାନ୍ତି।

1 କରିନ୍ଥୀୟ 10:32,33
32 ଯିହୂଦୀ ବା ଗ୍ରୀକ୍ ବା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ମଣ୍ଡଳୀ, କାହାରି ଝୁଣ୍ଟିବାର କାରଣ ହୁଅ ନାହିଁ,
33 ଯେପରି ମୁଁ ମଧ୍ୟ ମୋହର ସ୍ୱାର୍ଥ ଚେଷ୍ଟା ନ କରି ଅନେକଙ୍କ ପରିତ୍ରାଣ ନିମନ୍ତେ ସେମାନଙ୍କ ମଙ୍ଗଳ ଚେଷ୍ଟା କରେ, ପୁଣି ସବୁ ବିଷୟରେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରିବାକୁ ଯନି କରେ।

ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟର ସେବକମାନଙ୍କ ଭାବରେ, ଆମେ ଯାହା ପ୍ରଚାର କରୁଛୁ ତାହା ଶରୀରକୁ ଗଢ଼ି ତୋଳିପାରେ କିମ୍ବା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅପରାଧ ଓ ବିଭେଦ ସୃଷ୍ଟି କରିପାରେ। ଯଦିଓ ଆମେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସମ୍ପ୍ରଦାୟର ଶିକ୍ଷା ଓ ପ୍ରଥା ସହିତ ସହମତ ନ ହେବାପାରୁ, ତଥାପି ସେମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ ଅବମାନନାକାରୀ କଥା କହିବା ବେଳେ ବହୁତ ସମୟରେ ଭଲ ତୁଳନାରେ ଅଧିକ କ୍ଷତି ହୁଏ। ମୁଁ ନିଜେ ଏପରି ତ୍ରୁଟି କରିଛି ଏବଂ ମୋତେ ନିରନ୍ତର ସାବଧାନ ରହିବାକୁ ପଡ଼େ, ଯେପରି ମୁଁ ଅନ୍ୟ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ବିଷୟରେ ହାସ୍ୟର ସହିତ ମଧ୍ୟ ହଲ୍କା କଥା ନ କହି। ମୁଁ ନିଜକୁ ସ୍ମରଣ କରାଏ ଯେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟ ପ୍ରଚାର ଓ ଶିକ୍ଷାରେ ଅଟଳ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ।

ଅଭିଷେକ

"ପୁଣି, ଯେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ସହିତ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କଠାରେ ସ୍ଥିର କରନ୍ତି, ପୁଣି ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଅଭିଷେକ କରିଅଛନ୍ତି, ସେ ଈଶ୍ୱର;"

(2 କରିନ୍ଥୀୟ 1:21)

ଅଧ୍ୟାୟ 6

6
ଅଭିଷେକ

ଏହା ହେଉଛି ଆମ ପରି ମାଟିର ପାତ୍ରମାନଙ୍କ ଉପରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କର ଅଭିଷେକ, ଯାହା ସେବାକାର୍ଯ୍ୟରେ ସମସ୍ତ ବିଷୟ ସଫଳ କରାଏ। ଆମ ଜୀବନ ମାଧ୍ୟମରେ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ହେତୁ ଲୋକମାନେ ପରିତ୍ରାଣ ପାଆନ୍ତି, ଆରୋଗ୍ୟ ହୁଅନ୍ତି, ମୁକ୍ତି ପାଆନ୍ତି ଏବଂ ଚମତ୍କାର ସବୁ ସଂଘଠିତ ହୁଏ। ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ଅତି ବହୁମୂଲ୍ୟ। ଆତ୍ମିକ ବରଦାନଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରକାଶ ଏବଂ ବିଶ୍ୱାସୀମାନଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ଉନ୍ନତି ଦେଖିବା ପ୍ରକୃତରେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ। ତଥାପି, ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସେବକମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅନେକ ଅପବ୍ୟବହାର ହୋଇପାରେ, ଯାହା ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ନାମକୁ ନିନ୍ଦିତ କରେ।

ଏହି ଅଧ୍ୟାୟ ଆମକୁ ଏକ ଏମିତି ସ୍ଥାନକୁ ଡାକୁଛି ଯେଉଁଠାରେ ଆମେ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କ ହାତରେ ସମ୍ମାନର ପାତ୍ର ଭାବରେ ରହିବାକୁ ପାରିବା।

ଅଭିଷେକ ଏବଂ ଦାନଗୁଡ଼ିକ ଲୋକମାନଙ୍କର ସେବା କରିବା ପାଇଁ ଦିଆଯାଇଛି

1 କରିନ୍ଥୀୟ 12:7
କିନ୍ତୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜଣକୁ ଆତ୍ମାଙ୍କ ଗୁଣପ୍ରକାଶକ ଦାନ ସାଧାରଣ ହିତ ନିମନ୍ତେ ପ୍ରଦତ୍ତ ହୁଏ।

1 କରିନ୍ଥୀୟ 14:12
ସେହି ପ୍ରକାରେ ତୁମ୍ଭେମାନେ ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମିକ ଦାନସବୁ ପାଇବାକୁ ଏକା; ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିବାରୁ ମଣ୍ଡଳୀର ନିଷ୍ଠା ନିମନ୍ତେ ସେହିସବୁ ପ୍ରଚୁର ପରିମାଣରେ ପାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କର।

2 କରିନ୍ଥୀୟ 4:5
କାରଣ ଆମ୍ଭେମାନେ ଆପଣା ଆପଣାକୁ ପ୍ରଚାର କରୁ ନାହୁଁ, ମାତ୍ର ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଯୀଶୁ ଯେ ପ୍ରଭୁ, ପୁଣି ଯୀଶୁଙ୍କ ସକାଶେ ଆମ୍ଭେମାନେ ଯେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ସେବକ, ଏହା ପ୍ରଚାର କରୁ।

ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କର ଦାନଗୁଡ଼ିକ ସମସ୍ତଙ୍କ ଲାଭ ପାଇଁ ଏବଂ ବିଶ୍ୱାସୀମାନଙ୍କ ଶରୀରକୁ ଗଢ଼ିଉଠାଇବା ପାଇଁ ଦିଆଯାଇଛି। ଦାନ ଓ ଅଭିଷେକ କୌଣସି ଜଣେ

ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଉପରେ ଉଚ୍ଚ କରିବା ପାଇଁ ନୁହେଁ, ବରଂ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସେବା କରିବାର ଏକ ମାଧ୍ୟମ ଭାବରେ ଦିଆଯାଇଛି। ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଆମ ଜୀବନରେ ପରମେଶ୍ୱର ରଖିଥିବା ଦାନ ଓ ଅଭିଷେକରେ ଚାଲୁଛୁ ଏବଂ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛୁ, ସେତେବେଳେ ଏହି ସତ୍ୟକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ରଖିବା ଆବଶ୍ୟକ ଏବଂ ଏହାକୁ ଆମର ପ୍ରେରଣା କରିବା ଉଚିତ୍—ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସେବା କରିବା। ଆମେ ପାଇଥିବା ଦାନଗୁଡ଼ିକୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଗଢ଼ିଉଠାଇବା ଏବଂ ତାଙ୍କର ରାଜ୍ୟକୁ ବିସ୍ତାର କରିବା ପାଇଁ ବ୍ୟବହାର କରୁଛୁ।

ଆମମଧ୍ୟରୁ ଅନେକେ ଯେ ତ୍ରୁଟି କରୁଛୁ ସେହିହେଉଛି, ଯେତେବେଳେ ଆମେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଅଭିଷେକ ଓ ଦାନ ଅଧୀନରେ କାମ କରିବା ଆରମ୍ଭ କରୁଛୁ, ଆମେ ଭାବୁଛୁ ଯେ ଏବେ ଆମେ ବିଶେଷ ହୋଇଗଲୁ, ଏବଂ ଲୋକମାନେ ଏବେ ଆମକୁ "ସେବା" କରିବା ଉଚିତ୍, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଆମର ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ବିସ୍ତାର ପାଇବ। ଯିଏ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଅଭିଷିକ୍ତ ଓ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଦାନଶୀଳ ଥିଲେ, ସେହି ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁ କହିଥିଲେ ଯେ ସେ *"ସେବା ପାଇବାକୁ ଆସି ନାହାନ୍ତି, ମାତ୍ର ସେବା କରିବାକୁ"* (ମାଥିଉ 20:28)। ଆମେ କି ତାଙ୍କ ଉଦାହରଣକୁ ଅନୁସରଣ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ? ଯେତେ ଅଧିକ ଆମେ ଅଭିଷିକ୍ତ ଓ ଦାନଶୀଳ, ସେତେ ଅଧିକ ଆମେ ସେବକ ହେବା ଉଚିତ୍।

ଆପଣଙ୍କ ଦାନ ଓ ଅଭିଷେକ ବାହାରେ ଯାହା, ତାହା ହିଁ ଆପଣଙ୍କ ପ୍ରକୃତ ପରିଚୟ

ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଅଭିଷେକ ଅଧୀନରେ ରହୁଛୁ, ଲୋକମାନଙ୍କ ଚକ୍ଷୁରେ ଆମେ "ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅଦ୍ଭୁତ" ଦେଖାଯାଉଛୁ। ଯେତେବେଳେ ବାକ୍ୟ ଶକ୍ତିରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୁଏ, ଦାନଗୁଡ଼ିକ କାମ କରେ ଏବଂ ଅଦ୍ଭୁତ କାର୍ଯ୍ୟ ଘଟେ, ସବୁ କିଛି ଅଦ୍ଭୁତ ଲାଗେ। ଆମେ ମଞ୍ଚ ଉପରେ ଥିବାବେଳେ ଯାହା ଘଟିଲା, ସେହିକାରଣରୁ ଲୋକମାନେ ଆମ ବିଷୟରେ ଉଚ୍ଚ ଭାବନା ରଖନ୍ତି। କିନ୍ତୁ ଏହା ସବୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଅଭିଷେକ ଦ୍ୱାରା ଘଟିଥିଲା। ସେ ଆମେ ନୁହେଁ! ଲୋକମାନେ ଯାହା ଘଟିଥିଲା ସେଥିରେ ଆମକୁ ଯୋଡ଼ି ଦେବାକୁ ପ୍ରବୃତ୍ତ ହୁଅନ୍ତି। ସେମାନେ ଆମର ଦାନ ଓ ଅଭିଷେକ ଆଧାରରେ ଆମର ପରିଚୟ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରନ୍ତି। ସେମାନେ ଭୁଲ କରୁଛନ୍ତି। ସେହିଟା ଆମେ ନୁହେଁ। ସେହିଟା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ଥିଲା।

"ସତ୍ୟ ଆମେ" ହେଉଛୁ ଯେତେବେଳେ ଆମେ ମଞ୍ଚରୁ ତଳକୁ ନାମି ସାଧାରଣ ଜୀବନରେ ଚାଲୁଛୁ। ଆମେ ନିଜକୁ ଯେପରି ଆମେ ଆସଲେ ସେପରି ଦେଖିବାକୁ ଶିଖିବା ଉଚିତ୍—ମାଟିର ପାତ୍ରମାନେ—ଏବଂ ଆମେ ଯେତେବେଳେ ସେବା କରୁଛୁ ସେଥିରେ ଲୋକମାନେ ଯାହା ଦେଖନ୍ତି ତାହାର ଏକ ଭ୍ରାନ୍ତ ପରିଚୟ ରଖିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ। ସତ୍ୟ "ମୁଁ" ହେଉଛି ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ସେଠାରେ ନାହିଁ ପ୍ରଚାର କରୁଛି କିମ୍ବା ସେବା କରୁଛି। ମୋତେ ବୁଝିବା ଉଚିତ୍ ଯେ ପରମେଶ୍ୱର ମୋ ମାଧ୍ୟମରେ କିପରି କାମ କରନ୍ତି ତାହା ସତ୍ତ୍ୱେ, ମୁଁ ଏକ ମାଟିର ପାତ୍ର ଅଟି। ମୋତେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଜ୍ଞାପାଳନରେ ଏବଂ ପରମେଶ୍ୱର ଓ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ନମ୍ରତାରେ ଚାଲିବାକୁ ପଡ଼ିବ। ମୋତେ ନିଜ ଶରୀରକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣରେ ରଖିବାକୁ, ମନକୁ ରକ୍ଷା କରିବାକୁ ଏବଂ ନିଜ କଥାରେ ସାବଧାନ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ। ମୋତେ ଜୀବନରେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ବିଶ୍ୱାସୀଙ୍କ ପରି ଚାଲିବାକୁ ପଡ଼ିବ।

ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କଠାରେ ଆପଣଙ୍କ ସ୍ଥିତି ହିଁ ଆପଣଙ୍କ ପ୍ରକୃତ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପରିଚୟ

ଏଫିସୀୟ 2:10

କାରଣ ଆମ୍ଭେମାନେ ତାହାଙ୍କ ରଚନା, ଯେସମସ୍ତ ସତ୍କାର୍ଯ୍ୟ ଆମ୍ଭେମାନେ କରିବୁ ବୋଲି ଈଶ୍ୱର ପୂର୍ବରୁ ଆୟୋଜନ କରିଥିଲେ, ଆଚରଣରେ ସେହିସବୁ ସାଧନ କରିବା ନିମନ୍ତେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଯୀଶୁଙ୍କଠାରେ ସୃଷ୍ଟ।

ପ୍ରାୟତଃ, ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସେବକମାନଙ୍କ ଭାବରେ, ଆମେ ଆମର ପରିଚୟକୁ ଆମର ଆତ୍ମିକ ଡାକ, ଦାନ, ଅଭିଷେକ ଏବଂ ଯେ ସମସ୍ତ ଭଲ କାମ ସଂପନ୍ନ ହୋଇଛି ତାହାର ଉପରେ ଆଧାର କରୁଛୁ। ଆମର ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିବା "ଛବି"କୁ ଆମେ ଉପଭୋଗ କରୁଛୁ। କିନ୍ତୁ ଏହା ଏକ ଅସ୍ଥିର ଭୂମି, କାରଣ ଏହା ସବୁ ଏକ ରାତିରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇପାରେ। ଲୋକମାନଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିଭଙ୍ଗୀ, ଆମର ଅଭିଷେକ ଏବଂ ଆମର ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇପାରେ। ତେଣୁ, ଆମେ ସଦା ଆମର ପରିଚୟକୁ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟରେ ଆମେ କିଏ ତାହାରେ ଗଢ଼ିବା ଉଚିତ୍। ଆମେ ତାଙ୍କର କୃତି। ଆମ୍ଭେମାନେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କଠାରେ ସୃଷ୍ଟ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କଳାକୃତି । ଆମେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟରେ କିଏ—ରକ୍ତଦ୍ୱାରା କ୍ରୀତ, ରକ୍ତଦ୍ୱାରା ପବିତ୍ର ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପବିତ୍ର ଲୋକମାନେ—ଏହା କେବେ ବଦଳିବ ନାହିଁ! ଏହାହିଁ ଆମର ପରିଚୟ। ନିଜକୁ ତୁମର ଦାନ, ଡାକ କିମ୍ବା ଅଭିଷେକରେ ନୁହେଁ, ବରଂ ତୁମେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଯୀଶୁରେ କିଏ ସେହିଭାବେ ଦେଖ। ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କଠାରେ ନିଜର ପ୍ରକୃତ ପରିଚୟ ସହ ଜୀବନ ଅତିବାହିତ

କରନ୍ତୁ ଏବଂ ସମସ୍ତ ବାଧାବିଘ୍ନକୁ ଜୟ କରନ୍ତୁ।

ପ୍ରକୃତ ସତ୍ୟକୁ ଆପଣାନ୍ତୁ, ନକଲି ବା ବାହ୍ୟ ଆଡ଼ମ୍ବରକୁ ପ୍ରଶ୍ରୟ ଦିଅନ୍ତୁ ନାହିଁ

ଯାତ୍ରା ପୁସ୍ତକ 30:31,32

31 ଆଉ ଇସ୍ରାଏଲ-ସନ୍ତାନଗଣକୁ କହିବ, ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ପୁରୁଷାନୁକ୍ରମେ ଆମ୍ଭ ନିମନ୍ତେ ତାହା ଅଭିଷେକାର୍ଥକ ପବିତ୍ର ତୈଳ ହେବ।

32 ମନୁଷ୍ୟର ଶରୀରରେ ତାହା ଢ଼ଳାଯିବ ନାହିଁ; ଅଥବା ତୁମ୍ଭେମାନେ ତହିଁର ମିଶ୍ରିତ ଦ୍ରବ୍ୟର ପରିମାଣାନୁସାରେ ଆଉ କୌଣସି ତୈଳ କରିବ ନାହିଁ; ତାହା ପବିତ୍ର ଅଟେ, ଆଉ ତାହା ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ପବିତ୍ର ହେବ।

ପୁରାତନ ନିୟମରେ ପବିତ୍ର ଅଭିଷେକ ତେଲ ନୂତନ ନିୟମରେ ଆତ୍ମାଙ୍କ ଅଭିଷେକର ଏକ ପ୍ରତୀକ ଥିଲା। ପବିତ୍ର ଅଭିଷେକ ତେଲକୁ ସାଧାରଣ ଶାରୀରିକ କାମ ପାଇଁ ବ୍ୟବହାର କରିବାକୁ ନ ଥିଲା ଏବଂ ଏହାର କୌଣସି ନକଲ ତିଆରି କରିବାକୁ ନ ଥିଲା। ଏହାକୁ ଗଭୀର ସମ୍ମାନ ସହିତ ବ୍ୟବହାର କରିବାକୁ ଥିଲା। ଏହା ପବିତ୍ର ଥିଲା। ସେହିପରି ନୂତନ ନିୟମରେ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କର ଅଭିଷେକ ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର ଅଟେ।

ଅଭିଷେକ ପବିତ୍ର, କିନ୍ତୁ ଏହା ମନୁଷ୍ୟୀୟ ପାତ୍ରମାନଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରକାଶ ପାଏ, ଯେଉଁମାନେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ନୁହେଁ। ଅଭିଷେକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ, କିନ୍ତୁ ପାତ୍ରମାନେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନୁହେଁ। ତେଣୁ, ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଅଭିଷେକ ଆମ ମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରକାଶ ପାଉଥିବାବେଳେ, ଆମେ ମନୁଷ୍ୟୀୟ ପାତ୍ର ଭାବରେ ଏହାକୁ ଆମର ଶାରୀରିକ କାମ ସହିତ ମିଶାଇ ଦୂଷିତ କରିପାରୁ, କିମ୍ବା କେବେ କେବେ ତାଙ୍କର ଆତ୍ମା ପ୍ରକାଶ ନ ହେଉଥିବାବେଳେ ମଧ୍ୟ ଶାରୀରିକ ଭାବରେ ଅଭିଷେକକୁ ଅନୁକରଣ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁ। ଏଠିରେ ଆମେ ନିଜକୁ ସଂଯମ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ, ବିଫଳତାର ଭୟରୁ ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରତି ଗଭୀର ସମ୍ମାନରୁ। ଆମେ ଭୟକୁ ଦୂର କରିବା ଏବଂ ପାଉଲ ତୀମଥିଙ୍କୁ ଯେପରି ଉତ୍ସାହିତ କରିଥିଲେ, ସେପରି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଦାନଗୁଡ଼ିକୁ ଜାଗ୍ରତ କରିବା ଉଚିତ୍ (2 ତୀମଥି 1:6,7)। ଅନ୍ୟପଟେ, ଆମେ ଆମର ଶରୀର ଓ ଶାରୀରିକ ଉତ୍ସାହକୁ ଦୂରେଇ ରଖିବା ପାଇଁ ସଂଯମ ପାଳନ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଆମ ମାଧ୍ୟମରେ ଯାହା ପ୍ରକାଶ ପାଏ ସେହିଟା ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କର ପବିତ୍ର କାର୍ଯ୍ୟ ହେଉ, ଏବଂ ସେ ଯେପରି ଇଚ୍ଛା

କରନ୍ତି ସେପରି ହେଉ। ଏହା ପାଇଁ ଏକ ଏମିତି ହୃଦୟ ଭାବନା ଆବଶ୍ୟକ, ଯାହା କେବଳ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ମହିମା ଦେବାକୁ ଚାହେଁ ଏବଂ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସତ୍ୟନିଷ୍ଠା ସହିତ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସେବା କରେ। ଏହା ପାଇଁ ଏକ ଇଚ୍ଛା ଆବଶ୍ୟକ ଯେ ଆମେ କେବଳ ସେ ଯାହା କରୁଛନ୍ତି ସେହିଟା କରିବା, ସେ ଯେତେବେଳେ ଚାଲନ୍ତି ସେତେବେଳେ ମାତ୍ର ଚାଲିବା ଏବଂ ସେ ଯାହା ଘୋଷଣା କରନ୍ତି ସେହିଟା ମାତ୍ର କହିବା। ଏଠିରେ ସତ୍ୟ ଫଳ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୁଏ। *"ଆତ୍ମା ଜୀବନଦାୟକ; ମାଂସ କୌଣସି ଉପକାର କରେ ନାହିଁ"* (ଯୋହନ 6:63a)।

ଖ୍ରୀଷ୍ଟୀୟ ଜଗତର ସାମୟିକ "ନୂତନ ଧାରା" ବା ମୋହ ପଛରେ ଦୌଡ଼ନ୍ତୁ ନାହିଁ

ଯୋହନ 6:63

ଆତ୍ମା ଜୀବନଦାୟକ; ମାଂସ କୌଣସି ଉପକାର କରେ ନାହିଁ; ମୁଁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଯେସମସ୍ତ ବାକ୍ୟ କହିଅଛି, ସେହିସବୁ ଆତ୍ମା ଓ ଜୀବନ ଅଟେ।

କିଛି କାରଣବଶତଃ, ଆମେ ଦେଖୁଛୁ ଯେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟରେ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର "ନୂତନ ପ୍ରବୃତ୍ତି" ବା ନୂତନ ପଦ୍ଧତିଗୁଡ଼ିକ ପୁଣିପୁଣି ଆସୁଛି ଓ ଯାଉଛି। ଏହାମଧ୍ୟରୁ କିଛି ବିଷୟ ଭଲ ମାର୍କେଟିଂ, ମିଡିଆ ପ୍ରଚାର ଇତ୍ୟାଦି ଦ୍ୱାରା ସମଗ୍ର ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସମାଜରେ "ବିଶେଷ ଆକର୍ଷଣ" ସୃଷ୍ଟି କରେ ଓ ପରେ ଶାନ୍ତ ହୋଇଯାଏ। ଅଭିଷେକର କାର୍ଯ୍ୟରେ ମଧ୍ୟ ଆମେ ଏପରି ବିଭିନ୍ନ "ନୂତନ" ପଦ୍ଧତି ଦେଖୁଛୁ— ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ କ୍ଷେତ୍ରରେ ବିଭିନ୍ନ "ନୂତନ" ଶୈଳୀର ପ୍ରୟୋଗ— ନିଜର କୋଟ୍ ଫିଙ୍ଗିବା ଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ମାଇକ ଫିଙ୍ଗିବା ଓ ଲୋକଙ୍କୁ ତଳକୁ ଠେଲିଦେବା ଭଳି ଦୃଶ୍ୟ ସାମ୍ନାକୁ ଆସୁଛି। ଯଦି ଏହି ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟରେ ପ୍ରକୃତରେ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କ ଉପସ୍ଥିତି ଅଛି ଓ ସେ ନିଜେ ଆପଣଙ୍କୁ ଏପରି କରିବାକୁ ନେତୃତ୍ୱ ଦେଉଛନ୍ତି, ତେବେ ଭଲ। କିନ୍ତୁ ଯଦି ଏହା କେବଳ ଅଭିଷିକ୍ତ ବୋଲି ଦେଖାଇବା ପାଇଁ ଆଉ ଗୋଟିଏ "ନୂତନ ପଦ୍ଧତି" ମାତ୍ର, ତେବେ ଏହା କରନ୍ତୁ ନାହିଁ। ଅନ୍ୟ ଜଣଙ୍କୁ ଅନୁକରଣ କରନ୍ତୁ ନାହିଁ। ପ୍ରକୃତ ପରୀକ୍ଷା ହେଉଛି ଫଳରେ। ଯାହା ମାଂସରୁ—ମାନବୀୟ ଉଦ୍ଭାବନରୁ— ଆସେ, ସେଥିରୁ ସତ୍ୟ ଓ ସ୍ଥାୟୀ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୁଏ ନାହିଁ। ଯାହା ପ୍ରକୃତରେ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାରୁ, ସେଥିରୁ ସତ୍ୟ ଫଳ ମିଳେ—ଯେଉଁ ଫଳ ଜୀବନର ପରିବର୍ତ୍ତନ କରେ, ଯୀଶୁଙ୍କୁ ମହିମା ଦେଇଥାଏ ଓ ଅବିଚଳ ରହେ।

ଈଶ୍ୱରଙ୍କଠାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ ନହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆପଣ କୌଣସି ବିଷୟର ଅଧିକାରୀ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ।

ଯୋହନ 3:27

ଯୋହନ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, ସ୍ୱର୍ଗରୁ ପ୍ରଦତ୍ତ ନ ହେଲେ ମନୁଷ୍ୟ କିଛି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ପାରେ ନାହିଁ।

ଏହା ନିଶ୍ଚିତ ଯେ ଅଭିଷେକ ଗୋଟିଏ ଜଣଙ୍କୁ ଅନ୍ୟ ଜଣଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇପାରେ ଓ ହସ୍ତାରୋପଣ ଦ୍ୱାରା ଦାନଗୁଡ଼ିକ ସକ୍ରିୟ ହୋଇପାରେ। କିନ୍ତୁ ଏହା ଯେକୌଣସି ପ୍ରକାରରେ ହୁଏ ନାହିଁ। ଗୋଟିଏ ଈଶ୍ୱର ସେବକଙ୍କୁ ଠାରୁ "ଦୁଇଗୁଣା ଅଂଶ" ଅଭିଷେକ ବା "ସମାନ ଅଂଶ" ଅଭିଷେକ ପାଇବା କୌଣସି ଛୋଟ ବିଷୟ ନୁହେଁ। ଏହା ଈଶ୍ୱର ତାଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଓ ତାଙ୍କର ଆହ୍ୱାନ ସହିତ ସମ୍ମତିରେ ଘଟେ। ଆପଣ ଯେତେ ଲୋକଙ୍କୁ ଆପଣଙ୍କ ଉପରେ ହାତ ରଖିବାକୁ କହନ୍ତୁ, ଯଦି ଆପଣଙ୍କୁ ଈଶ୍ୱର ତା ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସେବା ପାଇଁ ଆହ୍ୱାନ ଓ ଦାନ ଦେଇନାହାନ୍ତି, ତେବେ ଆପଣ ସେହି ସେବା ପାଇଁ ଅଭିଷିକ୍ତ ହେବେ ନାହିଁ। ଅଭିଷେକ ଆପଣଙ୍କ ଆହ୍ୱାନ ଓ ଦାନ ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧିତ। ସମସ୍ତ କଥାର ଶେଷରେ, ଆପଣ ଈଶ୍ୱର ତାଙ୍କୁ ଠାରୁ ଦିଆଯାଇନଥିଲେ କିଛି ପାଇପାରିବେ ନାହିଁ। ସେହିପରି, ସବୁକିଛି ଆମର ଈଶ୍ୱର ତାଙ୍କ ସହିତ ନିକଟତା ଓ ତାଙ୍କ ସହିତ ଆମର ଚାଲିବାରୁ ନିର୍ଭର କରେ। ତେଣୁ, ହସ୍ତାରୋପଣ ଦ୍ୱାରା ଅଭିଷେକ ପାଇବା ଉପକାରୀ ହେଲେ ମଧ୍ୟ, ଆମର ମୁଖ୍ୟ ଧ୍ୟାନ ହେଉଛି ଈଶ୍ୱର ତାଙ୍କ ସହିତ ଅଧିକ ଗଭୀର ସମ୍ପର୍କରେ ପ୍ରବେଶ କରିବା। ସେଠାହିଁ ଅଭିଷେକର ସ୍ଥାନ।

ନିଜକୁ ବିଚାର କରାଯିବାକୁ ଦିଅନ୍ତୁ

1 କରିନ୍ଥୀୟ 14:29

ଆଉ, ଦୁଇ ବା ତିନି ଜଣ ଭାବବାଣୀ କହନ୍ତୁ, ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନେ ବିଚାର କରନ୍ତୁ।

1 ଥେସଲନୀକୀୟ 5:20,21

20 **ଭାବବାଣୀ ତୁଚ୍ଛ କର ନାହିଁ;**

21 **ବରଂ ସମସ୍ତ ବିଷୟ ପରୀକ୍ଷା କର; ଯାହା ଉତ୍ତମ, ତାହା ଧରି ରଖ;**

ଈଶ୍ୱର ତାଙ୍କ ଆତ୍ମା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଲେ ମଧ୍ୟ, ସେ ଯେଉଁ ମାଧ୍ୟମରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରନ୍ତି ସେହି ଉପକରଣଗୁଡ଼ିକ ଅସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ। ତେଣୁ, ଯାହା କିଛି ଏହି ଅସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପାତ୍ର ମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୁଏ, ସେଥିରେ ବିଚାର ହେବା ଆବଶ୍ୟକ। ଆମେ ଈଶ୍ୱର ତାଙ୍କୁ ବିଚାର

କରୁନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ମାନବୀୟ ପାତ୍ର ମାଧ୍ୟମରେ ଘଟୁଥିବା ପ୍ରକାଶକୁ ବିଚାର କରୁଛୁ। ଆତ୍ମିକ ପ୍ରକାଶଗୁଡ଼ିକୁ ବିଚାର କରିବା ଶାସ୍ତ୍ରସମ୍ମତ। କିନ୍ତୁ ଆମେ କେତେକ ଲୋକ, ଯେହେତୁ ଭାବୁଛୁ ଯେ ଆମର ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀ ସବୁବେଳେ ସଠିକ୍ ଓ ଆମର ଦାନର ପ୍ରକାଶ ସବୁବେଳେ ଠିକ୍, ତେଣୁ ଯେତେବେଳେ ଲୋକେ କହନ୍ତି ଯେ ସେମାନେ ଆମେ ଅଭିଷେକରେ ଯାହା ଦେଇଛୁ ତାହାକୁ ବିଚାର କରିବା ପାଇଁ ସମୟ ନେବେ, ଆମେ ଅସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହେଉଛୁ। ବିପରୀତରେ, ଏପରି ବିଶ୍ୱାସୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଆମେ ଖୁସି ହେବା ଉଚିତ୍, କାରଣ ସେମାନେ ଏବେ ଈଶ୍ୱର ତାଙ୍କୁ ପଚାରିବାର ଦାୟିତ୍ୱ ନେଉଛନ୍ତି—ଯେକୌଣସି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀ ବା ଆତ୍ମିକ ପ୍ରକାଶ ବିଷୟରେ। ବାସ୍ତବରେ, ଗୋଟିଏ ପରିପକ୍ୱ ଈଶ୍ୱର ସେବକଙ୍କ ଚିହ୍ନ ହେଉଛି—ସେ ବିଶ୍ୱାସୀମାନଙ୍କୁ ଉତ୍ସାହିତ କରନ୍ତି ଯେ ସେ ଦେଇଥିବା ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀ ଓ ଆତ୍ମିକ ପ୍ରକାଶଗୁଡ଼ିକୁ ସେମାନେ ପରୀକ୍ଷା କରନ୍ତୁ। ଏହା ଈଶ୍ୱର ତାଙ୍କ ନଜରରେ ଉଚ୍ଚ ଆତ୍ମିକ ସ୍ଥିତିର ଚିହ୍ନ।

ଉତ୍ତେଜନାପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରଚାର ଏବଂ ଅତ୍ୟଧିକ ଆବେଗପ୍ରବଣତାଠାରୁ ଦୂରେଇ ରୁହନ୍ତୁ

ମୁଁ ବୁଝୁଛି ଯେ ଆମେ ସମସ୍ତେ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ସ୍ୱଭାବ, ଶୈଳୀ ଓ ପଦ୍ଧତିରେ ସେବା କରୁଛୁ। ଆମେ ସମସ୍ତେ ଏକରକମ ନୁହଁ। କେହି କେହି ଶାନ୍ତ, ସଂଯମୀ ଶୈଳୀରେ ସେବା କରନ୍ତି, ଆଉ କେହି କେହି ବହୁତ ଉତ୍ସାହୀ, ଉଚ୍ଚ ସ୍ୱରରେ, ଭାବପ୍ରବଣ ଓ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଭାବରେ ସେବା କରନ୍ତି। ପ୍ରଭୁ ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଭାବରେ ସୃଷ୍ଟି କରିଛନ୍ତି ଓ ସେ ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରନ୍ତି।

କିନ୍ତୁ, ଯେତେବେଳେ ଗୋଟିଏ ପ୍ରବଚକ ଉପରୋପରି, ଅତ୍ୟଧିକ ଉତ୍ତେଜନାପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ କେବଳ ଲୋକମାନଙ୍କର ଭାବନାକୁ ଉଦ୍ଦୀପିତ କରୁଛନ୍ତି, ତାହା ସହଜରେ ବୁଝିହେବ। ଯେତେବେଳେ ଅତିଶୟୋକ୍ତି, ଅତ୍ୟଧିକ ନାଟକୀୟତା ଓ ସେନ୍ସେସନାଲିଜ୍ମ ଥାଏ, ଆମେ ସେଥିକୁ ଚିହ୍ନଟ କରିପାରୁ। ଏହାର ଶେଷରେ ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ କଣ ଲାଭ ହେବ? ଏହା ସତ୍ୟରେ ସେମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଅନୁଭବ କରିବାରେ ଓ ତାଙ୍କ ଜୀବନ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବ କି? ଆପଣ ଯେ ବାକ୍ୟ ପ୍ରଚାର କରୁଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ଭାବନାପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବା ଭଲ, କିନ୍ତୁ ନିଜକୁ କିଛି ଅନୁଭବ କରାଇବା ପାଇଁ ଲୋକମାନଙ୍କର ଭାବନାକୁ ଉଦ୍ଦୀପିତ କରିବା କାହା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଭଲ ନୁହେଁ। ଆମେ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କ କାମ ତାଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ କରିବାକୁ ପଡ଼େ ନାହିଁ।

ସେ ଆମେ ଧ୍ୟାନ ନ ଦେଲେ ମଧ୍ୟ ଲୋକମାନଙ୍କ ହୃଦୟରେ କିପରି କାମ କରିବେ ତାହା ଜାଣନ୍ତି!

ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ, ଅତ୍ୟଧିକ ବୁଦ୍ଧିଜୀବୀ ଶୈଳୀ ଦ୍ୱାରା ସେନ୍ସେସନାଲ୍ ହେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବାକୁ ମଧ୍ୟ ଏଡ଼ାଇବା ଆବଶ୍ୟକ—ଯେଉଁଠାରେ କେହି ଆମେ କହୁଥିବା କଥା ବୁଝିପାରନ୍ତି ନାହିଁ, ଯେଉଁଠାରେ ଆମର ପ୍ରଚାର ଏତେ ଜଟିଳ ହୋଇଯାଏ ଯେ ଲୋକମାନେ ଅସ୍ପଷ୍ଟତାରେ ପଡ଼ନ୍ତି। ଆମେ ସରଳ, ସ୍ପଷ୍ଟ ଓ ପ୍ରେମରେ କହିବାକୁ ହେବ। ଆମର ଲକ୍ଷ୍ୟ ହେଉଛି ଲୋକମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଅନୁଭବ କରୁନ୍ତୁ ଓ ବିଶ୍ୱାସରେ ବୃଦ୍ଧି ପାଆନ୍ତୁ।

କୌଣସି ସୀମା ନାହିଁ, ତେଣୁ ସନ୍ତୁଳନ ହରାଇ ଧାରରୁ ତଳକୁ ଖସି ପଡ଼ନ୍ତୁ ନାହିଁ

ଯିଶାଇୟ 64:3

ଯେତେବେଳେ ତୁମ୍ଭେ ଆସ୍ତମାନଙ୍କର ଅନପେକ୍ଷିତ ଭୟାନକ କ୍ରିୟା କଲ, ସେତେବେଳେ ତୁମ୍ଭେ ଓହ୍ଲାଇ ଆସିଲ, ପର୍ବତଗଣ ତୁମ୍ଭ ସାକ୍ଷାତରେ ପ୍ରବାହିତ ହେଲେ।

ଈଶ୍ୱର ତାଙ୍କ ଶକ୍ତିର କୌଣସି ସୀମା ନାହିଁ—ସେ କିପରି କାର୍ଯ୍ୟ କରନ୍ତି, କିପରି ନୂତନ ଓ ସୃଜନଶୀଳ ଭାବରେ ନିଜକୁ ପ୍ରକାଶ କରନ୍ତି—ତାହାର ମଧ୍ୟ କୌଣସି ସୀମା ନାହିଁ। ଈଶ୍ୱର ତା ନୂତନ ଓ ସତେଜ କାମ କରିବେ। ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କ ଅଭିଷେକ ନୂତନ ଓ ସତେଜ ପଦ୍ଧତିରେ ପ୍ରକାଶିତ ହେବ। ଯାହା ଆମେ କେବେ ଦେଖିନଥିଲୁ, ସେମାନେ ଘଟିବ। ଯାହାକୁ ଆମେ ଆଶା ମଧ୍ୟ କରିନଥିଲୁ, ସେମାନେ ପ୍ରକାଶିତ ହେବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିବ, ଯେତେବେଳେ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ଆମ ମଧ୍ୟରେ ଅସାମାନ୍ୟ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବେ। ତାଙ୍କ ସନ୍ନିଧି କିପରି ପ୍ରକାଶିତ ହୁଏ, ସେଥିରେ କୌଣସି ପୁସ୍ତକ, କୌଣସି ହିତୋପଦେଶ ବା କୌଣସି ମାନବ ହୃଦୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବୁଝିପାରିନାହିଁ। ସେ ଅସୀମ, ଏବଂ ଆମ ମଧ୍ୟରେ ତାଙ୍କ ଅଭିଷେକ ପ୍ରକାଶ କରିବାର ପଦ୍ଧତିମାନେ ମଧ୍ୟ ଅସୀମ। ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଉଛି ଆମେ ତାଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରିବା ଓ ଯେ ସମସ୍ତ ଅଦ୍ଭୁତ କାମ ଆମେ ଆଶା କରିନଥିଲୁ, ସେମାନେ ତାଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ଅନୁଯାୟୀ ଆମ ମଧ୍ୟରେ ଘଟୁଥିବାକୁ ଦେବା। ଆସନ୍ତୁ, ଆମେ ତାଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରିବା ଓ ତାଙ୍କ ସନ୍ନିଧି ପ୍ରକାଶିତ ହେବାକୁ ଆକାଂକ୍ଷା କରିବା। କିନ୍ତୁ ସେ ନିଜ ଇଚ୍ଛା ଅନୁଯାୟୀ ଆମ ମଧ୍ୟରେ ନିଜକୁ ପ୍ରକାଶ କରନ୍ତୁ।

ଫଳାଫଳ

"ମୁଁ ରୋପଣ କରିଅଛି, ଆପଲ୍ଲ ଜଳ ସେଚନ କରିଅଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଈଶ୍ୱର ବୃଦ୍ଧି ସାଧନ କରିଅଛନ୍ତି। ଅତଏବ, ଯେ ରୋପଣ କରେ କିମ୍ବା ଯେ ଜଳ ସେଚନ କରେ, ସେ କିଛି ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ବୃଦ୍ଧି ସାଧନ କରନ୍ତି ଯେ ଈଶ୍ୱର, ସେ ସାର।"

(1 କରିନ୍ଥୀୟ 3:6,7)

ଅଧ୍ୟାୟ 7

7

ଫଳାଫଳ

ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଆହ୍ୱାନ ଓ ନିଯୁକ୍ତ କରିଛନ୍ତି, ଯେପରି ଆମ୍ଭେମାନେ ଚିରସ୍ଥାୟୀ ଫଳ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିପାରିବା (ଯୋହନ 15:16) ସେହିପରି, ଫଳ, ପରିଣାମ ଓ ଫଳାଫଳ ଦେଖିବା ଠିକ୍ ଅଟେ। ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଅଧିକ ଫଳ ଧାରଣ କରୁଛୁ, ସେତେବେଳେ ପିତାଙ୍କୁ ମହିମା ମିଳେ (ଯୋହନ 15:8)। ଏହି ଅଧ୍ୟାୟରେ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସେବକ ଭାବରେ ଆମେ କରୁଥିବା କାମ ଦ୍ୱାରା ଯେଉଁ ଫଳ ଧାରଣ ହୁଏ ଓ ସେଥିରେ ରିପୋର୍ଟ କରିବା ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ କିଛି ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ଆଲୋଚନା କରାଯାଇଛି।

ଛାଣ୍ଟିବା କିମ୍ବା କାଟି ପକାଇବା

ଯୋହନ 15:1,2

[1] ମୁଁ ପ୍ରକୃତ ଦ୍ରାକ୍ଷାଲତା, ପୁଣି ମୋହର ପିତା କୃଷକ।

[2] ମୋ'ଠାରେ ଥିବା ଯେକୌଣସି ଶାଖା ଫଳ ନ ଫଳେ, ତାହା ସେ କାଟିପକାନ୍ତି; ଆଉ, ଯେକୌଣସି ଶାଖା ଫଳ ଫଳେ, ଅଧିକ ଫଳ ଫଳିବା ନିମନ୍ତେ ସେ ତାହା ପରିଷ୍କାର କରନ୍ତି।

ଈଶ୍ୱର ତା ଆମକୁ ଫଳବତୀ ହେବା ପାଇଁ ତିଆରି କରିଛନ୍ତି। ଫଳବତୀ ହେବା ସାଧାରଣ କଥା। ଈଶ୍ୱର ତା ନିଜେ ଦେଖନ୍ତି ଯେ ଆମେ ଫଳ ଧାରଣ କରୁଛୁ କି ନାହିଁ। ଈଶ୍ୱର ତା ଆମକୁ ଆମର ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ଜୀବନରେ କିପରି ଫଳ ଧାରଣ କରିବାକୁ ଶିଖାନ୍ତି (2 ପିତର 1:5-8)। ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ କଥା କହିଥିଲେ—ଯେ ଫଳହୀନତା ଆମକୁ କଟାଯିବାକୁ ନେଇଯାଏ। ଫଳବତୀ ହେବାର ପୁରସ୍କାର ହେଉଛି ସେ ଆମକୁ ଛେଡ଼ନ୍ତି। ସେ ସମସ୍ତ ଅନାବଶ୍ୟକ ବିଷୟ—ଯାହା ମୃତ, ନିର୍ଜୀବ ଓ ଫଳ ଧାରଣକୁ ବାଧା ଦେଉଛି—ତାହାକୁ ହଟାଇଦେଇଥାନ୍ତି। ସେ ଆମକୁ ଛେଡ଼ନ୍ତି ଯେଣୁ ଆମେ ଆଉ ଅଧିକ ଫଳ ଧାରଣ କରିପାରିବା। ତେଣୁ, ଈଶ୍ୱର ତା ଆମ ମଧ୍ୟରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରି ଆମର ଫଳବତୀତାକୁ ନିରନ୍ତର ବୃଦ୍ଧି କରନ୍ତି। ସେ ଆମକୁ ଗୋଟିଏ ସ୍ତରରୁ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଉଚ୍ଚ ସ୍ତରରେ ନେଇଯାନ୍ତି।

ପ୍ରତିଭା ବୃଦ୍ଧି ପାଇବା ଉଚିତ୍

ମାଥିଉ 25:20,21

20 ଆଉ, ଯେଉଁ ଜଣକ ପାଞ୍ଚ ତୋଡ଼ା ପାଇଥିଲା, ସେ ଆଉ ପାଞ୍ଚ ତୋଡ଼ା ଘେନି ଆସି କହିଲା, ହେ ପ୍ରଭୁ, ଆପଣ ମୋତେ ପାଞ୍ଚ ତୋଡ଼ା ଦେଇଥିଲେ; ଦେଖନ୍ତୁ, ମୁଁ ଆଉ ପାଞ୍ଚ ତୋଡ଼ା ଲାଭ କରିଅଛି।
21 ତାହାର ପ୍ରଭୁ ତାହାକୁ କହିଲେ, ବେଶ୍, ଉତ୍ତମ ଓ ବିଶ୍ୱସ୍ତ ଦାସ, ତୁମ୍ଭେ ଅଳ୍ପ ବିଷୟରେ ବିଶ୍ୱସ୍ତ ହେଲ, ମୁଁ ତୁମ୍ଭକୁ ବହୁତ ବିଷୟ ଉପରେ ନିଯୁକ୍ତ କରିବି, ତୁମ୍ଭେ ଆପଣା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଆନନ୍ଦର ସହଭାଗୀ ହୁଅ।

ଏହି ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତରେ, ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁ ଆମକୁ ଦେଖାନ୍ତି ଯେ ଈଶ୍ୱର ତା ଆମ ପାଖରେ "ତାଲେଣ୍ଟ" ରଖିଦେଇଛନ୍ତି, ଯାହା ଉପହାର, ସମ୍ପଦ ଏବଂ ଆହ୍ୱାନ ହୋଇପାରେ, ଏବଂ ସେ ଆଶା କରନ୍ତି ଯେ ଏଗୁଡିକ ବୃଦ୍ଧି ପାଉ ବା ବହୁଗୁଣିତ ହେଉ। ଈଶ୍ୱର ତା ଆମକୁ ଯାହା ଦେଇଛନ୍ତି, ତାହାରେ ବିଶ୍ୱସ୍ତତା କେବଳ ସେଗୁଡିକୁ ରକ୍ଷା କରିବା ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ସେଗୁଡିକ ବୃଦ୍ଧି ଓ ବହୁଗୁଣିତ ହେବା ପାଇଁ ସମସ୍ତ ପ୍ରୟାସ କରିବା ଅଟେ। ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଈଶ୍ୱର ତା ଆମକୁ ଯାହା ଦେଇଛନ୍ତି, ତାହାକୁ ବୃଦ୍ଧି କରିବା ଓ ବହୁଗୁଣିତ କରିବାରେ କାମ କରୁ, ସେତେବେଳେ ଆମେ "ଭଲ ଏବଂ ବିଶ୍ୱସ୍ତ" ଦାସ ହେଉଛୁ।

ଫଳ ତାହାର ସମୟରେ ଆସିବ, ତାହା ପାଇଁ ଅପେକ୍ଷା କରନ୍ତୁ

ଗୀତସଂହିତା 1:3

ଯେଉଁ ବୃକ୍ଷ ଜଳସ୍ରୋତ ନିକଟରେ ରୋପିତ,
ଯେ ସ୍ୱସମୟରେ ଫଳ ଉତ୍ପନ୍ନ କରେ, ଯାହାର ପତ୍ର ହିଁ ମଳିନ ହୁଏ ନାହିଁ, ଏପରି ବୃକ୍ଷ ସଦୃଶ ସେ ହେବ; ପୁଣି, ସେ ଯାହା କରେ, ତାହା ସଫଳ ହେବ।

ବିଭିନ୍ନ ବିଆ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ସମୟ ନିଏ ବୃଦ୍ଧି ପାଇବା ଏବଂ ଫଳ ଦେବା ପାଇଁ। ସମସ୍ତ ପ୍ରକାରର ଫଳ ପାଇଁ କୌଣସି ଏକ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସମୟ ନାହିଁ। ଖ୍ରୀଷ୍ଟୀୟ ସେବାରେ, ଯେତେବେଳେ ଆମେ ପ୍ରଭୁ ଆମକୁ ଯାହା କରିବାକୁ ଡାକିଛନ୍ତି, ସେ କାମ କରୁଛୁ, ଆମେ ଧୈର୍ଯ୍ୟର ସହିତ ତାହା କରିବାକୁ ପଡେ। ଫଳ ତାହାର ସମୟରେ ଆସିବ, ଏବଂ ଆମେ ବିଶ୍ୱସ୍ତତା ଓ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ସହିତ ସେଥିପାଇଁ କାମ କରିବା ଦରକାର।

ଯଦି ଆମେ ଫଳ ଦେଖୁନାହୁଁ, ତେବେ ଆମେ ଆମକୁ ପରୀକ୍ଷା କରିବାକୁ ପଡେ—ଆମେ କି ସଠିକ୍ ସ୍ଥାନରେ ସଠିକ୍ ସମୟରେ ଅଛୁ କି ଯେଉଁଠାରେ ଈଶ୍ୱର ତା ଆମକୁ ରଖିବାକୁ ଚାହାଁନ୍ତି? ଆମେ କି ଈଶ୍ୱର ତା ଯେପରି କାମ କରିବାକୁ ଚାହାଁନ୍ତି,

ସେପରି କାମ କରୁଛୁ କି ନାହିଁ, କିମ୍ବା ଜ୍ଞାନର ଅଭାବ କିମ୍ବା ଅବହେଳାର କାରଣରୁ ଆମେ କିଛି ଚୁକିଯାଉଛୁ? ଆମେ କେଉଁ ଋତୁରେ ଅଛୁ—ଭୂମି ଭାଙ୍ଗିବାର ସମୟ, ବୀଜ ବୁଣିବାର ସମୟ, ବୁଣା ଯାଇଥିବା ପାଣି ଦେବାର ସମୟ କିମ୍ବା ଫଳ କାଟିବାର ସମୟ? ଆମେ କି ସଠିକ୍ ସ୍ଥାନରେ ଫଳ ଖୋଜୁଛୁ? ଆମେ କି ସଠିକ୍ ସମୟରେ ଫଳ ଆଶା କରୁଛୁ? ଆମକୁ ଫଳବାନ ହେବାରୁ ରୋକୁଥିବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବାଧା ଅଛି କି? ଏଗୁଡିକ କଠିନ ପ୍ରଶ୍ନ, କିନ୍ତୁ ଏଗୁଡିକ ପଚାରିବା ଦରକାର, କାରଣ ଆମେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପାଇଁ କାମରେ ଫଳ ଦେବା ପାଇଁ ନିର୍ମିତ। ଫଳ ତାହାର ସମୟରେ ଆସିବ, କିନ୍ତୁ ଆମେ ଉତ୍ସାହ ଓ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ସହିତ ସେ ସମୟ ପ୍ରତି ଆଗେଇବାକୁ ପଡେ।

ସାକ୍ଷ୍ୟଗୁଡିକୁ ବଢ଼ାଇ କହିବେ ନାହିଁ, ଯେପରି ଘଟିଛି ସେପରି କହନ୍ତୁ

ଯୋହନ 7:18

ଯେ ଆପଣାରୁ କହେ, ସେ ନିଜ ଗୌରବ ଅନ୍ୱେଷଣ କରେ, କିନ୍ତୁ ଯେ ଆପଣା ପ୍ରେରଣକର୍ତ୍ତାଙ୍କ ଗୌରବ ଅନ୍ୱେଷଣ କରେ, ସେ ସତ୍, ଆଉ ତାହାଠାରେ କୌଣସି ଅଧର୍ମ ନାହିଁ।

ଅତିଶୟୋକ୍ତିପୂର୍ଣ୍ଣ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଏବଂ କଥିତ ଘଟଣାଗୁଡିକ ବିଷୟରେ ଶୁଣିବା ଦୁଃଖଦାୟକ। କିଛି ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ, ଆମ ସହରରେ ଗୋଟିଏ ଅନ୍ତର୍ଜାତୀୟ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ଗୋଟିଏ ବିଶାଳ କ୍ରୁସେଡ୍ ଆୟୋଜିତ ହୋଇଥିଲା। ଏହା ବହୁତ ବିଶାଳ ପରିମାଣରେ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ତିନି ଦିନର ସଭା ପାଇଁ ବହୁତ ଧନ ବ୍ୟୟ ହୋଇଥିବା ଦେଖାଯାଉଥିଲା। ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ସେହି ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦର୍ଶିତ ସାରାଂଶ ଦେଖିଲି, ତାହାର ଶେଷରେ ଭାରତର ଝଣ୍ଡା ଫାହାଉଥିବା ଛବି ସହିତ "ଇଣ୍ଡିଆ, ଏ ନେଶନ ଚେଞ୍ଜ୍ ଫରେଭର" ବାକ୍ୟ ଦେଖାଯାଇଥିଲା। ନିଶ୍ଚୟ ଏହା ସତ୍ୟ ଯେ ଅନେକ କିଛି ଘଟିଥାଇପାରେ ଯାହା ଆମ ଚକ୍ଷୁରେ ପଡ଼ିନଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଯଦି ମୁଁ ସେହି ତିନି ଦିନକୁ ନିଷ୍ପକ୍ଷ ଭାବରେ ଦେଖେ, ତେବେ ମୁଁ ଏହା ଦେଖିଲି ଯେ ସେହି କ୍ରୁସେଡ୍କୁ ଆସିଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ବହୁତେ ଆଗରୁ ବିଶ୍ୱାସୀ ଥିଲେ। କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି ଯେ ସେହି କ୍ରୁସେଡ୍ ପରେ ସଂଗ୍ରହ କରାଯାଇଥିବା ନିଷ୍ପତ୍ତି କାର୍ଡଗୁଡିକର କଣ ହେଲା ଏବଂ କେତେ ନୂତନ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇଥିବା ଲୋକମାନେ ସ୍ଥାନୀୟ ମଣ୍ଡଳୀରେ ଯୋଗ ଦେଲେ। ସେହି କ୍ରୁସେଡ୍ ପାଇଁ ବ୍ୟୟ ହୋଇଥିବା ବିଶାଳ ଧନର ସମ୍ମୁଖୀନେ ତାହାର ମାପନୀୟ ଫଳାଫଳ ବହୁତ ନିରାଶାଜନକ ଥିଲା। ମୁଁ ଜାଣେ ଯେ ସେହି କ୍ରୁସେଡ୍ ଶେଷ ହେବାର ପରବର୍ତ୍ତୀ ଦିନରେ ସେହି ମାଇଦାନ ପାଖରେ ଅନ୍ୟ ଧର୍ମୀୟ ସଭା

ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ନିକଟସ୍ଥ ଗାଁର ଲୋକମାନେ ସେଠାରେ ଯୋଗ ଦେଇଥିଲେ। ତେଣୁ ମାଇଦାନ ପାଖପାଖି ଗାଁଟିଏ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଭାବିତ ହୋଇନଥିଲା, ସହର ତ ଦୂରର କଥା, ଦେଶ ତ କେବେ ନୁହେଁ! ସେହିପରି ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ତାଙ୍କ ସମର୍ଥକମାନଙ୍କୁ ତିନି ଦିନର କ୍ରୁସେଡ୍ ପରେ ଭାରତ ଏକ ଦେଶ ଭାବେ ସଦାକାଳ ପାଇଁ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇଗଲା ବୋଲି କହିବା ଅତ୍ୟଧିକ ଅତିଶୟୋକ୍ତି ଅଟେ! ଭଲ, ମୁଁ ଭାବେ ଈଶ୍ୱର ତା ଏହି ସବୁକୁ ଅବହେଳା କରନ୍ତି, ଏବଂ ଆମେ ମଧ୍ୟ କରିପାରିବା। କିନ୍ତୁ କମ୍ ସେ କମ୍ ଆମେ ଆମକୁ ଦାୟୀ କରିପାରିବା କି ଯେ ଆମେ ଯାହା ରିପୋର୍ଟ କରୁଛୁ ତାହା ସଠିକ୍ ହେଉ ଏବଂ ଘଟଣାଗୁଡିକୁ ଯେପରି ଘଟିଛି ସେପରି କହିବା?

ଏପରିଭାବେ, ଅନେକ ଗଳ୍ପ ଥାଇପାରେ ଯେଉଁଠାରେ ହାଇପ୍ ଏବଂ ଅତିଶୟୋକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭୁ କରିଥିବା ଭଲ କାମକୁ ଭୁଲ ଭାବେ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରାଯାଇଛି। କାହିଁକି? ଈଶ୍ୱର ତା କି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଭାବିତ କରିବା ପାଇଁ ଆମ ସହାୟତା ଆବଶ୍ୟକ କରନ୍ତି? ମୁଁ ତାହା ଭାବେ ନାହିଁ। ଆସନ୍ତୁ ଆମେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନିଅଁ ଯେ ଫଳାଫଳଗୁଡିକୁ ଯେପରି ଘଟିଛି ସେପରି ରିପୋର୍ଟ କରିବା ଏବଂ ସେପରିଭାବେ କହିବା ଯାହା ନିଶ୍ଚୟ ଭାବେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ମହିମା ଦେଉଛି। ଈଶ୍ୱର ତାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଏକ ସତ୍ୟବାଦୀ ରିପୋର୍ଟର ହୁଅନ୍ତୁ।

ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କିମ୍ବା ଅନୁମାନ, ଦୟାକରି ସ୍ପଷ୍ଟ କରନ୍ତୁ

2 କରିନ୍ଥୀୟ 6:3,4

3 ଯେପରି ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ସେବକପଦ ନିନ୍ଦିତ ନ ହୁଏ, ସେଥିପାଇଁ ଆମ୍ଭେମାନେ କୌଣସି ବିଷୟରେ ବାଧା ନ ଦେଉ,

4 ବରଂ ବହୁ ଧୈର୍ଯ୍ୟରେ, କ୍ଳେଶରେ, ଦୁର୍ଦ୍ଦଶାରେ, ସଙ୍କଟରେ,

ଯେତେବେଳେ ଗୋଟିଏ ପ୍ରଚାରକ ଉତ୍ସାହିତ ହୁଅନ୍ତି, ଯଦି 50 ଜଣ ଲୋକ ପ୍ରାର୍ଥନା ପାଇଁ ଆଗକୁ ଆସିଥାନ୍ତି, ସେ କହିପାରନ୍ତି "ଏକ ପୁନରୁତ୍ଥାନ ଘଟିଗଲା," "ଅନେକ ଲୋକ ଆଗକୁ ଆସିଲେ," "ସେଠାରେ ଏତେ ବଡ଼ ଈଶ୍ୱର ତାଙ୍କ ଗତି ହେଲା, ଲୋକମାନେ ବେଦୀ ପାଖରେ କାନ୍ଦୁଥିଲେ" ଇତ୍ୟାଦି, ଏବଂ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଏହା କଳ୍ପନା କରିବାକୁ ଛାଡ଼ି ଦିଅନ୍ତି ଯେ କଣ ଘଟିଲା। ତାଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଖରାପ ସ୍ଥିତିରେ, ପ୍ରଚାରକ କହନ୍ତି "ଶତାଧିକ ଲୋକ ଆଗକୁ ଆସିଲେ" ଯେତେବେଳେ ପ୍ରକୃତରେ ପ୍ରାୟ 50 ଜଣ ଥିଲେ, ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ ସହାୟକ, ସେବକ, ପ୍ରାର୍ଥନା ଦଳର ଲୋକମାନେ

ଥିଲେ, ଯେଉଁମାନେ ଭିଡ଼କୁ ବଡ଼ ଦେଖାଇବା ପାଇଁ ଯୋଗ ଦେଇଥିଲେ। ଯଦି ଆମେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ ଜାଣୁଛୁ କେତେ ଜଣ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, ତେବେ ଆମେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସଂଖ୍ୟା କହିପାରିବା। ଯଦି ନୁହେଁ, ତେବେ "ଆମେ ଅନୁମାନ କରୁଛୁ ପ୍ରାୟ ଏତେ ଜଣ ଆଗକୁ ଆସିଲେ" ବୋଲି କହିବା ଏବଂ ସତ୍ୟ ସହିତ ସମ୍ଭବତଃ ଯେତେକ ନିକଟ ରହିବା। ଆସନ୍ତୁ ଆମେ ଫଳାଫଳ ରିପୋର୍ଟ କରିବା ବେଳେ ଆମର କଥାରେ ସଠିକତାର ଅଭ୍ୟାସ ଗଢ଼ି ତୋଳିବା।

ଅନ୍ୟ ଜଣଙ୍କର ପରିଶ୍ରମକୁ ସ୍ୱୀକାର କରନ୍ତୁ

2 କରିନ୍ଥୀୟ 10:15

ଆମ୍ଭେମାନେ ପରିମାଣ ଅତିକ୍ରମ କରି ଅନ୍ୟର ପରିଶ୍ରମ ବିଷୟରେ ଦର୍ପ କରୁ ନାହୁଁ, ମାତ୍ର ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ବିଶ୍ୱାସର ବୃଦ୍ଧି ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ପରିମାଣ ଅନୁସାରେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଯେପରି ଅଧିକରୁ ଅଧିକତର ବିସ୍ତାରିତ ହେବ,

ଗାଲାତୀୟ 6:4

କିନ୍ତୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜଣ ଆପଣା କର୍ମ ପରୀକ୍ଷା କରୁ, ତେବେ ସେ ଅନ୍ୟ ସହିତ ଆପଣାକୁ ତୁଳନା କରିବା ଦ୍ୱାରା ଦର୍ପ ନ କରି କେବଳ ନିଜଠାରେ ଦର୍ପର କାରଣ ପାଇବ;

1 କରିନ୍ଥୀୟ 3:5,8

5 ଆପଲ୍ଲ କିଏ? ପାଉଲ ବା କିଏ? ସେମାନେ ତ ସେବକମାତ୍ର, ଯେଉଁମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା, ପ୍ରତ୍ୟେକକୁ ପ୍ରଭୁ ଯେପରି ଦେଇଅଛନ୍ତି, ତଦନୁସାରେ ତୁମ୍ଭେମାନେ ବିଶ୍ୱାସ କରିଅଛ।

8 ଯେ ରୋପଣ କରେ ଓ ଯେ ସେଚନ କରେ, ସେ ଦୁହେଁ ଏକ, କିନ୍ତୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜଣ ଆପଣା ପରିଶ୍ରମ ଅନୁସାରେ ନିଜର ପୁରସ୍କାର ପାଇବ।

ଏହା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୁର୍ଲଭ ଯେ କେହି ସବୁକିଛି ନିଜେ କରେ। ସାଧାରଣତଃ, ଆମେ ଦଳରେ କାମ କରୁଥାଉ, ଏବଂ ଆମ ପୂର୍ବରୁ ଅନେକେ ପରିଶ୍ରମ କରିଛନ୍ତି, କେହି ଆମ ସହିତ କାମ କରୁଛନ୍ତି, ଏବଂ କେହି ପଛରେ ରହି କାମ କରୁଛନ୍ତି। ଯାହାଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ଦେବା ଉଚିତ, ସେମାନଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ଦେବା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକ। ଆମେ ଯେଉଁ ଫଳ ଦେଖୁଛୁ, ସେଥିରେ ଯେଉଁମାନେ ଅଂଶୀଦାର ହୋଇଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ଚିହ୍ନଟ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ, ଏହା ଦେଖାଇବା ପାଇଁ ନୁହେଁ ଯେ ସବୁକିଛି କେବଳ ଆମ ଦ୍ୱାରା ହେଉଛି। ଅନ୍ୟ ଜଣଙ୍କୁ ଯେ ସମ୍ମାନ ଦେବା ଉଚିତ, ତାହାକୁ ହରଣ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ। ଆମ ଜ୍ଞାନ ଅନୁଯାୟୀ, ଆମେ ଯେଉଁମାନେ ଫଳ ଆଣିବାରେ ଅଂଶ ନେଇଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ସ୍ୱୀକାର କରିବା ଓ ସମ୍ମାନ କରିବା ଉଚିତ।

ସମସ୍ତ ମହିମା ଈଶ୍ୱର ଙ୍କୁ ଦିଅନ୍ତୁ—ସବୁକିଛି ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହୋଇଛି

ଗୀତସଂହିତା 115:1

ହେ ସଦାପ୍ରଭୋ, ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ନୁହେଁ, ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ତୁମ୍ଭ ଦୟା ଓ ତୁମ୍ଭ ସତ୍ୟତା ସକାଶେ ଆପଣା ନାମକୁ ଗୌରବାନ୍ୱିତ କର।

ଆମେ କିପରି ସାକ୍ଷ୍ୟ ଦେଉଛୁ ଏବଂ ଫଳାଫଳ ରିପୋର୍ଟ କରୁଛୁ, ଏହା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଜରୁରୀ। କେବେ କେବେ ଲୋକମାନେ ଉଠି କହନ୍ତି, "ସମସ୍ତ ମହିମା ଈଶ୍ୱର ଙ୍କୁ, ସବୁକିଛି ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହୋଇଛି!" ଏବଂ ପରେ ପରବର୍ତ୍ତୀ 30 ମିନିଟ ଧରି ସେମାନେ ନିଜ ବିଷୟରେ କହିଥାନ୍ତି—ସେମାନେ କଣ କଲେ, କିପରି କଲେ ଇତ୍ୟାଦି। ଶେଷରେ, ଆପଣ ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ଅତ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରଭାବିତ ହୋଇଯାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ବିଷୟରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ କମ୍ ଶୁଣିଥାନ୍ତି! ଆମର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପବିତ୍ର ହେବା ଉଚିତ୍ ଯେତେବେଳେ ଆମେ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଦେଉଛୁ ଏବଂ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟର ରିପୋର୍ଟ ଭାଗ କରୁଛୁ। ଯଦି ଏହା ଆମକୁ "ବିଶେଷ" ବା "ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅଭିଷିକ୍ତ" ଭାବରେ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିବା ପାଇଁ, ତେବେ ଆମର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଠିକ୍ ନୁହେଁ। ସେବାର ରିପୋର୍ଟ ଏବଂ ଲୋକମାନେ ଉଦ୍ଧାର, ସୁସ୍ଥ ଓ ମୁକ୍ତ ହେବାର ସାକ୍ଷ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କୁ ମହିମା ଦେବା ପାଇଁ ଏବଂ ଲୋକମାନଙ୍କ ହୃଦୟରେ ଉତ୍ସାହ ଓ ବିଶ୍ୱାସ ଆଣିବା ପାଇଁ କରିବା ଉଚିତ।

ତୁଳନା କରନ୍ତୁ ନାହିଁ, ପ୍ରତିଯୋଗିତା କରନ୍ତୁ ନାହିଁ

2 କରିନ୍ଥୀୟ 10:12

କାରଣ ଯେଉଁମାନେ ଆତ୍ମପ୍ରଶଂସା କରନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କାହାରି କାହାରି ସାଙ୍ଗରେ ଆପଣା ଆପଣାକୁ ଗଣନା ପୁସ୍ତକ ବା ତୁଳନା କରିବାକୁ ଆମ୍ଭେମାନେ ସାହସ କରୁ ନାହୁଁ; କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ନିଜେ ନିଜେ ଆପଣା ଆପଣାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆପଣା ଆପଣାର ପରିମାଣ ଓ ଆପଣା ଆପଣା ସହିତ ଆପଣା ଆପଣାର ତୁଳନା କରି ନିର୍ବୋଧତା ପ୍ରକାଶ କରନ୍ତି।

ଫଳ, ପରିମାଣ, ବୃଦ୍ଧି ଓ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟର ମାପକୁ ଦେଖି ନିଜକୁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସହିତ ତୁଳନା କରନ୍ତୁ ନାହିଁ। କେତେ ଲୋକଙ୍କୁ ଆପଣ ପହଞ୍ଚୁଛନ୍ତି ବା ଆପଣଙ୍କ ସ୍ଥାନୀୟ ସଭା କେତେ ବଡ଼, ଏହାକୁ ନେଇ ପ୍ରତିଯୋଗିତା କରନ୍ତୁ ନାହିଁ। ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଏହି ସବୁ କିଛି ମୁଖ୍ୟ ନୁହେଁ। ପ୍ରଭୁ ଆମ ପାଖରୁ ଯାହା ଆଶା କରନ୍ତି ସେହେଲା ତାଙ୍କ ଡାକରେ ନିଷ୍ଠାବାନ ହେବା। ଆମେ କି ଆମର ସର୍ବୋତ୍କୃଷ୍ଟ ଦେଉଛୁ? ଆମେ କି ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ଯୋଜନା ଅନୁଯାୟୀ ବୃଦ୍ଧି ପାଉଛୁ? ଆମେ କି ଡାକରେ ନିଷ୍ଠାବାନ ରହୁଛୁ?

ଏହି ସବୁ ଜିନିଷ ମୁଖ୍ୟ। ଈଶ୍ବର ଆପଣଙ୍କ ଜୀବନ ଓ ସେବା ମାଧ୍ୟମରେ ଯେଉଁ ଫଳ ଚାହୁଁଛନ୍ତି, ସେଥିରେ ଧ୍ୟାନ ଦିଅନ୍ତୁ।

ମାଥିଉ 20:1-16

1 କାରଣ ସ୍ୱର୍ଗ ରାଜ୍ୟ ଏପରି ଜଣେ ଗୃହକର୍ତ୍ତାଙ୍କ ସଦୃଶ, ଯେ ପ୍ରଭାତ ହେବାମାତ୍ର ଆପଣା
ଦ୍ରାକ୍ଷାକ୍ଷେତ୍ରରେ ମୂଲିଆ ଲଗାଇବାକୁ ବାହାରିଗଲେ।
2 ଆଉ, ସେ ମୂଲିଆମାନଙ୍କ ସହିତ ଦିନକୁ ଆଠ ଅଣା ମୂଲ ଚୁକ୍ତି କରି ସେମାନଙ୍କୁ ଆପଣା
ଦ୍ରାକ୍ଷାକ୍ଷେତ୍ରକୁ ପଠାଇଲେ।
3 ପୁଣି, ପ୍ରାୟ ନଅଟା ସମୟରେ ସେ ବାହାରିଯାଇ ବଜାରରେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ନିଷ୍କର୍ମା ହୋଇ ଠିଆ
ହୋଇଥିବା ଦେଖି ସେମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କହିଲେ,
4 ତୁମ୍ଭେମାନେ ସୁଦ୍ଧା ଦ୍ରାକ୍ଷାକ୍ଷେତ୍ରକୁ ଯାଅ, ପୁଣି ଯାହା ନ୍ୟାଯ୍ୟ, ତାହା ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଦେବି; ଆଉ,
ସେମାନେ ଗଲେ।
5 ପୁନଶ୍ଚ ସେ ପ୍ରାୟ ବାରଟା ଓ ତିନିଟା ସମୟରେ ବାହାରିଯାଇ ସେହି ପ୍ରକାର କଲେ।
6 ପୁଣି, ପ୍ରାୟ ପାଞ୍ଚଟା ସମୟରେ ସେ ବାହାରିଯାଇ ଆଉ କେତେକ ଜଣଙ୍କୁ ଠିଆ ହୋଇଥିବା ଦେଖି
ସେମାନଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, ତୁମ୍ଭେମାନେ କାହିଁକି ଏଠାରେ ଦିନଯାକ ନିଷ୍କର୍ମା ହୋଇ ଠିଆ ହୋଇଅଛ?
7 ସେମାନେ ତାହାଙ୍କୁ କହିଲେ, କାରଣ କେହି ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ମୂଲ ଲଗାଇ ନାହାନ୍ତି। ସେ ସେମାନଙ୍କୁ
କହିଲେ, ତୁମ୍ଭେମାନେ ମଧ୍ୟ ଦ୍ରାକ୍ଷାକ୍ଷେତ୍ରକୁ ଯାଅ।
8 ପରେ ସନ୍ଧ୍ୟା ହୁଅନ୍ତେ, ଦ୍ରାକ୍ଷାକ୍ଷେତ୍ରର କର୍ତ୍ତା ଆପଣା ବେବର୍ତ୍ତାଙ୍କୁ କହିଲେ, ମୂଲିଆମାନଙ୍କୁ ଡାକି
ଶେଷ ଲୋକମାନଙ୍କଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ପ୍ରଥମ ଲୋକମାନଙ୍କ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୂଲ ଦିଅ।
9 ସେଥିରେ ଯେଉଁମାନେ ପ୍ରାୟ ପାଞ୍ଚଟା ସମୟରେ ମୂଲ ଲଗାଯାଇଥିଲେ, ସେମାନେ ଆସି ଆଠ
ଅଣା ଲେଖାଏଁ ପାଇଲେ।
10 ପୁଣି, ପ୍ରଥମେ ଲଗାଯାଇଥିବା ମୂଲିଆମାନେ ଆସି ଅଧିକ ପାଇବେ ବୋଲି ମନେ କଲେ; ମାତ୍ର
ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଆଠ ଅଣା ଲେଖାଏଁ ପାଇଲେ।
11 କିନ୍ତୁ ତାହା ପାଇ ସେମାନେ ଗୃହକର୍ତ୍ତାଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ବଚସା କରି କହିବାକୁ ଲାଗିଲେ,
12 ଏହି ଶେଷର ଲୋକମାନେ ଘଣ୍ଟାଏମାତ୍ର କାମ କଲେ, ଆଉ ଆମ୍ଭେମାନେ ଦିନଯାକ ଖଟି ଖଟି
ଖରାରେ ଜଳିପୋଡ଼ିଗଲେ ସୁଦ୍ଧା ତୁମ୍ଭେ ସେମାନଙ୍କୁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ସମାନ କଲ।
13 କିନ୍ତୁସେ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣକୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, ଭାଇ, ତୋ' ପ୍ରତି ମୁଁ ଅନ୍ୟାୟ କରୁ ନାହିଁ; ତୁ
କଅଣ ମୋ' ସାଙ୍ଗରେ ଆଠ ଅଣାଟିଏ ଚୁକ୍ତି କରି ନ ଥିଲୁ?
14 ତୋର ଯାହା, ତାହା ଘେନି ଚାଲିଯା, କିନ୍ତୁ ଏହି ଶେଷ ଲୋକକୁ ସୁଦ୍ଧା ତୋ' ପରି ଦେବା ପାଇଁ
ମୋହର ଇଚ୍ଛା।
15 ନିଜ ସମ୍ପତ୍ତିକି ନିଜ ଇଚ୍ଛାନୁସାରେ ବ୍ୟବହାର କରିବାକୁ କଅଣ ମୋର ଅଧିକାର ନାହିଁ? ନା ମୁଁ
ଦାନଶୀଳ ହେବାରୁ ତୁ ଈର୍ଷାଦୃଷ୍ଟି କରୁଅଛୁ?
16 ସେହିପରି ଶେଷରେ ଥିବା ଲୋକେ ପ୍ରଥମ ହେବେ ଓ ପ୍ରଥମରେ ଥିବା ଲୋକେ ଶେଷରେ ପଡ଼ିବେ।

ଈଶ୍ବର ନିଷ୍ପତ୍ତି କରନ୍ତି କାହାକୁ ସେ ଡାକନ୍ତି, କାହାକୁ କେଉଁ କାମ ପାଇଁ ଡାକନ୍ତି, ଏବଂ ସେ ଡାକିଥିବାମାନଙ୍କୁ କିପରି ଆଶୀର୍ବାଦ କରନ୍ତି।

ରୋମୀୟ 14:4

ତୁମ୍ଭେ କିଏ ଯେ ଅନ୍ୟର ଦାସର ବିଚାର କରୁଅଛ? ସେ ଆପଣା ପ୍ରଭୁ ନିକଟରେ ସ୍ଥିର ରୁହେ ବା ପତିତ ହୁଏ; ହଁ, ତାହାକୁ ସ୍ଥିର ରଖାଯିବ, କାରଣ ତାହାକୁ ସ୍ଥିର ରଖିବାକୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ଶକ୍ତି ଅଛି।

ସହଭାଗିତା

"ଦେଖ, ଭାଇମାନେ ମିଳନରେ ଏକତ୍ର ବାସ କରିବା କିପରି ଉତ୍ତମ ଓ ମନୋହର! ତାହା ମସ୍ତକରେ ବହୁମୂଲ୍ୟ ତୈଳ ସ୍ୱରୂପ, ଯାହା ଦାଢ଼ିରେ, ଅର୍ଥାତ୍, ହାରୋଣଙ୍କର ଦାଢ଼ିରେ ବହି ତାଙ୍କ ବସ୍ତ୍ରାଞ୍ଚଳରେ ପଡ଼ିଲା। ତାହା ହର୍ମୋଣର ଶିଶିର ତୁଲ୍ୟ, ଯାହା ସିୟୋନର ପର୍ବତଗଣ ଉପରେ କ୍ଷରି ପଡ଼େ। କାରଣ ସଦାପ୍ରଭୁ ସେଠାରେ ଆଶୀର୍ବାଦ, ହଁ, ଅନନ୍ତ ଜୀବନ ଆଜ୍ଞା କଲେ।"

(ଗୀତସଂହିତା 133:1-3)

ଅଧ୍ୟାୟ ୪

୪
ସହଭାଗିତା

ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ସେବକ ଭାବରେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ପୃଥକ ଅନୁଗ୍ରହ ଦାନ, ଆହ୍ୱାନ ଏବଂ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ଥାଇପାରେ, କିନ୍ତୁ ଆମ୍ଭେମାନେ ସମସ୍ତେ ଗୋଟିଏ ଶରୀର—ଅର୍ଥାତ୍ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଶରୀରର ଅଂଶବିଶେଷ। ଆମ୍ଭେମାନେ ସମସ୍ତେ ଏକା ରକ୍ତରେ ଧୌତ, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଏକା ଅନୁଗ୍ରହରେ ପରିତ୍ରାଣପ୍ରାପ୍ତ ଏବଂ ଏକା ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅଭିଷିକ୍ତ। ଆମ୍ଭେମାନେ ସମସ୍ତେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଏକା ବାକ୍ୟ ପ୍ରଚାର କରୁଛୁ, ଏକା ଈଶ୍ୱରୀୟ ରାଜ୍ୟର ଅଂଶୀଦାର ଏବଂ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ସେହି ଏକା ଶରୀରକୁ ଗଠନ କରିବା ପାଇଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛୁ। ଏହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ, ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପରସ୍ପର ସହିତ ଯୋଗାଯୋଗ ରଖିବା, ସହଭାଗିତା କରିବା, ସମ୍ପର୍କ ସ୍ଥାପନ କରିବା ଏବଂ ମିଳିମିଶି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ଶିଖିବା ନିତାନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକ। ମୁଁ ବୁଝୁଛି ଯେ, ଆମେ ବିଭିନ୍ନ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସମ୍ପ୍ରଦାୟରେ ରହୁଥାଇପାରୁ, ଯେଉଁଥିରେ କିଛି ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରେ ଅଳ୍ପ ପାର୍ଥକ୍ୟ ଥାଇପାରେ, କିନ୍ତୁ ଆମେ ସମସ୍ତେ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ବାକ୍ୟର ମୂଳ ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକରେ ସମ୍ମତ ଅଛୁ, ତେଣୁ ଯେଉଁ କଥାଗୁଡ଼ିକରେ ଆମେ ସମ୍ମତ, ସେଥିରେ ଆମେ ଏକାଅନ୍ୟଙ୍କ ସହିତ ସାଙ୍ଗତ୍ୟ ରଖିପାରୁ। ମୁଁ ଏହା ମଧ୍ୟ ବୁଝୁଛି ଯେ, ଆମେ ସମସ୍ତେ ବହୁତ ବ୍ୟସ୍ତ, ଆମ ଜୀବନରେ ଈଶ୍ୱର ଯାହା କାମ ଦେଇଛନ୍ତି, ସେଥିରେ ନିୟୋଜିତ ଅଛୁ। ସେହିପରି, ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ସମୟ ବାହାର କରି ଅନ୍ୟ ସେବକମାନଙ୍କ ସହିତ ଗୁଣବତ୍ତାପୂର୍ଣ୍ଣ ସମ୍ପର୍କ ଗଢ଼ିବା ସହଜ କାମ ନୁହେଁ। ତଥାପି, ମୋର ବିଶ୍ୱାସ ଯେ ଆମେ ଏହା କରିବା ଉଚିତ। ଆମେ ଏକାଅନ୍ୟଙ୍କୁ ଆବଶ୍ୟକ କରୁଛୁ। ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ଗୋଟିଏ ସହରର ସମସ୍ତ ସଭା ଏକତାରେ ଏବଂ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହୁଏ, ସେତେବେଳେ ମାତ୍ର ସେହି ସହର ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇପାରେ। ଗୋଟିଏ ସହରକୁ ପହଞ୍ଚିବା ପାଇଁ ସମସ୍ତ ସହରର ସଭା ଆବଶ୍ୟକ।

ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ରାଜ୍ୟର ଜଣେ ନିର୍ମାଣକାରୀ ହୁଅନ୍ତୁ

ମାର୍କ 3:24

ଯଦି କୌଣସି ରାଜ୍ୟ ବିଭକ୍ତ ହୋଇ ଆପଣା ବିରୁଦ୍ଧରେ ଉଠେ, ତେବେ ସେହି ରାଜ୍ୟ ସ୍ଥିର ହୋଇ

ରହି ପାରେ ନାହିଁ।

ସେବାକାର୍ଯ୍ୟରେ, ଆମେ ଯାହା କରୁଛୁ ସେଥିରେ ଏତେ ମଗ୍ନ ହୋଇଯାଇପାରୁ ଯେ, ଶେଷରେ ଆମେ ଦେଖିବାକୁ ଥିବା ହେଉଛି ତାଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଆସୁ, ତାଙ୍କର ଇଚ୍ଛା ପୃଥିବୀରେ ସେହିପରି ପୂରଣ ହେଉ, ଯେପରି ସ୍ୱର୍ଗରେ ହେଉଛି। ଈଶ୍ୱର ରାଜ୍ୟ ଆମର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟର ସୀମାରୁ ବହୁତ ବଡ଼। ସେହିହେତୁ, ଆମେ ଯାହା କରୁଛୁ, ସେଥିକୁ ରାଜ୍ୟ ନିର୍ମାଣର ଦୃଷ୍ଟିରୁ ମୂଲ୍ୟାୟନ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ।

ମୁଁ ଯାହା ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛି, ତାହା କି ଈଶ୍ୱର ରାଜ୍ୟର ବୃଦ୍ଧିକୁ ନେଇଯାଉଛି, ନାକି କେବଳ ମୋର ନିଜ ନାମ ଓ କାମକୁ ପ୍ରଚାର କରୁଛି? ମୁଁ ଯେଉଁ ସମୁଦାୟ ଓ ସହରରେ କାମ କରୁଛି, ସେଠାରେ ଲୋକମାନଙ୍କ ହୃଦୟ ଓ ଜୀବନରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଶାସନ ଓ ଅଧିକାର ସ୍ଥାପିତ ହେଉଛି କି? ମୁଁ ଯାହା କରୁଛି, ସେଥି କି ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏକତାକୁ ବଢ଼ାଉଛି ଯାହାର ଫଳରେ ଈଶ୍ୱର ରାଜ୍ୟ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହେଉଛି, ନାକି ମୁଁ ଏକାକୀ ଭାବେ କାମ କରୁଛି ଯାହାର ଫଳରେ ମୋର କାମ ଅନ୍ୟ ସଭା ଓ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟକୁ ଶକ୍ତିଶାଳୀ କରୁନାହିଁ?

ରାଜ୍ୟ ନିର୍ମାତା ନିଜର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଦୃଷ୍ଟି, ସଭା ଓ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟକୁ ଛାଡ଼ି ଆଗକୁ ଦେଖେ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟି, ସେବକ, ସଭା ଓ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟକୁ ଆଶୀର୍ବାଦ କରିବାକୁ ଚାହେ, ଯେପରି ଲୋକମାନଙ୍କ ଜୀବନରେ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ଶାସନ ଓ ରାଜ୍ୟ ବିସ୍ତାର ପାଉ।

ରାଜ୍ୟ ନିର୍ମାତା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସହିତ ସହଯୋଗ କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ରହେ, ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରେ ପ୍ରବେଶ କରି ସେବା କରେ, କୌଣସି ପରିଚୟ ବା ନିଜ ପ୍ରଚାର ପାଇଁ ସୁଯୋଗ ଖୋଜେନାହିଁ। ରାଜ୍ୟ ନିର୍ମାତା ପାଇଁ "ମୋତେ ଏଠାରୁ କ'ଣ ମିଳିବ?" କିମ୍ବା "ମୋ ପାଇଁ ଏଠାରେ କ'ଣ ଅଛି?" ଏହି ପ୍ରଶ୍ନଗୁଡ଼ିକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ନୁହେଁ, ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ମହିମା ମିଳୁଛି।

ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ସେବକମାନେ ଭାବେ, ଆମେ ଏକ "ରାଜ୍ୟ ମନୋଭାବ" ରଖିବା ଆବଶ୍ୟକ, ଯେଉଁଠାରେ ଆମେ "ମୋତେ କ'ଣ ମିଳିବ?" ଭାବରେ ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ "ଏହା ଦ୍ୱାରା ଈଶ୍ୱର ରାଜ୍ୟ କିପରି ଲାଭାନ୍ୱିତ ହେବ?" ଭାବରେ ଚିନ୍ତା କରୁଛୁ। ଯଦି

ଈଶ୍ୱର ରାଜ୍ୟ ଆଗକୁ ବଢ଼ିବ, ମୁଁ ଆନନ୍ଦର ସହିତ ସେବା କରିବି। ଏହାହିଁ ଏକ ସତ୍ୟ ରାଜ୍ୟ ନିର୍ମାତା ହେବା।

ଅନ୍ୟ ସେବକମାନଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ପର୍କ ରଖନ୍ତୁ

ଯୋହନ 4:35-38

35 ଶସ୍ୟ କାଟିବାକୁ ଆହୁରି ଚାରି ମାସ ଅଛି, ଏହା କି ତୁମ୍ଭେମାନେ କହୁ ନାହଁ? ଦେଖ, ମୁଁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ କହୁଅଛି, କ୍ଷେତ୍ରଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରତି ଦୃଷ୍ଟିପାତ କର; ସେହିସବୁ କଟାଯିବା ନିମନ୍ତେ ପାଚିଗଲାଣି।

36 ଏବେ ସୁଦ୍ଧା କଟାଳି ମୂଲ ପାଉଅଛି ଓ ଅନ; ଜୀବନ ନିମନ୍ତେ ଫଳ ସଂଗ୍ରହ କରୁଅଛି, ଯେପରି ବୁଣାଳି ଓ କଟାଳି ଉଭୟ ମିଳି ଆନନ୍ଦ କରନ୍ତି।

37 କାରଣ ଜଣେ ବୁଣେ ଓ ଅନ୍ୟ ଜଣେ କାଟେ, ଏହି କଥା ଏ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସତ୍ୟ।

38 ତୁମ୍ଭେମାନେ ଯାହା ନିମନ୍ତେ ପରିଶ୍ରମ କରି ନାହଁ, ତାହା କାଟିବା ପାଇଁ ମୁଁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ପଠାଇଲି; ଅନ୍ୟମାନେ ପରିଶ୍ରମ କରିଅଛନ୍ତି, ଆଉ ତୁମ୍ଭେମାନେ ସେମାନଙ୍କ ପରିଶ୍ରମର ଫଳ ପାଉଅଛ।

ସେବାକାର୍ଯ୍ୟରେ ଆମେ ସବୁକିଛି ନିଜେ କରିବା ଓ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଏକାକୀ କାମ କରିବା ଖୁବ ଦୁର୍ଲଭ। ସାଧାରଣତଃ କେହି ଆମ ପୂର୍ବରୁ ଯାଇ ଚାଷ କରିଥାନ୍ତି। ପ୍ରଭୁ ଆମକୁ ସେମାନଙ୍କର ପରିଶ୍ରମରେ ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ ପଠାଇଛନ୍ତି। ଯେତେବେଳେ ଆମେ କୌଣସି ସହରରେ ସେବା କରୁଛୁ, ସେଠାରେ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ କେତେକ ଚର୍ଚ୍ଚ ଓ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ଚାଲୁ ଥିବା ସମ୍ଭାବନା ଅଛି। ଆମେ ସେହି ସହରରେ ଅନ୍ୟ ପୁରୁଷ ଓ ସ୍ତ୍ରୀ ସେବକମାନଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ପର୍କ ଗଢ଼ିବା, ଆଲୋଚନା କରିବା, ମିଶିବା ଓ କାମ କରିବାକୁ ଶିଖିବା ଆବଶ୍ୟକ। ସର୍ବୋତ୍ତମ ଭାବେ, ଯଦି ଆମେ ସେହି ସହରରେ ପରସ୍ପରଙ୍କ କାମକୁ ପୂରକ କରିପାରୁ ଏବଂ ସମ୍ଭବତଃ ଏକେ ଲକ୍ଷ୍ୟ ପାଇଁ ଏକାସାଥିରେ କାମ କରିପାରୁ, ତାହା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଭଲ।

ଅନ୍ୟ ସେବକମାନଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ପର୍କ ଓ ମିତ୍ରତା ଗଢ଼ିବା ପାଇଁ ସମୟ ଓ ପ୍ରୟାସ ଦରକାର। ଏହା ଦରକାର ଯେ, ଆମେ କେବଳ ସେବାସମ୍ବନ୍ଧୀୟ କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ନୁହେଁ, ବରଂ ସମ୍ପର୍କ ଗଢ଼ିବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଏକାସାଥିରେ ଆସିବା। ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଆମର ହୃଦୟ, ସଫଳତା, ସଂଘର୍ଷ ଓ ଚ୍ୟାଲେଞ୍ଜଗୁଡ଼ିକୁ ଆପସରେ ଭାଗ କରିଥାଉ ଓ ପରସ୍ପର ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଥାଉ, ଅଦ୍ଭୁତ କାମ ଘଟେ। ଯଦି କୌଣସି ଭୁଲବୁଝା ବା ବିରୋଧ ଥାଏ, ଆମେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସଫା କରିପାରୁ, ଭଙ୍ଗିଯାଇଥିବା ସମ୍ପର୍କକୁ ସୁସ୍ଥ କରିପାରୁ ଓ ପରସ୍ପରଙ୍କୁ ଆଶୀର୍ବାଦ

କରିପାରୁ। *"ତୁମେ ଏକାପରକାରଙ୍କ ପାପ ସ୍ୱୀକାର କର ଓ ଏକାପରକାରଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କର, ଯେଣ୍ଡା ତୁମେ ସୁସ୍ଥ ହେବ ..."* (ଯାକୁବ 5:16)। ଆମର ସମ୍ପର୍କର ଶକ୍ତିରୁ ଆମେ ପରେ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟରେ ଏକାସାଥିରେ ଲାଗିପାରୁ। ଯଦି ଆମେ ଏହା କରିପାରୁ, ମୁଁ ବିଶ୍ୱାସ କରେ ଯେ ଆମ ସହରମାନଙ୍କ ଉପରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଶକ୍ତି ଓ ଅଭିଷେକର ବୃହତ୍ତର ପ୍ରକାଶ ଦେଖିବାକୁ ମିଳିବ।

ବିଭିନ୍ନ ମତପରମ୍ପରା ମଧ୍ୟରେ ସେତୁ ଗଢ଼ନ୍ତୁ

1 କରିନ୍ଥୀୟ 10:16,17

16 ଯେଉଁ ଆଶୀର୍ବାଦର ପାତ୍ରକୁ ଆମ୍ଭେମାନେ ଆଶୀର୍ବାଦ କରୁ, ତାହା କି ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ରକ୍ତର ସହଭାଗିତା ନୁହେଁ? ଯେଉଁ ରୋଟୀ ଆମ୍ଭେମାନେ ଭାଙ୍ଗୁ, ତାହା କି ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଶରୀରର ସହଭାଗିତା ନୁହେଁ?

17 କାରଣ ରୋଟୀ ଏକ ହେବାରୁ ଆମ୍ଭେମାନେ ଅନେକ ହେଲେହେଁ ଏକ ଶରୀର ସ୍ୱରୂପ, ଯେଣୁ ଆମ୍ଭେମାନେ ସମସ୍ତେ ସେହି ଏକ ରୋଟୀର ଅଂଶୀ।

ରାଜ୍ୟ ଗଢ଼ିବାରେ ଆମେ ଯେଉଁ ଚ୍ୟାଲେଞ୍ଜ ସମ୍ମୁଖୀନ ହୁଅନ୍ତୁ, ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ହେଉଛି ମତପରମ୍ପରାର ଦିବ୍ୱାର ଓ ମନୋଭାବ। ବହୁତ ସମୟରେ ଆମେ ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ପର୍କ ରଖିବାରେ ସୁବିଧାବାନ ହୁଅଁ, ଯେମାନେ ଆମର ସେଇ ମତପରମ୍ପରା ବା ସମ୍ପର୍କିତ ମତପରମ୍ପରାର। ଆତ୍ମାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ, ସ୍ୱାଧୀନ ଚର୍ଚ୍ଚମାନଙ୍କ ପାଳକ ମାନେ ପରସ୍ପରଙ୍କ ସହିତ ସୁବିଧାବାନ ହୁଅନ୍ତି। ପ୍ରମୁଖ ସୁସମାଚାରମୂଳକ ମତପରମ୍ପରାର ପାଳକ ମାନେ ମଧ୍ୟ ପରସ୍ପରଙ୍କ ସହିତ ସୁବିଧାବାନ ହୁଅନ୍ତି। ଏହି ସୀମା ଟପି ଯାଇ ପାଳକ ମାନେ ଓ ଖ୍ରୀଷ୍ଟୀୟ ସେବକମାନେ କେବଳ ସାଙ୍ଗତ୍ୟ ଓ ସମ୍ପର୍କ ଗଢ଼ିବା ପାଇଁ ଏକାସାଥିରେ ଆସୁଥିବା ଦୃଶ୍ୟ ଖୁବ ଦୁର୍ଲଭ।

ମୁଁ ବୁଝୁଛି ଯେ ବିଭିନ୍ନ ମତପରମ୍ପରାରେ କିଛି ଶିକ୍ଷାଗତ ତଫାତ୍ ଅଛି। କିନ୍ତୁ ମୋର ବିଶ୍ୱାସ ଯେ, ଆମେ ସାଧାରଣ ଭୂମି ଓ ସାଙ୍ଗତ୍ୟର କାରଣ ଖୋଜିପାରୁ। ପୁନର୍ଜନ୍ମ ପ୍ରାପ୍ତ ବିଶ୍ୱାସୀମାନେ ଭାବେ, ଆମେ ସମସ୍ତେ ସେଇ ଏକ କ୍ରୁଶ ମାଧ୍ୟମରେ ଗଲୁ, ସେଇ ଏକ ରକ୍ତଦ୍ୱାରା ପରିପବିତ୍ର ହେଲୁ ଏବଂ ସେଇ ଏକ ଦେହର ଅଂଶ। ପରସ୍ପରଙ୍କୁ ଭୟ କରିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ, ଆସନ୍ତୁ ସେତୁ ଗଢ଼ିବା ଓ ପରସ୍ପରଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ପର୍କ ସୃଷ୍ଟି କରିବା।

ସହସେବକମାନଙ୍କୁ ଠାରୁ ଶିଖନ୍ତୁ

ହିତୋପଦେଶ 27:17

ଯେପରି ଲୁହା ଲୁହାକୁ ସତେଜ କରେ, ସେପରି ମନୁଷ୍ୟ ଆପଣା ବନ୍ଧୁର ମୁଖ ସତେଜ କରେ।

ଅନ୍ୟ ସେବକମାନଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ପର୍କ ଗଢ଼ିବାର ଏକ ଅଂଶ ଭାବେ, ଆମେ ପରସ୍ପରଙ୍କୁ ଠାରୁ ଶିଖିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ। ଆମେ ସଦା କଥା କହିବାକୁ ଚାହିଁବାରୁ ବଜାୟ, ଶୁଣିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେବା ଦରକାର। ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରନ୍ତୁ। ସେମାନଙ୍କର ଧାରଣା, ଚିନ୍ତା ଓ ଅନୁଭବଗୁଡ଼ିକୁ ଶୁଣନ୍ତୁ। ସେମାନଙ୍କୁ ତାଙ୍କର ହୃଦୟ ଭାଗ କରିବା ପାଇଁ ଅବସର ଦିଅନ୍ତୁ। ଏହି ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ ଆମେ ଅନେକ କିଛି ଶିଖିପାରୁ। ଯେପରି ଲୋହା ଲୋହାକୁ ଧାର କରେ, ସେପରି ଆମ ଜୀବନ ପରସ୍ପରଙ୍କୁ ଧାର କରେ। ଏମିତି ଆଲୋଚନାମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଆମେ ଯାହା ଶିଖୁଥାଉ, ସେଗୁଡ଼ିକ ଅତ୍ୟନ୍ତ ମୂଲ୍ୟବାନ ଓ ସମ୍ଭବତଃ ଆମ ଜୀବନ ଓ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟକୁ ବହୁତ କ୍ଷତି ଓ ବିୟୋଗରୁ ରକ୍ଷା କରିପାରେ। ପ୍ରଭୁ ଏମିତି ସରଳ ଆଲୋଚନାମାନଙ୍କୁ ବ୍ୟବହାର କରି ଆମକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇପାରନ୍ତି ଓ ଆମ ପଥକୁ ନୂତନ କ୍ଷେତ୍ରମାନଙ୍କୁ ଦେଖାଇପାରନ୍ତି।

ଅନ୍ୟ ସେବକମାନଙ୍କ ସହିତ ଗଢ଼ିଥିବା ସମ୍ପର୍କମାନଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ, କେହି ଆମର ମିତ୍ର ହେବେ, କେହି ଆମେ ଅନୁସରଣ କରିବା ପାଇଁ ନେତା ହେବେ, ଓ କେହି ଆମ ଜୀବନରେ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବରେ ଦାନ କରୁଥିବା ମେଣ୍ଟର ହେବେ। ପୁନର୍ବାର, ଆମେ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଇଁ ମିତ୍ର ହେବାର ସୁଯୋଗ ପାଇପାରୁ।

ଆମେ ଏମିତି ନେତା ହୋଇପାରୁ, ଯେମାନଙ୍କୁ ଅନ୍ୟମାନେ ଆଦର୍ଶ ଭାବେ ଦେଖନ୍ତି। ଆମେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପରାମର୍ଶ କରିବାର ସୁଯୋଗ ପାଇପାରୁ ଓ ସେମାନଙ୍କୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ରାଜ୍ୟ ଓ ସେମାନଙ୍କ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟରେ ବୃଦ୍ଧି ପାଉଥିବା ଦେଖିପାରୁ।

ଅନୁସରଣ କରିବାରେ ସୁବିଧାବାନ ହୁଅନ୍ତୁ—ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ମାନନ୍ତୁ

ମାଥିଉ 20:26,27

26 ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସେ ପ୍ରକାର ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଯେ କେହି ମହାନ୍ ହେବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରେ, ସେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ସେବକ ହେଉ,

27 ଆଉ ଯେ କେହି ପ୍ରଧାନ ହେବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରେ, ସେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ଦାସ ହେଉ,

ଆମ ମଧ୍ୟରୁ ଅଧିକାଂଶଙ୍କର ସ୍ୱାଭାବିକ ପ୍ରବୃତ୍ତି ହେଉଛି ନେତୃତ୍ୱ କରିବା, ଦାୟିତ୍ୱ

ନେବା, ଆଗରେ ରହିବା ଓ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେବା। କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଅନ୍ୟ ସେବକମାନଙ୍କ ସଭାରେ ରହୁଛୁ, ଯେଠାରେ ସମସ୍ତେ ନିଜ ନିଜ କ୍ଷେତ୍ରରେ ନେତା, ସେତେବେଳେ ଆମେ ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ଅନୁସରଣ କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେବା ଦରକାର।

କେତେକ "ମହାନ" ନେତା ଖରାପ ଅନୁସରଣକାରୀ ହେଉଥିବାକୁ ଦେଖିବା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୁଃଖଦ। ସେମାନେ ଯେତେବେଳେ ନିଜେ ଦାୟିତ୍ୱରେ ନୁହନ୍ତି ଓ ଅନ୍ୟ କେହି ନେତୃତ୍ୱ କରୁଛନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ସହଯୋଗ କରିବା ଓ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ମାନିବାରେ ଅଡ଼ିଆପନା ଦେଖାଯାଏ। ସତ୍ୟ ସାର ମହାନତା କେବଳ ନେତୃତ୍ୱ କରିବାରେ ନୁହେଁ, ବରଂ ଯେତେବେଳେ ଅନ୍ୟ କେହି ନେତୃତ୍ୱ କରୁଛନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ତାଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରିବାରେ ମଧ୍ୟ ରହିଛି।

ଆମେ ନିଜ ନିଜ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟରେ ନେତା ହୋଇପାରୁ, କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ଆମେ ନେତାମାନଙ୍କ ଏକ ଦଳରେ ଅଛୁ, ଆମେ ଯିଏ ନେତୃତ୍ୱ କରୁଛି, ତାଙ୍କୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ଅନୁସରଣ କରିବା ଦରକାର। ସେମାନେ କହିଲେ ଉଠିବାକୁ, ଆମେ ଉଠିବା। ବସିବାକୁ କହିଲେ, ବସିବା। ସେଇ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ। ଆମେ ଅନୁସରଣ କରିବା। ଯଦି ଆମକୁ 10 ମିନିଟ କହିବାକୁ କୁହାଯାଏ, ତେବେ 10 ମିନିଟ କହି ଶାନ୍ତ ହେବା। ଆମେ ଆମର "ଭାର" ଦେଖାଇ 15, 20 କିମ୍ବା 30 ମିନିଟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କଥା ଚାଲୁ ରଖିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ।

ପରିଚିତ ନହେବା କିମ୍ବା ସ୍ୱୀକୃତି ନପାଇବା ସତ୍ତ୍ୱେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ରୁହନ୍ତୁ

2 କରିନ୍ଥୀୟ 3:1

ଆମ୍ଭେମାନେ କି ପୁନର୍ବାର ଆତ୍ମପ୍ରଶଂସା କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରୁଅଛୁଣ? କିମ୍ବା କାହାରି କାହାରି ପରି କଅଣ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ନିକଟକୁ ବା ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ନିକଟରୁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ପ୍ରଶଂସାପତ୍ର ଆବଶ୍ୟକ?

କାରଣ ଆମେ ସଦା ଆମର ସେବାକାର୍ଯ୍ୟର ପଦବୀଦ୍ୱାରା ଡାକାଯାଉଛୁ ଓ ପରିଚିତ ହେଉଛୁ—"ପାଳକ," "ଭାଇ," "ଅପୋସ୍ତଲ," "ରେଭରେଣ୍ଡ" କିମ୍ବା ଯେକୌଣସି ଉପାଧି ଯାହା ଆମେ ବହନ କରୁଛୁ—ତେଣୁ ଯେତେବେଳେ ଆମକୁ ଏଭଳି ପରିଚୟ ଦିଆଯାଏ ନାହିଁ, ସେତେବେଳେ ଆମେ ହଠାତ୍ ଅସ୍ଥିର,

ହେରାଇଯାଇଥିବା ଓ ଅସ୍ଥାନୀୟ ଭାବ ଅନୁଭବ କରୁଥାଉ। ଆମେ ବୁଝିବାକୁ ହେବ ଯେ ପ୍ରଥମେ, ଆମେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରେ ସାଧାରଣ ବିଶ୍ୱାସୀମାନେ। ଯେତେବେଳେ ଆମେ କୌଣସି ସଭାରେ ଯାଉଛୁ, ଆମେ ସାଧାରଣ ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବସିବା, ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଉପାସନା କରିବା, ବାକ୍ୟକୁ ଶୁଣିବା ଓ ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତ ବିଶ୍ୱାସୀମାନେ ଯାହା କରନ୍ତି ସେଇ କାମ କରିବାରେ ସୁବିଧାବାନ ହେବା ଉଚିତ୍। ସମସ୍ୟା ହେଉଛି ଯେ, ଆମ ମଧ୍ୟରୁ ଅଧିକାଂଶ ସେବକମାନେ ମଞ୍ଚକୁ ଡାକାଯିବା, ଆଗରେ ବସାଯିବା ଓ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସେବକ ଭାବେ ପରିଚିତ ହେବାରେ ଏତେ ଅଭ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଯାଇଛୁ ଯେ, ସାଧାରଣ ବିଶ୍ୱାସୀମାନଙ୍କ ଭଳି "ଜନସମୂହରେ" ରହିବାକୁ ଆମେ ସକ୍ଷମ ହେଉନାହୁଁ। ଯଦି ଏହା ଘଟେ, ଆମେ ଅସ୍ଥିର ହେଇଯାଉ! ଯଦି ଆମେ ପରିଚିତ ହେବା ନଥିବା ସମୟରେ ଅସୁବିଧା ଅନୁଭବ କରୁଛୁ, ତେବେ ଆମର ପରିଚୟ ସମ୍ପର୍କରେ କିଛି ଭୁଲ୍ ଅଛି।

ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଦାନ, ଅଭିଷେକ ଓ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟକୁ ସମ୍ମାନ କରନ୍ତୁ

1 କରିନ୍ଥୀୟ 12:4-6

4 ଅନୁଗ୍ରହଦାନ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର, କିନ୍ତୁ ଆତ୍ମା ଏକ;

5 ସେବା ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର, ଆଉ, ପ୍ରଭୁ ଏକ;

6 କାର୍ଯ୍ୟ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର, କିନ୍ତୁ ଈଶ୍ୱର ଏକ, ସେ ସମସ୍ତଙ୍କଠାରେ ସମସ୍ତ ସାଧନ କରନ୍ତି।

ଈଶ୍ୱର ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରରେ କାମ କରନ୍ତି। ଆମେ ସମସ୍ତେ ସମାନ ଭାବେ ପ୍ରଚାର କରୁନାହୁଁ, ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁନାହୁଁ, ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀ କରୁନାହୁଁ କିମ୍ବା ଗାଉନାହୁଁ। ଯେତେବେଳେ ଆମର ସେବା ପ୍ରଣାଳୀ ଭିନ୍ନ ହୁଏ, ସେତେବେଳେ ମଧ୍ୟ ଆମେ ପରସ୍ପରଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ କରିବା ଦରକାର। ଈଶ୍ୱରଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟର ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ଅଛି, କିନ୍ତୁ ସେଇ ଏକ ଈଶ୍ୱର ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ କାମ କରୁଛନ୍ତି। କୌଣସି ଏକ ପ୍ରକାରର ସେବା ଅନ୍ୟଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ନୁହେଁ। ହଁ, କେତେକ ସେବା ଶୈଳୀ ଅଧିକ ନାଟକୀୟ, ଉଚ୍ଚ ସ୍ୱରର, ଅଧିକ ଆକର୍ଷଣୀୟ ହୋଇପାରେ, କିନ୍ତୁ ଏହାର ଏହା ନୁହେଁ ଯେ ସେଥିରେ ଅଧିକ ଶକ୍ତି କିମ୍ବା ଅଧିକ ଫଳ ଅଛି। ଆସନ୍ତୁ ଆମେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦେହରେ ଥିବା ସମସ୍ତ ବିଭିନ୍ନତା ଓ ବିବିଧତାକୁ ଉତ୍ସବ କରିବା। ପରସ୍ପରଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କାର୍ଯ୍ୟରତ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଉତ୍ସବ କରିବା।

ଅନ୍ୟ ଜଣଙ୍କ ସେବକଙ୍କୁ ବିଚାର କରନ୍ତୁ ନାହିଁ

ମାଥିଉ 7:1-5

1 ତୁମ୍ଭେମାନେ ଯେପରି ବିଚାରିତ ନ ହେବ, ଏଥିପାଇଁ ବିଚାର କର ନାହିଁ।

2 କାରଣ ଯେଉଁ ବିଚାରରେ ବିଚାର କର, ସେହି ବିଚାରରେ ତୁମ୍ଭେମାନେ ବିଚାରିତ ହେବ; ପୁଣି, ଯେଉଁ ମାପରେ ମାପ କର, ସେହି ମାପରେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ମପାଇ ଦିଆଯିବ।

3 ଆଉ, କାହିଁକି ତୁମ୍ଭ ଭାଇର ଆଖିରେ ଥିବା କୁଟାଟିକକ ଦେଖୁଅଛ, କିନ୍ତୁ ତୁମ୍ଭ ନିଜ ଆଖିରେ ଯେଉଁ କଡ଼ିକାଠ ଅଛି, ତାହା ଭାବି ଦେଖୁ ନାହଁ?

4 ଅଥବା ତୁମ୍ଭେ କିପରି ଆପଣା ଭାଇକି କହିବ, ଆସ, ତୁମ୍ଭ ଆଖିରୁ କୁଟାଟିକକ ବାହାର କରିଦିଏ? ଆଉ ଦେଖ, ତୁମ୍ଭ ଆଖିରେ କଡ଼ିକାଠ ଅଛି !

5 ରେ କପଟୀ, ଆଗେ ଆପଣା ଆଖିରୁ କଡ଼ିକାଠ ବାହାର କରିପକାଅ, ତାହା ପରେ ନିଜ ଭାଇର ଆଖିରୁ କୁଟାଟିକକ ବାହାର କରିବା ନିମନ୍ତେ ସ୍ପଷ୍ଟ ରୂପେ ଦେଖି ପାରିବ।

ଯୋହନ 7:24

ବାହ୍ୟ ବିଷୟ ଦେଖି ବିଚାର ନ କରି ନ୍ୟାୟବିଚାର କର।

ରୋମୀୟ 14:4,10-12

4 ତୁମ୍ଭେ କିଏ ଯେ ଅନ୍ୟର ଦାସର ବିଚାର କରୁଅଛ? ସେ ଆପଣା ପ୍ରଭୁ ନିକଟରେ ସ୍ଥିର ରୁହେ ବା ପତିତ ହୁଏ; ହଁ, ତାହାକୁ ସ୍ଥିର ରଖାଯିବ, କାରଣ ତାହାକୁ ସ୍ଥିର ରଖିବାକୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ଶକ୍ତି ଅଛି।

10 କିନ୍ତୁ ତୁମ୍ଭେ କାହିଁକି ଆପଣା ଭାଇର ବିଚାର କରୁଅଛ? କିମ୍ବା ତୁମ୍ଭେ କାହିଁକି ଆପଣା ଭାଇକୁ ତୁଚ୍ଛ କରୁଅଛ? ଆମ୍ଭେମାନେ ସମସ୍ତେ ତ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବିଚାରାସନ ଛାମୁରେ ଠିଆ ହେବା।

11 ଯେଣୁ ଲେଖାଅଛି, "ପ୍ରଭୁ କହନ୍ତି, ଆମ୍ଭେ ଜୀବିତ ଥିବା ପ୍ରମାଣେ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜାନୁ ଆମ୍ଭ ଛାମୁରେ ନତ ହେବ, ଆଉ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜିହ୍ୱା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରଶଂସା କରିବ।"

12 ଅତଏବ, ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜଣକୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଛାମୁରେ ନିଜ ନିଜର ହିସାବ ଦେବାକୁ ହେବ।

ଆମେ ଅନ୍ୟ ସେବକମାନଙ୍କର ତ୍ରୁଟି ଏବଂ ବିଫଳତା ପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ବିଚାର କରିବା ଓ ଦଣ୍ଡିତ କରିବାରୁ ସାବଧାନ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ। ଯଦିଓ ଆମେ କ'ଣ ଠିକ୍ ଓ କ'ଣ ଭୁଲ୍ ତାହା ବୁଝୁଥାଉ ଏବଂ ଅନ୍ୟଙ୍କର ବିଫଳତାରୁ ପାଠ ଶିଖୁଥାଉ, ତଥାପି ଆମେ ଅନ୍ୟ ଜଣଙ୍କୁ ବିଚାର କରିବା ପାଇଁ ନୁହେଁ। ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଜଣେ ସହସେବକଙ୍କୁ ତ୍ରୁଟି କରୁଥିବା କିମ୍ବା ଭୁଲ୍ କାମ କରୁଥିବା ଦେଖୁଥାଉ, ସେତେବେଳେ ଆମେ ତାଙ୍କୁ ବିଚାର କରିବା କିମ୍ବା ଆଲୋଚନା କରି ନିନ୍ଦା କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ। ସାମ୍ନାସାମ୍ନି କିମ୍ବା ସାର୍ବଜନୀନ ଭାବରେ ତାଙ୍କ ବିଷୟରେ ଆମେ ନିନ୍ଦାତ୍ମକ ଭାବେ କହିବାରୁ ଦୂରେ ରହିବା ଉଚିତ୍। ସେମାନେ ଆମ ପାଖରେ ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ

ପାଖରେ ଉତ୍ତରଦାୟୀ। ଆମେ ଭୁଲକୁ ଚିହ୍ନଟ କରୁଥାଉ, ତାହାରୁ ପାଠ ଶିଖୁଥାଉ ଯେଣ୍ଏ କି ଆମେ ସେଇ ଭୁଲ୍ କାମ ନ କରିବା। ଯେତେବେଳେ ତାଙ୍କ ବିଷୟରେ ପଚାରାଯାଏ, ଆମେ ଭୁଲକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିଥାଉ, ତଥାପି ସେମାନଙ୍କ ଜୀବନରେ ପୁନଃସ୍ଥାପନ ଏବଂ ଧାର୍ମିକତା ପ୍ରତିଷ୍ଠା ନିମନ୍ତେ ଆମ୍ଭେମାନେ ଅନୁଗ୍ରହ ଓ ଦୟା ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛୁ । ଆମେ ସେମାନଙ୍କୁ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ସେବକ ବୋଲି ଦେଖିବାକୁ ଓ ତାଙ୍କ ଜୀବନରେ ଥିବା ଅଭିଷେକକୁ ସମ୍ମାନ କରିବାକୁ ଜାରି ରଖିବା ଆବଶ୍ୟକ।

କେତେବେଳେ, ଆମେ ଜଣେ ସେବକଙ୍କ ଜୀବନର ସ୍ପଷ୍ଟ ତ୍ରୁଟିମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଉଥାଉ କାହିଁକି ଈଶ୍ୱର ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାଙ୍କୁ ବ୍ୟବହାର କରୁଛନ୍ତି। ଏହାର ଉତ୍ତର ବହୁତ ସରଳ। ଯେ କାରଣରୁ ଈଶ୍ୱର ତାଙ୍କୁ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବ୍ୟବହାର କରୁଛନ୍ତି, ସେଇ କାରଣରୁ ଈଶ୍ୱର ଆମକୁ ମଧ୍ୟ ବ୍ୟବହାର କରୁଛନ୍ତି। ସେହି କାରଣ ହେଉଛି ତାଙ୍କର କୃପା।

ପରଚର୍ଚ୍ଚା ନ କରନ୍ତୁ—ଆପଣଙ୍କ ଭାଇଙ୍କ ରକ୍ଷକ ହୁଅନ୍ତୁ

ହିତୋପଦେଶ 11:13
ଯେ ଖଟୁଆ ହୋଇ ବୁଲେ, ସେ ଗୁପ୍ତ କଥା ପ୍ରକାଶ କରେ, ମାତ୍ର ଯାହାର ବିଶ୍ୱସ୍ତ ମନ, ସେ କଥା ଢାଙ୍କେ।

ହିତୋପଦେଶ 17:9
ଯେ ଅଧର୍ମ ଢାଙ୍କେ, ସେ ପ୍ରେମ ଖୋଜେ; ମାତ୍ର ଯେ ପୁନଃ ପୁନଃ ଗୋଟିଏ କଥା ଉତ୍ଥାପନ କରେ, ସେ ବିଶେଷ ମିତ୍ରଗଣକୁ ବିଭିନ୍ନ କରେ।

1 କରିନ୍ଥୀୟ 10:24
କେହି ନିଜର ସ୍ୱାର୍ଥ ଚେଷ୍ଟା ନ କରୁ, ମାତ୍ର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜଣ ଅନ୍ୟର ମଙ୍ଗଳ ଚେଷ୍ଟା କରୁ।

ସହସେବକମାନେ ଭାବେ, ଆମେ ପରସ୍ପରଙ୍କୁ ଦେଖଭାଳ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ, ଯେତେବେଳେ ଆମେ ସଙ୍ଗେ ଅଛୁ ଓ ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଅଲଗା ଅଛୁ। ଆମେ ଯେ ସମ୍ପର୍କ ଓ ସଂଗତି ଗଠନ କରୁଥାଉ, ସେଥିରେ ପରସ୍ପର ବିଶ୍ୱାସର ଏକ ବୁଝାପଡ଼ା ରହିଥାଏ। ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଆମର ସଂଘର୍ଷମାନଙ୍କୁ ଏକାପରକାର ସହିତ ଭାଗ କରୁଥାଉ, ଆମେ ଆଶା କରୁଥାଉ ଯେ ସେମାନେ ଗୁପ୍ତ ରହିବ। ଆମେ ଆଶା କରୁନାହିଁ ଯେ ଅନ୍ୟ ସେବକମାନେ ଏହାକୁ ଗପକଥାର ବିଷୟ କରି ସହରରେ

କହିବେ। ଯଦି ବିଶ୍ୱାସ ହରାଇଯାଏ, ତେବେ ଖୋଲା ହୃଦୟରେ ସଂଗତି କରିବା କଷ୍ଟକର ହୋଇପଡ଼େ।

ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ସେବକ ଭାବେ, ଆମେ ଅନ୍ୟଙ୍କ ଦୁର୍ବଳତା ଓ ବିଫଳତା ବିଷୟରେ ଗପ କରିବାକୁ ଶିଖିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ। ଅନ୍ୟ ଜଣଙ୍କ ସେବାରେ ଈଶ୍ୱର ଯେ ଭଲ କାମ କରିଛନ୍ତି, ସେଗୁଡିକ ବିଷୟରେ କହନ୍ତୁ। ସେଗୁଡିକୁ ଉତ୍ସବ କରନ୍ତୁ, କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ବିଫଳତା ବିଷୟରେ ନିରବ ରହନ୍ତୁ। ଯଦି ଆପଣ ଏହା ବିଷୟରେ କାହାକୁ ଶିଖାଇବା କିମ୍ବା ସୂଚନା ଦେବା ପାଇଁ କହିବାକୁ ପଡ଼େ, ତେବେ ସେ ଲୋକଙ୍କର ପରିଚୟକୁ ଲୁଚାଇ ରଖି କହନ୍ତୁ। ଏଭଳି କରି, ଆମେ ଆମର ସମ୍ପର୍କକୁ ସୁରକ୍ଷିତ ରଖିଥାଉ ଏବଂ ଅନ୍ୟଙ୍କ ଭଲକୁ ଦେଖିଥାଉ।

କେତେବେଳେ, ଆମର ସହସେବକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେହି ନୈତିକ ବିଫଳତାରେ ପଡ଼ିପାରନ୍ତି ଏବଂ ପୁନଃସ୍ଥାପନ ଆବଶ୍ୟକ କରନ୍ତି। ଯଦି ଆମର ସେ ବ୍ୟକ୍ତି ସହିତ ସମ୍ପର୍କ ଓ ସଂଗତି ରହିଛି, ତେବେ ଆମେ ପ୍ରେମ ଓ ସାଧୁତା ସହିତ ତାଙ୍କୁ ପୁନଃ ସ୍ଥାପିତ କରିବାରେ ସହାୟତା କରିପାରିବା। *"ହେ ଭାଇମାନେ, ଯଦି କେହି କୌଣସି ଅପରାଧରେ ଧରାପଡ଼େ, ଆତ୍ମିକ ଯେ ତୁମ୍ଭେମାନେ, ତୁମ୍ଭେମାନେ ମୃଦୁ ଭାବରେ ସେହି ପ୍ରକାର ଲୋକକୁ ସଂଶୋଧନ କର, ପୁଣି କେଜାଣି ନିଜେ ମଧ୍ୟ ପରୀକ୍ଷାରେ ପଡ଼ି ପାର, ଏଥିପାଇଁ ଆପଣା ବିଷୟରେ ସାବଧାନ ହୁଅ। ପରସ୍ପରର ଭାର ବହନ କର; ଏହି ପ୍ରକାରେ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥା ସଫଳ କରିବ।"* (ଗାଲାତୀୟ 6:1,2)

ବିବାଦ କିମ୍ବା ମନାନ୍ତରର ବିହନ ବୁଣନ୍ତୁ ନାହିଁ

ହିତୋପଦେଶ 6:16-19

16 ଛଅଗୋଟି ବିଷୟକୁ ସଦାପ୍ରଭୁ ଘୃଣା କରନ୍ତି; ସପ୍ତବସ୍ତୁ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କର ଘୃଣାଯୋଗ୍ୟ।

17 ଅହଙ୍କାର-ଦୃଷ୍ଟି, ମିଥ୍ୟାବାଦୀ-ଜିହ୍ୱା ଓ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷର ରକ୍ତପାତକାରୀ-ହସ୍ତ;

18 ଅନିଷ୍ଟଚିନ୍ତକ ଅନ୍ତଃକରଣ, କୁକର୍ମ କରିବାକୁ ବେଗଗାମୀ ଚରଣ;

19 ମିଥ୍ୟାସାକ୍ଷୀ ଯେ ମିଥ୍ୟା କହେ ଓ ଯେ ଭାଇମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କଳିର ବୀଜ ବୁଣେ।

ଭାଇମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବିଭେଦ ବପନ କରିବା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଘୃଣାସ୍ପଦ— ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅପ୍ରିୟ କାର୍ଯ୍ୟ। ସେ ଏହାକୁ ଘୃଣା କରନ୍ତି। ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଅନ୍ୟ

ସେବକମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ କଥା କହୁଥାଉ, ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଏମିତି କଥା କିମ୍ବା କାମ କରୁଥାଉ ଯାହା ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ସେବକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଦ୍ୱେଷକୁ ବୃଦ୍ଧି କରେ, ସେତେବେଳେ ଆମେ ବିଭେଦ ବପନ କରୁଛୁ। ଯଦି ମୁଁ ଜଣେ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ସେବକଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇ ତାଙ୍କୁ କହେ ଯେ ଅନ୍ୟ ଜଣେ ସେବକ ତାଙ୍କ ବିଷୟରେ କିଛି ନେଗେଟିଭ୍ କଥା କହିଛନ୍ତି, ତେବେ ମୁଁ ବିଭେଦ ଓ ବିରୋଧ ବପନ କରିବାରେ ଉପକରଣ ହେଉଛି। ଯଦି ମୋର କାହା ସହିତ କୌଣସି ସମସ୍ୟା କିମ୍ବା ଅପରାଧ ଅଛି, ଏବଂ ସେଥିକୁ ସିଧାସଳଖ ତାଙ୍କ ସହିତ ସମାଧାନ କରିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ମୁଁ ଅନ୍ୟ ଜଣଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇ ତାଙ୍କ ବିଷୟରେ ଖରାପ କହୁଛି, ତେବେ ମୁଁ ବିଭେଦ ବପନ କରୁଛି। ଦ୍ୱିତୀୟ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ମତ ଆପେକ୍ଷ୍ୟାକୃତ ଭାବେ ପ୍ରଭାବିତ ହୋଇଯାଏ। ପ୍ରଭୁ ସମସ୍ତ କଥାର ସାକ୍ଷୀ। ସେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆଲୋଚନାର ନିରବ ଶ୍ରୋତା। ଏବଂ ଗୋଟିଏ କଥା ନିଶ୍ଚିତ, ଆମେ ଏମିତି କାମ କଲେ ସେ ଏହାକୁ ଘୃଣା କରନ୍ତି!

ସହଭାଗିତା ହିଁ ଜୀବନ ପରିବର୍ତ୍ତନର ମାଧ୍ୟମ

ଆମେ ଅନେକ "ପାଷ୍ଟର୍ସ' ଫେଲୋଶିପ୍ସ" କିମ୍ବା ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସେବକମାନଙ୍କର ସଭାମାନଙ୍କୁ ଯାଉଥାଉ, କିନ୍ତୁ ଜୀବନରୁ ଜୀବନକୁ ଭାଗ କରିବା ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ କାରଣ ପାଇଁ। ମୁଁ ଯାହା ଦେଖିଛି, ଅଧିକାଂଶ ସମୟରେ ଲୋକମାନେ ଏମିତି ସଂଗତିକୁ ଆସନ୍ତି ତାଙ୍କ ସେବା ଦ୍ୱାରା ଆୟୋଜିତ ହେବାକୁ ଯାଉଥିବା ସଭା କିମ୍ବା ସମ୍ମିଳନୀକୁ ପ୍ରଚାର କରିବା ପାଇଁ। ସେମାନେ ପ୍ରଚାରପତ୍ର ବଣ୍ଟନ କରିବାକୁ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଯୋଗଦେବାକୁ ଆମନ୍ତ୍ରଣ କରିବାକୁ ଆସନ୍ତି। ଅନ୍ୟ ସେବକମାନଙ୍କ ସହିତ ସଂଗତି କରିବା କୌଣସି ପବ୍ଲିକ୍-ରିଲେସନ୍ସ କାର୍ଯ୍ୟ ନୁହେଁ। ଯଦି ସଂଗତିର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କେବଳ ଏକାପରକାରଙ୍କ ସହିତ "ଭଲ ସମ୍ପର୍କ" ରଖିବା, ସୁବିଧା ପାଇଁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବ୍ୟବହାର କରିବା, ନିଜକୁ ପ୍ରଚାର କରିବା କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଲାଭ ପାଇଁ, ତେବେ ଆମେ ସଂଗତିର ସଠିକ୍ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ହରାଇଦେଇଛୁ। ସତ୍ୟ ସଂଗତି "ସାମ୍ପ୍ରଦାୟିକ ସାଥିଭାବ"—ଏକ ସହଭାଗିତା ଯାହା ଜୀବନକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରେ। ଆସନ୍ତୁ, ଆମେ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ସେବକମାନଙ୍କ ସହିତ ସତ୍ୟ ସଂଗତି କରିବା ଶିଖୁ। ଆମର ନିଜ ଜୀବନ ମଧ୍ୟ ଏଥିରୁ ଭଲ ପରିବର୍ତ୍ତନ ପାଇବ!

କେହି ବି ସୁପରହିରୋ (ଅଲୌକିକ ମାନବ) ନୁହନ୍ତି

ରୋମୀୟ 12:16

ପରସ୍ପର ପ୍ରତି ଏକମନା ହୁଅ; ଉଚ୍ଚାଭିମାନୀ ନ ହୋଇ ଦୀନ ଲୋକମାନଙ୍କର ସଙ୍ଗୀ ହୁଅ।

ଈଶ୍ବର ଆମ ସେବାର ପରିମାଣ, ଆମର ସାଧନାର ଗୁରୁତ୍ୱ, ଆମର ପ୍ରତିଷ୍ଠା କିମ୍ବା ଆମର ଅନୁସରଣକାରୀଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭାବିତ ହୋଇନାହାନ୍ତି। ଈଶ୍ବର ଆମେ ପାଇଥିବା ପଦବୀ, ଡିଗ୍ରୀ ଓ ସମ୍ମାନମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ପ୍ରଭାବିତ ହୋଇନାହାନ୍ତି। ଏହି ସବୁ କଥା ଆମ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରଭାବିତ କରେ ନାହିଁ। କ୍ଷୁଦ୍ରତମଠାରୁ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ—ଆମ୍ଭେମାନେ ସମସ୍ତେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ସେହି ଏକା ଶରୀରର ଅଂଶ। ଯେତେବେଳେ ଆମେ ପରସ୍ପର ସଂଗତି କରୁଥାଉ, ସେତେବେଳେ ଆମେ ସମସ୍ତେ ସମାନ ସ୍ଥାନରେ ଅଛୁ। ଆମେ ତାଙ୍କର କୃପାରେ ଦୃଢ଼ ରହିଛୁ ଏବଂ ଆମେ ଏଠାରେ ଅଛୁ ପରସ୍ପରଙ୍କ ସହିତ ଭାଗ କରିବା, ଦେବା ଓ ପରସ୍ପରଙ୍କ ଜୀବନକୁ ସମୃଦ୍ଧ କରିବା ପାଇଁ। ସତ୍ୟ ସଂଗତି ଏମିତି ପରିବେଶରେ ଉନ୍ନତି କରିପାରେ ଯେଉଁଠାରେ ସମସ୍ତେ ସମାନ ସ୍ଥାନରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ। ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଈଶ୍ବର ଙ୍କ ସେବକମାନଙ୍କ ସହିତ ସଂଗତି ପାଇଁ ଏକାଠି ହୁଅଁ, ଆମେ ଆମ “ସେବାକାର୍ଯ୍ୟର ମୁଖା” କୁ ହଟାଇବା ଉଚିତ୍। ଆସନ୍ତୁ, ଆମେ ଆମ ପଦବୀଗୁଡିକୁ ପାଖକୁ ରଖିଦେବା। ଆସନ୍ତୁ, ଆମେ ଆମର ଆଡମ୍ବର ଓ ସେବା ସ୍ଥିତିକୁ ପାଖକୁ ରଖିଦେବା। ଆସନ୍ତୁ, ଆମେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଓ ସତ୍ୟ ହେବା। କେହି ସୁପରହିରୋ ନୁହେଁ। ଆମେ ସମସ୍ତେ ମାଟିର ପାତ୍ର ଯାହା ମାଧ୍ୟମରେ ତାଙ୍କର କୃପା ଓ ଶକ୍ତି ପ୍ରବାହିତ ହେଉଛି।

ଧନ

"କାରଣ ଧନଲୋଭ ସମସ୍ତ ଅନିଷ୍ଟର ମୂଳ; କେହି କେହି ସେଥିରେ ଆସକ୍ତ ହୋଇ ବିଶ୍ୱାସ ତ୍ୟାଗ କରି ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଅଛନ୍ତି, ପୁଣି ବହୁ ଦୁଃଖରେ ଆପଣା ଆପଣା ହୃଦୟ ବିଦୀର୍ଣ୍ଣ କରିଅଛନ୍ତି। କିନ୍ତୁ ହେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୋକ, ତୁମ୍ଭେ ଏହି ସମସ୍ତରୁ ପଳାୟନ କରି ଧାର୍ମିକତା, ଈଶ୍ୱରପରାୟଣତା, ବିଶ୍ୱାସ, ପ୍ରେମ, ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଓ ସହିଷ୍ଣୁତାର ଅନୁଗାମୀ ହୁଅ।"

(1 ତୀମଥି 6:10,11)

ଅଧ୍ୟାୟ 9

9
ଧନ

ଅର୍ଥ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସେବାର ଏକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଂଶ।

ଆମେ ଧନ ସଂଗ୍ରହ କରିବାକୁ ପଡ଼େ ଏବଂ ଧନକୁ ବୁଦ୍ଧିମତାର ସହିତ କେମିତି ବ୍ୟବହାର କରିବା ଶିଖିବାକୁ ପଡ଼େ। କେବେ କେବେ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସେବକମାନେ ଭାବେ, ଆମେ "ଅର୍ଥମୁଖୀ" ହୋଇଯାଉଛୁ, ସବୁବେଳେ ଧନ ବିଷୟରେ ଚିନ୍ତା କରୁଥାଉ। ଯେତେବେଳେ ଆମ ପାଖରେ ବହୁତ କମ୍ ଥାଏ, ଆମେ ଭାବୁଥାଉ ଯେ କେମିତି ଆମେ ଆବଶ୍ୟକ ଛୋଟ ରାଶିକୁ ଯୋଗାଡ଼ କରିବା ଯାହା ଦ୍ୱାରା କାମ ଚାଲିଥାଉ। ଏପରିକି ଯେତେବେଳେ ଆମ ସେବା ବଡ଼ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ସବୁ କିଛି ଭଲ ଚାଲୁଥାଏ, ତଥାପି ଆମେ "ଅର୍ଥମୁଖୀ" ହୋଇ ରହୁଥାଉ ଏବଂ ଅଧିକ ଧନ ସଂଗ୍ରହ କରିବାର ଉପାୟ ଖୋଜୁଥାଉ। ଖ୍ରୀଷ୍ଟୀୟ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟରେ ଅର୍ଥ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ କେତେକ ସାଧାରଣ ସଂଘର୍ଷ ଉପରେ ଏହି ଅଧ୍ୟାୟ ଆଧାରିତ

ଅର୍ଥ ପ୍ରତି ମୋହ

1 ତୀମଥି 6:10,11

10 କାରଣ ଧନଲୋଭ ସମସ୍ତ ଅନିଷ୍ଟର ମୂଳ; କେହି କେହି ସେଥିରେ ଆସକ୍ତ ହୋଇ ବିଶ୍ୱାସ ତ୍ୟାଗ କରି ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଅଛନ୍ତି, ପୁଣି ବହୁ ଦୁଃଖରେ ଆପଣା ଆପଣା ହୃଦୟ ବିଦୀର୍ଣ୍ଣ କରିଅଛନ୍ତି।

11 କିନ୍ତୁ ହେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୋକ, ତୁମ୍ଭେ ଏହି ସମସ୍ତରୁ ପଳାୟନ କରି ଧାର୍ମିକତା, ଈଶ୍ୱରପରାୟଣତା, ବିଶ୍ୱାସ, ପ୍ରେମ, ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଓ ସହିଷ୍ଣୁତାର ଅନୁଗାମୀ ହୁଅ।

ଯେତେବେଳେ ଧନ ଆମର ଚିନ୍ତାଧାରାର ଏତେ ବଡ଼ ଅଂଶକୁ ଦଖଲ କରିନେଏ—ସେଥି ହେଉ ଧନର ଅଭାବରୁ ଯେଉଁଥିରେ ଆମେ ଭାବୁଥାଉ ଯେ କିପରି ଆମେ ଆବଶ୍ୟକତା ପୂରଣ କରିବୁ, କିମ୍ବା ଆମ ପାଖରେ ବହୁତ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଆଉ ଅଧିକ ଚାହୁଁଥାଉ—ସେତେବେଳେ ଆମେ ସହଜରେ ଏମିତି ଏକ ସ୍ଥିତିକୁ ପହଞ୍ଚୁଥାଉ ଯେଉଁଠାରେ ଆମେ ପ୍ରକୃତରେ ଧନକୁ "ଭଲପାଉଛୁ"। ମୁଁ କେମିତି ଜାଣିପାରିବି ଯେ ମୁଁ ଧନ ପ୍ରତି "ପ୍ରେମ" ରେ ଅଛି ଏବଂ ଏହା ଦ୍ୱାରା ନିୟନ୍ତ୍ରିତ ହେଉଛି?

- ଯଦି ମୁଁ ସବୁବେଳେ କେମିତି ଅର୍ଥ ପାଇବି ବୋଲି ଭାବୁଛି, ତେବେ ମୁଁ ଅର୍ଥ ଦ୍ୱାରା ନିୟନ୍ତ୍ରିତ।
- ଯଦି କେଉଁଠାରେ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ କରିବି, ସେହି ନିଷ୍ପତ୍ତି ମୋତେ ମିଳିବାକୁ ଥିବା 'ଦାନ' ଉପରେ ଆଧାରିତ ହୁଏ, ତେବେ ମୁଁ ଅର୍ଥ ଦ୍ୱାରା ନିୟନ୍ତ୍ରିତ।
- ଯଦି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରଶଂସା ଓ ଆରାଧନା କରିବାର ଉତ୍ସାହ ମୋତେ ମିଳୁଥିବା 'ଦାନ'ର ପରିମାଣ ସହିତ ସମାନ ରହେ, ତେବେ ମୁଁ ଅର୍ଥ ଦ୍ୱାରା ନିୟନ୍ତ୍ରିତ।
- ଯଦି ମୁଁ ଅଧିକ 'ଦାନ' ଦେଉଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଅଧିକ ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ଦିଏ ଏବଂ ଦାନ ଦେଇପାରୁନଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଅବହେଳା କରେ, ତେବେ ମୁଁ ଅର୍ଥ ଦ୍ୱାରା ନିୟନ୍ତ୍ରିତ।
- ଯଦି ମୁଁ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ଅର୍ଥ ସଂଗ୍ରହ ନିମନ୍ତେ ନିଜର ସାଧୁତାକୁ ଜଳାଞ୍ଜଳି ଦିଏ କିମ୍ବା ଅସାଧୁ ମାର୍ଗ ଆପଣାଏ, ତେବେ ମୁଁ ଅର୍ଥ ଦ୍ୱାରା ନିୟନ୍ତ୍ରିତ ।
- ଯଦି ମୁଁ ସେଲିବ୍ରିଟି, ଧନୀ ବ୍ୟବସାୟୀ ଏବଂ ପ୍ରଭାବଶାଳୀ ଲୋକମାନଙ୍କ ସହିତ ଘୁରିବାରେ ଖୁସି ଅନୁଭବ କରୁଛି କାରଣ ସେମାନେ ମୋର ସେବା ପାଇଁ ବଡ଼ ଅର୍ପଣ ଦେଇପାରିବେ ବୋଲି ମନେ କରୁଛି, ତେବେ ମୁଁ ଅର୍ଥର ନିୟନ୍ତ୍ରଣରେ ଅଛି।

ଅର୍ଥ ପାଇଁ ସେବାରେ ନ ରୁହନ୍ତୁ

1 ପିତର 5:1-4

1 ଅତଏବ, ଜଣେ ସହପ୍ରାଚୀନ ପୁଣି ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଦୁଃଖଭୋଗର ସାକ୍ଷୀ ଏବଂ ଆଗାମୀ ଗୌରବର ଅଂଶାଧିକାରୀ ଯେ ମୁଁ, ମୁଁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ପ୍ରାଚୀନମାନଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ କରୁଅଛି,

2 ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ତତ୍ତ୍ୱାବଧାନରେ ଥିବା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପଲକୁ ପ୍ରତିପାଳନ କର, ବାଧ୍ୟ ହୋଇ ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଇଚ୍ଛାନୁଯାୟୀ ସ୍ୱଚ୍ଛନ୍ଦ ମନରେ, କୁତ୍ସିତ ଲାଭ ନିମନ୍ତେ ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ଆଗ୍ରହ ସହକାରେ ତାହା କର;

3 ପୁଣି ଯେଉଁମାନଙ୍କର ଦାୟିତ୍ୱଭାର ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ହସ୍ତରେ ସମର୍ପିତ ଅଛି, ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ କର୍ତ୍ତାପଣ ନ କରି ପଲର ଆଦର୍ଶ ସ୍ୱରୂପ ହୋଇ ତାହା କର।

4 ସେଥିରେ ପ୍ରଧାନ ପାଳକ ପ୍ରକାଶିତ ହେବା ସମୟରେ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଗୌରବର ଅମ୍ଲାନ ମୁକୁଟ ପାଇବ।

ପ୍ରେରିତ 20:33

ମୁଁ କାହାରି ରୂପା କି ସୁନା କି ବସ୍ତ୍ର ଲୋଭ କରି ନ ଥିଲି।

ଏହା ଏକ ଅଜବ କଥା ଲାଗିପାରେ, କିନ୍ତୁ କେତେକ ଲୋକ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସେବାକୁ ଅର୍ଥ କମାଇବାର ସହଜ ଉପାୟ ବୋଲି ଭାବନ୍ତି। ସେମାନେ ଭାବନ୍ତି, ସପ୍ତାହକୁ କେତେକ ହିତୋପଦେଶ ଦେବା ଏବଂ ଲୋକମାନଙ୍କ ଘରକୁ ଯିବା ମାତ୍ର କଲେ ସହଜ ଆୟ ହେବ। ଏହି ଧାରଣା ଭୁଲ। ଆମେ ଏହି ଭାବନାରେ ସେବାରେ ରହିପାରିବୁ ନାହିଁ ଯେ ଏହା ଅର୍ଥ କମାଇବାର ସହଜ ଉପାୟ। ଏହି ପ୍ରେରଣା ଭୁଲ। କେତେକ ଲୋକ ଚର୍ଚ୍ଚ ସ୍ଥାପନା କରନ୍ତି ଏବଂ ତାହାକୁ ବିଦେଶୀ ସେବାରୁ ସାହାଯ୍ୟ ପାଇବାର ଉପାୟ ଭାବରେ ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତି।

କେହି କେହି ବିଦେଶୀ ବକ୍ତାମାନଙ୍କୁ ଆମନ୍ତ୍ରଣ କରି ସମ୍ମିଳନୀ କିମ୍ବା କ୍ରୁସେଡ୍ଟ୍ୟବସ୍ଥା କରିବା ପ୍ରସ୍ତାବ ଦେଇଥାନ୍ତି ଯଦି ସେମାନେ ତାହାକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବେ। ଏହାର ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ ସେମାନେ ବହୁ ରାଶି ଅର୍ଥ ନିଜ ପାଖରେ ରଖିଦେଇଥାନ୍ତି, ଯାହା ବିଦେଶୀ ସେବକମାନେ ଜାଣିନାହାନ୍ତି। କେହି କେହି ଦାନଶୀଳ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସଂଗଠନ ସ୍ଥାପନା କରନ୍ତି ସଂଗ୍ରହ କରିବା ପାଇଁ ଏବଂ ପରେ ତାହାର ବଡ଼ ଅଂଶ ନିଜ ପାଇଁ ବ୍ୟୟ କରନ୍ତି ଏବଂ ବହୁତ କମ୍ ଅଂଶ ପ୍ରକୃତ ଦାନଶୀଳ କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ବ୍ୟୟ କରନ୍ତି। ଏହା ସବୁ "ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସେବା" ନାମରେ ଅର୍ଥ କମାଇବା ଅଟେ। ଏହା ଅନୀତି! ଆମେ ଅସତ୍ୟ ଲାଭ ପାଇଁ ଏଠାରେ ନୁହେଁ।

ଆଧାତ୍ମିକତାର ବିହନ ବୁଣନ୍ତୁ, ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସାଂସାରିକ ରୂପେ ଦାନ କରିବାକୁ ଦିଅନ୍ତୁ

ଗାଲାତୀୟ 6:6

କିନ୍ତୁ ଯେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟରେ ଶିକ୍ଷା ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏ, ସେ ଶିକ୍ଷାଦାତାଙ୍କୁ ସମସ୍ତ ଉତ୍ତମ ବିଷୟର ସହଭାଗୀ କରାଉ।

1 କରିନ୍ଥୀୟ 9:11,14

11 ଯଦି ଆମ୍ଭେମାନେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ପାରମାର୍ଥିକ ବୀଜ ବପନ କରିଅଛୁ, ତେବେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ଐହିକ ଶସ୍ୟ ଛେଦନ କଲେ କଅଣ ଗୁରୁତର ବିଷୟ?

14 ସେହି ପ୍ରକାରେ ଯେଉଁମାନେ ସୁସମାଚାର ପ୍ରଚାର କରନ୍ତି, ସେମାନେ ଯେ ସୁସମାଚାର ଦ୍ୱାରା ଜୀବିକା ନିର୍ବାହ କରିବେ, ଏହା ପ୍ରଭୁ ଆଦେଶ ଦେଇଅଛନ୍ତି।

ଈଶ୍ୱର ତା ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିଛନ୍ତି ଯେ ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଲୋକମାନଙ୍କ ଜୀବନରେ ଆତ୍ମିକ ଭାବରେ ବିନିଯୋଗ କରୁଛୁ, ସେମାନେ ପୁନର୍ବାର ଆମ

ଜୀବନରେ ଦେଇ ଆମର ଭୌତିକ ଆବଶ୍ୟକତା ପୂରଣ ପାଇଁ ଆର୍ଥିକ ଭାବରେ ସହଯୋଗ କରିବେ। ଏହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷିତରେ, ଆମେ ପ୍ରଥମେ ଆତ୍ମିକ ଭାବରେ ବୀଜ ବୁଣିବାକୁ ଶିଖିବା ଉଚିତ, ଏବଂ ପରେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ନେତୃତ୍ୱରେ ଆର୍ଥିକ ଭାବରେ ଦେବାକୁ ଦିଅ। ନିଷ୍ଠାପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ବୁଣନ୍ତୁ। ନିରନ୍ତର ଭାବରେ ବୁଅ। ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଆତ୍ମିକ ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରିବା ପାଇଁ କିଛି ସମୟ ଦିଅ। ସେମାନଙ୍କୁ ରାଜ୍ୟର କାରଣ ପାଇଁ ଦେବାକୁ ଶିଖାଅ। ଯେଉଁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଆମେ ଆତ୍ମିକ ଭାବରେ ସେବା କରିଛୁ ସେମାନେ ପରେ ଆମକୁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ରାଜ୍ୟ ପାଇଁ ପହଞ୍ଚିବାରେ ସହାୟତା କରିପାରିବେ (2 କରିନ୍ଥୀୟ 10:15,16)।

ମୁଁ ବୁଝୁଛି ଯେ ସମସ୍ତ ପରିସ୍ଥିତିରେ ଏହା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ, ବିଶେଷକରି ବହୁତ ଦରିଦ୍ର ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କାମ କରିବା ସମୟରେ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ପରିସ୍ଥିତିରେ ଯେଉଁଠାରେ ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ଆତ୍ମିକ ଭାବରେ ସେବା ଦିଆଯାଉଛି ସେମାନେ ଆର୍ଥିକ ଭାବରେ ପୁନର୍ବାର ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ। ଏହି ପରିସ୍ଥିତିରେ, ସାଧାରଣତଃ ଆମକୁ ଅନ୍ୟ ଭକ୍ତମାନେ, ସ୍ଥାନୀୟ ଚର୍ଚ୍ଚ କିମ୍ବା କୌଣସି ସେବାରୁ ଆର୍ଥିକ ସହଯୋଗ ଦରକାର ହୁଏ ଯେପରିକି ଆମେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଆତ୍ମିକ ଭାବରେ ସେବା କରିବା ସମୟରେ ଆମର ଆବଶ୍ୟକତା ପୂରଣ ହୋଇପାରେ। ଏହା ଶାସ୍ତ୍ରସମ୍ମତ (ଫିଲିପ୍ପୀୟ 4:14-16; 2 କରିନ୍ଥୀୟ 11:8)।

ଆପଣଙ୍କର ପାଣ୍ଠି ସଂଗ୍ରହ ଅଭିଯାନକୁ ସ୍ୱଚ୍ଛ, ନିର୍ମଳ ଏବଂ ସମ୍ମାନଜନକ ରଖନ୍ତୁ

2 କରିନ୍ଥୀୟ 8:21

କାରଣ କେବଳ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରେ ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରେ ମଧ୍ୟ ଯାହାସବୁ ଉତ୍ତମ, ସେହିସବୁ ଆମ୍ଭେମାନେ ବିବେଚନା କରୁ।

ଧନ ସଂଗ୍ରହ ପବିତ୍ର, ପାରଦର୍ଶୀ ଏବଂ ସତ୍ୟନିଷ୍ଠ ରହିବା ଉଚିତ। ତୁମେ ଯେଉଁ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ପାଇଁ ଡାକ ହୋଇଛ, ତାହା ଜଣେଇବା କର ଏବଂ ପରେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଦେବାକୁ ଆମନ୍ତ୍ରଣ କର। ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭରସା କର ଯେ ସେ ଲୋକମାନଙ୍କ ହୃଦୟକୁ ଛୁଇଁ ଦେବେ ଯେପରି ସେମାନେ ଦେବେ। ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭରସା କର ଯେ ସେ ତୁମ ହୃଦୟରେ ରଖିଥିବା ଦୃଷ୍ଟି ପାଇଁ ପ୍ରଚୁର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଯୋଗାଇବେ। ତୁମକୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ଧନର ଠିକ୍ ହିସାବ ରଖ ଏବଂ ସେହି ଧନ କିପରି ବ୍ୟବହାର ହେଉଛି ତାହା ଲେଖା ରଖ। ଯଦି ତୁମେ ଏହାକୁ ତୁମ ଚର୍ଚ୍ଚ କିମ୍ବା ସେବା ଛୋଟ ଥିବା ସମୟରୁ ଅଭ୍ୟାସ କରିବ,

ତେବେ ପରେ ବଡ଼ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଏହାକୁ ଚାଲୁ ରଖିବା ସହଜ ହେବ।

ଆରମ୍ଭରୁ, ଯେତେବେଳେ ଆମ ପାଖରେ ପ୍ରାୟ 10 ଜଣ ଥିଲେ, ଆମେ ଚର୍ଚ୍ଚରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ଦଶମାଂଶ ଏବଂ ଅର୍ପଣର ହିସାବ ରଖୁଥିଲୁ ଏବଂ ସେଗୁଡିକ କିପରି ବ୍ୟବହୃତ ହେଉଥିଲା। ଆଜି, ବଡ଼ ସଭା ହୋଇଥିବା ସତ୍ତେ, ଆମେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆସୁଥିବା ଏବଂ ବାହାରୁଥିବା ଧନର ଠିକ୍ ହିସାବ ରଖିବାରେ ସେଇ ପ୍ରଥାକୁ ଜାରି ରଖିଛୁ। ଆମ ପାଖରେ ଯୋଗ୍ୟ ହିସାବରକ୍ଷକ ଅଛନ୍ତି ଯେମାନେ ଆମ ହିସାବକୁ ସଂଭାଳନ୍ତି ଏବଂ ଧନକୁ କେମିତି ବ୍ୟବହାର କରିବା ଉଚିତ ଓ କେମିତି ନୁହେଁ ସେଥିରେ ପରାମର୍ଶ ଦେନ୍ତି। ଆମ ସମସ୍ତ ହିସାବ ପ୍ରତିବର୍ଷ ଅଡିଟ ହୁଏ। ଆମେ ଏପରି ଖୋଲା ଅଛୁ ଯେ ଚର୍ଚ୍ଚର କୌଣସି ସଦସ୍ୟ ଯେକେହିବେଳେ ଆମର ହିସାବ ଦେଖିପାରିବେ।

ଏହି କିଛି କାମ କରିବାକୁ ନାହିଁ।

- "ବିଶ୍ୱାସରେ ବଞ୍ଚୁଛି" ବୋଲି ଦାବି କରି ତାପରେ ସିଧା କିମ୍ବା ପରୋକ୍ଷ ଭାବରେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଦେବାକୁ ଇଙ୍ଗିତ କିମ୍ବା ବାଧ୍ୟ କରିବା ନାହିଁ।
- "ପ୍ରାର୍ଥନା ଅନୁରୋଧ" କୁ ଅର୍ଥ ଦରକାର ବୋଲି ପରୋକ୍ଷ ଭାବରେ କହିବାର ଉପାୟ ଭାବରେ ବ୍ୟବହାର କରିବା ନାହିଁ।
- ବଡ଼ ବ୍ୟବସାୟୀ, ରାଜନେତା ଇତ୍ୟାଦିଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇ ବଡ଼ ରାଶି ଅର୍ଥ ଚାହିଁବା ନାହିଁ।
- ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଅର୍ଥ ଦେବାକୁ ବାଧ୍ୟ କରିବା ନାହିଁ।
- ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଭାବନାତ୍ମକ ଭାବରେ ପ୍ରଭାବିତ କରି ଅର୍ଥ ଦେବାକୁ ବାଧ୍ୟ କରିବା ନାହିଁ।

ଧନ ସଂଗ୍ରହରେ କରିବାକୁ ନାହିଁ ଏମିତି ଆଉ କିଛି କଥା ନିମ୍ନରେ ଆଲୋଚିତ ହେଉଛି।

ବୈଦେଶିକ ସହାୟତା ଉପରେ ନିର୍ଭରଶୀଳ ହୁଅନ୍ତୁ ନାହିଁ

2 କରିନ୍ଥୀୟ 9:8

ଆଉ, ସମସ୍ତ ବିଷୟ ସର୍ବଦା ଯଥେଷ୍ଟ ରୂପେ ପାଇ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଯେପରି ସମସ୍ତ ଉତ୍ତମ କର୍ମ ନିମନ୍ତେ

ଅଧିକରୁ ଅଧିକତର ଦାନ କରି ପାର, ଏଥିନିମନ୍ତେ ଈଶ୍ୱର ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ସର୍ବପ୍ରକାର ଅନୁଗ୍ରହ ପ୍ରଚୁର ଭାବରେ ଦେବାକୁ ସମର୍ଥ ଅଟନ୍ତି,

ଅନେକ ଦଶକ ଧରି, ସମ୍ଭବତଃ ଶତାବ୍ଦୀ ଧରି, ଭାରତର ଚର୍ଚ୍ଚ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ବିଦେଶୀ ମିଶନ ଓ ବିଦେଶୀ ସହାୟତାରେ ବହୁତ ଅଂଶରେ ନିର୍ଭର କରିଆସିଛି। ସମୟ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇଛି। ମୋର ବିଶ୍ୱାସ ଯେ, ଆମ ଦେଶକୁ ପହଞ୍ଚିବାର କାର୍ଯ୍ୟ ସାଧନ କରିବା ପାଇଁ ଆମ ଦେଶର ଭିତରେ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ସମ୍ପଦ ରହିଛି। ଆମକୁ କେବଳ ଠିକ୍ ହୃଦୟ ଓ ମନୋଭାବ ରଖିବା ଆବଶ୍ୟକ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଆମେ ଧନର ପ୍ରବାହକୁ ଠିକ୍ ଲୋକଙ୍କ ପାଖକୁ ସଠିକ୍ ଭାବରେ ପହଞ୍ଚାଇ ପାରିବା, ଯେଉଁଥିରେ କାର୍ଯ୍ୟ ସଫଳ ହେବ। ସହରଗୁଡ଼ିକ ଶକ୍ତିକେନ୍ଦ୍ର ଓ ସମ୍ପଦର ସ୍ଥାନ। ଏହାର ଏହା ନୁହେଁ ଯେ ଛୋଟ ଶହର ବା ଗ୍ରାମଗୁଡ଼ିକରେ ସମ୍ପଦ ନାହିଁ—ସେଠାରେ ମଧ୍ୟ ରହିଛି। କିନ୍ତୁ ମୋର ମତ ହେଉଛି ଯେ, ସହରର ଚର୍ଚ୍ଚଗୁଡ଼ିକ ଯେଉଁମାନେ ବଡ଼ ଆର୍ଥିକ ଅବଦାନ ପାଆନ୍ତି, ସେମାନେ ମିଶନ ସ୍ଥାନ ହେବା ଉଚିତ, ଯାହା ପରେ ଛୋଟ ଶହର ଓ ଗ୍ରାମରେ କାମ କରୁଥିବାମାନଙ୍କୁ ସମର୍ଥନ କରିପାରିବେ, ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେହି ଚର୍ଚ୍ଚଗୁଡ଼ିକ ସ୍ୱୟଂନିର୍ଭର ହେବାକୁ ସମର୍ଥ ହୁଏ। ଛୋଟ ଶହର ଓ ଗ୍ରାମରେ, ଆମେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ସେବକମାନଙ୍କୁ ତାଙ୍କର ସଭ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଶିଖାଇବାକୁ ସହାୟତା କରିବା ଉଚିତ ଯେ, ସ୍ଥାନୀୟ ଭାବରେ ଧନ ସଂଗ୍ରହ କରିବାର ବିଭିନ୍ନ ଉପାୟ ଅଛି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ସ୍ଥାନୀୟ ଚର୍ଚ୍ଚ ସ୍ୱୟଂନିର୍ଭର ହୋଇପାରିବ। ମୋର ବିଶ୍ୱାସ ଯେ, ଈଶ୍ୱର ତା ସବୁଠାରେ ସମ୍ପଦ ଓ ସୁଯୋଗ ରଖିଛନ୍ତି, ଏବଂ ଏହାକୁ ବୁଦ୍ଧିମତା ଓ ସତ୍ୟନିଷ୍ଠା ସହିତ ବ୍ୟବହାର କରିବା ଆମର ଦାୟିତ୍ୱ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଆମେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଭଲ କାମ ପାଇଁ ତାଙ୍କର ପ୍ରଦାନ ପାଇପାରିବା।

ବିଦେଶୀ ସହାୟତା ଗ୍ରହଣ କରିବା ଭୁଲ ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ତା'ର ନିର୍ଭରଶୀଳ ହେବା ଉଚିତ ନୁହେଁ। ଯଦି ଆପଣଙ୍କ ପାଖରେ ବିଦେଶରେ ମିତ୍ରମାନେ ବା ଦାତାମାନେ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ଆପଣଙ୍କ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟକୁ ସମର୍ଥନ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛୁକ, ଏବଂ ଆପଣ ଆଇନସମ୍ମତ ଭାବରେ ସେହି ଧନ ଗ୍ରହଣ କରିପାରନ୍ତି, ତେବେ କରନ୍ତୁ। ଏଥିରେ କିଛି ଭୁଲ ନାହିଁ। କିନ୍ତୁ ଆପଣଙ୍କ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟକୁ ଏଭଳି ଭାବରେ ଉନ୍ନତ କରନ୍ତୁ ଯେ, କୌଣସି କାରଣରୁ ସେହି ଅବଦାନ ବନ୍ଦ ହେଲେ ମଧ୍ୟ, ଆପଣଙ୍କ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ଚାଲିଥାଉ।

ଆମେ ବେଙ୍ଗାଲୁରୁରେ ଆଲ୍ ପିପଲ୍ସ ଚର୍ଚ୍ଚ ଆରମ୍ଭ କରିଥିବା ସମୟରୁ, ଆମ ହୃଦୟରେ ଏହି ନିଶ୍ଚୟ କରିଥିଲୁ ଯେ, ଆମେ ଆର୍ଥିକ ଭାବରେ କୌଣସି ବିଦେଶୀ ସହାୟତାରେ ନିର୍ଭର କରିବୁ ନାହିଁ। ଆଜି, ଆମ ସହରରେ ଏବଂ ଆମ ଦେଶର ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନରେ ଯାହା କିଛି ଆମେ କରୁଛୁ, ତାହାର 99% ଭାଗ ଭାରତର ଭିତରୁ ମିଳୁଥିବା ଦଶମାଂଶ ଓ ଅର୍ପଣ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉଛି। ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅଳ୍ପ ଅଂଶ ମାତ୍ର ବିଦେଶରେ ବସୁଥିବା ଭାରତୀୟମାନଙ୍କ ପାଖରୁ ଆସୁଛି।

ନିଜର ପ୍ରକଳ୍ପଗୁଡ଼ିକ ପାଇଁ "ଦ୍ୱୈତ ବିଲ୍" କରନ୍ତୁ ନାହିଁ

ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟରେ ଏକ ଗୁରୁତର ସମସ୍ୟା ହେଉଛି ଯେ, କିଛି ସେବକ ଅନେକ ସଂଗଠନ ସହିତ ଯୋଗାଯୋଗ ରଖି, ଅନେକ ସ୍ଥାନରୁ ସହାୟତା ଗ୍ରହଣ କରି, ତାଙ୍କର ପ୍ରକଳ୍ପଗୁଡ଼ିକୁ ଦୁଇଥର ହିସାବ କରିଥାନ୍ତି, ଏବଂ ଏହା ସବୁ କୁହିତ ଭାବରେ କରାଯାଉଛି। ଅନେକ ସଂଗଠନ ବା ଦାତା ରହିବାରେ କୌଣସି ଭୁଲ ନାହିଁ। ସମସ୍ୟା ହେଉଛି ଯେତେବେଳେ ଏହା ଧୋଖା ଦେଇ ଓ ଦାତାମାନଙ୍କୁ ଜଣାଇବା ବିନା କରାଯାଏ। ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ, ଜଣେ ପ୍ରଚାରକ ଜଣେ ସଂଗଠନ ସହିତ ଯୋଗାଯୋଗ କରି କହିପାରନ୍ତି ଯେ, ସେ ତାଙ୍କର ସେବାକାର୍ଯ୍ୟକୁ ସେହି ସଂଗଠନ ସହିତ ଯୋଡ଼ିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି ଏବଂ ତାଙ୍କର ଆର୍ଥିକ ଓ ଆତ୍ମିକ ସମର୍ଥନ ପାଇବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି। କିନ୍ତୁ ସେ ଏହା କହିନଥାନ୍ତି ଯେ, ସେ ପୂର୍ବରୁ ଅନ୍ୟ ଜଣେ ସଂଗଠନ ସହିତ ଯୋଡ଼ିତ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ ସେଠାରୁ ମଧ୍ୟ ସମର୍ଥନ ପାଉଛନ୍ତି। ଏପରିକରେ ସେ ଦୁଇଟି ସଂଗଠନକୁ ଏହି ଧାରଣା ଦେଇଥାନ୍ତି ଯେ, ସେ "ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ" ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସମର୍ଥିତ, ଯେତେବେଳେ ସେ ଆସଲେ ଦୁଇଟି ସଂଗଠନ ସହିତ ଖେଳୁଛନ୍ତି। ଏଭଳି, ଯଦି ଜଣେ ପ୍ରଚାରକ ଜଣେ ସଂଗଠନରୁ ସହାୟତା ଗ୍ରହଣ କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ସେହି ସମୟରେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି କାମ ବା ବ୍ୟବସାୟ ଦ୍ୱାରା ଅଧିକ ଆୟ କରୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର ଦାତାଙ୍କୁ ଏହା ଜଣାଇନଥାନ୍ତି, ତେବେ ଏହା ମଧ୍ୟ ଧୋଖାଦେୟ। ଏଠାରେ ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଉଛି—ଯେମାନେ ଆର୍ଥିକ ସମର୍ଥନ ଦେଉଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ସଫା, ପାରଦର୍ଶୀ ଓ ସତ୍ୟନିଷ୍ଠ ରହିବା।

ଏକ ପ୍ରକଳ୍ପରୁ ଅନ୍ୟ ପ୍ରକଳ୍ପକୁ ଦାତାଙ୍କର ଅନୁମତି ବିନା ଧନ ଘୁଞ୍ଚାନ୍ତୁ ନାହିଁ

ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟରେ ଧନ ବ୍ୟବହାର ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଦୁରୁପଯୋଗ ହେଉଛି ଯେ, ଗୋଟିଏ "ପ୍ରକଳ୍ପ" କିମ୍ବା କାରଣ ପାଇଁ ଧନ ସଂଗ୍ରହ କରି, ପରେ

ତାହାକୁ ଅନ୍ୟ କାମରେ ବ୍ୟବହାର କରାଯାଏ। ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ, ଜଣେ ପ୍ରଚାରକ ଅନାଥ ଶିଶୁମାନଙ୍କୁ ସହାୟତା ପାଇଁ ଧନ ସଂଗ୍ରହ କରିପାରନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ପରେ ସେହି ଧନର କିଛି ଅଂଶକୁ ଏକ ସୁସମାଚାର ପ୍ରଚାର ସଭା ପାଇଁ ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତି। ସେ ଏହାକୁ ବିଭିନ୍ନ ଉପାୟରେ ଯୁକ୍ତିସହ କରିପାରନ୍ତି, ଯଥା, "ପ୍ରଭୁ ମୋତେ ଏହା କରିବାକୁ କହିଲେ," "ଆମ ଶିଶୁମାନଙ୍କର କୋୟାର ସେହି ସଭାରେ ଗାଇଥିଲା, ସେହିପରି ଏହା ଆମ ଶିଶୁ ସେବାର ଅଂଶ," ଇତ୍ୟାଦି। ଏହା ଭୁଲ। ଯଦି ପ୍ରଚାରକ ସେହି ଧନର କିଛି ଅଂଶକୁ ସୁସମାଚାର ସଭା ପାଇଁ ବ୍ୟବହାର କରିବାକୁ ଚାହୁଁଥାନ୍ତା, ତେବେ ପ୍ରଥମେ ସେ ଦାତାମାନଙ୍କୁ ଜଣାଇବା ଉଚିତ ଯେ ସେମାନଙ୍କର ଧନର କିଛି ଅଂଶ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ବ୍ୟବହାର ହେବ, ଏବଂ ଦ୍ୱିତୀୟତଃ, ଗୋଟିଏ ପ୍ରକଳ୍ପ ପାଇଁ ମିଳିଥିବା ଧନକୁ ଅନ୍ୟ କାମରେ ବ୍ୟବହାର କରିବା ଆଇନସମ୍ମତ କି ନୁହେଁ, ତାହା ମଧ୍ୟ ଯାଞ୍ଚ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ (ଯାହା ସଂଗଠନର ନିୟମାବଳୀ ଓ ଦେଶର ଆଇନ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ)।

ବିଦେଶୀ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଠକନ୍ତୁ ନାହିଁ

ହିତୋପଦେଶ 20:17

ମିଥ୍ୟାଅର୍ଜିତ ଆହାର ମନୁଷ୍ୟକୁ ମିଷ୍ଟ ଲାଗେ; ମାତ୍ର ପଛେ ତାହାର ମୁଖ ଗୋଡ଼ିରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବ।

ଆମେ ଆଉ ଗୋଟିଏ ସାଧାରଣ ସମସ୍ୟା ଦେଖୁଛୁ ଯେ, କିଛି ସ୍ଥାନୀୟ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ସେବକମାନେ ଭାରତରେ ସେବା କରିବାକୁ ଆସୁଥିବା ସରଳମନ ବିଦେଶୀ ସେବକମାନଙ୍କୁ "ଲୁଟୁଛନ୍ତି"। ଅନ୍ୟ ଦେଶରୁ ଭାରତକୁ ଆସୁଥିବା ପ୍ରଚାରକମାନେ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟର ପ୍ରକୃତ ଖର୍ଚ୍ଚ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସଦା ଅବଗତ ନୁହନ୍ତି। ଏହି କାରଣରୁ, ସ୍ଥାନୀୟ ଆୟୋଜକମାନେ ପ୍ରକୃତ ଖର୍ଚ୍ଚର ତିନି କିମ୍ବା ଚାରିଗୁଣା ଧନ ଗ୍ରହଣ କରି, ତାହାର ଅଂଶକୁ ନିଜସ୍ୱ ଉପଯୋଗ ପାଇଁ ଅପହରଣ କରିପାରନ୍ତି। ଏଭଳି କରି ସ୍ଥାନୀୟ ଆୟୋଜକ ଜଣେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ସେବକର ଆବରଣରେ ଜଣେ ମିଥ୍ୟାବାଦୀ ଓ ଚୋର ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି! ପ୍ରେରିତ ପାଉଲ କହିଥିଲେ, *"କାରଣ ଏପରି ଅନେକ ଅଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନଙ୍କର ଆଚରଣ ବିଷୟରେ ମୁଁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଥରକୁଥର କହିଅଛି, ଆଉ ବର୍ତ୍ତମାନ ମଧ୍ୟ କାନ୍ଦି କାନ୍ଦି କହୁଅଛି, ସେମାନେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ କ୍ରୁଶର ଶତ୍ରୁ; ସେମାନଙ୍କ ପରିଣାମ ବିନାଶ, ଉଦର ସେମାନଙ୍କର ଈଶ୍ୱର ତା, ସେମାନେ ଆପଣା*

ଆପଣା ଲଜ୍ଜାକୁ ଦର୍ପର ବିଷୟ ମନେ କରନ୍ତି, ପୁଣି ପାର୍ଥିବ ବିଷୟଗୁଡ଼ିକରେ ଆସକ୍ତ ଅଟନ୍ତି।" (ଫିଲିପୀୟ 3:18,19)।

ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ଓ ବ୍ୟବସାୟକୁ ମିଶାନ୍ତୁ ନାହିଁ

2 କରିନ୍ଥୀୟ 6:3

ଯେପରି ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ସେବକପଦ ନିନ୍ଦିତ ନ ହୁଏ, ସେଥିପାଇଁ ଆମ୍ଭେମାନେ କୌଣସି ବିଷୟରେ ବାଧା ନ ଦେଉ,

ମିଷ୍ଟର୍ ଜେମ୍ସ ନାଗେଲ, ଯାହାଙ୍କ ବିଷୟରେ ମୁଁ ଅଧ୍ୟାୟ 3ର ଶେଷରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଥିଲି, ସେ ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ରର ଏକ ବଡ଼ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟର ହିସାବ ବିଭାଗରେ ପ୍ରାୟ 17 ବର୍ଷ ସେବା କରିଥିଲେ। ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ତାଙ୍କୁ କହିଲି ଯେ, ମୁଁ ବେଙ୍ଗାଲୁରୁରେ ଚର୍ଚ୍ଚ ସ୍ଥାପନ କରିବାକୁ ଭାରତକୁ ଫେରିବାକୁ ଯାଉଛି ଏବଂ ସେଥିସହିତ ବ୍ୟବସାୟରେ କାମ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛି, ସେ ତୁରନ୍ତ ମୋତେ ଏହି ପରାମର୍ଶ ଦେଲେ। ସେ କହିଲେ, "ଆଶିଷ, କେବେବି ସେବାକାର୍ଯ୍ୟର ଧନ ଓ ବ୍ୟବସାୟର ଧନକୁ ମିଶାନିଅ। ସଦା ଏହାକୁ ଅଲଗା ରଖ।" ପରେ ସେ ମୋତେ ଅନେକ ଆର୍ଥିକ ଅନୀତିର ଉଦାହରଣ ଦେଲେ, ଯାହା ସେ ଦେଖିଥିଲେ, ଯେଉଁଠାରେ ସ୍ଥାନୀୟ ଚର୍ଚ୍ଚ ଓ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟମାନେ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟର ଧନକୁ ବ୍ୟବସାୟ ଚୁକ୍ତି ଓ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ନିବେଶରେ ବ୍ୟବହାର କରି "ବୃଦ୍ଧି" କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥିଲେ। ଏହାର ଅନେକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ବଡ଼ କ୍ଷତି ହୋଇଥିଲା, ଏବଂ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ କେବଳ ଲୋକମାନଙ୍କର ତ୍ୟାଗରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ଧନକୁ ହରାଇନଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଅନେକଙ୍କର ବିଶ୍ୱାସ ଓ ଭରସାକୁ ମଧ୍ୟ ହରାଇଥିଲା।

ଏକ ପାଳକ ଓ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ସେବକ ଭାବେ, ଆପଣଙ୍କୁ ସାବଧାନ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ ଯେ, ସେବାକାର୍ଯ୍ୟର ଧନକୁ ବ୍ୟବସାୟ ଚୁକ୍ତିରେ ବ୍ୟବହାର କରି ନିଜସ୍ୱ ବ୍ୟବସାୟ ଉଦ୍ୟମ ଓ ନିବେଶକୁ ଧନ ଯୋଗାଣ କରିବେ ନାହିଁ, ଯାହା ଆପଣଙ୍କ ସଂଗଠନର ନିୟମାବଳୀ ଦ୍ୱାରା ଅନୁମତି ନୁହେଁ। ଯଦି ଆପଣଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ବା ପରିବାରର କୌଣସି ସଦସ୍ୟ କୌଣସି ବ୍ୟବସାୟ ଉଦ୍ୟମରେ ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ ଚାହାନ୍ତି, ତେବେ ତାହାକୁ "ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ" ରୂପ ଦେଇ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟର ଧନକୁ "ବୀଜ" ଧନ ଭାବେ ବ୍ୟବହାର କରି ସେମାନଙ୍କର ଲାଭ ପାଇଁ ଦିଅନ୍ତୁ ନାହିଁ।

ଆଉ ଗୋଟିଏ କ୍ଷେତ୍ର ଯେଉଁଠି ସାବଧାନ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ, ସେହା ହେଉଛି ଚର୍ଚ୍ଚ ସଦସ୍ୟମାନଙ୍କ ସହିତ ବ୍ୟବସାୟ ଉଦ୍ୟମରେ ପ୍ରବେଶ କରିବା। ମୁଁ କହିବି ନାହିଁ ଯେ ଏହା ଭୁଲ, କିନ୍ତୁ କହିବି ଯେ ଏହା ଜୋଖିମପୂର୍ଣ୍ଣ। ଯଦି କିଛି ଭୁଲ ହୁଏ, ତେବେ ଆପଣ କେବଳ ବ୍ୟବସାୟରେ ଧନ ହରାଇବେ ନୁହେଁ, ବରଂ ସେହି ଚର୍ଚ୍ଚ ସଦସ୍ୟମାନଙ୍କ ସହିତ ଆପଣଙ୍କର ସମ୍ପର୍କ ମଧ୍ୟ ଖରାପ ହେବ, ଏବଂ ତାହାର ପରିଣାମରେ ଆପଣଙ୍କ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ / ଚର୍ଚ୍ଚ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଭାବିତ ହେବ। ସେହିପରି, ଅତ୍ୟନ୍ତ ସତର୍କ ରୁହନ୍ତୁ, ଏବଂ ସନ୍ଦେହ ଥାଇଲେ, ଏହାରୁ ଦୂରେ ରୁହନ୍ତୁ।

ଯଦି ଜଣେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ସେବକ ଭାବେ, ଆପଣ ଭାବନ୍ତି ଯେ ପ୍ରଭୁ ଆପଣଙ୍କୁ ଏକ ବ୍ୟବସାୟ ଉଦ୍ୟମ ଆରମ୍ଭ କରିବାକୁ ନେତୃତ୍ୱ ଦେଉଛନ୍ତି, ଯାହା ଦାତାଙ୍କର ଧନକୁ ବ୍ୟବହାର କରିପାରେ—ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ, ଏକ ବିଦ୍ୟାଳୟ, ଏକ କଲେଜ / ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ, କିମ୍ବା କୌଣସି ବୃତ୍ତିଗତ ଅଣ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ସେବା ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ପ୍ରଶିକ୍ଷଣ ସଂସ୍ଥା—ତେବେ ଏହାକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ସେହିପରି ଚିହ୍ନଟ କରାଯିବା ଉଚିତ, ଏବଂ ପରିଚାଳନା ଓ ଆର୍ଥିକ ବ୍ୟବସ୍ଥାପନାକୁ ଚର୍ଚ୍ଚ କିମ୍ବା ସେବାକାର୍ଯ୍ୟରୁ ପୃଥକ ଭାବରେ ରଖାଯିବା ଉଚିତ।

ମୋର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଅନୁଭବରେ, ମୁଁ ଜାନୁଆରୀ 2001ରେ ଏକ ସଫ୍ଟୱେର କମ୍ପାନୀ ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲି, ଏବଂ ଫେବୃଆରୀ 2001ରେ, ଆମେ ବେଙ୍ଗାଲୁରୁରେ ଅଲ୍ ପିପଲ୍ସ ଚର୍ଚ୍ଚ ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲୁ। ଆରମ୍ଭରୁ, ଏହି ଦୁଇଟି ସଂଗଠନର ଆର୍ଥିକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ପୃଥକ ରଖାଯାଇଥିଲା। ବ୍ୟବସାୟ ଚର୍ଚ୍ଚକୁ ଅବଦାନ ଦେଇପାରେ, କିନ୍ତୁ ଚର୍ଚ୍ଚର କୌଣସି ଧନ ବ୍ୟବସାୟ ପାଇଁ ବ୍ୟବହାର ହୁଏ ନାହିଁ।

ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୃହ "ବ୍ୟବସାୟ" ପାଇଁ ନୁହେଁ—"ମନ୍ଦିର ଚୋର" ହୁଅନ୍ତୁ ନାହିଁ।

ମାଥିଉ 21:12-14

12 ପରେ ଯୀଶୁ ମନ୍ଦିରରେ ପ୍ରବେଶ କରି ସେ ସ୍ଥାନରେ କ୍ରୟବିକ୍ରୟ କରୁଥିବା ସମସ୍ତ ଲୋକଙ୍କୁ ବାହାର କରିଦେଲେ, ପୁଣି ମୁଦ୍ରାବ୍ୟବସାୟୀମାନଙ୍କର ମେଜ ଓ କାପ୍ତାବ୍ୟବସାୟୀ-ମାନଙ୍କର ଆସନ ଓଲଟାଇ ପକାଇଲେ,

13 ଆଉ ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, ଲେଖା ଅଛି, ଆମ୍ଭର ଗୃହ ପ୍ରାର୍ଥନାଗୃହ ବୋଲି ଖ୍ୟାତ ହେବ, କିନ୍ତୁ ତୁମ୍ଭେମାନେ ତାହାକୁ ଦସ୍ୟୁମାନଙ୍କ ଗହ୍ୱର କରୁଅଛ।

14 ପୁଣି, ମନ୍ଦିରରେ ଅନ୍ଧ ଓ ଖଞ୍ଜ ଲୋକେ ତାହାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆସନ୍ତେ, ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ସୁସ୍ଥ କଲେ।

ମୁଁ ବୁଝୁଛି ଯେ ଚର୍ଚ୍ଚ କିମ୍ବା ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ଏକ ସଂଗଠନ ଓ ଏହାକୁ ଚାଲୁ ରଖିବା ପାଇଁ ଅର୍ଥର ଆବଶ୍ୟକତା ରହେ। ସେହିହେତୁ, ଆମେ ସବୁକିଛି ମାଗଣାରେ ଦେଇପାରିବୁ ନାହିଁ ଏବଂ ତେଣୁ ଅଧିକାଂଶ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ତାଙ୍କର ଡିଭିଡି, ପୁସ୍ତକ, ଉପଦେଶ ରେକର୍ଡିଂ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ସାଧନସମୂହ ବିକ୍ରୟ କରନ୍ତି। ଏସବୁ ଠିକ୍ ଅଟେ କାରଣ ଏହାମାନଙ୍କୁ ତିଆରି କରିବାରେ ଖର୍ଚ୍ଚ ହୁଏ। ତେଣୁ, ସେହି ଖର୍ଚ୍ଚକୁ ପୂରଣ କରିବା ପାଇଁ ଏବଂ ଚାଲୁ କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ କିଛି ଅତିରିକ୍ତ ରଖିବା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଠିକ୍ ଅଟେ। ଏଠାରେ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ଶୈଳୀରେ ଏହାର ସଠିକ୍ ଓଡ଼ିଆ ଅନୁବାଦ ଦିଆଗଲା । ଯଦିଓ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟରେ ସମ୍ବଳର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି, କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ଏହା ସୀମା ଅତିକ୍ରମ କରି ଏକ "ଧାର୍ମିକ ବ୍ୟବସାୟ"ରେ ପରିଣତ ହୁଏ ଏବଂ "ଖ୍ରୀଷ୍ଟୀୟ ବାଣିଜ୍ୟ" ନାମରେ ବିଭିନ୍ନ ସାମଗ୍ରୀକୁ ଅତ୍ୟଧିକ ମୁନାଫା ରଖି ବିକ୍ରୟ କରାଯାଏ, କିମ୍ବା କୌଣସି ବସ୍ତୁର ପ୍ରକୃତ ମୂଲ୍ୟଠାରୁ ଅନେକ ଗୁଣା ଅଧିକ ଅର୍ଥ "ପ୍ରସ୍ତାବିତ ଦାନ" ଭାବେ ଦାବି କରାଯାଏ, ତେବେ ତାହା ଏକ ପ୍ରକାରର ଶୋଷଣ ବା ଅପବ୍ୟବହାର! ଏହା ସେହିମାନଙ୍କ ସଦୃଶ, ଯେଉଁମାନେ ମନ୍ଦିର ପ୍ରାଙ୍ଗଣରେ ବ୍ୟବସାୟ କରୁଥିଲେ। ସେମାନେ ଯାହା କରୁଥିଲେ ତାହା ଆସଲେ ଏକ ବୈଧ କାମ ଥିଲା—ମୁଦ୍ରା ବଦଳ କରିବା, ବଳି ପାଇଁ ପକ୍ଷୀ ଓ ପଶୁ ବିକ୍ରୟ କରିବା ଇତ୍ୟାଦି, ଯେମାନେ ଦୂରରୁ ଆସୁଥିଲେ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ। ଏହା ତାଙ୍କ ପାଇଁ ସୁବିଧାଜନକ ଥିଲା ଯେଣୁ ସେମାନେ ଦୀର୍ଘ ଦୂର ଯାତ୍ରା ପୁସ୍ତକକରିବା ସମୟରେ ତାଙ୍କର ନିବେଦନ ଓ ବଳି ସହ କରି ନେବାକୁ ପଡୁନଥିଲା। କିନ୍ତୁ, ସେହି ମନ୍ଦିରର ବ୍ୟବସାୟୀମାନେ ସାଧାରଣତଃ ତାଙ୍କର ପଦାର୍ଥ ଓ ସେବାକୁ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ମୂଲ୍ୟରେ ବିକ୍ରୟ କରୁଥିଲେ ଏବଂ ଉପାସକମାନଙ୍କୁ ଶୋଷଣ କରୁଥିଲେ। ସେହିହେତୁ, ପ୍ରଭୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଚୋର ବୋଲି କହିଥିଲେ! ଆଜିକାଲି କେତେକ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସେବକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଯେପରି "ବ୍ୟବସାୟିକରଣ" ଚାଲୁଛି, ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁ ତାହାକୁ ଦେଖି କିପରି ପ୍ରତିକ୍ରିୟା କରିଥାନ୍ତେ ବୋଲି ମୁଁ ଚିନ୍ତା କରେ! ଆସନ୍ତୁ, ଆମେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସତ୍ୟ ସେବକ ହେଉ, "ମନ୍ଦିର ଚୋର" ନୁହେଁ!

ଲୋଭ ବିରୁଦ୍ଧରେ ସତର୍କ ରୁହନ୍ତୁ; ଆପଣ ଧୀରେ ଧୀରେ ଏଥିରେ ପଡ଼ିଯାଆନ୍ତି

ହିତୋପଦେଶ 1:19

ସମସ୍ତ ଧନଲୋଭୀର ଗତି ଏହି; ତାହା ଧନର ଅଧିକାରୀମାନଙ୍କର ପ୍ରାଣ ନାଶ କରେ।

ଗଣନା ପୁସ୍ତକ 22:18

ଏଥିରେ ବିଲୀୟମ ଉତ୍ତର ଦେଇ ବାଲାକଙ୍କ ଦାସମାନଙ୍କୁ କହିଲା, ଯଦ୍ୟପି ବାଲାକ ରୂପା ଓ ସୁନାରେ

ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଆପଣା ଗୃହ ମୋତେ ଦିଅନ୍ତି, ତଥାପି ଈଶା କି ଅଧିକ କରିବାକୁ ମୁଁ ଆପଣା ପରମେଶ୍ୱର ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କ ବାକ୍ୟର ବାହାରେ ଯାଇ ପାରେ ନାହିଁ।

ଯିହୂଦା 1:11
ହାୟ, ସେମାନେ ସନ୍ତାପର ପାତ୍ର, କାରଣ ସେମାନେ କୟିନର ପଥରେ ଚାଲିଯାଇଅଛନ୍ତି, ଅର୍ଥଲୋଭ ସକାଶେ ବିଲୀୟମ ଭ୍ରାନ୍ତିରେ ପଡ଼ିଯାଇଅଛନ୍ତି ଓ କୋରହ ସଦୃଶ ବିଦ୍ରୋହ କରି ବିନଷ୍ଟ ହୋଇଅଛନ୍ତି।

ସାଧାରଣତଃ, ଆମେ ସମସ୍ତେ ଆମର ହୃଦୟରେ ଲୋଭ ନେଇ ଆରମ୍ଭ କରୁନାହିଁ। ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସେବାର ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ଅବସ୍ଥାରେ, ଆମର ଅଧିକାଂଶ ଲୋକ ସତ୍ୟନିଷ୍ଠ ଭାବେ ଆରମ୍ଭ କରୁଥାଉ, ଆମର ସୁରକ୍ଷାବଳୟ ରଖୁଥାଉ, ଆମର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ରକ୍ଷା କରୁଥାଉ, ଯେଉଁ ନିବେଦନ ଆମକୁ ଦିଆଯାଏ ତାହାରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ରହୁଥାଉ, ଧନପ୍ରେମରୁ ଆମ ହୃଦୟକୁ ରକ୍ଷା କରୁଥାଉ, ଇତ୍ୟାଦି। କିନ୍ତୁ ସମୟ ବିତିବା ସହିତ ଏବଂ ସେବା ବୃଦ୍ଧି ପାଇବା ସହିତ, ଚାରିପାଖରୁ ଚାପ ଆସେ ଏବଂ ଧୀରେ ଧୀରେ ଆମେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସେବକ ଭାବେ ଆମର "ନିର୍ମଳତା" କୁ ହରାଇବାକୁ ଲାଗୁଥାଉ। ଧନ ଏକ ଏମିତି କ୍ଷେତ୍ର ଯେଉଁଠାରେ ନିର୍ମଳତା ବହୁତ ସହଜରେ ହରାଇଯାଏ। ଆମେ ଯେଉଁଠାରେ ନିବେଦନରେ ଯାହା ମିଳେ ତାହାରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଥିଲୁ, ସେଠାରୁ ଆମେ ବଡ଼ ବଡ଼ ନିବେଦନ ଆଶା କରିବାକୁ ଓ ଚାହିବାକୁ ଲାଗୁଥାଉ। ଆମେ ଧନ ବିଷୟରେ ଅଧିକ ଚିନ୍ତା ନ କରିବାରୁ, ଏହାକୁ କିପରି ଅଧିକ ପାଇପାରିବୁ ବୋଲି ନିରନ୍ତର ଚିନ୍ତା କରିବାକୁ ଲାଗୁଥାଉ। ଆମେ ଯାହା ରହିଛି ତାହାରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ରହିବାରୁ, ଆଡମ୍ବର ଓ ଆଡ଼ମ୍ବରପୂର୍ଣ୍ଣ ଜିନିଷ ଚାହିବାକୁ ଲାଗୁଥାଉ। ବଲାମଙ୍କ ଭଳି ଆରମ୍ଭରେ ଯେପରି ଆମେ ନିଶ୍ଚୟ କରିଥିଲୁ ଯେ କୌଣସି ରୂପା କିମ୍ବା ସୁନା ଆମକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରିବ ନାହିଁ, ସେଠାରୁ ଆମେ ଲାଭ ପାଇଁ ଲୋଭରେ ଦୌଡ଼ିବାକୁ ଲାଗୁଥାଉ। ଏହି ହୃଦୟର ପରିବର୍ତ୍ତନ ସାଧାରଣତଃ ବହୁତ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଭାବରେ, ଧୀରେ ଧୀରେ ଘଟେ, ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯେ ଆମେ ନିଜେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିପାରୁନାହିଁ ଯେ ଆମେ ଏଥିରେ ପଡ଼ିଯାଉଛୁ। ଏହି ଧୀର ଗଡ଼ିଯିବାକୁ ରୋକିବାର ଏକମାତ୍ର ଉପାୟ ହେଉଛି ପ୍ରତିଦିନ ଆମ ହୃଦୟକୁ ପରୀକ୍ଷା କରିବା। ଏମିତି ସରଳ କାମ କରନ୍ତୁ ଯାହା ଲୋଭ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଆପଣଙ୍କୁ ସୁରକ୍ଷିତ ରଖିବ।

ପ୍ରତି କିଛି ସମୟ ପରେ, ଯେତେବେଳେ ଲୋକମାନେ ମୋତେ ନିବେଦନ ଦିଅନ୍ତି, ବିଶେଷକରି ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ଜାଣେ ଯେ ଏହା ବଡ଼ ରାଶି ଅଟେ, ମୁଁ

ସମଗ୍ର ରାଶିଟିକୁ କୌଣସି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସେବକଙ୍କୁ ଦେଇଦିଏ ଯିଏ ଏହାରେ ଆଶୀର୍ବାଦିତ ହେବେ। କେବେ କେବେ, ଯେତେବେଳେ ଲୋକମାନେ ମୋ ପାଖକୁ ନିବେଦନ ଆଣନ୍ତି, ମୁଁ ତାହା ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରେ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ କରେ ଯେ ସମଗ୍ର ରାଶିଟିକୁ ଚର୍ଚ୍ଚର ନିବେଦନରେ ଦିଅନ୍ତୁ। ଏହା ନୁହେଁ ଯେ ମୋତେ ଧନର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଏହି ସବୁ କାମ ସମୟ ସମୟରେ ମୋର ନିଜ ଭଲ ପାଇଁ—ମୋର ହୃଦୟକୁ ରକ୍ଷା କରିବା ପାଇଁ—କରେ। ଯଦି ମୁଁ ମୋର ହୃଦୟରେ କୌଣସି ଭୁଲ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ, ଇଚ୍ଛା, ମନୋଭାବ କିମ୍ବା ଆସକ୍ତି ବିକଶିତ ହେଉଛି ବୋଲି ଅନୁଭବ କରେ—ସେହିଟି ଧନ ସମ୍ପର୍କିତ ହେଉ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କିଛି—ମୁଁ ସତ୍ୱରେ ଏହାକୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଗରେ ସ୍ୱୀକାର କରେ, ପବିତ୍ରତା ଗ୍ରହଣ କରେ ଏବଂ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟ କଣ କହୁଛି ତାହାକୁ ମନେ ପକାଏ, ଏବଂ ଆବଶ୍ୟକ ହେଲେ, ସେହି ମନୋଭାବକୁ ପ୍ରତିରୋଧ କରିବା ପାଇଁ କିଛି କାମ ମଧ୍ୟ କରେ।

ଆପଣଙ୍କ ହୃଦୟକୁ ରକ୍ଷା କରନ୍ତୁ! *"ତୁମ୍ଭ ହୃଦୟକୁ ଅତି ଯତ୍ନରେ ରଖ; ଯେହେତୁ ତହିଁରୁ ଜୀବନର ପ୍ରବାହ ଜନ୍ମେ।"* (ହିତୋପଦେଶ 4:23)।

ଆର୍ଥିକ ଭାବରେ ଅନ୍ୟ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦିଅନ୍ତୁ

2 କରିନ୍ଥୀୟ 9:6
କିନ୍ତୁ ଏହା ସତ୍ୟ, ଯେ ଅଳ୍ପ ବୁଣେ, ସେ ମଧ୍ୟ ଅଳ୍ପ କାଟିବ; ଆଉ ଯେ ପ୍ରଚୁର ବୁଣେ, ସେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଚୁର କାଟିବ।

ଉପଦେଶକ 11:1
ତୁମ୍ଭେ ଜଳ ଉପରେ ଆପଣା ଭକ୍ଷ୍ୟ ପକାଅ, କାରଣ ଅନେକ ଦିନ ଉତ୍ତାରେ ତାହା ପାଇବ।

ଆମ ହୃଦୟକୁ ପବିତ୍ର ଏବଂ ଧନପ୍ରେମରୁ ମୁକ୍ତ ରଖିବା ପାଇଁ ଏବଂ ଏହାର ନିୟନ୍ତ୍ରଣରେ ନ ପଡ଼ିବା ପାଇଁ ସର୍ବୋତ୍ତମ ଉପାୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ହେଉଛି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଜୀବନରେ, ଅନ୍ୟ ସ୍ଥାନୀୟ ଚର୍ଚ୍ଚମାନଙ୍କରେ ଏବଂ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟମାନଙ୍କରେ ଦେବା। ଅଧିକାଂଶ ସମୟରେ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସେବକ ଓ ସ୍ଥାନୀୟ ଚର୍ଚ୍ଚ ଭାବରେ, ଆମେ "ସଂଗ୍ରହ" ମୋଡ୍ରେ ରହୁଥାଉ, ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଦେବାକୁ ଆହ୍ୱାନ କରିବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ ରହୁଥାଉ। କିନ୍ତୁ ଯଦି ଧନ କେବଳ ଭିତରକୁ ଆସେ ଏବଂ ଆମେ ଗୋଟିଏ ହ୍ରଦ ହୋଇଯାଉ, ତେବେ ଶୀଘ୍ର ଆମେ ଦୂଷିତ ହେବାର ଝୁମ୍ବିରେ ପଡ଼ିଯିବୁ

ଏବଂ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ଭୁଲ ଜିନିଷର ଜନ୍ମସ୍ଥଳ ହୋଇଯିବୁ। ସେହିପରିସ୍ଥିତିରେ, ହ୍ରଦ ହେବାରୁ ଭଲ ହେଉଛି ଏକ ନଦୀ ହେବା। ଯେପରି ଭିତରକୁ ପ୍ରବାହ ଅଛି, ସେପରି ବାହାରକୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରବାହ ରହୁ। ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଅନ୍ୟ ସେବକମାନଙ୍କୁ ଦିଅନ୍ତୁ। ଆରମ୍ଭରୁ ଆମେ ଏହାକୁ ଅଭ୍ୟାସ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଛୁ। ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ଆମ ପାଖରେ ନିଜସ୍ୱ ଜମି କିମ୍ବା ଭବନ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଆମେ ଅନେକ ଚର୍ଚ୍ଚ ଓ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟମାନଙ୍କୁ ତାଙ୍କର ନିଜସ୍ୱ ଜମି ଓ ସମ୍ପତ୍ତି ଅଧିଗ୍ରହଣ କରିବା ପାଇଁ ସାହାଯ୍ୟ କରିଛୁ। ଆମେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ନୂତନ ଚର୍ଚ୍ଚ ଆରମ୍ଭ କରିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିଛୁ, କେବେ କେବେ ସେହି ସ୍ଥାନରେ ଯେଉଁଠାରେ ଆମେ ମଧ୍ୟ ସେବା କରୁଥିଲୁ! ଆମେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରେ ନିବେଶ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଛୁ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ସେମାନେ ତାଙ୍କର ସେବାକାର୍ଯ୍ୟରେ ଆରମ୍ଭ କରିପାରନ୍ତି କିମ୍ବା ତାଙ୍କର ଯାତ୍ରାରେ ଆଗକୁ ବଢ଼ିପାରନ୍ତି। ନିଶ୍ଚୟ, ଆମେ ସବୁଙ୍କ ପାଇଁ ଏହା କରିପାରିବୁ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପରମେଶ୍ୱର ଆମକୁ ଆଶୀର୍ବାଦ କରିଛନ୍ତି, ସେହି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମେ ଆମ ଅଂଶ ଦେଇଯାଉ। ମଣ୍ଡଳୀର ପାଣ୍ଠିରୁ ଅନ୍ୟ ଏକ ସେବା ସଂସ୍ଥାକୁ ଚେକ୍ ଲେଖିଦେବା ସହଜ, କାରଣ ଏହା ମୋତେ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବେ ପ୍ରଭାବିତ କରେ ନାହିଁ; କିନ୍ତୁ ମୁଁ ନିଜେ ଜଣେ ବଦାନ୍ୟ ଦାତା ହେବାକୁ ଚାହେଁ, ତେଣୁ ମୁଁ ମୋର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଆୟରୁ ଲୋକମାନଙ୍କ ଜୀବନରେ ସହାୟତା ପାଇଁ ଦାନ କରେ।

ନାରୀ

"ଯେହେତୁ ସେ ଅନେକଙ୍କୁ କ୍ଷତବିକ୍ଷତ କରି ପକାଇ ଅଛି, ହଁ, ତାହାର ହତ ଲୋକସକଳ ଅପାର।"

(ହିତୋପଦେଶ 7:26)

ଅଧ୍ୟାୟ 10

10
ନାରୀ

ଏହି ଅଧ୍ୟାୟଟି ସେବାକାର୍ଯ୍ୟରେ ଥିବା ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ପୁରୁଷମାନଙ୍କୁ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କରି ଲେଖାଯାଇଛି। ଧନର ପରି, "ନାରୀମାନେ" ମଧ୍ୟ ଆମ ପାଇଁ—ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସେବକମାନଙ୍କ ପାଇଁ—ଏକ ବଡ଼ ଚ୍ୟାଲେଞ୍ଜ ଭାବେ ପ୍ରକାଶ ପାଉଛନ୍ତି। ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆମେ ବାରମ୍ବାର ଅନେକ ଲୋକଙ୍କ ପତନ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଶୁଣୁଛୁ, ଏବଂ ସମ୍ଭବତଃ ଅନେକ ଅନ୍ୟ ପତନ ଅଛି ଯାହା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆମେ ଶୁଣୁନାହୁଁ। ନାରୀମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଆକର୍ଷଣ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଖରେ ହୁଏ—ବଡ଼ ସହରରେ ଥିବା ଏକ ବଡ଼ ଚର୍ଚ୍ଚର ପାଳକ ହେଉ କିମ୍ବା ଗାଁରେ ଥିବା ଏକ ସରଳ ପ୍ରଚାରକ, ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆମେ ସମସ୍ତେ ପରୀକ୍ଷିତ ହେଉ । ମୁଁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସରଳ ପରିବେଶରୁ ଆସିଥିବା ପାଳକ ମାନଙ୍କ ସହିତ ମିଶିଛି, ଯାହାଙ୍କ ପାଖରେ ବହୁତ କିଛି ନଥିବା ପରି ଲାଗୁଥିଲା, ଏବଂ କେହି ଭାବିପାରେ ଯେ ତାଙ୍କର ପ୍ରଧାନ ସଂଘର୍ଷ ଧନ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ହେବ। କିନ୍ତୁ ମୋର ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲା ଯେ ସେମାନେ ଯେ ସମସ୍ୟାଗୁଡ଼ିକ ଅଂଶୀଦାର କଲେ ସେଗୁଡ଼ିକ ନାରୀମାନଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ପର୍କିତ ଥିଲା, ଏବଂ ସେବା କରିବା ସମୟରେ ନାରୀମାନଙ୍କ ସହିତ ତାଙ୍କର ନୈତିକ ଅସଫଳତା ଏବଂ ଭୁଲଗୁଡ଼ିକ ସମ୍ପର୍କରେ ଥିଲା। ତେଣୁ ମୋର ଧାରଣା ହେଉଛି ଏହି ପରୀକ୍ଷା ଏବଂ ସଂଘର୍ଷର କ୍ଷେତ୍ର କୌଣସି ପୁରୁଷକୁ ଛାଡ଼ି ନାହିଁ—ଧନୀ କିମ୍ବା ଗରିବ, ସହର କିମ୍ବା ଗାଁ, ଅତ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରାର୍ଥନାଶୀଳ, କିମ୍ବା କେତେ ଅଭିଷିକ୍ତ ହେଉନାହିଁ, କିମ୍ବା ସେବାର କୌଣସି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଥିବେ କିମ୍ବା ମଠରେ ବାସ କରୁଥିବେ କିମ୍ବା ଏକ ଉଚ୍ଚ ଭବନରେ। ଆମମଧ୍ୟରୁ କିଛି ଲୋକ ହୋଇପାରେ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ପୂର୍ବରୁ ଅସଫଳ ହୋଇଥାନ୍ତି। ଆମେ ଉଠିବାକୁ, ପୁନଃସ୍ଥାପିତ ହେବାକୁ ଏବଂ ଦୁଇଗୁଣ ସଚେତନତା ସହିତ ଆଗକୁ ବଢ଼ିବାକୁ ପଡ଼ିବ। ଖ୍ରୀଷ୍ଟୀୟ ସେବକ ଭାବରେ ଆମ୍ଭେମାନେ କିପରି ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ବିଜୟୀ ହୋଇପାରିବା, ସେ ବିଷୟରେ ଏହି ଅଧ୍ୟାୟରେ ଆଲୋଚନା କରାଯାଇଛି।

ଦଲୀଲାଙ୍କ କୋଳରେ ଶୁଅନ୍ତୁ ନାହିଁ

ବିଚାରକର୍ତ୍ତା 16:19,20

19 ତହୁଁ ସେ ତାହାକୁ ଆପଣା ଆଣ୍ଠୁରେ ଶୁଆଇଲା। ଆଉ ମନୁଷ୍ୟ ଡକାଇ ତାହାର ମସ୍ତକର ସାତ ବେଣୀ କ୍ଷୌର କଲା; ଏହିରୂପେ ସେ ତାହାକୁ କ୍ଳେଶ ଦେବାକୁ ଲାଗିଲା ଓ ତାହାର ବଳ ତାହାଠାରୁ ଗଲା।

20 ତହୁଁ ସେ କହିଲା, ଶାମ୍ସୋନ୍, ପଲେଷ୍ଟୀୟମାନେ ତୁମ୍ଭକୁ ଧରିଲେ। ତହିଁରେ ସେ ନିଦ୍ରାରୁ ଜାଗ୍ରତ ହୋଇ କହିଲା, ମୁଁ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସମୟ ପରି ବାହାରକୁ ଯାଇ ଆପଣାକୁ ଝାଡ଼ିବି। ମାତ୍ର ସଦାପ୍ରଭୁ ଯେ ତାହାକୁ ତ୍ୟାଗ କରିଥିଲେ, ଏହା ସେ ଜାଣିଲା ନାହିଁ।

ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଜଣେ ନେତା ଏବଂ ମୁକ୍ତିଦାତା ହେବା ନିମନ୍ତେ ଶାମସନ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆହୂତ ଓ ଅଭିଷିକ୍ତ ହୋଇଥିଲେ। ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସେହି ଆହ୍ୱାନ, ଅଭିଷେକ ଏବଂ ବରଦାନ ମଧ୍ୟରେ କିପରି ଜୀବନ ଅତିବାହିତ କରିବାକୁ ହୁଏ, ତାହା ଈଶ୍ୱର ତାଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷା ଦେଇଥିଲେ। ସେ ଜଣେ ନାସରୀୟ ଥିଲେ। ତଥାପି, ନାରୀ ପ୍ରତି ତାଙ୍କର ଦୁର୍ବଳତା ହିଁ ତାଙ୍କ ପତନର ମୁଖ୍ୟ କାରଣ ସାଜିଥିଲା। ନିଜର ଏହି ଦୁର୍ବଳତା ନିକଟରେ ହାର୍ ମାନିବା ଯୋଗୁଁ ସେ ନିଜର ଆଦର୍ଶ ସହ ସାଲିସ କରିଥିଲେ ଏବଂ ସେହି ଶକ୍ତିକୁ ହରାଇ ବସିଥିଲେ, ଯାହା ତାଙ୍କୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ସମର୍ଥ କରିଥିଲା। ଯେତେବେଳେ ସେ ଦଲୀଲାଙ୍କ କୋଳରେ ଶୋଇଥିଲେ, ତାଙ୍କ ଶରୀରରୁ ଶକ୍ତି କ୍ଷୟ ହୋଇଯାଇଥିଲା। ଏହା ଗୋଟିଏ ରାତିରେ ଘଟିନଥିଲା; ଏହା ଏକ ଦୀର୍ଘ ସମୟ ଧରି ଧୀରେ ଧୀରେ ଘଟିଥିଲା। ଅଳ୍ପ ଅଳ୍ପ କରି ଦାଲୀଲା ଶାମସୋନଙ୍କ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱର ଅନ୍ତସ୍ଥଳକୁ ଭେଦ କରିବାରେ ସଫଳ ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ଶକ୍ତିର ମୂଳ ଉତ୍ସକୁ କାଟି ଦେଇଥିଲେ। ପଲେଷ୍ଟୀୟମାନେ ଶାମସୋନଙ୍କୁ ଅନ୍ଧ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ସେ ନିଜେ ହିଁ ଅନ୍ଧ ହୋଇସାରିଥିଲେ। ନାରୀ ପ୍ରତି ତାଙ୍କର ଅତ୍ୟଧିକ ଆସକ୍ତି ତାଙ୍କୁ ଅନ୍ଧ କରିଦେଇଥିଲା। ସେ ଭାବୁଥିଲେ ଯେ ତାଙ୍କର ଶକ୍ତି ଚିରକାଳ ରହିବ, ସେଥିପାଇଁ ସେ ନିଷିଦ୍ଧ କାର୍ଯ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ସହ ଖେଳୁଥିଲେ। ଶେଷରେ ଏପରି ଏକ ଦିନ ଆସିଲା, ଯେତେବେଳେ ପରମେଶ୍ୱର ତାଙ୍କୁ ପରିତ୍ୟାଗ କଲେ।

ଅଧିକାଂଶ ନୈତିକ ଅସଫଳତା ଏକ ଦୀର୍ଘ ସମୟ ଧରି ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥିବା ଦୁର୍ବଳତାର କାରଣରୁ ଘଟେ, ଏବଂ ଅନେକ କେସରେ ଏହା ଘଟୁଛି ବୋଲି ଜଣା ନଥାଏ। ଏହା ଏକ ଫାନ୍ଦ ଆଡ଼କୁ ଧୀରେ ଧୀରେ ଗତି କରିବା ସଦୃଶ, ଯାହା ଅତି ଭୟଙ୍କର ହୋଇପାରେ। ଏହାର ଆରମ୍ଭ ମନ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରତାରଣାରୁ ହୋଇଥାଏ।

ଶତ୍ରୁ ଆମ ମନରେ ଏପରି କିଛି ଚିନ୍ତାଧାରା ରୋପଣ କରେ ଯାହା ଦେଖିବାକୁ ଅତି ସାଧାରଣ ବା କ୍ଷତିହୀନ ମନେହୁଏ, କିନ୍ତୁ ଆମେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଆପଣେଇ ନେଉ ଏବଂ ସେହି ଅନୁଯାୟୀ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଲାଗୁ। ଅନ୍ୟ ନାରୀଙ୍କ ପ୍ରତି କୁଦୃଷ୍ଟି ପକାଇବା, କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ଅଶ୍ଳୀଳ ଦୃଶ୍ୟରେ ମଜ୍ଜି ରହିବା କିମ୍ବା "ଧର୍ମଭଉଣୀ"ମାନଙ୍କ ସହ ଅଭଦ୍ରାମି ବା ହାଲୁକା ବ୍ୟବହାର କରିବା ଇତ୍ୟାଦି ଏହାର ଉଦାହରଣ। ଖୁବ୍ ଶୀଘ୍ର ଶତ୍ରୁର ସେହି ଚିନ୍ତାଧାରା ଓ ପ୍ରସ୍ତାବଗୁଡ଼ିକ ଅଧିକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଆମେ ନିଜ ମନ ମଧ୍ୟରେ କିଛି ଯୁକ୍ତି ବା କାରଣ ଦ୍ୱାରା ପରାଜିତ ହୋଇଯାଉ, ଯାହା ସେହି ସମୟରେ ଅତି ଯଥାର୍ଥ ବୋଲି ମନେହୁଏ। ଏହିପରି ଭାବେ ଆମେ "ଦାଲୀଲାଙ୍କ କୋଳରେ ଶୋଇବାକୁ" ଆରମ୍ଭ କରୁ। ଧୀରେ ଧୀରେ ଆମର ଚିନ୍ତାଧାରା, କଳ୍ପନା ଏବଂ ବିବେକ ବନ୍ଦୀ ହୋଇଯାଏ। ଆମେ ସେହି ସତ୍ୟ ପ୍ରତି ଅନ୍ଧ ହୋଇଯାଉ, ଯାହାକୁ ଆମେ ଦିନେ ଜାଣିଥିଲେ ଏବଂ ହୁଏତ ଯେଉଁ ସତ୍ୟ ପାଇଁ ଆମେ ସ୍ୱର ଉତ୍ତୋଳନ କରୁଥିଲେ ବା ପ୍ରଚାର କରୁଥିଲେ। ଏବଂ ତା'ପରେ ସେହି ମାରାତ୍ମକ ଆଘାତ ଆସେ ଏବଂ ଆତ୍ମମାନଙ୍କର ପତନ ଘଟେ।

ଉପଦେଶକ 7:26
ଆଉ, ମୁଁ ଦେଖୁଅଛି ଯେ, ଯେଉଁ ସ୍ତ୍ରୀର ଅନ୍ତଃକରଣ ଫାନ୍ଦ ଓ ଜାଲ ସ୍ୱରୂପ ଓ ହସ୍ତ ବନ୍ଧନ ସ୍ୱରୂପ, ସେ ମୃତ୍ୟୁ ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ ତିକ୍ତ ଅଟେ; ଯେକେହି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ତୁଷ୍ଟ କରେ, ସେ ତାହାଠାରୁ ରକ୍ଷା ପାଇବ; ମାତ୍ର ପାପୀ ତାହା ଦ୍ୱାରା ଧରାଯିବ।

ଗୀତସଂହିତା 90:8
ତୁମ୍ଭେ ଆତ୍ମମାନଙ୍କ ଅପରାଧ ଆପଣା ସମ୍ମୁଖରେ, ଆତ୍ମମାନଙ୍କ ଗୁପ୍ତ ପାପ ଆପଣା ମୁଖର ଦୀପ୍ତିରେ ରଖିଅଛ।

ହେ କ୍ଷୁଦ୍ର ଚକ୍ଷୁ, ତୁମେ କିପରି ଦେଖୁଛ ସେଥିପ୍ରତି ସତର୍କ ରୁହ

ମାଥିଉ 5:27-30
27 **ତୁମ୍ଭେମାନେ ଶୁଣିଅଛ, ଉକ୍ତ ଅଛି, ବ୍ୟଭିଚାର କର ନାହିଁ।**
28 **କିନ୍ତୁ ମୁଁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ କହୁଅଛି, ଯେକେହି କୌଣସି ସ୍ତ୍ରୀ ପ୍ରତି କାମଭାବରେ ଦୃଷ୍ଟିପାତ କରେ, ସେ ତାହା ସଙ୍ଗରେ ମନେ ମନେ ବ୍ୟଭିଚାର କଲାଣି।**
29 **ଆଉ, ତୁମ୍ଭ ଦକ୍ଷିଣ ଚକ୍ଷୁ ଯେବେ ତୁମ୍ଭର ବିଘ୍ନର କାରଣ ହୁଏ, ତେବେ ତାହା ଉପାଡ଼ି ଫୋପାଡ଼ିଦିଅ, କାରଣ ତୁମ୍ଭର ସମସ୍ତ ଶରୀର ନରକରେ ନିକ୍ଷିପ୍ତ ହେବା ଅପେକ୍ଷା ଗୋଟିଏ ଅଙ୍ଗ ନଷ୍ଟ ହେବା ତୁମ୍ଭ ପକ୍ଷରେ ଲାଭଜନକ।**
30 **ପୁଣି, ତୁମ୍ଭର ଦକ୍ଷିଣ ହସ୍ତ ଯେବେ ତୁମ୍ଭର ବିଘ୍ନର କାରଣ ହୁଏ, ତେବେ ତାହା କାଟି ଫୋପାଡ଼ିଦିଅ,**

କାରଣ ତୁମ୍ଭର ସମସ୍ତ ଶରୀର ନରକରେ ପଡ଼ିବା ଅପେକ୍ଷା ଗୋଟିଏ ଅଙ୍ଗ ନଷ୍ଟ ହେବା ତୁମ୍ଭ ପକ୍ଷରେ ଲାଭଜନକ।

ହିତୋପଦେଶ 6:25
ତୁମ୍ଭ ଅନ୍ତଃକରଣରେ ତାହାର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟକୁ ଲୋଭ କର ନାହିଁ; ଅବା ତାହାର କଟାକ୍ଷରେ ତୁମ୍ଭକୁ ଧରିବାକୁ ତାକୁ ଦିଅ ନାହିଁ।

ଜଣେ ସୁନ୍ଦର ନାରୀକୁ ଦେଖିବା ପାପ ନୁହେଁ। ଆମେ କିପରି ଦେଖୁଛୁ ତାହା ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ। ଯଦି ଆମେ ତାଙ୍କୁ କାମନାର ଦୃଷ୍ଟିରେ—ତାଙ୍କୁ ଅଧିକାର କରିବାର ଇଚ୍ଛାରେ—ଦେଖୁଛୁ, ତେବେ ଆମେ ପାପ କରୁଛୁ। ବହୁ ସମୟରେ ଆମେ "କଣ" ଦେଖୁଛୁ ତାହାକୁ ରୋକିପାରୁନାହୁଁ। ଆମେ ରାସ୍ତାରେ ଚାଲୁଥିବାବେଳେ ଜଣେ ସୁନ୍ଦର ନାରୀ ଆସିପାରନ୍ତି। କିମ୍ବା ଆମର ଆଖି ଅଚାନକ ଏକ ବଡ଼ ବିଜ୍ଞାପନ ପଟିରେ ଅଳ୍ପ ବସ୍ତ୍ର ପିନ୍ଧିଥିବା ଜଣେ ନାରୀ ଉପରେ ପଡ଼ିପାରେ। ଆମେ ଏହାକୁ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟପୂର୍ବକ ଦେଖୁନାହୁଁ। କିନ୍ତୁ ପରବର୍ତ୍ତୀ କ୍ଷଣରେ ଆମେ କଣ କରୁଛୁ ସେଥି ଆମ ହାତରେ ଅଛି। ଆମେ ଚାହିଲେ ସତ୍ତ୍ୱରେ ଆମର ଆଖିକୁ ସେଠାରୁ ହଟାଇପାରୁ, କିମ୍ବା ଆମେ ତାହାକୁ ତାକି ରହି ମନକୁ କାମନାମୟ ଚିନ୍ତାରେ ଭ୍ରମଣ କରିବାକୁ ଦେଇପାରୁ। ଏହା ସତ୍ୟ ଯେ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟକୁ ପ୍ରଶଂସା କରିବା ଏବଂ ମନୋଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରିବା ପାପ ନୁହେଁ। କିନ୍ତୁ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟକୁ ପ୍ରଶଂସା କରିବାର ନାମରେ ଅଧିକାଂଶ ଲୋକ କାମନାରେ—ଅଧିକାର କରିବାର ଇଚ୍ଛାରେ—ପଡ଼ିଯାନ୍ତି ଏବଂ ପାପରେ ପତିତ ହୁଅନ୍ତି। ଏହା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଜରୁରୀ ଯେ ସେହି କ୍ଷଣରେ ଯେତେବେଳେ ଆମର ଭାବନା ଉତ୍ତେଜିତ ହେବାକୁ ଲାଗେ କିମ୍ବା ଆମର ଚିନ୍ତା ଭୁଲ ଦିଗକୁ ଯିବାକୁ ଲାଗେ, ସେତେବେଳେ ଆମେ ତୁରନ୍ତ ଆମର ଭାବନା ଏବଂ ଚିନ୍ତାକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିବା ଉଚିତ।

ନିଜକୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟରେ ରେ ସ୍ମରଣ କରାନ୍ତୁ। ଏହି ଚିନ୍ତାକୁ ନିଜ ହୃଦୟରୁ ତିରସ୍କାର କରନ୍ତୁ। ନିଜ ଭାବନାକୁ କଥାହୁଅନ୍ତୁ ଏବଂ ସେହି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରନ୍ତୁ।

ଏଠାରେ କିଛି ପବିତ୍ରଶାସ୍ତ୍ର ଅଛି ଯାହା ସହିତ ଆମେ ସଜ୍ଜ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ।

ଆୟୁବ 31:1
ମୁଁ ଆପଣା ଚକ୍ଷୁ ସଙ୍ଗେ ନିୟମ କଲି; ତେବେ ମୁଁ ଯୁବତୀ ପ୍ରତି କିପରି ଅନାଇବି?

ଗୀତସଂହିତା 101:3
ମୁଁ କୌଣସି ମନ୍ଦ ବିଷୟ ଆପଣା ଦୃଷ୍ଟି-ଗୋଚରରେ ରଖିବି ନାହିଁ; ...

1 ଥେସଲନୀକୀୟ 5:22
ସମସ୍ତ ପ୍ରକାର ମନ୍ଦଠାରୁ ପୃଥକ ହୋଇଥାଅ।

ଯୁବତୀମାନଙ୍କୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପବିତ୍ରତା ସହିତ ଭଉଣୀମାନଙ୍କ ପରି ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତୁ

1 ତୀମଥି 5:1,2
1 ତୁମ୍ଭେ ବୃଦ୍ଧ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ତିରସ୍କାର କର ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ ପିତୃତୁଲ୍ୟ ଜ୍ଞାନ କରି ବିନୟ କର; ଯୁବକମାନଙ୍କୁ ଭ୍ରାତୃତୁଲ୍ୟ,
2 ବୃଦ୍ଧା ସ୍ତ୍ରୀମାନଙ୍କୁ ମାତୃତୁଲ୍ୟ ଓ ଯୁବତୀମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର ଭାବରେ ଭଗ୍ନୀତୁଲ୍ୟ ଜ୍ଞାନ କରି ସେହି ପ୍ରକାର କର।

ତୀମଥି ଏଫିସି ମଣ୍ଡଳୀକୁ ପରିଚାଳନା ଏବଂ ନେତୃତ୍ୱ ଦେଉଥିଲେ, ଏବଂ ପାଉଲ ତାଙ୍କ ପତ୍ରମାନଙ୍କରେ ଏକ ସ୍ଥାନୀୟ ମଣ୍ଡଳୀ ପାଳନ କରିବାରେ ଅନେକ ଜରୁରୀ ବିଷୟରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଥିଲେ। ସେଥିରେ ଏକ ମୁଖ୍ୟ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଥିଲା— ବୃଦ୍ଧ ନାରୀମାନଙ୍କୁ ମାଆମାନଙ୍କ ପରି ଏବଂ ଯୁବତୀମାନଙ୍କୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପବିତ୍ରତା ସହିତ ଭଉଣୀମାନଙ୍କ ପରି ବ୍ୟବହାର କରିବା। ଏକ ପାଳକ କିମ୍ବା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସେବକ ଭାବେ, ଆପଣଙ୍କୁ ନିଶ୍ଚୟ ମଣ୍ଡଳୀର ଯୁବତୀମାନଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ପର୍କ କରିବାକୁ ପଡିବ। ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବା, ସମସ୍ୟା ଶୁଣିବା, ସେମାନଙ୍କୁ ଉତ୍ସାହିତ କରିବା, ପରାମର୍ଶ ଦେବା ଇତ୍ୟାଦି କରିବାକୁ ପଡିବ। କିନ୍ତୁ ଏହି ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ ଆମେ ଆମ ହୃଦୟକୁ ରକ୍ଷା କରିବା ଏବଂ ଆମର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ, ଚିନ୍ତାଧାରା ଏବଂ ଭାବନାକୁ ପବିତ୍ର ରଖିବା ଆବଶ୍ୟକ।

ନିଜ ସହିତ ସତ୍ୟବାଦୀ ହୁଅନ୍ତୁ। ଯଦି ଆପଣ ଅନୁଭବ କରନ୍ତି ଯେ ଯେଉଁ ଯୁବତୀ ଆପଣଙ୍କୁ ସମ୍ପର୍କ କରୁଛନ୍ତି ସେ ଭୁଲ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କିମ୍ବା ଆପଣଙ୍କ ପ୍ରତି ଭାବନା ସହିତ ଆସୁଛନ୍ତି, ତେବେ ପଛକୁ ହଟନ୍ତୁ। ଯଦି ଆପଣ ଅନୁଭବ କରନ୍ତି ଯେ ଆପଣଙ୍କ ନିଜ ଭାବନାମାନେ ମଧ୍ୟ ଏକ ଯୁବତୀ ପ୍ରତି ଉତ୍ତେଜିତ ହେଉଛି, ତେବେ ପଛକୁ ହଟନ୍ତୁ। ନିଜକୁ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ରକ୍ଷା କରିବା ସବୁବେଳେ ଭଲ। ପୂର୍ବରୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିବା ପରି, ନିଜ ସୁରକ୍ଷା ପାଇଁ ଏକ ଯୋଜନା ରଖନ୍ତୁ। ନିଜ ନୈତିକ ସୀମାରେ ଅଟୁନ୍ତୁ ଯାହାକୁ ଆପଣ କେବେ ଲଂଘନ କରିବେ ନାହିଁ। ଭୁଲ

ଚିନ୍ତା ଏବଂ ଭାବନାରେ ଆପଣଙ୍କ ହୃଦୟ ଏବଂ ମନକୁ ବନ୍ଦୀ ହେବାରୁ ରକ୍ଷା କରନ୍ତୁ।

ଦୂରରେ ରହି ଶିକ୍ଷା ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତୁ, ମାତ୍ର ମହିଳାମାନଙ୍କର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ପରାମର୍ଶ ବା ମାର୍ଗଦର୍ଶନ ଦାୟିତ୍ୱ ମହିଳାମାନଙ୍କ ଉପରେ ହିଁ ଛାଡ଼ିଦିଅନ୍ତୁ

ତୀତସ 2:3-5

[3] ପୁଣି ବୟୋଧିକା ସ୍ତ୍ରୀମାନଙ୍କୁ ସେହିପରି ପରନିନ୍ଦୁକା ଓ ମଦ୍ୟପାନରେ ଆସକ୍ତା ନ ହୋଇ ଶୁଦ୍ଧାଚାରିଣୀ ହେବାକୁ ଓ ସୁଶିକ୍ଷା ଦେବାକୁ ଅନୁରୋଧ କର;

[4] ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟ ଯେପରି ନିନ୍ଦିତ ନ ହୁଏ, ଏଥିନିମନ୍ତେ ସେମାନେ ଯୁବତୀମାନଙ୍କୁ ପତିବ୍ରତା,

[5] ସନ୍ତାନବତ୍ସଳା, ଆତ୍ମସଂଯମୀ, ସତୀ, ସୁଗୃହିଣୀ, ସୁଶୀଳା ଓ ଆପଣା ଆପଣା ସ୍ୱାମୀର ବଶୀଭୂତା ହେବାକୁ ଶିକ୍ଷା ଦିଅନ୍ତୁ;

ପାଳକ ମାନେ ଏବଂ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସେବକମାନେ ନାରୀମାନଙ୍କ ସହିତ ଭାବନାତ୍ମକ ଭାବେ ଜଡିତ ହେବାର ଏକ ମୁଖ୍ୟ କାରଣ ହେଉଛି—ସେମାନେ ମଣ୍ଡଳୀର ନାରୀମାନଙ୍କୁ "ପରାମର୍ଶ" କରିବା ଉଚିତ ବୋଲି ଭାବନ୍ତି। ଯୁବତୀମାନଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷାଦାନ ଏବଂ ନେତୃତ୍ୱ ଦେବା ଧାରଣା ଖୁବ ଉତ୍ତମ ଲାଗେ ଏବଂ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପବିତ୍ର ଲାଗିଥାଏ। କିନ୍ତୁ ଏହା ଏକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ କ୍ଷେତ୍ର, କିନ୍ତୁ ଯଦି ଏହାକୁ ଜ୍ଞାନ ଓ ବିଚକ୍ଷଣତାର ସହ ପରିଚାଳନା କରା ନଯାଏ, ତେବେ ଏହା ଅତ୍ୟନ୍ତ ବିପଜ୍ଜନକ ହୋଇପାରେ।ଏକ ପୁରୁଷ ଭାବେ, ଯେତେବେଳେ ଆପଣ "ମେଣ୍ଟରିଂ" ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ ଏକ ଯୁବତୀ ସହିତ ଅଧିକ ସମୟ କାଟନ୍ତି, ସେଠାରେ ଭାବନାତ୍ମକ ଆସକ୍ତି ଉତ୍ପନ୍ନ ହେବାର ସମ୍ଭାବନା ବହୁତ ଅଧିକ। ଏହି ଭାବନାମାନେ ଶୀଘ୍ର ଭାବେ ବିବେକକୁ ଧୀର କରେ, ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତିକୁ ଦୁର୍ବଳ କରେ, ଏବଂ ମନକୁ ଅନ୍ଧ କରେ। ପରେ, ଏହି ଦୁଇଜଣ ବ୍ୟକ୍ତି ଯୌନ ପାପରେ ପଡିପାରନ୍ତି।

ପାଉଲ ତୀତସଙ୍କୁ ଲେଖିଥିଲେ ଯେ "ବୃଦ୍ଧ ନାରୀମାନେ" ଭଲ ବିଷୟର ଶିକ୍ଷିକା ହେବା ଉଚିତ ଏବଂ ସେମାନେ ଯୁବତୀମାନଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷା ଦେବାରେ ଲାଗିଥିବା ଉଚିତ। ତେଣୁ, ଆମେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ପାଉଛୁ ଯେ ଯୁବତୀମାନଙ୍କୁ ମେଣ୍ଟର କରିବାର କାମ ବୃଦ୍ଧ ନାରୀମାନଙ୍କ ହାତରେ ଛାଡ଼ିଦେବାକୁ। ପୁରୁଷମାନେ ଭାବେ, ଆମେ ଦୂରରୁ ଆତ୍ମିକ ଦାନ କରିପାରିବା। ନେତୃତ୍ୱ ଦିଅନ୍ତୁ, ଶିକ୍ଷା ଦିଅନ୍ତୁ, ଉତ୍ସାହିତ କରନ୍ତୁ, ଏବଂ ସୁଯୋଗ ସୃଷ୍ଟି କରନ୍ତୁ, କିନ୍ତୁ ସୁସ୍ଥ ଦୂରତା ରଖନ୍ତୁ। ନାରୀମାନେ ନାରୀମାନଙ୍କୁ ମେଣ୍ଟର କରନ୍ତୁ।

ନାରୀ ସେବିକାମାନଙ୍କୁ ଠିକ୍ ଭାବେ ନେତୃତ୍ୱ ଦିଅନ୍ତୁ

ଏକ ପାଳକ କିମ୍ବା ଆପଣଙ୍କ ସ୍ଥାନୀୟ ମଣ୍ଡଳୀ କିମ୍ବା ସେବାକାର୍ଯ୍ୟର ନେତା ଭାବେ, ପରମେଶ୍ୱର ଆପଣଙ୍କ ଅଧୀନରେ ବିଭିନ୍ନ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟରେ ସେବା କରୁଥିବା ଏବଂ ନେତୃତ୍ୱ ଦେଉଥିବା ନାରୀମାନଙ୍କୁ ଉତ୍ଥାନ କରିବେ। ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ, ଆପଣଙ୍କ ଶିଶୁ ମଣ୍ଡଳୀର ପାଳକ ଜଣେ ନାରୀ ହୋଇପାରନ୍ତି। ଆପଣଙ୍କ ଉପାସନା ପାଳକ ଜଣେ ନାରୀ ହୋଇପାରନ୍ତି। ଆପଣଙ୍କ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟରେ ପ୍ରାର୍ଥନା ଏବଂ ମଧ୍ୟସ୍ଥତାକୁ ନେତୃତ୍ୱ ଦେଉଥିବା ଜଣେ ନାରୀ ଥାଇପାରନ୍ତି, ଇତ୍ୟାଦି। ପରମେଶ୍ୱର ଆପଣଙ୍କ ନେତୃତ୍ୱ ଅଧୀନରେ ଏହି ନାରୀମାନଙ୍କୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ବୃଦ୍ଧି କରିଥାନ୍ତି। ସେମାନେ ତାଙ୍କର ଦାନ, ଡାକ ଏବଂ ଅଭିଷେକ ସହିତ ନେତା ଭାବେ ଆଗକୁ ଆସିବା ସମୟରେ, ଆପଣଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କୁ ସ୍ୱୀକାର କରିବା, ସମ୍ମାନ କରିବା ଏବଂ ଠିକ୍ ଭାବେ ନେତୃତ୍ୱ ଦେବାକୁ ପଡିବ।

ଯଦି ଜଣେ ନାରୀ ସେବିକା ବିବାହିତ, ତେବେ ସ୍ମରଣ କରନ୍ତୁ ଯେ ତାଙ୍କ ସ୍ୱାମୀ ତାଙ୍କର ମୁଣ୍ଡ, ଆପଣ ତାଙ୍କର ମୁଣ୍ଡ ନୁହେଁ। ତେଣୁ ଏକ ପାଳକ ଭାବେ, ନିଜ ସୀମାକୁ ଜାଣନ୍ତୁ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ଅଧିକାର ଥିବା କ୍ଷେତ୍ରରେ ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତୁ ନାହିଁ। ତାଙ୍କର ସେବାକ୍ଷେତ୍ରରେ ଆପଣ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଏବଂ ପରାମର୍ଶ ଦେଇପାରନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତ କ୍ଷେତ୍ରରେ ତାଙ୍କ ସ୍ୱାମୀ ଦାୟୀ। ଯେତେବେଳେ ପାଳକ ମାନେ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ସତର୍କ ରହନ୍ତି ନାହିଁ ଏବଂ ଯେଉଁଥିରେ ନାରୀଙ୍କ ସ୍ୱାମୀ ନେତୃତ୍ୱ ଦେବା ଉଚିତ, ସେଠାରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରନ୍ତି, ତେବେ ସେହି ନାରୀ ଭ୍ରମିତ ହେବେ—ସେ କାହାକୁ ଶୁଣିବେ? ତାଙ୍କ ସ୍ୱାମୀକି ନା ପାଳକ କୁ? କିନ୍ତୁ ବାଇବେଲ ସ୍ପଷ୍ଟ—*"ହେ ସ୍ତ୍ରୀମାନେ, ତୁମ୍ଭେମାନେ ଯେପରି ପ୍ରଭୁଙ୍କର ବଶୀଭୂତା, ସେହିପରି ଆପଣା ଆପଣା ସ୍ୱାମୀର ବଶୀଭୂତା ହୁଅ,"* (ଏଫିସୀୟ 5:22)।

ଯଦି ଜଣେ ନାରୀ ସେବିକା କିମ୍ବା ନେତ୍ରୀ ବିବାହିତ ନୁହେଁ, ତେବେ ପୂର୍ବରୁ କହିଥିବା ପରି, ଦୂରରୁ ନେତୃତ୍ୱ ଏବଂ ପରାମର୍ଶ ଦିଅନ୍ତୁ। ନିଜ ଭାବନାକୁ ସୁରକ୍ଷିତ ରଖନ୍ତୁ। ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଭାବନାତ୍ମକ ସମର୍ଥନ ଏବଂ ସାଙ୍ଗତ୍ୟ ପାଇଁ ଅନ୍ୟ ନାରୀମାନଙ୍କୁ ଆଣନ୍ତୁ।

ସମାନ ଭାବେ ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତୁ, କିନ୍ତୁ ନମ୍ରତା ସହିତ

ଗାଲାତୀୟ 3:28

ଯିହୁଦୀ କି ଗ୍ରୀକ୍, ଦାସ କି ସ୍ୱାଧୀନ, ପୁରୁଷ କି ସ୍ତ୍ରୀ, ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କିଛିର ହିଁ ପ୍ରଭେଦ ନାହିଁ, କାରଣ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଯୀଶୁଙ୍କଠାରେ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଏକ।

ଆମେ ସ୍ମରଣ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ଯେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଦାନ, କୃପା, ଆଶୀର୍ବାଦ ଏବଂ ସକ୍ତି ଦୁହେଁ ପୁରୁଷ ଏବଂ ନାରୀଙ୍କୁ ସମାନ ଭାବେ ଦିଆଯାଇଛି। ପରମେଶ୍ୱର ତାଙ୍କ ଅଭିଷେକ, ଦାନ ଏବଂ କୃପା ବଣ୍ଟନ କରିବାବେଳେ ପୁରୁଷଙ୍କୁ ନାରୀଙ୍କ ଉପରେ ବିଶେଷ ମାନ ଦେଉନାହାନ୍ତି। ପୁରୁଷ ଏବଂ ନାରୀ ଉଭୟେ ଜୀବନର କୃପାର ସହଭାଗୀ (1 ପିତର 3:7)। ତେଣୁ, ସ୍ଥାନୀୟ ମଣ୍ଡଳୀ ଏବଂ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟରେ ସେବା, ନେତୃତ୍ୱ ଏବଂ ଦାୟିତ୍ୱ ଦେବା ସମୟରେ ଆମେ ଉଭୟଙ୍କୁ ସମାନ ଭାବେ ବ୍ୟବହାର କରିବା ଆବଶ୍ୟକ। ଆମେ ସେମାନଙ୍କୁ ସମାନ ଆଚରଣ ଏବଂ ଦାୟିତ୍ୱର ମାନଦଣ୍ଡ ପାଳନ କରିବାକୁ ଆଶା କରୁ। ତଥାପି, ଏହା ସହିତ, ଆମେ ବୁଝୁଛୁ ଯେ ନାରୀମାନଙ୍କ ସହିତ ବ୍ୟବହାର କରିବାବେଳେ ନମ୍ର ହେବା ଆବଶ୍ୟକ, ସେମାନଙ୍କର ଶକ୍ତି ଏବଂ ଦୁର୍ବଳତା ଉଭୟକୁ ଚିହ୍ନଟ କରି।

ସେମାନଙ୍କର ଦୁର୍ବଳତା ଆପଣଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ବିସ୍ଫୋରକ—ଦୂରେ ରୁହନ୍ତୁ

ପୁରୁଷ ଏବଂ ନାରୀ ଉଭୟଙ୍କର ଭାବନାତ୍ମକ ଆବଶ୍ୟକତା ଥାଏ। ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ—ସ୍ନେହ, ପ୍ରଶଂସା, ପ୍ରଶସ୍ତି, ଆଲୋଚନା, ସାଙ୍ଗତ୍ୟ ଏବଂ ଭରସା। ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ପାଖରେ ଏହିଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ କିଛି ଅଧିକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇପାରେ। ଯେତେବେଳେ ଏହି ଆବଶ୍ୟକତାଗୁଡ଼ିକ ପୂରଣ ହୁଏ ନାହିଁ, ସେଗୁଡ଼ିକ ଆମର ଦୁର୍ବଳତାର କ୍ଷେତ୍ର ହୋଇଯାଏ। ତାହାପରେ, ଯେକେହି ଏହି ଆବଶ୍ୟକତାଗୁଡ଼ିକୁ କିଛି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପୂରଣ କରୁଥିବା ପରି ଲାଗେ, ଆମେ ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରତି "ଆକର୍ଷିତ" ହେବାକୁ ଲାଗୁଥାଉ।

ଏକ ବିବାହିତ ପୁରୁଷ ଭାବେ, ଯଦି ଆପଣ ଜଣେ ପାଳକ କିମ୍ବା ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ନେତା, ତେବେ ଆପଣଙ୍କ ପତ୍ନୀ ଏବଂ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ଅନ୍ୟ କୌଣସି ନାରୀ ପାଇଁ ନିମ୍ନଲିଖିତ କାମଗୁଡ଼ିକ କରିବାକୁ ଏଡ଼ାଇବା ଉଚିତ। ଏହି କାମଗୁଡ଼ିକ ସେହି ନାରୀଙ୍କ ସ୍ୱାମୀ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ ନାରୀମାନଙ୍କୁ କରିବାକୁ ଛାଡ଼ିଦିଅନ୍ତୁ।

- କୌଣସି ମହିଳାଙ୍କ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ବା ରୂପ ଚେହେରାକୁ ନେଇ ପ୍ରଶଂସା କରିବାରୁ ନିଜକୁ ନିବୃତ୍ତ ରଖନ୍ତୁ। ଏହି କାର୍ଯ୍ୟଟି ତାଙ୍କ ସ୍ୱାମୀ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ ମହିଳାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଛାଡ଼ିଦିଅନ୍ତୁ ।
- ଜଣେ ନାରୀଙ୍କ ପୋଷାକ ବିଷୟରେ ପ୍ରଶଂସା କରିବାକୁ ଏଡ଼ାନ୍ତୁ। ଏହା ସେମାନଙ୍କ ସ୍ୱାମୀ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ ନାରୀମାନେ କରୁନ୍ତୁ।
- ଜଣେ ନାରୀ ସହିତ ଅତ୍ୟଧିକ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିବାକୁ ଏଡ଼ାନ୍ତୁ। ଏହା ସେମାନଙ୍କ ସ୍ୱାମୀ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ ନାରୀମାନେ କରନ୍ତୁ।
- ଜଣେ ନାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ନିକଟ ସାଥୀ କିମ୍ବା ଭାବନାତ୍ମକ ସମର୍ଥନ ହେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବାକୁ ଏଡ଼ାନ୍ତୁ। ଏହା ସେମାନଙ୍କ ସ୍ୱାମୀ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ ନାରୀମାନେ କରନ୍ତୁ।

ଏଠାରେ ମୁଖ୍ୟ ବିଷୟ ହେଉଛି—କେବେ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ୟ ଜଣେ ନାରୀଙ୍କ ଭାବନାତ୍ମକ ଆବଶ୍ୟକତା ପୂରଣ କରିବାର ଭୂମିକାରେ ପ୍ରବେଶ କରନ୍ତୁ ନାହିଁ। ଏହା ସେହି ନାରୀଙ୍କ ସ୍ୱାମୀ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ ନାରୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଛାଡ଼ିଦିଅନ୍ତୁ। ବିଗତ ଅନେକ ବର୍ଷ ଧରି, ମୁଁ ଜାଣିଶୁଣି ମହିଳାମାନଙ୍କଠାରୁ ଏକ ନିରାପଦ ଦୂରତା ବଜାୟ ରଖିଆସିଛି; ଯଦିଓ ଏଥିପାଇଁ କେତେକ ସମୟରେ ଲୋକମାନେ ଅଭିଯୋଗ କରନ୍ତି ଯେ ମୁଁ "ବନ୍ଧୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ନୁହେଁ" କିମ୍ବା ମୋ ଚାରିପାଖରେ ଏକ ଅଦୃଶ୍ୟ ପ୍ରାଚୀର ରହିଛି । ଏହା ନୁହେଁ ଯେ ମୋ ପାଖରେ ସତ୍ୟ ସ୍ନେହ କିମ୍ବା କରୁଣା ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ମୁଁ ପରମେଶ୍ୱର ମୋ ଜୀବନରେ ଦେଇଥିବା ଡାକକୁ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ଭାବେ ବୁଝେ ଏବଂ ମୂଲ୍ୟ ଦେଉଛି, ଯେଉଁଠାରେ ସୀମା ଆଙ୍କିବା ଆବଶ୍ୟକ ସେଥିରେ ମୁଁ ସଚେତନ।

ନିଜସ୍ୱ ସୁରକ୍ଷା ଯୋଜନା ରଖନ୍ତୁ

ହିତୋପଦେଶ 2:10,11

10 କାରଣ ଜ୍ଞାନ ତୁମ୍ଭ ହୃଦୟରେ ପ୍ରବେଶ କରିବ, ପୁଣି ବିଦ୍ୟା ତୁମ୍ଭ ପ୍ରାଣର ତୁଷ୍ଟିକର ହେବ;
11 ପରିଣାମଦର୍ଶିତା ତୁମ୍ଭ ଉପରେ ପ୍ରହରୀ ହେବ, ବୁଦ୍ଧି ତୁମ୍ଭକୁ ରକ୍ଷା କରିବ।

ନାରୀମାନଙ୍କୁ କିପରି ସେବା କରିବେ, ତାହା ପାଇଁ ନିଜ ପାଇଁ କିଛି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ନିୟମ ନିର୍ମାଣ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ, ଯାହା ଆପଣଙ୍କୁ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ରକ୍ଷା କରିବ।

ଏଠାରେ କିଛି କାମ ଅଛି ଯାହା ମୁଁ ନିଜ ପାଇଁ କରେ।

- ଯେତେବେଳେ ନାରୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରେ, ଯଦି ହାତ ରଖିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ଲାଗେ, ମୁଁ କେବଳ ତାଙ୍କ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ହାତ ରଖେ। ଯଦି ଶରୀରର ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଅଂଶରେ ହାତ ରଖିବା ଦରକାର, ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ ନିଜେ ହାତ ରଖିବାକୁ କହେ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ ଜଣେ ନାରୀଙ୍କୁ କହେ।
- ଯଦି ମୋତେ ଜଣେ ନାରୀଙ୍କୁ ପରାମର୍ଶ ଦେବାକୁ ପଡେ, ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଏକ କିମ୍ବା ଦୁଇଥର ମିଳେ, ଏବଂ ଯଦି ଆଉ ପରାମର୍ଶ ଆବଶ୍ୟକ, ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଅନ୍ୟ ଜଣେ ନାରୀଙ୍କ ପାଖକୁ ପଠାଏ ଯିଏ ତାଙ୍କୁ ସେବା କରିପାରିବେ।
- ଯଦି ମୋତେ ଜଣେ ନାରୀ ସହିତ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭେଟିବାକୁ ପଡେ, ମୁଁ ସବୁବେଳେ ଏମିତି ସ୍ଥାନରେ ଭେଟେ ଯେଉଁଠାରେ ଅନ୍ୟମାନେ ନିକଟରେ ଏବଂ ଦୃଶ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି।
- ମୁଁ ଏକ ସୁସ୍ଥ ଦୂରତା ରଖେ ଏବଂ ନାରୀମାନଙ୍କ ସହିତ ଅତ୍ୟଧିକ "ସାଧାରଣ" କିମ୍ବା "ମିତ୍ରତାପୂର୍ଣ୍ଣ" କଥାବାର୍ତ୍ତା କରେ ନାହିଁ।
- ମୁଁ ଯୁବତୀମାନଙ୍କୁ ଆଲିଙ୍ଗନ କରିବାକୁ ଏଡ଼ାଏ ଏବଂ କେବଳ ଔପଚାରିକ ହାତମିଳାନ କରେ। ଆଲିଙ୍ଗନକୁ ମୁଁ ପରିବାର ସଦସ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏବଂ ବୃଦ୍ଧ ନାରୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ରଖେ, ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ମୁଁ ମାତୃସ୍ନେହରେ ବ୍ୟବହାର କରେ।
- ମୁଁ ଯଥାସମ୍ଭବ ଅନ୍ୟ ଜଣେ ନାରୀ (ପରିବାର ସଦସ୍ୟ ଛାଡ଼ି) ସହିତ ଏକାକୀ ଗାଡ଼ିରେ ଯାତ୍ରା ପୁସ୍ତକକରିବାକୁ ଏଡ଼ାଏ। କିଛି ଅସାଧାରଣ ପରିସ୍ଥିତି କିମ୍ବା ଆପତ୍କାଳୀନ ଆବଶ୍ୟକତାରେ ଅପବାଦ ଥାଇପାରେ।

ମୁଁ ଦାବି କରୁନି ଯେ ଏହା ଏକ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ "ଅଭେଦ୍ୟ" ସୁରକ୍ଷା ଯୋଜନା। ମୁଁ ବୁଝେ ଯେ କେହି କେହି ଉପରେ ଉଲ୍ଲେଖିତ କିଛି କଥା ସହିତ ସମ୍ମତ ନହେବାକୁ ପାରନ୍ତି। ମୁଁ ଏହାକୁ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ନିୟମ ଭାବେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରୁନି। ମୁଁ କେବଳ ଯାହାକୁ ମୋ ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ଭାବେ ଜାଣେ, ମୋତେ ସର୍ବୋତ୍ତମ ଭାବେ ସୁରକ୍ଷା କରିବା ପାଇଁ ସେହି କାମ କରେ, ଏବଂ ଏହାକୁ ଅଂଶୀଦାର କରୁଛି ଯାହା ଆପଣ ନିଜ ଜୀବନ ଏବଂ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ଯାହା ଉପଯୋଗୀ ମନେହୁଏ ତାହା ଗ୍ରହଣ କରିପାରିବେ।

ପବିତ୍ର ଚୁମ୍ବନକୁ ବିଦାୟ ଜଣାନ୍ତୁ!

ରୋମୀୟ 16:16
ପବିତ୍ର ଚୁମ୍ବନ ଦେଇ ପରସ୍ପରକୁ ନମସ୍କାର କର। ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ସମସ୍ତ ମଣ୍ଡଳୀ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କାର ଜଣାଉଅଛନ୍ତି।

1 କରିନ୍ଥୀୟ 16:20
ଭାଇମାନେ ସମସ୍ତେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କାର ଜଣାଉଅଛନ୍ତି। ପବିତ୍ର ଚୁମ୍ବନ ଦେଇ ପରସ୍ପରକୁ ନମସ୍କାର କର।

2 କରିନ୍ଥୀୟ 13:12
ପବିତ୍ର ଚୁମ୍ବନ ଦେଇ ପରସ୍ପରକୁ ନମସ୍କାର କର। ସମସ୍ତ ସାଧୁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କାର ଜଣାଉଅଛନ୍ତି।

1 ଥେସଲନୀକୀୟ 5:26
ସମସ୍ତ ଭାଇଙ୍କୁ ପବିତ୍ର ଚୁମ୍ବନ ଦେଇ ନମସ୍କାର କର।

"ସେହି ପ୍ରାଚୀନ ସମୟରେ ଚୁମ୍ବନ, ଶାନ୍ତି, ମିତ୍ରତା ଏବଂ ଭାଇଚାରା ପ୍ରେମର ଚିହ୍ନରୂପେ, ସମସ୍ତ ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସାଧାରଣ ଥିଲା; ଏବଂ କ୍ରୀଷ୍ଟିୟମାନେ ଏହାକୁ ସେମାନଙ୍କର ସାର୍ବଜନୀନ ସଭାମାନେ ଏବଂ ସାଧାରଣ ମିଳନରେ ବ୍ୟବହାର କରୁଥିଲେ। ପରେ ଏହାକୁ ଛାଡ଼ାଯାଇଥିଲା, ଦୁରୁପଯୋଗ ହେବା ପାଇଁ ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ସଭା ବହୁତ ବଡ଼ ହେବାରୁ ଏହା କରିବା ଅସମ୍ଭବ ହୋଇପଡ଼ିଲା। କିଛି ଦେଶରେ ମିତ୍ରତାର ଚୁମ୍ବନ ଏଯାଏ ମଧ୍ୟ ସାଧାରଣ ଅଟେ; ଏବଂ ସେମାନଙ୍କରେ ଏହା ପ୍ରାୟ କେବେ ଦୁରୁପଯୋଗ ହୁଏନି, କାରଣ ଏହା ପ୍ରଚଳିତ ଏବଂ ସାଧାରଣ। ପ୍ରାୟ ସମସ୍ତ କ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସଭାମାନଙ୍କରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ହାତମିଳାନ ଏହାର ପରିବର୍ତ୍ତନରୂପେ ବ୍ୟବହୃତ ହେଉଛି" (ବାଇବେଲ ଉପରେ ଆଡମ କ୍ଲାର୍କଙ୍କ ଟୀକା, ଆଡମ କ୍ଲାର୍କ, ଏଲ୍‌ଏଲ୍‌.ଡି., ଏଫ୍‌.ଏସ୍‌.ଏ., 1715-1832)।

ମୁଁ ବୁଝୁଛି ଯେ କିଛି ସଭାମାନେ ପରସ୍ପରକୁ ଚୁମ୍ବନରେ ଅଭିବାଦନ କରିବାର ପ୍ରଥାକୁ ଜାରି ରଖିବା ପାଇଁ ଏହି ପଦ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତି। ଯଦିଓ ମୁଁ କାହାର ଅଭ୍ୟାସ କିମ୍ବା ପସନ୍ଦକୁ ବିଚାର କରିବି ନାହିଁ, ଆମ ସଭାମାନେ ଏହାକୁ ଅନୁସରଣ କରୁନାହାଁନ୍ତି, କାରଣ ଏହା ଦୁରୁପଯୋଗ ଏବଂ ଭାବନାତ୍ମକ ଆସକ୍ତିର ସମ୍ଭାବନାକୁ ବଢ଼ାଇ ପାରେ। ମୋର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ମତ ହେଉଛି ଯେ ଆବଶ୍ୟକତାନୁସାରେ

ନାରୀମାନଙ୍କୁ ସରଳ ହାତମିଳାନରେ ଅଭିବାଦନ କରିବା ସର୍ବୋତ୍ତମ। ଆମେ "ପବିତ୍ର ଚୁମ୍ବନ" ପ୍ରଥାକୁ ଅନୁସରଣ କରୁନାହାଁନ୍ତି।

ବଡ଼ ସଫଳତା କିମ୍ବା ସଙ୍କଟର ସମୟରେ ଦୁଇଗୁଣା ସତର୍କ ରୁହନ୍ତୁ

1 କରିନ୍ଥୀୟ 10:12

ଏଣୁ ଯେ ଆପଣାକୁ ସ୍ଥିର ବୋଲି ମନେ କରେ, ସେ ଯେପରି ପତିତ ନ ହୁଏ, ଏଥିନିମନ୍ତେ ସେ ସାବଧାନ ହେଉ।

1 ପିତର 5:8

ସଚେତନ ହୋଇ ଜାଗ୍ରତ ରୁହ। ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ବିପକ୍ଷ ଶୟତାନ ସିଂହପ୍ରାୟ ଗର୍ଜ୍ଜନ କରି କାହାକୁ ଗ୍ରାସିବ, ଏହା ଖୋଜି ବୁଲୁଅଛି;

ପୁରୁଷ ଭାବେ, ଆମେ ଆମର ଦୁର୍ବଳତାର ସମୟଗୁଡ଼ିକୁ ଜାଣିବା ଆବଶ୍ୟକ। ବଡ଼ ସଫଳତାର ସମୟରେ ଏବଂ ବଡ଼ ସଙ୍କଟର ସମୟରେ ଆମେ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଦୁର୍ବଳ ହୁଅଁ। ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଏକ ବଡ଼ ସମ୍ମିଳନୀ, ଶକ୍ତିଶାଳୀ ସେବା କିମ୍ବା ଫଳଦାୟକ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ସମାପ୍ତ କରୁଥାଉ, ଆମେ ଆମର ସତର୍କତାକୁ କିଛି ହ୍ରାସ କରୁଥାଉ। ଆମେ ଅଳ୍ପ ବିଶ୍ରାମ କରିବାକୁ ଚାହୁଁ। ଆମର ମନରେ ଆନନ୍ଦ, ଉତ୍ସବ ଏବଂ ସଫଳତାର ଭାବ ଥାଏ। ଏହି ସମୟରେ ଆମେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସମ୍ବେଦନଶୀଳ ହୁଅଁ, କାରଣ ଆମେ ସତର୍କତା ହ୍ରାସ କରିଦେଉ। ତଦ୍ରୂପ, ଯେତେବେଳେ ଆମେ ସଙ୍କଟର ସମୟ ମଧ୍ୟରୁ ଯାଉଛୁ—ଯେତେବେଳେ ଆମର ଭାବନାମାନେ ଅତ୍ୟଧିକ ଚାପରେ ରହେ, ଯେତେବେଳେ ଆମେ ମାନସିକ ଭାବେ କ୍ଲାନ୍ତ, ଆହତ ଏବଂ କ୍ଷୁବ୍ଧ ହୁଅଁ—ସେତେବେଳେ ମଧ୍ୟ ଆମେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୁର୍ବଳ ହୁଅଁ। ଏପରି ସମୟରେ ଆମେ ବୁଝା, ପ୍ରେମ, ଉତ୍ସାହ ଏବଂ ସମର୍ଥନ ଖୋଜୁଥାଉ, ଏବଂ ଯେଉଁଠାରେ ଏହା ମିଳେ ସେଠାକୁ ଯିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥାଉ। ଆମର ବିଚାରଶକ୍ତି ଏବଂ ନିଷ୍ପତ୍ତିକ୍ଷମତା ସେତେବେଳେ ସର୍ବୋତ୍ତମ ରହେନାହିଁ। ଆମେ ଖରାପ ନିଷ୍ପତ୍ତି ଏବଂ ଭୁଲ ପସନ୍ଦ କରୁଥାଉ।

ଶତ୍ରୁ ସାଧାରଣତଃ ଆମର ଦୁର୍ବଳତାର ସମୟକୁ ଚିହ୍ନଟ କରି, ଯେତେବେଳେ ଆମେ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ସମ୍ବେଦନଶୀଳ ରହୁଛୁ, ସେତେବେଳେ ତାହାର ଚାଳ, ଆକ୍ରମଣ ଏବଂ ପ୍ରବେଶ କରିବାର ଚେଷ୍ଟା କରେ। ବଡ଼ ସଫଳତାର ସମୟରେ, ତୁମେ ନିଜକୁ କହ, "ସମସ୍ତ ଭାବେ, ମୁଁ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ପାଇଁ ବହୁତ ପରିଶ୍ରମ କରିଛି,

ତେଣୁ ଅଳ୍ପ କିଛି ଭୋଗବିଳାସ ଠିକ୍‌ଅଛି।" ସେହିପରି, ଯଦି ଶତ୍ରୁ ଏକ ଯୁବତୀକୁ ରୋପଣ କରେ, ଯେ ତୁମ ପ୍ରତି "ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଚକିତ", ତୁମ ସଫଳତାକୁ ବହୁତ ପ୍ରଶଂସା କରେ, ଏବଂ ତୁମର ଗର୍ବକୁ ଉତ୍ତେଜିତ କରେ, ତେବେ ତୁମେ ବହୁତ ସହଜରେ ପତିତ ହେବ। ସେହିପରି, ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ବଡ଼ ସଙ୍କଟ ଏବଂ ବେଦନା ମଧ୍ୟରୁ ଯାଉଛ, ଯଦି ଶତ୍ରୁ ଏକ ଯୁବତୀକୁ ରୋପଣ କରେ ଯେ ତୁମ ସହାନୁଭୂତି କରେ, ତୁମ କଥା ଶୁଣେ, ସାନ୍ତ୍ୱନାଦାୟକ, ଶାନ୍ତିଦାୟକ ଏବଂ ଉତ୍ସାହଦାୟକ କଥା କହେ, ସେତେବେଳେ ସେହି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଭାବନାତ୍ମକ ଫାନ୍ଦରେ ପଡ଼ିବା ବହୁତ ସହଜ ହୁଏ। ତେଣୁ, ବଡ଼ ସଫଳତା କିମ୍ବା ବଡ଼ ସଙ୍କଟର ସମୟରେ, ବୁଝିବା ଆବଶ୍ୟକ ଯେ ଏହି ସମୟଗୁଡ଼ିକରେ ତୁମେ ବହୁତ ସମ୍ବେଦନଶୀଳ ହୋଇପାର। ଦୁଇଗୁଣା ସତର୍କ ରୁହ। ସେହି ସମୟରେ ବହୁତ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ନେବାକୁ ଏଡ଼ାଇବା। ସବୁ କିଛି "ଶାନ୍ତ" ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅପେକ୍ଷା କର। ବିଶ୍ରାମ କରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅପେକ୍ଷା କର। ଯେମାନଙ୍କୁ ତୁମେ ଭଲଭାବରେ ଜାଣ ଏବଂ ଭରସା କର, ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ରୁହ।

ତୁମର ଭାବନାମାନଙ୍କୁ ସୁରକ୍ଷିତ ରଖ

ହିତୋପଦେଶ 4:23

ତୁମ୍ଭ ହୃଦୟକୁ ଅତି ଯତ୍ନରେ ରଖ; ଯେହେତୁ ତହିଁରୁ ଜୀବନର ପ୍ରବାହ ଜନ୍ମେ।

ଫିଲିପ୍ପୀୟ 3:3

କାରଣ ଆମ୍ଭେମାନେ ପ୍ରକୃତରେ ସୁନ୍ନତପ୍ରାପ୍ତ, ଆମ୍ଭେମାନେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆତ୍ମାରେ ଉପାସନା କରୁ, ପୁଣି ବାହ୍ୟିକ ବିଷୟ ଉପରେ ନିର୍ଭର ନ କରି ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଯୀଶୁଙ୍କ-ଠାରେ ଦର୍ପ କରୁ।

ତୁମେ ବହୁତ ଧର୍ମୀ ମଣିଷ, ବହୁତ ଦାନଶୀଳ, ଏବଂ ବହୁତ ଅଭିଷିକ୍ତ ହୋଇପାର, କିନ୍ତୁ ତୁମେ ଯେଉଁହେଉନାହିଁ କିମ୍ବା ଯେପରି ହେଉ, ତୁମର ଶରୀର ଦୁର୍ବଳ ଏବଂ ଦୟନୀୟ। ତୁମେ ଶରୀରରେ କୌଣସି ଭରସା ରଖିପାରିବ ନାହିଁ। ତେଣୁ କେବେ ମଧ୍ୟ ତୁମର ଶରୀରକୁ ଭରସା କରିବା ନାହିଁ। ଶରୀର ଶୟତାନଙ୍କ କାମ କରିବାରେ ବିଶ୍ୱସ୍ତ, ଯେତେବେଳେ ଶୟତାନ ନିକଟରେ ନଥାଏ ସେତେବେଳେ ମଧ୍ୟ। ଯାକୁବ ସ୍ପଷ୍ଟଭାବେ କହିଛନ୍ତି, *"କିନ୍ତୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲୋକ ଆପଣା କାମନା ଦ୍ୱାରା ଆକର୍ଷିତ ଓ ପ୍ରବଞ୍ଚିତ ହୋଇ ପରୀକ୍ଷିତ ହୁଏ;"* (ଯାକୁବ 1:14)। ଏହା ଆମର ନିଜର ଶାରୀରିକ ଇଚ୍ଛାମାନେ ଯେଉଁମାନେ ଆମକୁ ଦୂରକୁ ନେଉଛି, ଆମର ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତିକୁ ଦୁର୍ବଳ କରୁଛି ଏବଂ ଆମକୁ ପରୀକ୍ଷାରେ ପକାଉଛି। ଶୟତାନଙ୍କ କାମ କେବଳ ଏହି

ଶାରୀରିକ ଇଚ୍ଛାମାନଙ୍କୁ ଉତ୍ତେଜିତ କରିବା।

ଯେତେବେଳେ ଆମେ ନାରୀମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଈଶ୍ବର କରୁଥିବା କାମକୁ ଭଲପାଉ, ସମ୍ମାନ କରୁ ଏବଂ ପ୍ରଶଂସା କରୁ, ସେତେବେଳେ ଆମେ ନିଜର ଦୁର୍ବଳତାକୁ ମନେ ରଖିବା ଆବଶ୍ୟକ। ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆମେ ନିଜକୁ ଭରସା କରିପାରୁନାହିଁ। ଆମର ଏକମାତ୍ର ବିକଳ୍ପ ହେଉଛି ଆମର ଭାବନାମାନଙ୍କୁ ସତର୍କତା ସହିତ ରକ୍ଷା କରିବା ଏବଂ ନିରନ୍ତର ଭାବେ ନିଜକୁ ସୁରକ୍ଷିତ ରଖିବା। ପରୀକ୍ଷାମାନେ ଆସିବ, କିନ୍ତୁ ଆମେ ନିରନ୍ତର ସତର୍କ ରହିବା ଏବଂ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବା ଆବଶ୍ୟକ, ଯେଣୁ ଆମେ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ପରୀକ୍ଷାରେ ପତିତ ନହେବୁ।

ଆତ୍ମିକ ବନାମ ମାନସିକ ସମ୍ପର୍କର ସେତୁଗୁଡ଼ିକୁ ଚିହ୍ନଟ କରନ୍ତୁ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ନଷ୍ଟ କରିଦିଅନ୍ତୁ

2 କରିନ୍ଥୀୟ 2:11

ଯେପରି ଶୟତାନ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଅପକାର କରିବାକୁ ସୁଯୋଗ-ପ୍ରାପ୍ତ ନ ହୁଏ। କାରଣ ଆମ୍ଭେମାନେ ତା'ର ସମସ୍ତ କଳ୍ପନା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଅଜ୍ଞ ନୋହୁ।

2 କରିନ୍ଥୀୟ 10:4-6

4 (ଯେଣୁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ଯୁଦ୍ଧର ଅସ୍ତ୍ରଶସ୍ତ୍ର ଶାରୀରିକ ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ଦୃଢ଼ ଗଡ଼ ଭୂମିସାତ୍ କରିବା ନିମନ୍ତେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରେ ସେହିସବୁ ଶକ୍ତିଯୁକ୍ତ ଅଟେ);

5 ଆମ୍ଭେମାନେ ତର୍କବିତର୍କସବୁ ଓ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଉତ୍ଥିତ ସମସ୍ତ ଉଚ୍ଚ ବିଷୟ ଭୂମିସାତ୍ କରୁ, ପୁଣି ପ୍ରତ୍ୟେକ କଳ୍ପନାକୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ବାଧ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ବନ୍ଦୀ କରୁ,

6 ଆଉ, ଯେତେବେଳେ ତୁମ୍ଭେମାନେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ବାଧ୍ୟ ହେବ, ସେତେବେଳେ ସମସ୍ତ ଅବାଧ୍ୟତାର ପ୍ରତିକାର କରିବା ନିମନ୍ତେ ଆମ୍ଭେମାନେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଛୁ।

ଶତ୍ରୁଙ୍କର ପ୍ରଧାନ ଆକ୍ରମଣ କ୍ଷେତ୍ର ହେଉଛି ମନ। ସେ ଅଧର୍ମୀୟ ଓ ଈଶ୍ବର ଙ୍କ ଜ୍ଞାନଙ୍କ ବିପରୀତ ଚିନ୍ତା, ଧାରଣା ଓ କଳ୍ପନାମାନଙ୍କୁ ଆମ ମନରେ ପ୍ରବେଶ କରାଏ। ଯଦି ଆମେ ଶାରୀରିକ କାମନା ଓ ଅଧର୍ମୀୟ ଚିନ୍ତାମାନଙ୍କୁ ସ୍ୱୀକାର କରିବାକୁ ଦେଉଛୁ, ତେବେ ଆମେ ଆମ ଜୀବନରେ ଈଶ୍ବର ଙ୍କ ଆଶୀର୍ବାଦକୁ ହାରାଇ ପାରୁ। ଶତ୍ରୁ ଜାଣେ ଯେ ନାରୀମାନେ ପୁରୁଷମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ଦୁର୍ବଳତାର କ୍ଷେତ୍ର। ସେ ଆପଣଙ୍କୁ "ସାଉଲିଶ" (ଭାବନାତ୍ମକ) ଆକର୍ଷଣ, ସମ୍ପର୍କ ଓ ଯୋଗାଯୋଗ (ସେତୁ) ସୃଷ୍ଟି କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବ। ଶତ୍ରୁଙ୍କ ଯୁକ୍ତିକୁ ବୁଝନ୍ତୁ। ମୂର୍ଖତାରେ ଆଗକୁ ଯିବେନି।

ସଚେତନ ରୁହନ୍ତୁ। ସତର୍କ ରୁହନ୍ତୁ। ଯଦି ଆପଣ ଦେଖନ୍ତି ଯେ ଶତ୍ରୁ କିଛି କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛି, ତେବେ ଈଶ୍ୱର ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ଅସ୍ତ୍ରମାନଙ୍କୁ ବ୍ୟବହାର କରି ସେପରି ସବୁକୁ ଚିହ୍ନଟ କରି ଧ୍ୱଂସ କରନ୍ତୁ। ଏହାକୁ ଆପଣଙ୍କ ହୃଦୟରୁ ମୁକାବିଲା କରନ୍ତୁ। ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ବାକ୍ଯ ଦ୍ୱାରା ଆପଣଙ୍କ ହୃଦୟ ଓ ମନକୁ ରକ୍ଷା କରନ୍ତୁ। ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଶତ୍ରୁ ଯେ କୌଣସି କାମ କରୁଛି, ତାହାକୁ ତିରସ୍କାର କରନ୍ତୁ ଓ ଧ୍ୱଂସ କରନ୍ତୁ। ବିଶ୍ୱାସର ଭଲ ଯୁଦ୍ଧ ଯୁଦ୍ଧ କରନ୍ତୁ। ନିତ୍ୟଜୀବନକୁ ଧରିରଖନ୍ତୁ ଓ ତାହାକୁ ଛାଡ଼ିବେନି। ଏଠାରେ ବହୁତ କିଛି ପଣରେ ରହିଛି। ବିଶ୍ୱାସର ଏହି ଯୁଦ୍ଧ ହେଉଛି ଏକ ଯଥାର୍ଥ ଯୁଦ୍ଧ। ଜୟଲାଭ କରିବା ପାଇଁ ଲଢ଼ନ୍ତୁ!

ଖ୍ୟାତି

"ତୁମ୍ଭେମାନେ କିପରି ବିଶ୍ୱାସ କରି ପାର? ତୁମ୍ଭେମାନେ ତ ପରସ୍ପରଠାରୁ ଗୌରବ ଗ୍ରହଣ କରୁଅଛ, ପୁଣି ଏକମାତ୍ର ଈଶ୍ୱରଙ୍କଠାରୁ ଯେଉଁ ଗୌରବ, ତାହା ପାଇବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରୁ ନାହଁ।"

(ଯୋହନ 5:44)

ଅଧ୍ୟାୟ 11

11
ଖ୍ୟାତି

ଏହି ଅଧ୍ୟାୟରେ, ଆମେ ଖ୍ୟାତି, ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଓ ଲୋକପ୍ରିୟତା ବିଷୟରେ ଆଲୋଚନା କରୁଛୁ—ଏହା ଆମ ମଧ୍ୟରୁ ଅନେକ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ସେବକଙ୍କ ପାଇଁ ଆଉ ଗୋଟିଏ ବଡ଼ ସଂଘର୍ଷ କ୍ଷେତ୍ର। ଯେତେବେଳେ ଆମେ ପରିଚିତ, ପ୍ରଶଂସିତ, ସ୍ତୁତିତ ଓ ଆମନ୍ତ୍ରିତ ହୁଅଁ, ଆମେ "ଭଲ ଲାଗେ"। ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଭାବୁଥାଉ ଯେ ଆମେ ଯେ ସ୍ତୁତି ଓ ସ୍ୱୀକୃତି ପାଇବା ଉଚିତ୍, ତାହା ମଣିଷମାନଙ୍କ ଠାରୁ ପାଉନାହୁଁ, ସେତେବେଳେ ଆମ ମଧ୍ୟରୁ କେହି କେହି "ନିରାଶ" ହୁଅନ୍ତି ଓ ଭାବନ୍ତି ଯେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଆମେ ପ୍ରସନ୍ନ ନୁହେଁ। ଆମର ପ୍ରଭୁ, ଲୋକମାନଙ୍କର ଧାରଣା ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ସମାଲୋଚନାର ବହୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଥିଲେ। ସେ କହିଥିଲେ, *"ମୁଁ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କଠାରୁ ଗୌରବ ଗ୍ରହଣ କରେ ନାହିଁ"* (ଯୋହନ 5:41)।

କୌଣସି ଏକ ସମୟରେ ଆମେ ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁଙ୍କ ଉପରେ ଏକାଗ୍ରତା ରଖିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଯାଇଛୁ; ଫଳରେ ଆଜିର ଖ୍ରୀଷ୍ଟୀୟ ଜଗତ ଚାକଚକ୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ ବିପଣନ, ପ୍ରଚାର ଏବଂ ବିଜ୍ଞାପନ ଅଭିଯାନ ପ୍ରତି ଅଧିକ ଆକୃଷ୍ଟ ହୋଇପଡ଼ିଛି। ଆମେ ଆମ ଗୁରୁ ଓ ପ୍ରେରିତମାନଙ୍କଠାରୁ ବହୁତ ଭିନ୍ନ ହୋଇଯାଇଛୁ, ଯେମାନେ ଖ୍ୟାତି କିମ୍ବା ଅପକୀର୍ତ୍ତି ବିଷୟରେ ଚିନ୍ତା କରୁନଥିଲେ। ଆଜି, ଆମେ ଦେଖୁଛୁ ଯେ ପ୍ରଚାରକମାନେ ମଞ୍ଚରେ ରାଜନୀତିଜ୍ଞ କିମ୍ବା ସେଲିବ୍ରିଟିମାନଙ୍କ ସହିତ ତାଙ୍କର "ମିତ୍ରତା" ଦେଖାଇ ନିଜ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟକୁ ପ୍ରଚାର କରୁଛନ୍ତି। ସେବାକାର୍ଯ୍ୟର ୱେବସାଇଟ୍, ସମ୍ବାଦପତ୍ର, ପତ୍ରିକାମାନେ ଲଜ୍ଜାଜନକ ଭାବରେ "ତାଙ୍କର ଈଶ୍ୱର ମାନବ"ଙ୍କ ଛବିଦ୍ୱାରା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇରହିଛି। ସବୁକିଛି ତାଙ୍କ ବିଷୟରେ—ତାଙ୍କର ଅଭିଷେକ, ତାଙ୍କର ଖ୍ୟାତି, ତାଙ୍କର ବିଶ୍ୱବ୍ୟାପୀ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ। ସଭାସ୍ଥଳ, କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମର ଆୟୋଜନ ସ୍ଥଳ, ଏପରିକି ଚର୍ଚ୍ଚ ଗୃହମାନଙ୍କରେ ମଧ୍ୟ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସେବକଙ୍କ ବିରାଟକାୟ ପୋଷ୍ଟର ଏବଂ କଟ୍-ଆଉଟ୍ ସବୁ ଶୋଭା ପାଉଛି। ବିଚାରବୁଦ୍ଧି ହରାଇଥିବା ବିଶ୍ୱାସୀମାନେ ସେହି ସେବକଙ୍କୁ ଅନ୍ଧଭାବେ ଅନୁସରଣ କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ପ୍ରାୟତଃ ତାଙ୍କୁ ଜଣେ "ଅର୍ଦ୍ଧ-

ଦେବତା" ବା ଖ୍ରୀଷ୍ଟୀୟ ବିଶ୍ୱାସର ଜଣେ "ନାୟକ" ଭାବେ ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି। ଏହା ସବୁ ମଧ୍ୟରେ ଯୀଶୁ କେଉଁଠି ଅଛନ୍ତି ବୋଲି ଆପଣ ଚିନ୍ତା କରିବେ। ପ୍ରେରିତମାନେ କହିଥିଲେ, *"କାରଣ ଆମ୍ଭେମାନେ ଆପଣା ଆପଣାକୁ ପ୍ରଚାର କରୁ ନାହୁଁ, ମାତ୍ର ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଯୀଶୁ ଯେ ପ୍ରଭୁ, ପୁଣି ଯୀଶୁଙ୍କ ସକାଶେ ଆମ୍ଭେମାନେ ଯେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ସେବକ, ଏହା ପ୍ରଚାର କରୁ।"* (2 କରିନ୍ଥୀୟ 4:5)। ଏହା ଆମ ଗୁରୁଙ୍କ ଉଦାହରଣକୁ ଫେରିବାର ସମୟ। ତାଙ୍କୁ ଓ ପ୍ରେରିତମାନଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରନ୍ତୁ।

ଏକ ଭଲ ନାମ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ, କିନ୍ତୁ ଖ୍ୟାତି ନୁହେଁ

ହିତୋପଦେଶ 22:1

ବହୁତ ଧନ ଅପେକ୍ଷା ସୁନାମ ମନୋନୀତ ହେବା ଯୋଗ୍ୟ, ପୁଣି ରୂପା ଓ ସୁନା ଅପେକ୍ଷା ସ୍ନେହସୂଚକ ଅନୁଗ୍ରହ ଉତ୍ତମ।

ଉପଦେଶକ 7:1

ବହୁମୂଲ୍ୟ ତୈଳ ଅପେକ୍ଷା ଉତ୍ତମ ନାମ ଭଲ ଓ ଜନ୍ମ ଦିନ ଅପେକ୍ଷା ମରଣ ଦିନ ଭଲ।

ଏକ ଭଲ ନାମ ରଖିବା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ। ଏକ ଭଲ ନାମ ଆସେ ମଣିଷ ଯେପରି ଜୀବନ ଜୀବନ୍ତି ତାହାରୁ। ଆଧୁନିକ ବଜାରଜାତକରଣ ଓ ମାଗଣା ସୋସିଆଲ୍ ମିଡିଆ ପ୍ରଯୁକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ବଡ଼ ଖ୍ୟାତି ହାସଲ କରାଯାଇପାରେ। କିନ୍ତୁ ଏକ ଭଲ ନାମ କେବଳ ନିରନ୍ତର ଚରିତ୍ର ଦ୍ୱାରା ମିଳେ। ଏକ ଭଲ ନାମ ଆପଣଙ୍କୁ ଦିଆଯାଏ; ଖ୍ୟାତି ହେଉଛି ଯାହାକୁ ଆପଣ ନିଜେ ଧାଉଛନ୍ତି। ଖ୍ୟାତି ଅଦୃଶ୍ୟ ହୋଇଯାଏ; ଭଲ ନାମ ରହିଯାଏ। *"ଧାର୍ମିକର ସ୍ମରଣ ଧନ୍ୟ, ମାତ୍ର ଦୁଷ୍ଟର ନାମ ପଚିଯିବ।"* (ହିତୋପଦେଶ 10:7)।

ଆମର ଧ୍ୟାନ ହେଉଛି କ୍ରୀଷ୍ଟସଦୃଶ ହେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବା ଏବଂ ଯୀଶୁ ଯେପରି ଜୀବନ ଜୀବନ୍ତିଥିଲେ ସେପରି ଜୀବନ ଜୀବନ୍ତିବା। ଏହି ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ, ଆମେ ଅପହାସ, ଭୁଲ ଅଭିଯୋଗ ଏବଂ ନିର୍ଯ୍ୟାତନା ସମ୍ମୁଖୀନ ହୋଇପାରୁ। ଆମେ ନିନ୍ଦା, ଅପମାନ ଓ ଅପହାସକୁ ଭୟ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ। ଯୀଶୁ ଆମକୁ ସତର୍କ କରିଥିଲେ, *"ସେମାନେ ଯେବେ ଗୃହକର୍ତ୍ତାଙ୍କୁ ବାଆଲ୍ଜିବୂଲ୍ ବୋଲି କହିଅଛନ୍ତି, ତେବେ ତାହାଙ୍କର ପରିଜନଙ୍କୁ ତ ଆହୁରି ଅଧିକ କହିବେ!"* (ମାଥିଉ 10:25b)। ସମୟ ସହିତ, ଯେମାନେ ଆମେ ଯେପରି ଜୀବନ ଜୀବନ୍ତିଛୁ ତାହା ଦେଖିବେ, ସେମାନେ ଆମ

ମଧ୍ୟରେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଦେଖିବେ। ସମୟରେ ଏକ ଭଲ ନାମ ଆସିବ।

ଜଣେ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ନକ୍ଷତ୍ର ହୁଅନ୍ତୁ, କୌଣସି ଏକ ଖସୁଥିବା ତାରା (ଉଲ୍କା) ନୁହେଁ—ଯିଏ ଆଜି ଅଛି ସତ, କିନ୍ତୁ ଆସନ୍ତାକାଲି ସବୁଦିନ ପାଇଁ ଅଦୃଶ୍ୟ ଓ ବିସ୍ମୃତ ହୋଇଯାଏ।

ମନୁଷ୍ୟ-ତୋଷାମଦକାରୀ ହୁଅନ୍ତୁ ନାହିଁ

ଗାଲାତୀୟ 1:10

ମୁଁ କି ଏବେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର କିମ୍ବା ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ପ୍ରିୟପାତ୍ର ହେବାକୁ ଯନି କରୁଅଛି? ଅବା ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ କି ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଅଛି? ଯଦି ମୁଁ ଏବେ ସୁଦ୍ଧା ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରୁଥାଆନ୍ତି, ତେବେ ମୁଁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ଦାସାହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ।

ଆମେ ନିଜ ମନରେ ଏକ କଥା ସ୍ଥିର କରିବା ଆବଶ୍ୟକ, ଏବଂ ସେହି କାମ ଆମ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟର ଆରମ୍ଭରେ କରିବା ସର୍ବୋତ୍ତମ—ଯେ ଆମର ଏକମାତ୍ର ଇଚ୍ଛା ହେଉଛି ଈଶ୍ୱର ଙ୍କୁ ପ୍ରସନ୍ନ କରିବା। ଆମେ ସ୍ୱର୍ଗର ପ୍ରଶଂସା ପାଇଁ ଜୀବନ ଯାପନ କରୁଛୁ, ମଣିଷମାନଙ୍କ ତାଳି ପାଇଁ ନୁହେଁ। ଯଦି ଏହି କଥା ଆମ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥିର ହୋଇଯାଏ, ତେବେ ଆମେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଆକର୍ଷଣ କରିବା ପାଇଁ ବାକ୍ୟ ପ୍ରଚାର କରିବାରେ ସଂଘର୍ଷ କରିବୁ ନାହିଁ। ଆମେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଆମ ପଛରେ ଆଣିବା ପାଇଁ ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ଯୀଶୁଙ୍କ ପଛରେ ନେବା ପାଇଁ ବାକ୍ୟ ଦେବୁ। ଯେତେବେଳେ ଲୋକେ ଆମକୁ ଛାଡ଼ିଯାଆନ୍ତି, ଆମକୁ ସମାଲୋଚନା କରନ୍ତି, ଆମ ସଭା ଛାଡ଼ିଦିଅନ୍ତି କିମ୍ବା ସେବାକାର୍ଯ୍ୟକୁ ସମର୍ଥନ କରିବା ବନ୍ଦ କରନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ଆମେ ସହଜରେ ଆହତ ହେବୁ ନାହିଁ। ଯଦି କେହି ଆମକୁ ପ୍ରଶଂସା କରେନି, ସମର୍ଥନ କରେନି କିମ୍ବା ତାଳି ଦେଉନାହାଁନ୍ତି, ଆମେ ତାହାରେ ମନୋଭାଙ୍ଗ ହେବୁ ନାହିଁ। ଏହି କିଛି ମଧ୍ୟ ଆମକୁ ଗଭୀର ଭାବେ ପ୍ରଭାବିତ କରିବ ନାହିଁ, କାରଣ ଆମ ହୃଦୟ ମଣିଷଙ୍କୁ ନୁହେଁ, ଈଶ୍ୱର ଙ୍କୁ ପ୍ରସନ୍ନ କରିବାରେ ସ୍ଥିର।

ମଣିଷମାନଙ୍କୁ ପ୍ରସନ୍ନ କରିବା ମାନେ ଏହା ନୁହେଁ ଯେ ଆମେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଶୁଣିବୁ ନାହିଁ, ବିଶେଷକରି ଯେମାନେ ଆମକୁ ଭଲପାଉଛନ୍ତି, ଯେତେବେଳେ ସେମାନେ ଆମକୁ ସଂଶୋଧନ କରନ୍ତି କିମ୍ବା ଆମ ତ୍ରୁଟି ଦେଖାଇଦିଅନ୍ତି। ଆମେ ପ୍ରତିକ୍ରିୟା, ସଂଶୋଧନ ଏବଂ ପ୍ରକୃତ ସମାଲୋଚନା ପ୍ରତି ଧ୍ୟାନ ଦେଉ ଏବଂ ନିଜର ଉନ୍ନତି ପାଇଁ ଏହାକୁ ବିଚାରକୁ ନେଉ। ପ୍ରଭୁ ଆମକୁ ସଂଶୋଧନ କରିବାର ଏହା ଏକ

ମାଧ୍ୟମ ବୋଲି ଆମେ ଗ୍ରହଣ କରୁ।

ଆତ୍ମ-ପ୍ରଚାରରେ ନିଜକୁ ନିୟୋଜିତ କରନ୍ତୁ ନାହିଁ; ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ହିଁ ବୃଦ୍ଧି କରିବାକୁ ଦିଅନ୍ତୁ।

ହିତୋପଦେଶ 25:27
ବହୁତ ମହୁ ଖାଇବାର ଯେପରି ଭଲ ନୁହେଁ, ସେପରି ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଆପଣା ଗୌରବ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରିବାର ଗୌରବ ନୁହେଁ।

1 କରିନ୍ଥୀୟ 3:6,7
6 ମୁଁ ରୋପଣ କରିଅଛି, ଆପଲ୍ଲ ଜଳ ସେଚନ କରିଅଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଈଶ୍ୱର ବୃଦ୍ଧି ସାଧନ କରିଅଛନ୍ତି।
7 ଅତଏବ, ଯେ ରୋପଣ କରେ କିମ୍ବା ଯେ ଜଳ ସେଚନ କରେ, ସେ କିଛି ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ବୃଦ୍ଧି ସାଧନ କରନ୍ତି ଯେ ଈଶ୍ୱର, ସେ ସାର।

ଗୀତସଂହିତା 127:1
ସଦାପ୍ରଭୁ ଯେବେ ଗୃହ ନିର୍ମାଣ ନ କରନ୍ତି, ତେବେ ନିର୍ମାଣକାରୀମାନେ ବ୍ୟର୍ଥରେ ପରିଶ୍ରମ କରନ୍ତି; ଯେବେ ସଦାପ୍ରଭୁ ନଗର ରକ୍ଷା ନ କରନ୍ତି, ତେବେ ପ୍ରହରୀ କେବଳ ବୃଥାରେ ଜାଗ୍ରତ ହୁଏ।

ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ସେବକମାନେ ଭାବେ ଆମେ ଯେଉଁ ଆତ୍ମ-ନିୟନ୍ତ୍ରଣର ଅନ୍ୟ ଏକ ଦିଗ ପ୍ରୟୋଗ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ, ସେହେଉଛି କେବେ ମଧ୍ୟ ନିଜ ପ୍ରଚାରରେ ଲିପ୍ତ ହେବା ନୁହେଁ। ନିଜକୁ ପ୍ରଚାର କରିବେ ନାହିଁ। ନିଜ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟକୁ ପ୍ରଚାର କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବେ ନାହିଁ। "ଅଧିକ ପରିଚିତ ହେବା," "ଅଧିକ ଖ୍ୟାତି ମିଳିବା" କିମ୍ବା "ଅଧିକ ସ୍ୱୀକୃତି ମିଳିବା" ଭଳି ଇଚ୍ଛାରୁ ପ୍ରେରିତ ହୋଇ କିଛି ମଧ୍ୟ କରିବେ ନାହିଁ। ନିଜକୁ ପଚାରନ୍ତୁ, "ମୁଁ କାହିଁକି ଏହା କରୁଛି?" ନିଜକୁ ସତ୍ୟ ଉତ୍ତର ଦିଅନ୍ତୁ। ଯଦି ଏହା ନିଜ ଗୌରବ ଖୋଜିବା ପାଇଁ, ନିଜକୁ ଏକ ମହାନ ଅଭିଷିକ୍ତ ସେବକ ଭାବେ ପ୍ରଚାର କରିବା ପାଇଁ ହୁଏ, ତେବେ ବନ୍ଦ କରନ୍ତୁ। ଏହା କରିବେ ନାହିଁ!

ନିଜ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥିର କରନ୍ତୁ ଯେ ଆପଣଙ୍କୁ କେବଳ ସେହି ବୃଦ୍ଧି ଓ ଉନ୍ନତି ମିଳିବ ଯାହା ଈଶ୍ୱର ଆପଣଙ୍କୁ ଦେଇଥାନ୍ତି। ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଘର (ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ, ଚର୍ଚ୍ଚ) ନିର୍ମାଣ କରିବାକୁ ଦିଅନ୍ତୁ। ଆପଣଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଈଶ୍ୱର ଯାହା କରନ୍ତି, ସେଥିରୁ ଯେ ବୃଦ୍ଧି ଆସେ, ସେହିଟା ଏକ ଅତିପ୍ରବାହ ହେଉ, ନିଜ ପ୍ରଚାରର ପରିଣାମ ନୁହେଁ। ଯେତେବେଳେ ଆପଣ ଆପଣଙ୍କ ସଭା କିମ୍ବା ସମ୍ମେଳନ ଘୋଷଣା କରନ୍ତି,

ସେତେବେଳେ ଏକ ପବିତ୍ର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କରନ୍ତୁ—କେବଳ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସେହି କାର୍ଯ୍ୟ ବିଷୟରେ ଜଣାଇବା ପାଇଁ, ନିଜକୁ ପ୍ରଚାର କରିବା ପାଇଁ ନୁହେଁ। ଆପଣ ଯାହା କରୁଛନ୍ତି, ସେବାକାର୍ଯ୍ୟରେ ଆପଣଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପବିତ୍ର ରହୁ। ଲୋକମାନଙ୍କ ଜୀବନ ଆଶୀର୍ବାଦିତ କରିବା ପାଇଁ କରନ୍ତୁ, ନାହିଁ କି ଅଧିକ ଲୋକପ୍ରିୟ ହେବା ପାଇଁ।

ଲୋକପ୍ରିୟତା ଫଳଦାୟକତାର କୌଣସି ନିଶ୍ଚିତ ସୂଚକ ନୁହେଁ

ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ 3:1

ସାର୍ଦ୍ଦୀ ମଣ୍ଡଳୀର ଦୂତ ନିକଟକୁ ଲେଖ: ଯେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସପ୍ତ ଆତ୍ମା ଓ ସପ୍ତ ନକ୍ଷତ୍ର ଧାରଣ କରନ୍ତି, ସେ ଏହା କହନ୍ତି, ଆମ୍ଭେ ତୁମ୍ଭର କର୍ମ ଜାଣୁ, ତୁମ୍ଭେ ନାମରେ ଜୀବିତ, ମାତ୍ର ପ୍ରକୃତରେ ମୃତ।

ଟ୍ୱିଟର କିମ୍ବା ଫେସବୁକ ରେ ଆମର କେତେ ପ୍ରଶଂସକ ବା ଅନୁଗାମୀ ଅଛନ୍ତି, ତାହା ପ୍ରକୃତରେ କୌଣସି ଗୁରୁତ୍ୱ ରଖେ ନାହିଁ। ଏହା ସ୍ୱର୍ଗରେ ଆମର ସ୍ଥାନର ସୂଚକ ନୁହେଁ। ଆମ ହିତୋପଦେଶ ପାଇଁ କେତେ "ଲାଇକ୍" ମିଳିଛି, ସେଥିରେ କିଛି ମାନେ ନାହିଁ। ପ୍ରକୃତ ପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି—ଆମେ ସତ୍ୟ ପ୍ରଚାର କରିଲୁ କି? ଆମେ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ଗୌରବ ଦେଲୁ କି? ଆମ ହିତୋପଦେଶ ବିଷୟରେ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ମତ କଣ? ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ମତ ଆମର ଖ୍ରୀଷ୍ଟୀୟ ଲୋକପ୍ରିୟତା ମାପଦଣ୍ଡର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିପରୀତ ହୋଇପାରେ। ଆମେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟୀୟ ଜଗତରେ "ଜୀବିତ" ବୋଲି ଖ୍ୟାତି ରଖିଥାଇପାରୁ, କିନ୍ତୁ ଈଶ୍ୱର ଆମକୁ "ମୃତ" ବୋଲି କହିପାରନ୍ତି! ତେଣୁ ଲୋକପ୍ରିୟତା ଥିବାର ନୁହେଁ ଯେ ଆମେ ଈଶ୍ୱର ରାଜ୍ୟ ପାଇଁ ଉପଯୋଗୀ କିମ୍ବା ଫଳଦାୟକ। ଅନେକ ଲୋକ ଅଛନ୍ତି ଯେମାନେ କେବେ ପୁସ୍ତକ ଲେଖିନାହାନ୍ତି, ବେଷ୍ଟସେଲର୍ ତାଲିକାରେ ନାହାନ୍ତି, ଖ୍ରୀଷ୍ଟୀୟ TV ରେ ଆସିନାହାନ୍ତି, ନିଜ ସହର ଛାଡ଼ି କେଉଁଠି ଶୁଣାଯାଇନାହାନ୍ତି—ତଥାପି ସେମାନେ ସ୍ୱର୍ଗରେ ଏମିତି ପୁରସ୍କାର ପାଇପାରନ୍ତି ଯାହା ଆଜିର ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଖ୍ରୀଷ୍ଟୀୟ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱମାନଙ୍କୁ ପଛରେ ରଖିଈଶ୍ୱର ।

ସତ୍ୟ ହେଉଛି, ଆମର ଈଶ୍ୱର ସମ୍ମୁଖରେ ଅବସ୍ଥା କିପରି ଅଛି ତାହା ଜାଣିବା ପାଇଁ ଆମେ କେବେ ମଧ୍ୟ ନିଜ ଲୋକପ୍ରିୟତା ସୂଚକକୁ ଦେଖିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ। ଆମେ ସଦା ପଚାରିବା ଉଚିତ୍ ପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି, "ଆମେ କି ପିତାଙ୍କ ଇଚ୍ଛା କରୁଛୁ?"

ଲୋକମାନେ ଆପଣଙ୍କ ବିଷୟରେ ଯାହା ଭାବନ୍ତି, ସେଥିରୁ ନିଜକୁ ପୃଥକ କରନ୍ତୁ

2 କରିନ୍ଥୀୟ 6:4,8,9

4 ବରଂ ବହୁ ଧୈର୍ଯ୍ୟରେ, କ୍ଲେଶରେ, ଦୁର୍ଦ୍ଦଶାରେ, ସଙ୍କଟରେ,

8 ଗୌରବ ଓ ଅନାଦର ଦ୍ୱାରା, ଅଖ୍ୟାତି ଓ ସୁଖ୍ୟାତି ଦ୍ୱାରା, ପ୍ରତାରକ ତୁଲ୍ୟ, ଅଥଚ ସତ୍ୟବାଦୀ,

9 ଅପରିଚିତ ତୁଲ୍ୟ, ଅଥଚ ସୁପରିଚିତ, ମୃତକଳ୍প ତୁଲ୍ୟ, ଅଥଚ ଦେଖ, ଆମ୍ଭେମାନେ ଜୀବିତ, ଶାସ୍ତିପ୍ରାପ୍ତ ତୁଲ୍ୟ,

ଈଶ୍ବର ଙ୍କ ସେବକମାନେ ଭାବେ ଆମେ ଯେଉଁ ଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ବିକାଶ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ, ସେଥିରୁ ଗୋଟିଏ ହେଉଛି—ଲୋକମାନେ ଯାହା କହନ୍ତି, ସେହି ଭଲ କିମ୍ବା ଖରାପ କଥା, ତାହା ଆମକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରିବାକୁ ଦିଅନ୍ତୁ ନାହିଁ। ଆମକୁ ସମ୍ମାନ କରିବା ଲୋକମାନେ ଥିବେ, ଏବଂ ଆମକୁ ଅସମ୍ମାନ କରିବା ଲୋକମାନେ ମଧ୍ୟ ଥିବେ। ଆମ ବିଷୟରେ ଭଲ ରିପୋର୍ଟ ଦେବା ଲୋକମାନେ ଥିବେ, ଏବଂ ମନ୍ଦ ରିପୋର୍ଟ କରିବା ଲୋକମାନେ ମଧ୍ୟ ଥିବେ। ସେବକମାନେ ଭାବେ ଆମେ ସଦା ସ୍ମରଣ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ଯେ ଆମେ କିଏ ଏବଂ ଈଶ୍ବର ଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଆମର ପ୍ରକୃତ ସ୍ଥାନ କ'ଣ।

ଯେତେବେଳେ ଲୋକମାନେ ଆପଣଙ୍କୁ ତାଳି ଦେଇ ସମ୍ମାନ କରନ୍ତି, ଆପଣଙ୍କୁ ଉଚ୍ଚ ଭାବେ କଥା କହନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ତାହାକୁ ମୁଣ୍ଡରେ ଚଢ଼ିବାକୁ ଦିଅନ୍ତୁ ନାହିଁ। ଗର୍ବରୁ ସାବଧାନ ରୁହନ୍ତୁ। ଯେତେବେଳେ ଲୋକମାନେ ଆପଣଙ୍କୁ ଅସମ୍ମାନ କରନ୍ତି, ମନ୍ଦ କଥା କହନ୍ତି, ଅପବାଦ କରନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ତାହାକୁ ହୃଦୟରେ ନେବେ ନାହିଁ। ଆହତ ହେବା ଓ ଦୁଃଖ ପାଇବାରୁ ସାବଧାନ ରୁହନ୍ତୁ। ଆମେ ଗର୍ବ କିମ୍ବା ବେଦନା (ଆହତତା) ଦ୍ୱାରା ସେବା କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ନୁହେଁ। ଆପଣ ନିଜକୁ ଲୋକମାନେ ଆପଣଙ୍କ ବିଷୟରେ ଯାହା କହନ୍ତି, ସେଥିରୁ ପୃଥକ କରିବାକୁ ଶିଖିବା ଆବଶ୍ୟକ।

ମନୁଷ୍ୟ ସମ୍ମୁଖରେ ଆପଣଙ୍କର ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଅପେକ୍ଷା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଆପଣଙ୍କର ସ୍ଥିତି ବା ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଗରିମା ଅଧିକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ

ଶେଷରେ, ଆପଣ ଈଶ୍ବର ଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ କିଏ, ସେଥି ମଣିଷମାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ କିଏ ତାହାଠାରୁ ଅଧିକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ। ଆପଣଙ୍କ ଈଶ୍ବର ସମ୍ମୁଖରେ ମର୍ଯ୍ୟାଦା ମଣିଷମାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ମର୍ଯ୍ୟାଦାଠାରୁ ଅଧିକ ମୂଲ୍ୟବାନ। ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ଲୋକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଶଂସିତ

ହେବାଠାରୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା "ପ୍ରିୟତମ" ଭାବେ ଗଣାଯିବା କେତେ ଭଲ। ପୃଥିବୀର ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ଲୋକଙ୍କ ସମ୍ମାନ ପାଇବାଠାରୁ ପ୍ରଭୁ ଯାହା ପାଇଁ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହେବେ, ସେମିତି ବ୍ୟକ୍ତି ହେବା କେତେ ଭଲ। ସ୍ୱର୍ଗରେ "ଭଲ ଓ ବିଶ୍ୱସ୍ତ ସେବକ" ବୋଲି କହି ସ୍ୱାଗତ ମିଳିବା, ପୃଥିବୀର ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ଲୋକଙ୍କ ପ୍ରଶଂସା ଓ ତାଳିଠାରୁ କେତେ ଅଧିକ ଭଲ।

ଯଦି ଆମର ଈଶ୍ୱର ସମ୍ମୁଖରେ ମର୍ଯ୍ୟାଦା ମଧ୍ୟ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଆମକୁ ଚିହ୍ନିବା ଓ ସମ୍ମାନ କରିବାକୁ ପ୍ରେରିତ କରେ, ସେଥି ଭଲ। କିନ୍ତୁ ଆମେ ଏହାଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭାବିତ ନୁହେଁ, ଏବଂ ଏହା ପାଇଁ ଆମେ ଜୀବନ ଯାପନ କରୁନାହିଁ। ଆମ ହୃଦୟ ସଦା ଆମର ଈଶ୍ୱର ସମ୍ମୁଖରେ ଆମେ କିଏ, ସେଥିରେ କେନ୍ଦ୍ରିତ ରହିବ। ସେହିଟା ହିଁ ସବୁଠାରୁ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ।

ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷା ଦିଅନ୍ତୁ ଯେପରି ସେମାନେ ଆପଣଙ୍କୁ "ପ୍ରତିମା" ପରି ପୂଜା ନ କରନ୍ତି କିମ୍ବା ଆପଣଙ୍କର "ପ୍ରଚାର" ନ କରନ୍ତି

2 କରିନ୍ଥୀୟ 4:7

ମାତ୍ର ମହାଶକ୍ତି ଯେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ର ପୁଣି ତାହା ଯେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କଠାରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ନୁହେଁ, ଏହା ଯେପରି ପ୍ରକାଶ ପାଏ, ଏଥିନିମନ୍ତେ ଆମ୍ଭେମାନେ ଏହି ଧନ ମୃତ୍ତିକା ପାତ୍ରରେ ପାଇଅଛୁ;

ଆମ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ଆରମ୍ଭ ହେବାଠାରୁ, ଆମେ ସଦା ଚେଷ୍ଟା କରିଛୁ ଯେ "ସାଧାରଣ" ରହିବାକୁ ଏବଂ ଅନେକ ଲୋକମାନେ ଯେପରି "ଈଶ୍ୱର ସେବକ" ର ଏକ ଅଲଗା "ଆଭା" ସୃଷ୍ଟି କରନ୍ତି, ସେହିପରି କିଛି ନ କରିବାକୁ। ଆମେ ଆମ ପାଖରେ ଥିବା ଲୋକମାନେ, ମଣ୍ଡଳୀର ସଦସ୍ୟମାନେ ସମେତ, ଦେଖିପାରନ୍ତି ଯେ ଆମେ କେବଳ ସାଧାରଣ ମଣିଷ, ଯେମାନେ ମାଧ୍ୟମରେ ଈଶ୍ୱର କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି। ଆମ ମଧ୍ୟରେ କିଛି "ବିଶେଷ ଅତିଶୟ" ନାହିଁ। ଏହା ହେଉଛି ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ଦାନ, କୃପା ଓ ଅଭିଷେକ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଅଛି; ଆମର କିଛି ନୁହେଁ। ଆମେ ଏହି ଧାରାକୁ ରଖିବା ପାଇଁ ଖୁବ ପରିଶ୍ରମ କରୁଛୁ। ଆମେ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟପୂର୍ବକ ଆମ ମିଡିଆ ଟିମ୍ ଓ ସେବାରେ ଜଡିତ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଉଛୁ ଯେ ଆମର ଛବି କିମ୍ବା ନାମକୁ ମିଡିଆ ସାମଗ୍ରୀରେ ଅତ୍ୟଧିକ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିବେ ନାହିଁ। ଆମେ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟପୂର୍ବକ ଆମ ସେବା ଦଳକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଉଛୁ ଯେ ଧ୍ୟାନ ଆମ ଉପରେ ନ ଯାଉ, ଯେପରି ଲୋକମାନେ ଆମ ପାଖକୁ ଆକୃଷ୍ଟ ନ ହୁଅନ୍ତୁ।

ଯଦି ଆମେ ସାବଧାନ ନ ରହିଲେ, ଆମର ମ୍ୟାଗାଜିନ୍, ଟିଭି କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ, ସଭା, ସମ୍ମେଳନ, ଭବନଗୁଡ଼ିକ ଏତେ "ନିଜମୟ" ହୋଇଯାଇପାରେ ଯେ ଲୋକମାନେ ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁ କ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ଆମକୁ ପୂଜିବା ଆରମ୍ଭ କରନ୍ତି। ଆମ ଚର୍ଚ୍ଚ / ସେବାକାର୍ଯ୍ୟରେ କାମ କରୁଥିବା ଲୋକମାନେକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେବା ଉଚିତ୍ ଯେ ଆମର ମ୍ୟାଗାଜିନ୍, ଟିଭି କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଇତ୍ୟାଦିକୁ ଏମିତି ଛବି କିମ୍ବା ଜୀବନ-ଆକାରର କଟ୍-ଆଉଟ୍ସ୍ ଭରିବେ ନାହିଁ ଯାହା ଆମକୁ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବେ ପ୍ରଚାର କରେ। ଆମ ପ୍ରଚାର ସାମଗ୍ରୀଗୁଡ଼ିକ ଏମିତି ଭାବେ ଡିଜାଇନ୍ ହେବା ଉଚିତ୍ ଯେ ସେଗୁଡ଼ିକ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ, ତାଙ୍କର ବାକ୍ୟକୁ, ତାଙ୍କର ଆତ୍ମାକୁ ଦିଗରେ ନେଇଯାଉ, ନାହିଁ କି ଆମକୁ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବେ ଆକର୍ଷିତ କରୁ।

ଆପଣ କେତେ "ବଡ଼" ହେଲେ ମଧ୍ୟ ସଦା ସମତଳ ଭୂମିରେ ଚାଲନ୍ତୁ

ଫିଲିପ୍ପୀୟ 2:5-7

5 ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଯୀଶୁଙ୍କର ଯେପରି ମନ ଥିଲା, ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ସେହିପରି ମନ ହେଉ;

6 ସେ ଈଶ୍ୱରରୂପୀ ହେଲେ ହେଁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ସମାନ ହୋଇ ରହିବା ନିଜ ନିମନ୍ତେ ଧରି ରଖିବାର ବିଷୟ ମନେ କଲେ ନାହିଁ,

7 କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟ ସଦୃଶ ହୋଇ ଦାସରୂପ ଧାରଣ କରି ଆପଣାକୁ ଶୂନ୍ୟ କଲେ;

ଖ୍ରୀଷ୍ଟୀୟ ଜଗତରେ ଆମେ କେତେ ଉଚ୍ଚ ଖ୍ୟାତି ଓ ପ୍ରସିଦ୍ଧିରେ ପହଞ୍ଚିଲେ ମଧ୍ୟ, ଯେତେ ପ୍ରଭାବଶାଳୀ ନେତା ହେଲେ ମଧ୍ୟ, ଯେତେ ପ୍ରଭାବ ଆମେ ଅର୍ଜ୍ଜନ କରିଲେ ମଧ୍ୟ, ଆମେ ସଦା "ସମତଳ ଭୂମି" ଉପରେ ଚାଲିବା ଉଚିତ୍। ଆମ ପାଦ ଭୂମିରେ ରଖିବା ଆବଶ୍ୟକ। ଆମ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଭଳି ହୁଅ, ଯିଏ ନିଜକୁ ଶୂନ୍ୟ କରିଦେଲେ ଏବଂ ମଣିଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଗୋଟିଏ ଭାବେ ଆସିଲେ। ଏହି ମନୋଭାବ ଆମ ହୃଦୟ ଓ ମନକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରୁ।

ସଦା ସରଳ ରୁହନ୍ତୁ। ସଦା ସହଜରେ ମିଳିପାରିବା ଯୋଗ୍ୟ ରୁହନ୍ତୁ। ସଦା ନମ୍ର ରୁହନ୍ତୁ। ସଦା ସ୍ମରଣ କରନ୍ତୁ ଯେ ଆପଣ କେବଳ ଏକ ମାଟିର ପାତ୍ର।

ମୋତେ ଯେତେ ଦିଆଯାଇଛି, ମୋର ଦାୟିତ୍ୱ ମଧ୍ୟ ସେତେ ଅଧିକ

ଲୂକ 12:47,48

47 ଆଉ, ଯେଉଁ ଦାସ ଆପଣା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ଜାଣି ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ନ ଥାଏ କିମ୍ବା ତାହାଙ୍କର ଇଚ୍ଛାନୁସାରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରି ନ ଥାଏ, ସେ ବହୁତ ପ୍ରହାରରେ ପ୍ରହାରିତ ହେବ;

48 କିନ୍ତୁ ଯେ ନ ଜାଣି ପ୍ରହାରଯୋଗ୍ୟ କର୍ମ କରିଥାଏ, ସେ ଅଳ୍ପ ପ୍ରହାରରେ ପ୍ରହାରିତ ହେବ। ଯାହାକୁ ବହୁତ ପ୍ରଦତ୍ତ ହୋଇଅଛି, ତାହାଠାରୁ ବହୁତ ଦାବୀ କରାଯିବ; ପୁଣି, ଲୋକେ ଯାହା ନିକଟରେ ବହୁତ ସମର୍ପଣ କରିଅଛନ୍ତି, ତାହା ନିକଟରୁ ବହୁତ ଦାବୀ କରିବେ।

ଈଶ୍ବର ରାଜ୍ୟ ସମ୍ପର୍କରେ ଏକ ସରଳ କିନ୍ତୁ ଗଭୀର ସତ୍ୟ ଅଛି। ଈଶ୍ବର ରାଜ୍ୟରେ, ଆମକୁ ଯେତେ ଅଧିକ ଦିଆଯାଏ, ସେତେ ଅଧିକ ଆମଠାରୁ ଚାହିଁବାଯାଏ। ଦାୟିତ୍ୱର ସ୍ତର ବୃଦ୍ଧି ପାଏ ଯେତେବେଳେ ଅଧିକ ଦିଆଯାଏ। ପଦବୀ ସହିତ ଦାୟିତ୍ୱ ବୃଦ୍ଧି ପାଏ। ବୃଦ୍ଧି ସହିତ ଅଧିକ ଦାୟିତ୍ୱ ଆସେ। ଏହାର ହେଉଛି ଯେ, ଈଶ୍ବର ଯେତେବେଳେ ମୋ ମାଧ୍ୟମରେ ଅଧିକ କାର୍ଯ୍ୟ କରନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ମୋର ଶ୍ରମ, ସତର୍କତା ଓ ଦାୟିତ୍ୱବୋଧ ମଧ୍ୟ ବୃଦ୍ଧି ପାଇବା ଉଚିତ୍। ସାଧାରଣତଃ ଲୋକମାନେ ବୃଦ୍ଧି ସହିତ ଅଳସ, ଅସାବଧାନ ହୋଇଯାନ୍ତି, ବିସ୍ତୃତ ବିଷୟରେ ଧ୍ୟାନ କମାନ୍ତି। ଏହିଟା ତାଙ୍କର ପତନର କାରଣ ହୁଏ। ଆମେ କେବେ ମଧ୍ୟ ଭୁଲିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ଯେ ଆମକୁ ଯେତେ ଦିଆଯାଇଛି, ସେତେ ଅଧିକ ଆମେ ଈଶ୍ବର ରାଜ୍ୟରେ ଦାୟିତ୍ୱବାନ୍ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ।

ସେ ଯେତେ ମୋତେ ଉପରକୁ ଉଠାନ୍ତି, ମୁଁ ସେତେ ତଳକୁ ଅବତରିତ ହେବା ଉଚିତ୍

1 ପିତର 5:6

ଅତଏବ, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବଳବ; ହସ୍ତ ତଳେ ଆପଣା ଆପଣାକୁ ନତ କର, ଯେପରି ସେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଯଥା-ସମୟରେ ଉନ୍ନତ କରିବେ;

ଉନ୍ନତି ଆସେ ଯେତେବେଳେ ଆମେ ନମ୍ର ହୁଏଁ। ଏହାର ହେଉଛି ଯେ, ଯେତେବେଳେ ଈଶ୍ବର ଆମକୁ ଏକ ନୂତନ ସ୍ତରକୁ ଉଠାନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ଆମେ ନମ୍ରତାର ଏକ ନୂତନ ସ୍ତରକୁ ଯିବା ଉଚିତ୍। କେବଳ ତେବେ ସେ ଆମକୁ ଆଉ ଉଚ୍ଚ ସ୍ତରକୁ ନେଇଯାଇପାରିବେ। ସେହିପରି, ପ୍ରତ୍ୟେକଥର ଈଶ୍ବର ଯେତେବେଳେ ଆମକୁ ଉନ୍ନତ କରନ୍ତି ଏବଂ ସମ୍ମାନର ନୂତନ ସ୍ତରକୁ ନେଇଯାନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ଆମ ପାଇଁ ତଳକୁ ଯିବା ସମୟ ହୋଇଯାଏ। ଈଶ୍ବର ଓ ମଣିଷଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଆମକୁ ଆଉ ଅଧିକ ନମ୍ର ହେବା ସମୟ ହୁଏ।

ମୁଁ ଯେତେ କମ୍ ପରିଚିତ, ସେତେ ଭଲ

ଖ୍ୟାତି, ପରିଚୟ, ତାଳି ଓ ପ୍ରଶଂସା ପାଇଁ ସମସ୍ତ ଇଚ୍ଛାକୁ ମରିଯାଅ। ଯଦି ଏହା ଆସେ, ତେବେ ଭଲ। ଯଦି ନ ଆସେ, ତୁମେ କୌଣସି ଭାବରେ ପ୍ରଭାବିତ ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ। ଏଠାରେ ଗୋଟିଏ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ନୀତି ଅଛି—ଯେତେବେଳେ ଈଶ୍ୱର ତୁମ ଜୀବନରେ ବୃଦ୍ଧି, ପରିଚୟ ଓ ଉନ୍ନତି ଆଣନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ତୁମେ ଏକ ପଦକ୍ଷେପ ତଳକୁ ଯାଇ ଈଶ୍ୱର ଓ ମଣିଷଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ନମ୍ର ହୁଅ। ପ୍ରତ୍ୟେକଥର ଈଶ୍ୱର ତୁମକୁ ଗୋଟିଏ ସିଢ଼ି ଉପରକୁ ନେଲେ, ତୁମେ ଗୋଟିଏ ସିଢ଼ି ତଳକୁ ଯାଅ। ଈଶ୍ୱର ଯେତେ ଉଚ୍ଚକୁ ନେଇଯାନ୍ତି, ତୁମେ ସେତେ ତଳକୁ ଚାଲିବାକୁ ଚୟନ କର। ଈଶ୍ୱର ଯେତେ ଅଧିକ ଦୃଶ୍ୟମାନ କରନ୍ତି, ତୁମେ ସେତେ ଅଧିକ ଗୋପନୀୟ ହେବାକୁ ଚୟନ କର। ତୁମ ଜୀବନରେ ଯେତେ ଅଧିକ ପରିଚୟ ଆସେ, ତୁମେ ସେତେ ଅଧିକ ତାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ନିଜକୁ ଲୁଚାଇଦିଅ। ମୁଁ ସଂକଳ୍ପ କରିଛି ଯେ ମୁଁ ମଣିଷଙ୍କ ସମ୍ମାନ ପଛୁରେ ଧାଉନି। ମୋର ଏକମାତ୍ର ଇଚ୍ଛା ହେଉଛି ତାଙ୍କ ହୃଦୟକୁ ପ୍ରସନ୍ନ କରିବା। ପୃଥିବୀରେ ଯେ ସମ୍ମାନ ଈଶ୍ୱର ମୋ ପଥରେ ଆଣନ୍ତି, ସେହିଟା ଭଲ। ମୁଁ ଜାଣିବି ଯେ ସେ ଏହା କରିଛନ୍ତି, ମୁଁ ନିଜେ ଖ୍ୟାତି ପଛୁରେ ଧାଇନି।

ସାବଧାନ! ନିଜକୁ "ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସଦୃଶ" ମନେକରିବା ଭଳି ଭ୍ରାନ୍ତ ମାନସିକତା ପ୍ରତି ସତର୍କ ରୁହନ୍ତୁ

ଯିଶାଇୟ 14:12-14

12 ହେ ଲୁଶିଫର! ପ୍ରତ୍ୟୁଷର ପୁତ୍ର ! ତୁମ୍ଭେ କିପରି ସ୍ୱର୍ଗରୁ ପତିତ ହେଲ ! ଗୋଷ୍ଠୀଗଣକୁ ତୁମ୍ଭେ ଯେ ନତ କରିଥିଲ, ତୁମ୍ଭେ କିପରି ଭୂମିରେ ନିକ୍ଷିପ୍ତ ହେଲ !

13 ପୁଣି, ତୁମ୍ଭେ ମନେ ମନେ କହିଥିଲ, ଆମ୍ଭେ ସ୍ୱର୍ଗାରୋହଣ କରିବା, ଆମ୍ଭେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ନକ୍ଷତ୍ରଗଣର ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଆପଣା ସିଂହାସନ ଉଚ୍ଚୀକୃତ କରିବା; ଆମ୍ଭେ ଉତ୍ତର ଦିଗର ପ୍ରାନ୍ତସ୍ଥିତ ସମାଗମ ପର୍ବତରେ ଉପବିଷ୍ଟ ହେବା;

14 ଆମ୍ଭେ ମେଘମାଳର ଉଚ୍ଚସ୍ଥଳୀର ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ଆରୋହଣ କରିବା; ଆମ୍ଭେ ସର୍ବୋପରିସ୍ଥଙ୍କର ତୁଲ୍ୟ ହେବା।

କେତେକ ସମୟରେ, ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ସେବକ ଭାବେ ବଢୁଥାଉ, ଏବଂ ସେବାର ସ୍ଥାନରେ ଉଚ୍ଚତାକୁ ପହଞ୍ଚୁଥାଉ, ଅତି ସୂକ୍ଷ୍ମ ଭାବରେ ଏକ "ଈଶ୍ୱର-ସଦୃଶ ମନୋଭାବ" ଧୀରେ ଧୀରେ ପ୍ରବେଶ କରେ। ଆମେ ନିଜକୁ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ବାକ୍ୟର ଉପରେ ରଖିଦିଅ, ଯାହାକୁ ଆମେ ପ୍ରଚାର କରୁଥାଉ। ଆମେ ଭାବୁ ଯେ

ବାକ୍ୟ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଇଁ, କିନ୍ତୁ ଆମ ପାଇଁ ନୁହେଁ। ଧୀରେ ଧୀରେ ଆମେ ନିଜ ଗୁପ୍ତ ଅନାଜ୍ଞାଗୁଡ଼ିକୁ କ୍ଷମା କରିଦେଉ, କାରଣ ଆମେ ନିଜକୁ ବାକ୍ୟର ଉପରେ ଭାବୁଥାଉ। ଆମେ ନିଜକୁ ନିଜର "ଈଶ୍ବର" କରିଦିଅ। ଆମେ ଭାବୁଥାଉ ଯେ ଆମେ କାହାରିକୁ ଉତ୍ତରଦାୟୀ ନୁହେଁ, କେବଳ ଈଶ୍ବର ଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି। କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଏହି ଅବସ୍ଥାକୁ ପହଞ୍ଚୁ, ସେତେବେଳେ ଈଶ୍ବର ଆମ ଅନ୍ତରାତ୍ମାରୁ ଚାଲିଯାଇଛନ୍ତି, ଏବଂ ଆମେ ଭାବୁଥାଉ ଯେ ଆମେ କେବଳ ଈଶ୍ବର ଙ୍କୁ ଉତ୍ତରଦାୟୀ, କିନ୍ତୁ ପ୍ରକୃତରେ ଆମେ କାହାରିକୁ ମଧ୍ୟ ଉତ୍ତରଦାୟୀ ନୁହେଁ! ଆମେ ନିଜକୁ ନିଜେ ଈଶ୍ବର କରିଦେଇଛୁ। ଏବଂ ଆମେ ଶୟତାନଙ୍କ ସମାନ ଦଣ୍ଡରେ ପଡ଼ିଯିବାକୁ ଯାଉଛୁ।

ଆମର ସଦାକାଳୀନ ସୁରକ୍ଷା ହେଉଛି ନମ୍ରତାରେ ଚାଲିବା। *"ଆଉ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ଭୟ କରି ପରସ୍ପର ବଶୀଭୂତ ହୁଅ"* (ଏଫିସୀୟ 5:21)। ଯଦି ମୁଁ ଏମିତି ଏକ ସ୍ଥାନରେ ଅଛି ଯେଉଁଠାରେ ମୁଁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଅଧୀନ ହୋଇପାରେ, ତେବେ ମୁଁ ଜାଣିପାରେ ଯେ ମୁଁ ନିଜକୁ "ଈଶ୍ବର-ସଦୃଶ ମନୋଭାବ" ଠାରୁ ମୁକ୍ତ ରଖୁଛି। ସଦା ନମ୍ରତାର ଆତ୍ମାରେ, ମୃଦୁତାର ଆତ୍ମାରେ ଚାଲନ୍ତୁ। ସଦା ଏମିତି ଭାବରେ ଚାଲନ୍ତୁ ଯେ ଈଶ୍ବର ଆପଣଙ୍କ ନିଜଠାରୁ "ତଳସ୍ଥ" ମନେହେଉଥିବା, ଆପଣ ଯାହାଙ୍କୁ ନେତୃତ୍ୱ କରୁଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ମଧ୍ୟ ଆପଣଙ୍କ ଜୀବନରେ କଥା କହିପାରନ୍ତି।

ଉପସଂହାର

ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆହ୍ୱାନ ଏବଂ ଖ୍ରୀଷ୍ଟୀୟ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ କୌଣସି ସାଧାରଣ ବିଷୟ ନୁହେଁ। ଈଶ୍ୱର ଆମକୁ ଯେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ମନୋନୀତ କରିଛନ୍ତି, ତାହା ସମ୍ପାଦନ କରିବା ସମୟରେ ଆମକୁ ଈଶ୍ୱରୀୟ ଜ୍ଞାନର ସହିତ ଚାଲିବାକୁ ହେବ। ତଥାପି, ଆମର ଆତ୍ମବିଶ୍ୱାସ ଆମ ନିଜ ଶକ୍ତି କିମ୍ବା ସାମର୍ଥ୍ୟ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ ନାହିଁ; ବରଂ ଆମର ସମସ୍ତ ଭରସା କେବଳ ତାଙ୍କରି (ପ୍ରଭୁଙ୍କ) ଉପରେ ହିଁ ରହିଛି।

ଯିହୂଦା 1:24,25

[24] ଯେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ସ୍ଖଳନରୁ ରକ୍ଷା କରିବାକୁ ପୁଣି ଆପଣା ଗୌରବ ସମ୍ମୁଖରେ ମହାନନ୍ଦରେ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ ରୂପେ ଉପସ୍ଥିତ କରିବାକୁ ସକ୍ଷମ,

[25] ଯେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ତ୍ରାଣକର୍ତ୍ତା ଏକମାତ୍ର ଈଶ୍ୱର, ଗୌରବ, ପ୍ରତାପ, ପରାକ୍ରମ ଓ କର୍ତ୍ତାପଣ ଅନାଦିକାଳ, ବର୍ତ୍ତମାନ ଓ ଯୁଗେ ଯୁଗେ ତାହାଙ୍କର। ଆମେନ୍।

ସେହିଦିନ ଆମର ସମସ୍ତ ପରିଶ୍ରମ ସାର୍ଥକ ହେବ, ଯେତେବେଳେ ଆମେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ମହିମାମୟ ସିଂହାସନ ସମ୍ମୁଖରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହେବା ଏବଂ ତାଙ୍କ ମୁଖରୁ ଏହି ବାଣୀ ଶୁଣିବା: “ଶାବାସ! ଉତ୍ତମ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଛ”।

ଅନଲାଇନରେ ଆମ ସହିତ ଯୋଗଦାନ କରନ୍ତୁ
(JOIN US ONLINE)

ଇଂରାଜୀ
(ENGLISH)

https://youtube.com/allpeopleschurchbangalore
https://instagram.com/allpeopleschurchbangalore
https://facebook.com/apcwo

https://youtube.com/apcbiblecollege
https://instagram.com/apcbiblecollege

https://youtube.com/APCMusicindia

https://www.youtube.com/@apc-free-christian-books

https://youtube.com/@chrysalislifecounseling
https://instagram.com/ChrysalisLifeCounseling

ହିନ୍ଦୀ
(HINDI)

https://youtube.com/APCHindi

https://www.instagram.com/apc_bangalore_hindi

ଆପଣ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଜାଣନ୍ତି କି ଯିଏ ଆପଣଙ୍କୁ ପ୍ରେମ କରନ୍ତି ?

ପ୍ରାୟ 2000 ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ, ଈଶ୍ୱର ଏହି ଜଗତକୁ ମନୁଷ୍ୟ ସଦୃଶ ହୋଇ ଆସିଲେ । ତାହାଙ୍କ ନାମ ଯୀଶୁ । ସେ ଏକ ସିଦ୍ଧତାର ସହିତ ପାପ ଶୂନ୍ୟ ଜୀବନଯାପନ କଲେ । ଯେତେବେଳେ ଯୀଶୁ ମାନବ ରୂପରେ ଈଶ୍ୱର ଥିଲେ । ସେ ଯାହା କିଛି କହିଲେ ଓ କରିଲେ ତାହା ଦ୍ୱାରା ସେ ଆମମାନଙ୍କ ଠାରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପ୍ରକାଶ କଲେ । ସେ ଯେଉଁ ବାକ୍ୟ କହିଲେ ତାହା ବାସ୍ତବରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟ ଥିଲା । ସେ ଯାହା କଲେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପରି କାର୍ଯ୍ୟ କଲେ । ପୃଥିବୀରେ ଯୀଶୁ ଅନେକ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକର୍ମ କଲେ । ସେ ଦୁଃଖୀ ରୋଗୀମାନଙ୍କୁ ସୁସ୍ଥ କଲେ । ସେ ଅନ୍ଧମାନଙ୍କୁ ଦୃଷ୍ଟିଶକ୍ତି ଦେଲେ, ବଧିରମାନଙ୍କୁ ଶୁଣିବା ଶକ୍ତି ଦେଲେ, ଖଞ୍ଜ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଚାଲିବାର ଶକ୍ତି ଦେଲେ ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅସୁସ୍ଥ ଓ ବିଭିନ୍ନପ୍ରକାରର ରୋଗୀମାନଙ୍କୁ ସୁସ୍ଥ କଲେ । ସେ ଅଳ୍ପକେତେକ ରୁଟିକୁ ନେଇ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଭାବେ ବହୁତ ରୁଟି କଲେ ଏବଂ ହଜାର ହଜାର କ୍ଷୁଧାର୍ତ୍ତ ଲୋକଙ୍କୁ ଖୁଆଇଲେ, ଝଡ଼ ବତାସକୁ ସ୍ଥିର କଲେ ଏବଂ ଅନେକ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କର୍ମମାନ କଲେ ।

ଏହି ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ ଆମଠାରେ ପ୍ରକାଶ ହେଲା ଯେପରି ଈଶ୍ୱର ଯେ ଉତ୍ତମ ବା ମଙ୍ଗଳମୟ ପରମେଶ୍ୱର ଯାହାକି ସେ ଚାହାନ୍ତି ଯେ ଲୋକମାନେ ଉତ୍ତମ ହେଉନ୍ତୁ, ସମସ୍ତେ ସୁସ୍ଥ ଓ ଖୁସିରେ ରୁହନ୍ତୁ । ଈଶ୍ୱର ଲୋକମାନଙ୍କ ଆବଶ୍ୟକତା ଯୋଗାଇବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରନ୍ତି ।

ତେବେ ଈଶ୍ୱର କାହିଁକି ନିଜେ ମନୁଷ୍ୟ ହେବାକୁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଲେ ଓ ଜଗତକୁ ମନୁଷ୍ୟ ରୂପରେ ଆସିଲେ? କାହିଁକି ଯୀଶୁ ଆସିଲେ?

ଆମେ ସମସ୍ତେ ପାପ କରିଅଛୁ ଏବଂ ଯିଏ ଆମକୁ ସୃଷ୍ଟି କରିଅଛନ୍ତି ସେହି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଆମ୍ଭେମାନେ ଅଗ୍ରହଣୀୟ ବିଷୟ ପରି କାର୍ଯ୍ୟ କରିଅଛୁ । ପାପର ପରିଣାମ ଗୁଡିକ ରହିଛି । ପାପ ଏକ ବିରାଟ କାନ୍ଥ ସଦୃଶ ଅଟେ ଯାହା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଓ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଠିଆ ହୋଇଅଛି । ପାପ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରୁ ଆମକୁ ଅଲଗା କରେ। ଯିଏ ଆମକୁ ସୃଷ୍ଟି କରିଅଛନ୍ତି ତାହାଙ୍କୁ ଜାଣିବା ନିମନ୍ତେ ଓ ତାଙ୍କ ସହିତ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ସମ୍ପର୍କ ରଖିବାରେ ପାପ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ସାଜେ । ତେଣୁ, ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଅନେକ ଲୋକମାନେ ଅନ୍ୟ ବିଷୟଗୁଡ଼ିକ ସହ ଶୂନ୍ୟସ୍ଥାନରେ ପୂରଣ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତି।

ଆମ ପାପଗୁଡିକର ଅନ୍ୟ ପରିଣାମଗୁଡିକ ହେଲା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରୁ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଅନନ୍ତକାଳ ପୃଥକ୍ କରେ । ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବିଚାରଳୟରେ ପାପର ପରିଣାମ ମୃତ୍ୟୁ ଅଟେ । ମୃତ୍ୟୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରୁ ସର୍ବଦା ଅଲଗା ହୋଇ ନର୍କରେ ସ୍ଥାନ ପାଏ ।

କିନ୍ତୁ ସୁସମ୍ବାଦ ଏହା ଯେ ଆମେ ପାପଠାରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇପାରିବା ଓ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ପୁନଃ ମିଳିତ ହୋଇପାରିବା । ବାଇବଲ କହେ,***"କାରଣ ପାପର ବେତନ ମୃତ୍ୟୁ, କିନ୍ତୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଅନୁଗ୍ରହ ଦାନ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ପ୍ରଭୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଯୀଶୁଙ୍କ ସହଭାଗିତାରେ ଅନନ୍ତ ଜୀବନ ଅଟେ"*** (ରୋମୀୟ 6:23)। ତେବେ ଯୀଶୁ ସମଗ୍ର ଜଗତର ପାପ ନିମନ୍ତେ ମୂଲ୍ୟ ସ୍ୱରୂପ ନିଜ ପ୍ରାଣକୁ

କ୍ରୁଶୀୟ ମୃତ୍ୟୁ ଦ୍ୱାରା ଦେଇଅଛନ୍ତି। ତା'ପରେ ସେ ତିନିଦିନ ପରେ ମୃତ୍ୟୁରୁ ପୁନଃଜୀବିତ ହେଲେ, ଅନେକଙ୍କୁ ସେ ଜୀବିତ ଅବସ୍ଥାରେ ଦେଖାଦେଲେ ଏବଂ ଏହାପରେ ସେ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଫେରିଗଲେ ।

ଈଶ୍ୱର ପ୍ରେମ ଓ ଦୟାର ଈଶ୍ୱର ଅଟନ୍ତି । ସେ ଚାହାନ୍ତି ନାହିଁ ଯେ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ନର୍କରେ ପଡି ବିନଷ୍ଟ ହେଉ । ଆଉ ସେ ଆସିଲେ ଯେପରି ସମଗ୍ର ମାନବଜାତିକୁ ପାପରୁ ଉଦ୍ଧାର ଏବଂ ପାପର ପରିଣାମରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇବା ପାଇଁ ଏକ ମାର୍ଗ ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତି । ସେ ପାପୀମାନଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧାର କରିବାକୁ ଆସିଲେ—ଆପଣଙ୍କ ପରି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଓ ମୋତେ ପାପରୁ ଓ ଅନନ୍ତ ମୃତ୍ୟୁରୁ ଉଦ୍ଧାର କରିବାକୁ ଆସିଲେ ।

ପାପରୁ କ୍ଷମା ମୁକ୍ତ ଭାବରେ ପାଇବା ପାଇଁ, ବାଇବଲ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ କହେ ଯେ ଆମକୁ କେବଳ ଏକ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ—ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ କ୍ରୁଶ ଉପରେ ଯାହା କଲେ ତାହା ବିଶ୍ୱାସ କରିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ସର୍ବାନ୍ତଃକରଣ ସହିତ ବିଶ୍ୱାସ କରିବାକୁ ହେବ ।

"... ଯେକେହି ତାହାଙ୍କଠାରେ ବିଶ୍ୱାସ କରେ, ସେ ଯେ ତାହାଙ୍କ ନାମରେ ପାପକ୍ଷମା ପାଇବ" (ପ୍ରେରିତ 10:43) ।

"ଯେଣୁ ତୁମ୍ଭେ ଯଦି ମୁଖରେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ପ୍ରଭୁ ବୋଲି ସ୍ୱୀକାର କରିବ, ଆଉ ଈଶ୍ୱର ତାହାଙ୍କୁ ମୃତମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଉଠାଇଅଛନ୍ତି ବୋଲି ହୃଦୟରେ ବିଶ୍ୱାସ କରିବ, ତେବେ ପରିତ୍ରାଣ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ" (ରୋମୀୟ 10:9) ।

ଆପଣ ମଧ୍ୟ ପାପ କ୍ଷମା ପାଇପାରିବେ ଓ ଆପଣଙ୍କ ପାପରୁ ପରିଷ୍କୃତ ହୋଇପାରିବେ ଯଦି ଆପଣ ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱାସ କରିବେ ।

ନିମ୍ନଲିଖିତ ଏକ ସରଳ ପ୍ରାର୍ଥନା ଦ୍ୱାରା ଆପଣଙ୍କୁ, ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ଏବଂ ଆପଣଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ସେ କ୍ରୁଶ ଉପରେ ଯାହା କରିଅଛନ୍ତି ତାହା ବିଶ୍ୱାସ କରିବାକୁ ସାହାଯ୍ୟ ହେବ । ଏହି ପ୍ରାର୍ଥନା ଆପଣଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ କ'ଣ କରିଅଛନ୍ତି ତାହା ସ୍ୱୀକାର କରିବାକୁ ଓ ପାପ କ୍ଷମା ପାଇବାକୁ ଏବଂ ଆପଣଙ୍କ ପାପରୁ ପରିଷ୍କୃତ ହେବାକୁ ସହାୟକ ହେବ । ଏହି ପ୍ରାର୍ଥନା କେବଳ ଏକ ମାର୍ଗଦର୍ଶିକା ଅଟେ । ଆପଣ ନିଜେ ମଧ୍ୟ ନିଜ ଶବ୍ଦଗୁଡିକରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିପାରିବେ ।

ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁ, ଆଜି ମୁଁ ଜାଣିଲିଯେ, ତୁମେ ମୋ ନିମନ୍ତେ କ୍ରୁଶ ଉପରେ ଯାହା କରିଅଛ। ତୁମେ ମୋ ନିମନ୍ତେ ମୃତ୍ୟୁଭୋଗ କଲ । ତୁମେ ତୁମର ବହୁମୂଲ୍ୟ ରକ୍ତ ଝରାଇ ମୋ ପାପର ମୂଲ୍ୟଦେଲ ଯେପରି ମୁଁ ମୋ ପାପରୁ କ୍ଷମାପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏ । ବାଇବଲ ମୋତେ କହେ ଯେ, ଯେକେହି ତୁମଠାରେ ବିଶ୍ୱାସ କରେ ସେମାନେ ସେମାନଙ୍କ ପାପରୁ କ୍ଷମା ପ୍ରାପ୍ତ ହେବେ ।

ତୁମେ ମୋ ନିମନ୍ତେ ଯାହା କରିଅଛ । ତୁମେ ମୋ ନିମନ୍ତେ କ୍ରୁଶ ଉପରେ ମୃତ୍ୟୁଭୋଗ କଲ ଓ ମୃତ୍ୟୁରୁ ପୁନର୍ଜୀବିତ ହେଲ । ମୁଁ ଜାଣେ ନିଜକୁ ମୋର ଉତ୍ତମ କାର୍ଯ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ଉଦ୍ଧାର କରିପାରିବି ନାହିଁ କିଅବା କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ମୋତେ ଉଦ୍ଧାର କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ମୁଁ

ମୋର ପାପଗୁଡିକ ନିମନ୍ତେ କ୍ଷମା ଅର୍ଜ୍ଜନ କରିପାରିବି ନାହିଁ ।

ଆଜି, ମୁଁ ହୃଦୟରେ ବିଶ୍ୱାସ କରେ ଓ ମୋ ମୁଖରେ ସ୍ୱୀକାର କରେ ଯେ ତୁମେ ମୋ ନିମନ୍ତେ ମୃତ୍ୟୁଭୋଗ କଲ, ମୋ ପାପର ମୂଲ୍ୟ ଦେଲ, ମୃତ୍ୟୁରୁ ପୁନର୍ଜ୍ଜୀବିତ ହେଲ ଏବଂ ତୁମଠାରେ ବିଶ୍ୱାସ ଦ୍ୱାରା ମୁଁ ମୋ ପାପରୁ କ୍ଷମାପ୍ରାପ୍ତ ହେଉଅଛି ଓ ପାପରୁ ପରିଷ୍କୃତ ହେଉଅଛି ।

ଧନ୍ୟବାଦ ଯୀଶୁ । ତୁମକୁ ପ୍ରେମ କରିବାକୁ, ତୁମକୁ ଅଧିକ ଜାଣିବାକୁ ଓ ତୁମଠାରେ ବିଶ୍ୱସ୍ତ ରହିବାକୁ ମୋତେ ସାହାଯ୍ୟ କର ।

ଆମେନ୍ ।

ଅଲ୍ ପିପୁଲ୍ସ ଚର୍ଚ୍ଚ ସମ୍ବନ୍ଧରେ

ଅଲ୍ ପିପୁଲ୍ସ ଚର୍ଚ୍ଚର ଦର୍ଶନ ହେଲା ବାଙ୍ଗାଲୋର ନଗରରେ ଲବଣ ଏବଂ ଜ୍ୟୋତିଃ ସଦୃଶ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ, ଦେଶ ଓ ଦେଶଗୁଡ଼ିକରେ ଏକ ସ୍ୱର ହେବା ନିମନ୍ତେ ।

ଅଲ୍ ପିପୁଲ୍ସ ଚର୍ଚ୍ଚ **ଏକ ଯୀଶୁ ପ୍ରେମୀ, ବାକ୍ୟ ଧ୍ୟାନ, ଆତ୍ମାରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ**, ପାରିବାରିକ ମଣ୍ଡଳୀ, ଏକ ପ୍ରୋତ୍ସାହନ କେନ୍ଦ୍ର, ଏକ ମିଶନ ଆଧାର ଓ ବିଶ୍ୱ ସୁସମାଚାର ପ୍ରସାରକ ଅଟେ ।

- ଏକ **ପାରିବାରିକ ମଣ୍ଡଳୀ** ଭାବେ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟ-କୈନ୍ଦ୍ରିକ ସହଭାଗିତାରେ ଏକ ଗୋଷ୍ଠୀ ଭାବରେ ଆମେ ବୃଦ୍ଧି ହେଉ, ପ୍ରେମରେ ପରସ୍ପରର ଯତ୍ନ ଓ ସେବା କରି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସମାବେଶ ସଦୃଶ ହେବା।
- ଏକ **ପ୍ରୋତ୍ସାହନ କେନ୍ଦ୍ର** ଭାବରେ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ବିଶ୍ୱାସଙ୍କୁ ବିଜୟୀ ଜୀବନ କାଟିବାକୁ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ସଦୃଶରେ ପରିପକ୍ୱ ହେବାକୁ ଓ ସେମାନଙ୍କ ଜୀବନରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ପୂରଣ କରିବାକୁ ଆମ୍ଭେମାନେ ସଶକ୍ତି ଓ ପ୍ରୋତ୍ସାହିତ କରୁ ।
- ଏକ **ମିଶନ ଆଧାର** ଭାବରେ, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟ ମାଧ୍ୟମରେ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସୁସମାଚାର ଏବଂ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କ ଶକ୍ତିର ଅଲୌକିକ ପ୍ରଦର୍ଶନ ଦ୍ୱାରା ଆମର ନଗର, ଦେଶ ଓ ଦେଶଗୁଡ଼ିକୁ ଆଶୀର୍ବାଦ କରିବା ନିମନ୍ତେ ଆମେ ମହତପୂର୍ଣ୍ଣ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟରେ ଜଡ଼ିତ ଅଟୁ ।
- ଏକ **ବିଶ୍ୱ ସୁସମାଚାର ପ୍ରସାରକ** ଭାବରେ, ଆମେ ସ୍ଥାନୀୟ ଏବଂ ବିଶ୍ୱ ସ୍ତରରେ ସେବା କରୁ ଧର୍ମୀୟ ନେତା ଓ ଆତ୍ମାରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ମଣ୍ଡଳିଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ଯେଉଁମାନେ କି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ରାଜ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ସେମାନଙ୍କ ମହତ୍ୱପୂର୍ଣ ପ୍ରଭାବ ପକାଇପାରିବେ ।

ଅଲ୍ ପିପୁଲ୍ସ ଚର୍ଚ୍ଚରେ, ଆମ୍ଭେମାନେ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କ ଅଭିଷେକ ଓ ପ୍ରଦର୍ଶନରେ ଆମେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ସାଲିସବିହୀନ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟ ପରିବେଷଣ କରୁ । ଆମେ ଉତ୍ତମ ସଙ୍ଗୀତ, ସର୍ଜନାତ୍ମକ ଉପସ୍ଥାପନା, ବିଚକ୍ଷଣ ଦୃଃଖପ୍ରକାଶ, ସମସାମୟିକ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ଶୈଳୀ, ଅତ୍ୟାଧୁନିକ ଟେକ୍ନୋଲୋଜି ଏବଂ ଏପରି ଅନେକ, ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କ ଶକ୍ତିର ଚିହ୍ନ, ଲକ୍ଷଣ, ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟ ଓ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କ ଦାନରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟ ପ୍ରଚାର କରିବାକୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ମିତ ପଦ୍ଧତିକୁ କୌଣସି ବିଷୟ ବଦଳାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ (1 କରିନ୍ଥୀୟ 2:4,5; ଏବ୍ରୀ 2:3,4)। ଆମର ପ୍ରସଙ୍ଗ ହେଉଛି ଯୀଶୁ, ଆମର ବିଷୟବସ୍ତୁ ହେଉଛି ବାକ୍ୟ, ଆମର ପଦ୍ଧତି ହେଉଛି ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କ ଶକ୍ତି, ଆମର ଆବେଗ ହେଉଛି ଲୋକମାନେ ଓ ଆମର ଲକ୍ଷ୍ୟ ହେଉଛି ଖ୍ରୀଷ୍ଟ-ସଦୃଶ୍ୟ ସମସ୍ତେ ପରିପକ୍ୱତା ହେଉନ୍ତୁ।

ବାଙ୍ଗାଲୋରରେ ଆମର ମୁଖ୍ୟ ମଣ୍ଡଳୀ ସହିତ, ଅଲ୍ ପିପୁଲ୍ସ ଚର୍ଚ୍ଚର ଅନ୍ୟ ମଣ୍ଡଳୀଗୁଡ଼ିକ ଭାରତର ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନମାନଙ୍କରେ ରହିଛି। ଅଲ୍ ପିପୁଲ୍ସ ଚର୍ଚ୍ଚର ବର୍ତ୍ତମାନ ତାଲିକା ଓ ଯୋଗାଯୋଗ କରିବା ନିମନ୍ତେ ସୂଚନା ପାଇବାକୁ, ଦୟାକରି ଅଲ୍ ପିପୁଲ୍ସ ଚର୍ଚ୍ଚର ୱେବସାଇଟ ଦେଖନ୍ତୁ **apcwo.org/locations** କିମ୍ବା ଏହି ଇମେଲ ଠିକଣାରେ ମେସେଜ ପଠାନ୍ତୁ **contact@apcwo.org**

ମାଗଣା ପ୍ରକାଶନଗୁଡିକ

A Church in Revival
A Real Place Called Heaven
A Time for Every Purpose
Ancient Landmarks
Baptism in the Holy Spirit
Being Spiritually Minded and Earthly Wise
Biblical Attitude Towards Work
Breaking Personal and Generational Bondages
Change
Code of Honor
Divine Favor
Divine Order in the Citywide Church
Don't Compromise Your Calling
Don't Lose Hope
Equipping the Saints
Foundations (Track 1)
Fulfilling God's Purpose for Your Life
Gifts of the Holy Spirit
Giving Birth to the Purposes of God
God Is a Good God
God's Word—The Miracle Seed
How to Help Your Pastor
Integrity
Interpreting Scripture
Kingdom Builders
Laying the Axe to the Root
Living Life Without Strife
Marriage and Family
Ministering Healing and Deliverance
Offenses—Don't Take Them
Open Heavens
Our Redemption
Receiving God's Guidance
Revivals, Visitations and Moves of God
Shhh! No Gossip!
Speak Your Faith
The Conquest of the Mind
The End Times
The Father's Love
The House of God
The Kingdom of God
The Mighty Name of Jesus
The Night Seasons of Life
The Power of Commitment
The Presence of God
The Redemptive Heart of God
The Refiner's Fire
The Spirit of Wisdom, Revelation and Power
The Wonderful Benefits of Praying in Tongues
Timeless Principles for the Workplace
Understanding the Prophetic
Water Baptism
We Are Different
Who We Are in Christ
Women in the Workplace
Work—Its Original Design

ନୂଆ ବହିଗୁଡ଼ିକ ନିୟମିତ ପ୍ରକାଶନ ହେଉଥାଏ । ଦୟାକରି **apcwo.org/books** ୱେବସାଇଟ ଦେଖନ୍ତୁ ଓ ଅଲ୍ ପିପୁଲ୍ସ ଚର୍ଚ୍ଚର ପିଡିଏଫ ମାଧ୍ୟମରେ ଥିବା ଖ୍ରୀଷ୍ଟୀୟ ପୁସ୍ତକଗୁଡ଼ିକ, ଅଡିଓ ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଭାଷାରେ ଉପଲବ୍ଧ ପୁସ୍ତକଗୁଡିକୁ ମାଗଣାରେ ଡାଉନଲୋଡ କରନ୍ତୁ । ପୁଣି ମାଗଣା ଅଡିଓ ଏବଂ ଭିଡିଓର ବାକ୍ୟ ପ୍ରଚାର, ବାକ୍ୟ ପ୍ରଚାର ଲେଖାଗୁଡ଼ିକ ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ମାଗଣା ଉତ୍ସଗୁଡିକ ନିମନ୍ତେ **apcwo.org/sermons** ୱେବସାଇଟ ଦେଖନ୍ତୁ ।

ଖ୍ରୀସଲିଶ କାଉନସେଲିଂ

ଖ୍ରୀସଲିଶ କାଉନସେଲିଂ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବେ ସାହାଯ୍ୟ କରେ ଯେମିତି ସେମାନେ ସମ୍ମୁଖୀନ ହେଉଥିବା ଜୀବନର ସମସ୍ୟାର ମୁକାବିଲା କରିପାରିବେ ଏବଂ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବେ। ଖ୍ରୀସଲିଶ କାଉନସେଲିଂ ବୃତ୍ତିଗତ ଭାବେ ତାଲିମ ପ୍ରାପ୍ତ ଓ ଅନୁଭୂତି ସମ୍ପନ୍ନ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ପରାମର୍ଶଦାତା ମାନଙ୍କ ଏକ ଦଳ ଅଟେ।

ଆମର ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ସମସ୍ତ ପ୍ରକାର ବୟସ ଦଳର ଲୋକମାନଙ୍କଠାରେ ଓ ଜୀବନର ବିଭିନ୍ନ ସ୍ୱାନ୍ତନାପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶେଷ ଗୁଡ଼ିକ ନିମନ୍ତେ ଅଟେ ।

- କିଶୋରବସ୍ଥା
- ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସମନ୍ୱୟ
- ସମ୍ପର୍କ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଆହ୍ୱାନପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଷୟ
- ପାଠପଢ଼ାରେ ଅସଫଳ
- କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ
- ପରିବାର / ଦମ୍ପତି: ବିବାହ ପୂର୍ବରୁ/ ବିବାହ ପରେ ସମସ୍ୟା
- ପିତାମାତା / ସହକର୍ମୀ / ପିଲାମାନେ / ଭାଇଭଉଣୀ
- ଆଚରଣଗତ ବ୍ୟାଧି
- ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ବ୍ୟାଧି
- ମାନସିକ / ଭାବପ୍ରବଣ ସମସ୍ୟା
- ବିଷାଦଗ୍ରସ୍ତ / ଆଘାତପ୍ରାପ୍ତ
- ନିଶା ସେବନ / ମଦ ନିଶାଗ୍ରସ୍ତ
- ଆତ୍ମିକ ସମସ୍ୟା
- ଜୀବନ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ

ଖ୍ରୀସଲିଶ କାଉନସେଲିଂ ସେବାର ଦେୟ ସୁଲଭ ଓ ସୁଗମ ଅଟେ ।

ଆମର ତାଲିମପ୍ରାପ୍ତ ପରମର୍ଶଦାତାଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣଙ୍କ ସହ ସାକ୍ଷାତ ସମୟ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବା ନିମନ୍ତେ:

ୱେବ୍ସାଇଟ: chrysalislife.org
ଫୋନ ନମ୍ବର: +91-80-25452617 କିମ୍ବା ଟୋଲ ଫ୍ରି ନମ୍ବର (କେବଳ ଭାରତ ମଧ୍ୟରେ) 1-800-300-00998
ଇମେଲ: counselor@chrysalislife.org

ଖ୍ରୀସଲିଶ କାଉନସେଲିଂ,ଅଲ୍ ପିପୁଲ୍ସ ଚର୍ଚ୍ଚରବିଶ୍ୱ ସୁସମାଚାର ପ୍ରଚାରଏକ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ଅଟେ ।

ଅଲ୍ ପିପୁଲ୍ସ ଚର୍ଚ୍ଚ ସହିତ ଅଂଶୀଦାର

ସ୍ଥାନୀୟ ମଣ୍ଡଳୀ ସହ ସମଗ୍ର ଭାରତ ଦେଶରେ, ବିଶେଷ କରି ଉତ୍ତର ଭାରତରେ ସୁସମାଚାର ପ୍ରଚାର କରି ଅଲ୍ ପିପୁଲ୍ସ ଚର୍ଚ୍ଚ ନିଜ ସୀମା ବାହାରେ ମଧ୍ୟ ସୁସମାଚାର ପ୍ରଚାର କରୁଅଛି, ଏହାର ପ୍ରମୁଖ ଲକ୍ଷ୍ୟ ହେଲା (କ)ନେତାମାନଙ୍କୁ ସୁଦୃଢ କରିବା, (ଖ) ଯୁବାମାନଙ୍କୁ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ନିମନ୍ତେ ସୁସଜ୍ଜିତ କରିବା, ଏବଂ (ଗ) ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଶରୀରକୁ ଗଠନ କରିବା, ବର୍ଷ ସାରା ଯୁବାମାନଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ବିଭିନ୍ନ ତାଲିମ ଶିବିର ଓ 'ଖ୍ରୀଷ୍ଟୀୟ ନେତାମାନଙ୍କ ସମାବେଶ' ଆୟୋଜନ କରାଯାଏ। ଏହା ସହିତ,ବିଶ୍ୱାସୀମାନଙ୍କୁ ବାକ୍ୟରେ ଓ ଆତ୍ମାରେ ସୁସଜ୍ଜିତ କରିବା ନିମନ୍ତେ ହଜାର ହଜାର ବହି ଇଂରାଜୀ ଓ ବିଭିନ୍ନ ଭାଷାରେ ପ୍ରକାଶନ କରି ମାଗଣାରେ ବଣ୍ଟନ କରାଯାଏ ।

ଆମେ ଆପଣମାନଙ୍କୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରୁ କି ଏକକାଳୀନ ଦାନ କିମ୍ବା ମାସିକ ଆର୍ଥିକ ଦାନ ସାହାଯ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ଆମ ସହିତ ଅଂଶୀଦାର ହେବା ପାଇଁ । ଆମ ଭାରତ ଦେଶ ସାରା ଚାଲୁଥିବା ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଯେକୌଣସି ପରିମାଣର ସାହାଯ୍ୟ ଆମକୁ ଆପଣ ସ୍ୱଇଚ୍ଛାରେ ପଠାଇ ପାରିବେ ତାହା ଅତି ପ୍ରଶଂସନୀୟ ବିଷୟ ହେବ ।

ଆପଣ ଆପଣଙ୍କ ସାହାଯ୍ୟ ଦାନ ଚେକ୍ / ବ୍ୟାଙ୍କ ଡ୍ରାଫ୍ଟ–ଦେୟକୁ "ଅଲ୍ ପିପୁଲ୍ସ ଚର୍ଚ୍ଚ" ମାଧ୍ୟମରେ ଆମ ଅଫିସ ଠିକଣାରେ ପଠାଇପାରିବେ । ଅଥବା, ଆମର ବ୍ୟାଙ୍କ ଆକାଉଣ୍ଟରେ ଟଙ୍କା ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଭାବରେ ପଠାଇପାରିବେ ।

ଆକାଉଣ୍ଟ ନାମ: All Peoples Church
ଆକାଉଣ୍ଟ ନମ୍ବର: 50200068829058
IFSC କୋଡ୍: HDFC0004367
ବ୍ୟାଙ୍କ: HDFC Bank, 7M/308 80Ft Rd, HRBR Layout, Kalyan Nagar, Bengaluru, Karnataka 560043

ବିଶେଷ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ବିବରଣୀ: *ଅଲ୍ ପିପୁଲ୍ସ ଚର୍ଚ୍ଚ ଭାରତରେ ଅବସ୍ଥିତ ବ୍ୟାଙ୍କଗୁଡିକଠାରୁ ହିଁ ସାହାଯ୍ୟ ଦାନ ଗ୍ରହଣ କରେ । ଯେତେବେଳେ ଆପଣ ସାହାଯ୍ୟ ଦାନ ପଠାନ୍ତି, ଯଦି ଦେବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରନ୍ତି, ଆପଣ ଅଲ୍ ପିପୁଲ୍ସ ଚର୍ଚ୍ଚର କେଉଁ ବିଶେଷ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଆପଣଙ୍କ ଦାନ ବ୍ୟବହୃତ ହେଉ ବୋଲି ଚାହାନ୍ତି, ତାହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ଲେଖି ଜଣାଇପାରିବେ । ଅତିରିକ୍ତ ସୂଚନା ନିମନ୍ତେ ଦେଖନ୍ତୁ:* **apcwo.org/give**

ପୁଣି, ଯେତେବେଳେ ମଧ୍ୟ ହେଉ ଆପଣ ଆପଣଙ୍କ ପ୍ରାର୍ଥନାରେ ଦୟାକରି ଆମ ନିମନ୍ତେ ଓ ଆମ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ସ୍ମରଣ କରୁଥାନ୍ତୁ ।

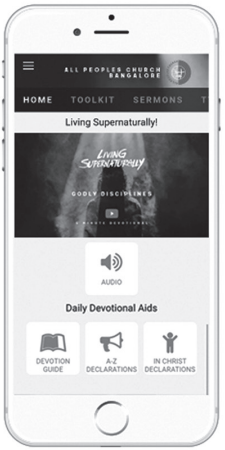
ଆପଣଙ୍କୁ ଧନ୍ୟବାଦ ଓ ଈଶ୍ୱର ଆଶୀର୍ବାଦ କରନ୍ତୁ!

DOWNLOAD THE FREE APP!

Search for
"All Peoples Church Bangalore"
in the App or Google play stores.

Available on the App Store

ANDROID APP ON Google play

A daily 5-minute video devotional.
A daily Bible reading and prayer guide.
5-minute Sermon summary.
Toolkit with Scriptures on various topics to build faith and information to share the Gospel.
Resources with sermons, sermon notes, TV programs, books, music and more.

IF YOU LOVE IT, TELL OTHERS ABOUT IT!

निःशुल्क ऐप डाउनलोड करें:

ऐप स्टोर या प्ले स्टोर में खोजें
“ऑल पीपुल्स चर्च (APCWO)”/
All Peoples Church Hindi

Available on the App Store

ANDROID APP ON Google Play

विश्वास को मजबूत करने और सुसमाचार साझा करने के लिए विभिन्न विषयों पर आधारित वचनों के टूलकिट।
उपदेशों, टीवी कार्यक्रमों, पुस्तकों, संगीत और बहुत कुछ से भरे संसाधन।
अगर आपको यह पसंद आए, तो
दूसरों को भी इसके बारे में बताएं!

ଅଲ୍ ପିପୁଲ୍ସ ଚର୍ଚ୍ଚ ବାଇବଲ କଲେଜ

apcbiblecollege.org

ଅଲ୍ ପିପୁଲ୍ସ ଚର୍ଚ୍ଚ ବାଇବଲ କଲେଜ ଏବଂ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ତାଲିମ କେନ୍ଦ୍ର, ବାଙ୍ଗାଲୋର, ଭାରତରେ ଅଛି, ଏଠାରେ ଆତ୍ମାରେ-ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ, ଅଭିଷିକ୍ତ, ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତି ଓ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କ ଅଲୌକିକ ଶକ୍ତିରେ ସେବା କରିବା ସହିତ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟର ବାସ୍ତବ ଶିକ୍ଷା ଏବଂ ବୁଦ୍ଧି ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଉତ୍ସାହଜନକ ଅଧ୍ୟୟନ ଯୋଗାଇଥାଏ । ଈଶ୍ୱରୀୟ ଚରିତ୍ର, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟର ଗଭୀରତା, ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଚିହ୍ନ ଓ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକର୍ମ ଏବଂ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ଘନିଷ୍ଠ ସମ୍ପର୍କରୁ ପ୍ରବାହିତ ସମସ୍ତ ବିଷୟକୁ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଇ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ବ୍ୟକ୍ତିର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଉନ୍ନତି କରିବାରେ ଆମେ ବିଶ୍ୱାସ କରୁ ।

ଅଲ୍ ପିପୁଲ୍ସ ଚର୍ଚ୍ଚ ବାଇବଲ କଲେଜରେ (APC-BC), ଉପଯୁକ୍ତ ତଥା ହିତଜନକ ଶିକ୍ଷା ସହ ଆମେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରେମର ପ୍ରଦର୍ଶନ, ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କ ଅଭିଷେକ ଓ ଉପସ୍ଥିତି ଏବଂ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଅଲୌକିକ କାର୍ଯ୍ୟ ଉପରେ ଉପସ୍ଥାପନ କରୁ । ଅନେକ ଯୁବକ ଓ ଯୁବତୀମାନଙ୍କୁ ତାଲିମ ଦିଆଯାଇଅଛି ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କ ଜୀବନରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆହ୍ୱାନକୁ ପୂରଣ କରିବାକୁ ପଠାଯାଇଅଛି ।

ଆମେ ତିନୋଟି ପ୍ରୋଗ୍ରାମ ପ୍ରଦାନ କରୁ –

- ଏକ ବର୍ଷ ଥିଓଲୋଜି ଏବଂ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ସାର୍ଟିଫିକେଟ (C.Th.)
- ଦୁଇ ବର୍ଷ ଥିଓଲୋଜି ଏବଂ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ଡିପ୍ଲୋମା (Dip.Th.)
- ତିନି ବର୍ଷ ଥିଓଲୋଜି ଏବଂ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ବ୍ୟାଚଲର ଡିଗ୍ରୀ (B.Th.)

ପ୍ରତ୍ୟେକ ସପ୍ତାହର ସୋମବାରରୁ ଶୁକ୍ରବାର ସମୟ ସକାଳ (UTC+5:30) 9 ଘଣ୍ଟାରୁ ମଧ୍ୟାହ୍ନ 12 ଘଣ୍ଟା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହୁଏ । ଆମେ ତିନୋଟି ଶିକ୍ଷଣୀୟ ବିକଳ୍ପ ପ୍ରଦାନ କରୁ –

- **କ୍ୟାମ୍ପସରେ:** କ୍ୟାମ୍ପସରେ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ କ୍ଲାସରେ ଯୋଗ ଦେବା ।
- **ଅନଲାଇନ:** ଅନଲାଇନ ଲାଇଭ ଶିକ୍ଷାଦାନରେ ଯୋଗ ଦେବା ।
- **ଇ-ଲର୍ଣ୍ଣିଙ୍ଗ:** ଅନଲାଇନ ପୋର୍ଟାଲ **apcbiblecollege.org/elearn** ମାଧ୍ୟମରେ ନିଜେ ଶିକ୍ଷା ଗ୍ରହଣ କରିବା ।

ଅନଲାଇନ ଆବେଦନ କରିବା ନିମନ୍ତେ, ଏବଂ କଲେଜ, ପାଠ୍ୟକ୍ରମ, ଯୋଗ୍ୟତା, ପାଠ୍ୟକ୍ରମ ମୂଲ୍ୟ ବିଷୟରେ ଜାଣିବା ନିମନ୍ତେ ଓ ଆବେଦନ ଫର୍ମ ଡାଉନଲୋଡ କରିବା ନିମନ୍ତେ ୱେବସାଇଟ ଦେଖନ୍ତୁ - **apcbiblecollege.org**

ନୀତିଶାସ୍ତ୍ର ମୁଖ୍ୟତଃ ନୈତିକ ନିୟମ, ମୂଲ୍ୟବୋଧ ଏବଂ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ସହିତ ଜଡ଼ିତ । ଯଦିଓ ଆଚରଣବିଧିକୁ ଆଲୋଚନା ମାଧ୍ୟମରେ ଏକ ଲିଖିତ ରୂପ ଦିଆଯାଇପାରେ, କିନ୍ତୁ କେବଳ ସେହି ନୀତିର ମାନଦଣ୍ଡଗୁଡ଼ିକ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ତାହା ପାଳନ କରିବା ପାଇଁ ଶକ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରିପାରେ ନାହିଁ । ନୈତିକ ମୂଲ୍ୟବୋଧ ଏବଂ ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ଅନୁସରଣ କରିବାର ପ୍ରକୃତ ସାମର୍ଥ୍ୟ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତିର ଅନ୍ତରରୁ ହିଁ ପ୍ରସ୍ଫୁଟିତ ହୋଇଥାଏ । ଖ୍ରୀଷ୍ଟୀୟ ସେବକ ଭାବେ, ନୈତିକ ଜୀବନ ଯାପନ କରିବାର ଶକ୍ତି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଉପରେ ଆମର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ଭରଶୀଳତା ଏବଂ ତାଙ୍କରି ଅପାର କୃପା ମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏ । କୌଣସି ଆଚରଣବିଧି, ନୀତି ଶିକ୍ଷା, ବୁଦ୍ଧିମାନ ପରାମର୍ଶ କିମ୍ବା ନିର୍ଦ୍ଦେଶାବଳୀ ସେହି ଖ୍ରୀଷ୍ଟୀୟ ସେବକଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିପାରିବ ନାହିଁ, ଯିଏ ନିଜ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଚାଲିଚଳନ ବା ସହଭାଗିତାକୁ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ।

ଆଜିର ମଣ୍ଡଳୀରେ ଯେଉଁଠାରେ ଆମ ମଧ୍ୟରୁ ଅନେକେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଶକ୍ତି, ଅଭିଷେକ, ଚିହ୍ନ, ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକର୍ମ, ଆରୋଗ୍ୟ, ଭବିଷ୍ୟବାଣୀ ଏବଂ ଅଲୌକିକ କାର୍ଯ୍ୟର ପ୍ରକାଶ ପାଇଁ ଅତ୍ୟଧିକ ଆଗ୍ରହୀ, ସେଠାରେ ଜୀବନ ଓ ଆଚରଣର ଦେବୀୟ ମାନଦଣ୍ଡ ପାଇଁ ଆହ୍ୱାନ ବୋଧହୁଏ ବେଶୀ ଲୋକପ୍ରିୟ ହୋଇନପାରେ। ପ୍ରଚାରକ ଓ ସେବକମାନେ 'ପୁଲ୍ପିଟ୍' ପଛରେ ସେହି ଗୋଟିଏ ଘଣ୍ଟା ମଧ୍ୟରେ କିପରି ନିଜକୁ ପ୍ରକାଶ କରୁଛନ୍ତି, ତାହା ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କୁ ଅଧିକ ଖୋଜାଯାଉଛି; କିନ୍ତୁ ପୁଲ୍ପିଟ୍‌ବାହାରେ ସେମାନେ ପ୍ରକୃତରେ କିପରି ଜୀବନ ଯାପନ କରନ୍ତି, ସେଥିପ୍ରତି ସେତେଟା ଧ୍ୟାନ ଦିଆଯାଉ ନାହିଁ ।

ଅତଏବ, ସମୟ ଆସିଛି ଯେ ଆମେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ସେବକ ଭାବେ "ଭୟ ଓ ସମ୍ମାନ ସହିତ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଗ୍ରହଣଯୋଗ୍ୟ ଭାବରେ ସେବା" କରିବାର ମାନଦଣ୍ଡକୁ ପୁନଃସ୍ଥାପନ କରିବା ଉଚିତ୍ (ଏବ୍ରୀ 12:28) । ଏହି ପୁସ୍ତକଟି ସେହି ବିଷୟରେ ହିଁ ଲିଖିତ—ଯାହା ଖ୍ରୀଷ୍ଟୀୟ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟରେ ନିୟୋଜିତ ପୁରୁଷ ଓ ନାରୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ନୀତିଗତ ମୂଲ୍ୟ, ଦେବୀୟ ମାନଦଣ୍ଡ ଏବଂ ବ୍ୟବହାରିକ ଜ୍ଞାନର ଏକ ସହଜ ଓ ପାଠ୍ୟୋପଯୋଗୀ ସଂଗ୍ରହ । ଏହି ପୁସ୍ତକ ପଢ଼ିଲେ ଆପଣଙ୍କ ଜୀବନ ଏବଂ ସେବା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ ସମୃଦ୍ଧ ହେବ।

ଏହି ପୁସ୍ତକଟି ବାଇବଲ କଲେଜ, ସେମିନାର, ବାଇବଲ ପ୍ରଶିକ୍ଷଣ କେନ୍ଦ୍ର ଏବଂ ଯେଉଁଠାରେ ବ୍ୟକ୍ତିବିଶେଷଙ୍କୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟୀୟ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ପ୍ରଶିକ୍ଷିତ କରାଯାଉଛି, ସେଠାରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଉପଯୋଗୀ ହେବ। ଏହା ପାଳକ ସମ୍ମିଳନୀ ଏବଂ ସେମିନାରରେ ଶିକ୍ଷା ଦେବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଏକ ଉତ୍ତମ 'ହାଣ୍ଡବୁକ୍' (ସହାୟିକା) ଭାବେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବ। ପାଳକ ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସେବାକାରୀ ନେତୃବୃନ୍ଦ ନିଜ ନିଜର ସେବା ଦଳକୁ ପ୍ରଶିକ୍ଷଣ ଦେବା ସମୟରେ ଏହି ସମ୍ବଳକୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଫଳପ୍ରଦ ଭାବରେ ବ୍ୟବହାର କରିପାରିବେ।

All Peoples Church & World Outreach
319, 2nd Floor, 7th Main, HRBR Layout,
2nd Block, Kalyan Nagar, Bangalore 560 043
Karnataka, INDIA

Phone: +91-80-25452617
Email: contact@apcwo.org
Website: apcwo.org